

Giới thiệu Danh Kiếm Hoa Hương

Bạn đang đọc truyện Danh Kiếm Hoa Hương của tác giả Lâm Nghệ 5255 trên trang đọc truyện online. Danh Kiếm Hoa Hương là một pho truyện Kiếm Hiệp đặc sắc, tuy nhiên tiến độ dịch thuật quá chậm, rồi truyện đã bị ngưng đăng tải từ ngày 17 tháng 04, 2009. Tại hạ mạn phép tiếp tục dịch, những ai muốn chê trách "dịch ngang", hãy xem lại sự thờ ơ của người đưa truyện ban sơ, đã ngưng dịch quá lâu, lại không có được một lời thông báo! Thực tâm, tại hạ muốn dịch toàn văn, xong vì để nhanh chóng nối mạch truyện, đành tạm thao tác từ chỗ đang bỏ dở dang, khi nào có điều kiện, sẽ xin dịch lại từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Án Cướp Tiêu Cục 1

Đường Trung Long là một con người tùy ý, tùy ý cũng giống như bàn tay hắn, có thể sờ mó nữ nhân bên cạnh mình bất cứ lúc nào.

Ngoài thứ đó ra, hắn còn có một đặc tính quan trọng khác, đó là tính ngang ngược, thậm chí so với con lừa hắn còn ngang bướng hơn.

Năm hắn hai mươi hai tuổi, một cô muội muội của hắn vì phạm gia pháp bị phụ thân trục xuất khỏi gia môn, hắn đã vì việc đó quỳ xuống khấn cầu, hy vọng phụ thân bỏ qua không trách phạt em hắn, kết quả cha hắn không thay đổi ý định, hắn tức giận bỏ nhà ra đi, đến nay đã trọn ba năm, trong khoảng thời gian ấy, hắn không thèm liên lạc với gia đình, thậm chí con đường quay về nhà hắn cũng quên tuốt.

Hắn có hai sở thích nghiên cứu là độc dược và nữ nhân, nhất là nữ nhân hắn rất thích.

Về dùng độc, danh tiếng độc dược của Thục Đường Trung môn rất lớn, phải nói là hạng nhất thiên hạ, hắn đã là con của Đường Vạn Lý lão gia, tất nhiên bản lĩnh dùng độc không thể chệch vào đâu được.

Còn về nữ nhân thì không còn gì để nói, chỉ cần nữ nhân đó đứng trước mặt hắn, hắn có thể lập tức nói ra nàng đó cân nặng bao nhiêu, tính tình thế nào, có đáng yêu hay không, thậm chí chỉ cần nhìn vào miệng và ánh mắt của nàng, hắn có thể biết lúc nào nàng có nhu cầu cần đến nam nhân.

Cao Phong trái lại là một người quyết không tùy ý, hắn tính tình phóng khoáng, đối xử với người rất trung nghĩa, chỉ vì một nữ nhân, vì một lời hứa, hắn có thể bỏ ra thời gian mười năm năm để chờ đợi.

Hắn cũng có hai sở thích nghiên cứu là rượu và kiếm pháp, nhất là kiếm pháp hắn rất đam mê.

Đối với rượu, bởi vì số phận quá rối rắm, tình cảm lại bị tổn thương, nên hắn đã uống rất nhiều rượu, uống cho đến say mèm, hắn thậm chí có khả năng chỉ cần ngửi mùi rượu là có thể nói ra ngay tên rượu, nơi sản xuất, năm tuổi của rượu.

Còn về kiếm pháp thì dường như kiếm đã gắn liền với sinh mạng hắn, nghe nói có lần hắn đã đánh cuộc với một lão chủ quán rượu, chỉ cần một đường kiếm thôi sẽ nhổ một sợi lông mày của bà vợ lão ta, ngoài ra sẽ không làm tổn thương tới bất cứ chỗ nào khác, kết quả lão chủ quán đó bị thua phải cấp cho hắn hai hũ rượu Trúc Diệp Thanh đã để lâu tới ba chục năm.

Cả hai người với hai tính cách khác nhau như thế, cuối cùng đã kết thành bằng hữu, thoạt mới nghe qua có phần nghịch lý, nhưng sự thật là như vậy.

Thành Dương Châu tháng ba tuyệt đẹp, trong thành chỗ tuyệt vời nhất, chỗ làm tìm nam nhân tan vỡ nhất đương nhiên là Quần Ngọc Lâu, theo lời đồn đại các cô nương trong Quần Ngọc Lâu xinh đẹp như tiên nữ, hơn nữa ở đó còn có rượu Nữ Nhi Hồng bí truyền danh tiếng đồn xa.

Đường Trung Long và Cao Phong đang ở Quần Ngọc Lâu vừa nhấp nháp rượu Nữ Nhi Hồng, vừa thưởng thức hai người đẹp Lý Tinh Doanh và Quách Vũ Nhu hợp tác múa vũ khúc “Lang Tương Tư”.

Điệu múa uyển chuyển, tao nhã làm rung động lòng người, tiếng ca trầm bổng du dương nghe rất êm tai, Đường Trung Long rượu chưa làm say lòng nhưng người hắn đã say khướt, trong đầu óc hắn lúc này chỉ ẩn hiện hình bóng Lý Tinh Doanh kiều sa đang nằm trên giường mời gọi.

Cao Phong trái lại rất tỉnh táo, hắn thậm chí không thèm đưa mắt nhìn qua hai mỹ nữ, rõ ràng hắn đã để hết tâm trí vào chén rượu mạnh.

Đường Trung Long đột nhiên than thở, cười gượng: “Cao Phong, nữ nhân ở dưới vòm trời này rất nhiều, lẽ nào chỉ có một Hoa Hương Lăng mới lay động được người?”

Cao Phong trầm ngâm không nói, cũng không lắc hay gật đầu, chỉ nâng chén uống rượu.

Đường Trung Long lại nói: “Còn Đinh Hiểu Lan? Con nha đầu này có tình nghĩa sâu đậm với người, có thể nói không người con gái nào bì kịp, lẽ nào

ngươi vẫn còn nghĩ đến hình bóng xưa?”

Cao Phong sắc mặt hơi biến đổi, miệng mấp máy, thờ dãi nói: “Nàng ta thật lòng không biết phải chờ đợi nàng như thế nào mới đúng.”

Vừa nói đến đó, đột nhiên nghe ở dưới lầu có tiếng ồn ào, hai tiếng chói tai dồn dập “Ồi chào” “Ta bà nội ngươi”, rồi có tiếng bước chân thình thịch thình thịch, rõ ràng có người đang chậm rãi bước lên cầu thang.

Mọi người trên lầu đều im lặng lắng nghe, vũ khúc cũng đột nhiên ngừng lại.

Cao Phong và Đường Trung Long lập tức đứng dậy. Quả nhiên ở phía cầu thang bước lên một cô nương, tuổi mười tám mười chín, dáng điệu hấp dẫn, nàng mặc chiếc váy dài chấm đất, gương mặt xinh đẹp có lằn vết cằm hờn, trong tay cầm chặt bảo kiếm, dường như con tức giận khiến nàng muốn chặt đứt lổ tai Cao Phong và Đường Trung Long ra.

Cao Phong và Đường Trung Long cùng thốt lên: “Đinh Hiểu Lan! Sao nàng lại tới đây?” Thật đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Đinh Hiểu Lan cười lạnh: “Đường Trung Long, ngươi còn có tâm tình tại chốn này uống rượu hưởng lạc ư, Tàn Đại Sơn chắc không sống nổi!”

Đường Trung Long hoảng hốt: “Ngươi nói tỷ phu (anh rể) ta làm sao?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Hàng bảo tiêu của tỷ phu ngươi đã bị bọn sơn tặc cướp đi rồi, ông ta còn bị đánh trọng thương nữa, hiện đang nằm trên xe ngựa đậu cạnh Quần Ngọc Lâu.”

Đường Trung Long không nói một lời, chỉ nghe âm một tiếng, người hắn đã phá nát cửa sổ, tung mình lao nhanh xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Án Cướp Tiêu Cục 2

Quả nhiên có cỗ xe ngựa đậu ở cạnh Quần Ngọc Lâu.

Xe ngựa dài, thùng xe cũng dài.

Chỗ ngồi điều khiển ngựa không phải là người xa phu thông thường, thay vào đó là một vị công tử trẻ tuổi. Vị công tử này lưng đeo trường kiếm, y phục màu mè, người cao to, trán nhô cao.

Cao Phong và Đinh Hiểu Lan cũng vừa xuống lầu.

Công tử trẻ tuổi đó thấy Cao Phong, liền xuống ngựa nói: “Tiểu muội suy đoán không lầm, quả nhiên hai vị ở đây.”

Cao Phong gật đầu, nói: “Ngươi mạnh giỏi chứ, Đinh Tương Ngọc.”

Đinh Hiểu Lan lẩm bẩm gọi: “Nhị ca”, rồi đứng sang một bên im lặng.

Đường Trung Long ngay sau khi nhảy xuống lầu liền chui vào thùng xe.

Màn xe vén lên, bên trong thùng có hai nam nhân, một nằm, một ngồi.

Người nằm đang ở trạng thái hôn mê, tuổi khoảng bốn mươi, thân thể cường tráng, sắc mặt trắng bệch, ngực được băng bó cẩn thận, các vết máu loang lổ, hiển nhiên thương thế không nhẹ.

Người ngồi khoảng hơn ba mươi tuổi, râu quai nón mọc um tùm đầy mặt, hai mắt đỏ đẫm, nét mặt đau khổ, vừa thấy Đường Trung Long, có vẻ như muốn cử động, nhưng chỉ nói được hai chữ “Đường ngũ”, rồi không nói nữa.

Đường Trung Long sau khi quan sát cẩn thận thương thế người nằm, hướng về người ngồi nói: “Sở tiêu đầu, rốt cuộc ai đã dả thương anh rể ta?”

Sở tiêu đầu có bộ râu quai nón nói: “Thụ Lâm bị người có đao” giọng nói trầm thì, có câu được câu không, dường như sự việc quá nghiêm trọng khiến cho ông ta sợ hãi quá không nói rõ thành lời.

Đường Trung Long thở dài lắc đầu, buồn bã bước xuống xe.

Cao Phong và anh em Đinh Tương Ngọc thấy hắn bước xuống liền chạy lại.

Đường Trung Long hỏi Đinh Tương Ngọc: “Rốt cuộc sự việc này như thế nào?”

Đinh Tương Ngọc nín thở nói: “Chỉ tiết sự tình ta không rõ lắm, chạng vạng chiều hôm qua, gia đình báo có hai người bị thương tới cầu cứu, ta biết tình hình sau khi nhìn thấy hai người họ, liền lập tức cho mời đại phu tới chữa trị vết thương cho anh rể ngươi, về sau ta có nói chuyện với Sở tiêu đầu, có dò hỏi rất lâu nhưng cũng không ra manh mối gì.”

Đinh Hiểu Lan chen vào nói: “Sao ra manh mối nổi? ông ta không phải sợ hãi quá nên hóa thành ngớ ngẩn chăng? Nghe ông ấy nói xì xèo cả nửa buổi cũng không biết nói gì nữa.”

Đường Trung Long thở dài nói: “Sở tiêu đầu bẩm sinh đã nói ngọng, bây giờ lại gặp sự tình như vậy, cũng khó trách ông ta.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Bây giờ làm sao? Ngươi có cách nào làm cho anh rể ngươi tỉnh lại không?”

Đường Trung Long gật đầu nói: “Ta đã có biện pháp, Đại ân hai vị đã cứu tỷ phu, Đường Trung Long này cảm kích bất tận!” nói xong liền vỗ tay bái tạ.

Anh em Đinh gia lập tức trả lễ.

Đinh Tương Ngọc nói: “Đường huynh không cần cảm ơn, Tàn tổng tiêu đầu và Thái Sơn phái ta vốn có chung nguồn gốc, việc Đinh gia chúng ta ra tay cứu giúp là việc phải làm.”

Đường Trung Long ngăn không cho anh em họ trả lễ, nói: “Đinh huynh quá khách sáo.”

Cao Phong tiếp lời: “Người cướp đi hàng của Uy Vô tiêu cục, xem ra không phải hạng tầm thường.”

Đường Trung Long cắn hận nói: “Mặc kệ là người đó là ai, ta sẽ cho hắn biết đụng vào Thực Trung Đường môn sẽ không có kết quả tốt lành gì!”

Cao Phong nói: “Trước hết chúng ta cần thu xếp cho tỷ phu ngươi thật tốt, đợi sau này ông ta tỉnh lại rồi hãy tính.”

Đường Trung Long gật đầu đồng ý.

Ngay lập tức mọi người đánh xe ngựa đi tới khách sạn Tường Bình ở phía đông phố.

Đợi đến khi vào khách sạn, thu xếp cho Tàn Đại Sơn thỏa đáng xong thì trời đã tới giờ Ngọ, mọi người đều cảm thấy bụng đói cồn cào, bèn kêu người khách sạn mang ra vài món thức ăn để dùng.

Đang lúc ăn, chợt thấy Sở tiêu đầu từ trong phòng xông ra, mặt đầy kích động, miệng luôn lầm nhảm “Nhanh lên nhanh lên”. Mọi người thấy vậy đều khần trương.

Đường Trung Long nói: “Xem ra anh rể ta đã tỉnh lại.” Mọi người lập tức xông vào phòng Tàn Đại Sơn.

Tàn Đại Sơn quả nhiên đã tỉnh lại, sắc mặt vẫn trắng bệch, thấy bọn Đường Trung Long tiến vào phòng, thân thể như muốn ngồi dậy, cuối cùng lực bất tòng tâm, miệng ú ớ, rồi lại buông mình xuống.

Đường Trung Long vội tới bên giường, nắm lấy tay ông ta, nói nhỏ: “Tỷ phu, anh cảm thấy thế nào?”

Tàn Đại Sơn ho hai lần, nói: “Ta” miệng mấp máy, hai mắt lơ đãng, hiển nhiên vết thương quá đau, không còn sức để nói nữa.

Đường Trung Long đột nhiên như nghĩ tới điều gì, lôi từ trong bụng ra một bình sứ trắng, đổ ra một viên dược hoàn, bóp nát rồi hòa với nước cho Tàn Đại Sơn uống.

Đinh Hiểu Lan không cầm nổi hiếu kỳ, hỏi: “Ngươi cho ông ta uống thuốc gì?”

Đường Trung Long nói: “Hùng Đan Linh Xà hoàn”

Thuốc thật hiệu nghiệm, sau khi Tàn Đại Sơn uống xong Hùng Đan Linh Xà hoàn, trước tiên người run rẩy từng cơn, một lát sau thì khôi phục lại bình thường.

Sắc mặt ông ta từ trắng bệch dần dần biến thành tươi tắn hồng hào, ngay cả hơi thở cũng trở lên điều hòa trôi chảy.

Cao Phong và Đinh Tương Ngọc ngấm ngấm kinh ngạc, trong lòng đều nghĩ, người trong võ lâm chỉ biết đến bản lĩnh Đường môn dùng độc là thiên hạ đệ nhất, đâu biết họ còn chế tạo được diệu dược linh đan cũng cao minh như vậy.

Đinh Hiểu Lan vừa hồi hộp vừa vui mừng, vô tình nàng nắm lấy bàn tay Cao Phong, cặp mắt đẹp không ngừng theo dõi sắc mặt Tàn Đại Sơn, rõ ràng

lĩnh vực của Đường môn đã khiến nàng khâm phục vô cùng.

Đinh Tương Ngọc cố ý ho, tựa hồ như muốn ám thị điều gì. Đinh Hiểu Lan nghe tiếng ho hiểu ý, khẽ kêu “Nhị ca”, nàng vội buông tay Cao Phong ra.

Một lát sau, Đường Trung Long cho Tần Đại Sơn uống chút cháo lỏng, Tần Đại Sơn nghiêng mặt nhìn các người trong phòng một lượt, hiển nhiên thần trí ông ta đã tỉnh.

Đường Trung Long nói: “Tỷ phu, huynh thấy thế nào?”

Tần Đại Sơn nói: “Ta khỏe rồi.”

Đường Trung Long lại hỏi: “Tiêu cục đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Đại Sơn hơi thờ dãi, nói: “Chuyện nói ra rất dài ...”

Đường Trung Long nói: “Huynh nói vắn tắt thôi, chỉ nói các điểm chính.”

Tần Đại Sơn: “Được. Cách đây hai tháng”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Án Cướp Tiêu Cục 3

Cách đây hai tháng.

Kinh thành.

Ở Kinh thành, chỉ cần có người đề cập tới bảo tiêu, không ai không biết Uy Vô tiêu cục, khi nói tới Uy Vô tiêu cục, đương nhiên không thể không nhắc tới Tổng tiêu đầu Tần Đại Sơn.

Tên tuổi Tần Đại Sơn mười năm trước chẳng ai biết đến, nhưng bây giờ lại khác.

Vào một ngày nắng ấm đẹp trời cách đây mười năm về trước, đó chính là khoảnh khắc đầu tiên chiêu bài Uy Vô tiêu cục được treo lên, Tên tuổi Tần Đại Sơn từ một gã vô danh tiểu tốt cũng dần dần theo sự phát triển của Uy Vô tiêu cục mà trưởng thành.

Lúc ấy chẳng ai tin tưởng Tần Đại Sơn sẽ thành công, cũng chẳng ai ngờ chiêu bài Uy Vô tiêu cục lại càng ngày càng huy hoàng như thế. ____ Thiên đạo đã thưởng công!

Thật vậy, Trời cao không phụ lòng người cần mẫn lao động.

Sự cống hiến của Tần Đại Sơn đã được báo đáp.

Ông ta ngoài việc không từ bỏ mọi gian nan trở ngại, không ngừng cống hiến ra, còn tôn trọng ba tín điều lớn:

Thứ nhất, không nhận bảo tiêu các hàng hóa không được rõ ràng.

Thứ hai, hễ đã nhận hàng bảo tiêu nào, cho dù có hung hiểm tới đâu, có khó khăn thế nào, cũng phải giao hàng đúng thời hạn.

Thứ ba, đối xử chân thành với mọi khách hàng, không phân biệt lớn bé sang hèn.

Có lẽ, chính vì đức tính kiên trì và lòng tôn trọng, đã khiến ông có được sự thành công ngày nay.

Sáng sớm.

Đó là một sáng sớm thường ngày, Tần Đại Sơn thấy sáng sớm hôm nay và của các ngày khác không có gì khác biệt.

Sau khi ông ta hoàn tất luyện võ công và bàn giao các công việc thường ngày trong tiêu cục, bèn đi tới Tầm Hương Lâu.

Tầm Hương Lâu không có nữ nhân, nhưng có rượu ngon tuyệt hảo.

Tần Đại Sơn rất thích uống rượu ở đó, cho nên chỉ cần ông rảnh rỗi lúc nào, nhất định cũng phải tới Tầm Hương Lâu.

Ông ta có thói quen uống rượu nhâm nhi một mình, từ trước đến nay không bao giờ uống quá chén.

Ông biết cách kèm chế bản thân.

Chính vào lúc ông uống xong rượu, đột nhiên ở phòng bên xuất hiện một người. Người đó có tướng mạo bất phàm, cử chỉ tự nhiên hoạt bát.

Người đó mỉm cười nói: “Chúng ta đều là cô thân độc ẩm, có thể uống với nhau một chén chăng?”

Tần Đại Sơn vốn không phải là thần thánh gì.

Ông ta mỉm cười gật đầu.

Người đó quả nhiên giữ lời, sau khi uống xong một chén, bèn đứng dậy từ biệt.

Tần Đại Sơn có ấn tượng tốt với người đó, nhưng cũng chẳng có hứa hẹn gì.

Qua mấy ngày sau, Tần Đại Sơn lại đến Tầm Hương Lâu uống rượu, người đó cũng xuất hiện.

Hai người đều cảm thấy có chút bất ngờ, sau khi cười chào hỏi lẫn nhau, ai nấy đều hướng đối phương kính ba chén.

Lần gặp gỡ bất ngờ này thật vui thích, nhưng hai người không nói với nhau lời nào, thậm chí hai bên cũng không cho nhau biết tên tuổi.

Lại qua mấy ngày khác, Tần Đại Sơn cũng đến Tầm Hương Lâu.

Giống như trời tác hợp, người đó đến sớm hơn Tần Đại Sơn một chút.

Hai người đều ôm bụng cười thỏa thích.

Sau khi tận tình uống với nhau mười chén, lúc đó cả hai mới cho biết họ tên, thân phận.

Thì ra người đó làm quan trong triều đình, làm đến chức Phó thống lĩnh Cẩm Y Vệ, tên là Hàn Trung. Hàn Trung cũng cảm thấy bất ngờ khi biết thân phận của Tần Đại Sơn. Cả hai đều ngưỡng mộ lẫn nhau, lại uống thêm mười chén nữa.

Tuy hai người chỉ gặp và uống rượu với nhau ba lần, nhưng cả hai đều có cảm giác như đã quen thân với nhau ba chục năm.

Sự tình lại trôi qua hơn một tháng.

Một hôm, Hàn Trung đột nhiên tới Uy Vô tiêu cục tìm Tần Đại Sơn.

Tần Đại Sơn nhiệt tình tiếp đãi Hàn Trung, hỏi: “Có sự việc gì chăng?”

Hàn Trung nói: “Hoàng cung có một số quan ngân muốn ủy thác cho Uy Vô tiêu cục hộ tống tới Dư Diêu ở Triết Giang.”

Tần Đại Sơn nói: “Số lượng quan ngân là bao nhiêu?”

Hàn Trung nói: “Tám trăm vạn lượng.”

Tần Đại Sơn hơi kinh ngạc, ông cảm thấy khó tin tưởng, có sao triều đình lại giao số lượng quan ngân khá lớn cho tiêu cục mình áp tải?

Hàn Trung thấy ông ta có vẻ ngạc nhiên thì mỉm cười, vội lôi trong bụng ra một văn thư.

Tần Đại Sơn xem qua, không những kinh ngạc, mà còn cao hứng nữa.

Bởi vì văn thư này không giống như các văn thư khác, mà chính là công văn chính thức của Ty nội vụ trực thuộc Hộ bộ phê ký về việc vận chuyển quan ngân.

Tất cả đều chính xác, chẳng trách Tần Đại Sơn không cao hứng sao được?

Sau khi Hàn Trung về rồi, Tần Đại Sơn lập tức chuẩn bị cho chuyến bảo tiêu quan trọng này.

Ông ta nhanh chóng cho triệu hồi mười một vị Phó tổng tiêu đầu thuộc chín đại Phân tiêu cục của các tỉnh Phúc Châu, Nam Kinh, Tề Nam, Trường Sa ..v.v.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Uy Vô tiêu cục thành lập được áp tải một món hàng quan trọng như thế, do đó việc điều động nhân lực ở các nơi khác về cũng chưa từng có qua trong lịch sử của tiêu cục. Tất cả đều được thuận lợi. Các nhân thủ sở hữu đều kịp thời về tới kinh thành.

Tần Đại Sơn dựa theo yêu cầu của phía chủ hàng, giao nhận hàng tận tay, sau đó xuất phát từ kinh thành, chuyển hàng tới Triết Giang.

Đoàn bảo tiêu bước đầu gặp khá thuận lợi, năm sáu ngày liền tiết trời khô ráo không mưa gió.

Sang ngày thứ bảy, đoàn bảo tiêu tiến vào đất Hoài Nam.

Khí trời tốt đẹp, gió xuân làm ngây ngất mọi người.

Đoàn bảo tiêu chậm rãi di chuyển, cho tới gần chiều thì trước mắt gặp một khu rừng khá rậm mà đoàn bảo tiêu phải đi qua.

Tần Đại Sơn hít thở mạnh để tinh thần thêm tỉnh táo.

Ông ta hành sự rất cẩn thận, từ trước tới nay chưa bao giờ hấp tấp bất cứ việc gì.

Ông phái một số nhân thủ đi trước dò đường.

Những người thám thính sau khi tiến vào rừng đã nhanh chóng quay lại, tất cả đều bình thường, đạo lộ thông suốt, hơn nữa được báo cáo khu rừng đó tên Thôn, vốn là khu rừng Hòe của lão Lưu Trang.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Án Cướp Tiêu Cục 4

Tần Đại Sơn lập tức truyền lệnh cho đoàn bảo tiêu tiến vào khu rừng Hòe.

Có thể là trời sắp tối, cũng có thể do Tần Đại Sơn quá tự tin, hoặc do ông ta nhất thời sơ suất.

Nhưng bất kể nguyên nhân gì, ông ta vì sự tính toán sai lầm đó mà phải trả cái giá thật thê thảm.

Khi đoàn bảo tiêu hoàn toàn đi vào khu rừng Hòe, đột nhiên có nhiều tiếng huyết sáo nổi lên, các con ngựa kinh hoàng hí vang trời, hàng trăm thổ phi giống như các âm hồn đột nhiên từ trong các tán cây rừng xuất hiện.

Bọn thổ phi không những đông người, đao kiếm, cung tên sẵn sàng, mà đội hình trận pháp bố trí rất đẹp mắt.

Rõ ràng bọn chúng không phải là đám thổ phi thông thường, đám người ô hợp. Nhất định là đội quân đã quen chinh chiến, có huấn luyện tổ chức hẳn hoi.

Tần Đại Sơn biến sắc mặt, các tiêu sư và những người tài hàng cũng vậy.

Không ai ngờ đến tình huống như vậy lại xuất hiện.

Kết quả của tình huống này khiến cho mọi người khó tưởng tượng.

Sau giây phút kinh ngạc, Tần Đại Sơn chỉnh đốn lại đội ngũ, các tiêu đầu dần dần lấy lại bình tĩnh. Bọn họ đều là những người đã từng trải qua các con phong ba bão táp, là các anh hùng võ lâm hào kiệt đã từng đổ máu trên chiến trường.

Bọn họ trong lúc đưa mắt ra hiệu cho nhau, cũng rất nhanh chóng xác định được các tên cầm đầu của đối phương.

Toàn bộ các thủ lĩnh đối phương đều bị mặt.

Bốn tên thủ lĩnh, cầm bốn đại đao, mỗi tên đều không chế một phương vị rất trọng yếu.

Các tướng lĩnh có nhiều kinh nghiệm chiến trường đều biết, khi hai bên lâm trận, đã bày binh bố trận, thì việc đột phá phương vị đối phương rất là quan trọng.

Mỗi phương vị đều quyết định huyết mạch sinh tử đôi bên.

“Tần Tổng tiêu đầu, sao đi qua đất này cũng không chịu lên núi báo một tiếng, việc này có vẻ như không hợp với quy củ đạo lý võ lâm?” tên thủ lĩnh bịt mặt phía tây bắc phương vị phá tan cục diện căng thẳng nói.

Hắn tầm vóc trung bình, giọng nói khàn khàn, mắt sáng như đuốc, nhìn thoáng qua cũng biết cao thủ này võ học nội ngoại đều có cả.

Tần Đại Sơn vội xuống ngựa, chấp tay vái tứ phía nói: “Không biết các vị hảo hán thuộc lộ tọa sơn nào? Tần Đại Sơn và Uy Vô tiêu cục thật thất lễ.”

Tên cầm đầu bịt mặt đó nói: “Nhà ngươi đã biết thất lễ, sao còn ăn nói rườm rà chi vậy, chỉ cần bỏ hàng bảo tiêu lại là được rồi.”

Tần Đại Sơn chưa kịp mở miệng, thì đã nghe một giọng quát mắng: “Đồ ngạo mạn, chắc dựa vào tài cán của ngươi chẳng, nói nghe không người được.” Lời nói đó là của tiêu đầu Trường Sa phân cục Lãnh Như Phong.

Tên cầm đầu bịt mặt đảo mắt về phía Lãnh Như Phong, cất giọng cười lạnh, nói: “Từ lâu đã nghe đại danh Lãnh tiêu đầu ‘Thiết chương khai bì’, hôm nay mới được gặp mặt, thật may mắn lắm sao!”

Lãnh Như Phong nghe hắn lại có thể biết danh hiệu của mình, nên hơi bất ngờ, nói: “Thiết nghĩ các hạ cũng là người có thân phận võ lâm, sao lại dấu đầu hờ đuôi, không dám lộ mặt vậy.”

Tên cầm đầu bịt mặt đó nói: “Công việc của chúng ta là cướp đồ nhà ngươi, đương nhiên phải dấu đầu lộ đuôi cho an toàn một chút. Thôi, chúng ta chỉ nói vắn tắt, đã nghe uy danh thiết chương của các hạ, hôm nay nhân tiện xin lãnh giáo.”

Hắn nói xong bước lên trước vài bước, giờ ngang đao.

Lãnh Như Phong không may khách sáo, chuyển thân ra khỏi đoàn tiêu, hét lên một tiếng, tung một chiêu ‘Sinh Từ Mang Mang’ vào mặt đối phương.

Tên cầm đầu bịt mặt như có chuẩn bị trước, thân hình hơi nghiêng, dùng đao thế chương đánh ra.

Hai người trong nháy mắt đã giao đấu hơi hai chục chiêu.

Tên cầm đầu bịt mặt đao pháp tuyệt diệu, đã có phần chiếm thượng phong.

Đột nhiên, đao pháp hắn thay đổi, từ ‘Dương cương khai hạp’ chuyển hóa thành ‘Âm nhu miên mật’.

Thế này vốn chỉ có trong kiếm pháp mới có thể thi triển được tuyệt diệu của nó, nhưng ở đây hắn lại thi triển trong đao pháp.

Những người có mặt đều nhìn nhận đao pháp của hắn thần diệu có chút quái đản, rất đáng khâm phục.

Ngay chính Lãnh Như Phong cũng phải vô cùng ngạc nhiên. Nhưng ánh đao của đối phương lại công tới một chiêu sát thủ.

Máu me bắn tung tóe.

Thi thể Lãnh Như Phong nằm ngay tại trận.

Kính ngạc hết sức, ngạc nhiên vô cùng.

Toàn bộ đoàn bảo tiêu Uy Vô tiêu cục bị cuộc chiến trước mắt làm cho hoảng loạn.

Tiền Hải Bình, Đỗ Trọng Viễn, hai tiêu đầu này vốn có giao tình mật thiết với Lãnh Như Phong. Hai người ngay lập tức rút đao nhảy vào liều mạng với đối thủ.

Cũng vào giây phút đó, Thủ lĩnh bịt mặt phía Nam phương vị hạ lệnh toàn bộ tấn công.

Tức thì, cung tên trong rừng bắn ra như châu chấu, đao quang kiếm ảnh mặc sức tung hoành, tiếng hò hét giết nhau vang động cả trời.

Uy Vô tiêu cục thất thế trông rõ.

Trong hỗn loạn, Tần Đại Sơn và một thủ lĩnh bịt mặt đang giao phong.

Các thế của Tần Đại Sơn hoàn toàn là đả pháp liều mạng, mỗi một chiêu của ông đều không chừa con đường rút của mình.

Sinh tử có mối quan hệ với nhau, ông hiểu rằng nếu mình chết ở đây, mười tám năm sau sẽ thành một trang hảo hán.

Đáng tiếc, đao pháp của đối thủ quá tuyệt diệu, chỉ giao tranh ngắn ngắn hơn mười chiêu, ông ta đã bị thương, lãnh đủ hai đao một lúc.

Chính trong giây phút ông hoàn toàn tuyệt vọng, đột nhiên chạy đâu ra một người, gã nghiêng kiếm đâm lên tên Thủ lĩnh bịt mặt.

Mũi kiếm im hơi lặng tiếng cắm phập vào bả vai Thủ lĩnh bịt mặt.

Trong khoảng khắc ngắn ngủi trước khi Tần Đại Sơn đi vào con hôn mê, ông đã kịp thời nhìn thấy mặt người ra tay tập kích lên cứu mình, người đó chính là Phó thủ của ông, Sở Thiên Vũ, tức Sở tiêu đầu.

Sở Thiên Vũ thấy một kiếm đã chiếm thượng phong, liền chuẩn bị tái chiến, thì người Thủ lĩnh bịt mặt bị thương kia đã nhanh chóng đảo tẩu rồi.

Gã liền không chậm trễ, vội vác Tần Đại Sơn thân bị trọng thương lên vai mở đường chạy thoát.

Từ trong rừng có hai tên thổ phi chạy ra chặn đường.

Trưởng kiếm Sở Thiên Vũ vùng lên, hai tên thổ phi thét lên ngã lăn ra

Nghe kể tới đây, toàn bộ sự việc bắt đầu sáng tỏ.

Đường Trung Long đưa mắt nhìn Cao Phong, hỏi: “Theo ngươi, đám thổ phi này là thuộc loại người nào?”

Cao Phong nói: “Căn cứ vào địa điểm và lời mô tả của Tần Đại Sơn về đặc trưng của bọn thổ phi, đám này rất giống bọn Kim Thị Ngũ Hồ ở núi Hoàng Sơn.”

Đinh Hiểu Lan đột nhiên hỏi: “Kim Thị Ngũ Hồ có phải là năm người không? Nhưng Tần Đại Sơn lại nói bọn họ chỉ có bốn thủ lĩnh?”

Cao Phong nói: “Bởi vì cách đây mười năm khi bọn họ còn trẻ đã chết đi một người.”

Hai mắt Đinh Hiểu Lan sáng lên: “Huynh đã nhận ra bọn chúng?”

Cao Phong nói: “Chẳng những nhận ra, mà còn là oan gia với nhau nữa!”

Đinh Hiểu Lan bĩu môi nói: “Quen đã lâu sao không thấy huynh nói qua cho mọi người biết?”

Cao Phong nói: “Dĩ nhiên việc đó cách đây mười bốn mười năm năm về trước, sau này huynh sẽ kể cho mọi người nghe.” Hướng về Đường Trung Long lại nói: “Chúng ta không thể suy đoán tùy tiện được, nó chẳng giúp ích gì, chúng ta cần phải đi kiểm chứng một chút.”

Đường Trung Long nói: “Theo ý của ngươi chúng ta sẽ đi Hoàng Sơn?”

Cao Phong gật đầu: “Việc không nên trì hoãn, càng nhanh càng tốt.”

Đường Trung Long trầm tư giây lát, rồi biểu lộ đồng ý.

Ngay sau đó mọi người bàn bạc xem ai đi ai ở lại.

Ý của Đường Trung Long là muốn Đinh Hiểu Lan và Sở tiêu đầu ở lại khách sạn để chăm sóc Tần Đại Sơn, tiếc rằng lại bị Đinh Hiểu Lan kiên quyết phản đối, lý do nàng chưa từng tới núi Hoàng Sơn bao giờ cả, nay nhân việc muốn đi qua cho biết, với lại trong thâm tâm nàng muốn ở gần Cao Phong.

Đinh Trương Ngọc biết tâm tư mọi người, nên chủ động xin được ở lại, cuối cùng cũng dễ dàng giải quyết việc tranh cãi.

Sự tình đã bàn bạc xong, Cao Phong, Đường Trung Long và Đinh Hiểu Lan lập tức phóng ngựa đi Hoàng Sơn.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Huyết Án Liên Hoàn 1

Ngựa khỏe phi như bay, cát bụi bắn tung tóe.

Tiếng vó ngựa dồn dập phá tan bầu không khí tĩnh mịch của trần gian, nhưng không phá được lòng ưu tư phiền muộn của những người hám danh trục lợi. Danh và lợi, có lúc giống như quần áo của nữ nhân xinh đẹp đang ăn mặc trên người, bị nam nhân bóc trần ra làm thỏa mãn thú vui, họ không hề ngại gian lao vất vả, thân mạng tù tội hay mất mạng, tất cả chỉ vì hai chữ danh lợi.

Lúc Cao Phong, Đường Trung Long và Đinh Hiểu Lan chạy tới Hoàng Sơn, thì trời đã tối khuya

Trong bóng đêm lờ mờ, đường lên núi gập ghềnh, càng đi chậm chùng nào càng đỡ nguy hiểm chùng ấy, trong gió núi văng vẳng truyền lại tiếng nước suối chảy róc rách.

Cao Phong biết, Ngũ Hồ sơn trang còn không xa.

Đi thêm chút nữa, thì tới một ngọn núi cao hiểm trở, quả nhiên nhìn thấy có nhiều lớp sân (ruộng) bậc thang, đó chính là Ngũ Hồ sơn trang, điều này đã nằm trong dự liệu bọn họ, ngoài cái đó ra, tất cả các tình huống khác đều ngoài ý muốn.

Sơn trang to lớn như thế lại không thấy có chút ánh sáng, cho tới khi bọn họ tới trước cửa trang, đều không nghe một tiếng chó sủa, một tiếng gà kêu.

Không có gió, dường như tất cả đều bất động. Loại bình yên vượt trên mức bình thường này trước đây Cao Phong đã từng trải qua, nhưng ở đây lại là loại bình yên chết chóc.

Cửa trang đóng chặt, Cao Phong gõ tay gỗ hai tiếng, chỉ nghe tiếng kéo kẹt đáp trả, hình như cửa chỉ khép hờ, hơi hé ra một chút.

Cao Phong và các người khác sinh nghi, dùng sức đẩy mạnh cánh cửa, hai cánh cửa to lớn của trang nặng nề mở ra.

Tình hình trong sân khiến bọn họ kinh ngạc, ánh trăng như nước tạt (chiếu rọi) vào bảy tử thi nằm la liệt trên đất. Cảnh tượng hãi hùng này là lần đầu tiên Đinh Hiểu Lan chứng kiến, nàng sợ hãi lạnh cả người, bất giác nắm lấy tay Cao Phong.

Cao Phong nói nhỏ: “Đừng sợ, chỉ người chết thôi mà.”

Hắn nói xong tay trái rút kiếm, tay phải lấy trong bụng ra một cây hỏa tập (giống như cây đuốc). Ánh sáng từ hỏa tập soi rõ từng gương mặt các tử thi, càng soi rõ càng thêm khủng bố, có mặt lưỡi thè dài ra, có mặt bị co rút, có chỗ mắt lồi tròng, lại có chỗ chỉ còn phân nửa cái đầu, óc lẫn máu bắn văng tung tóe ra đất Nhìn cảnh tượng như thế, cho dù Cao Phong, Đường Trung Long là những tay giang hồ lão luyện cũng không khỏi lạnh người, còn Đinh Hiểu Lan cảm thấy tay chân mình như bị tê dại đi.

Đường Trung Long ngồi xuống, dùng tay quệt chút máu đưa lên mũi ngửi, nói: “Những người này chết cách đây khoảng hai thời thần (Giờ: đơn vị tính thời gian thời xưa).”

Cao Phong hừ một tiếng, tay trái dắt Đinh Hiểu Lan, tay phải cầm hỏa tập đi vào phía trong.

Nhanh chóng đã tới hành lang, hắn đột nhiên dừng lại, mắt chăm chăm vào một tử thi.

Đường Trung Long hỏi: “Có chuyện gì?”

Cao Phong cười lạnh, nói: “Hắn cuối cùng cũng đã chết.”

Đường Trung Long nói: “Người đã nhận ra hắn?”

Cao Phong nói: “Hắn là lão tứ Kim Thiên Hồ.”

Đường Trung Long vội chạy lại xem, dưới ánh sáng hỏa tập chỉ thấy một tử thi đang nằm trên bậc thềm, mặt trắng bệch, hai tròng mắt nổi ra. Vừa lại gần thêm để nhìn cho rõ, Đường Trung Long không kiềm được ồ lên một tiếng.

Cao Phong hỏi: “Chuyện gì?”

Đường Trung Long nói: “Người nhìn cần cổ hắn ta.”

Dưới ánh sáng hỏa tập nhìn rất rõ, trên yết hầu người chết Kim Thiên Hồ có một đường máu nhỏ như sợi tơ, trông giống như vẽ vậy.

Cao Phong không ngăn được tiếng thò dài: “Hảo kiếm pháp!”

Đinh Hiểu Lan càng kinh ngạc vạn phần: “Chỗ vết thương máu không chảy ra, loại kiếm pháp này lợi hại thật!”

Đường Trung Long cũng thò dài, nói: “Điều vi thực vong, nhân vi tài tử (Chim chết vì tranh miếng ăn, người chết vì tham của cải), xem ra tám trăm vạn lượng vàng này đã gây ra không ít tai họa.”

Phía trên dãy hành lang dài, còn có thêm bảy tám tử thi bị nát bấy.

Qua dãy hành lang dài, tiến vào đại điện, trên điện càng bề bộn hơn, tử thi lẫn vũ khí nằm ngổn ngang chất đống, các cánh tay cánh chân bị chặt rời tập

trung lẫn lộn với chân bàn chân ghế.

Nhưng đến đây còn kỳ quái hơn, Cao Phong trước tiên đã phát hiện cái chết của lão đại Kim Phi Hổ, lão tam Kim Liên Hổ và lão ngũ Kim Tiểu Hổ đều giống như của lão tứ Kim Thiên Hổ, trên cổ đều có kẻ một đường kiếm.

Đường Trung Long dường như cũng phát hiện điều gì, nói: “Xem ra cao thủ kiếm thuật này còn thích chọn lựa đối thủ.”

Cao Phong đồng ý nói: “Hắn chuyên giết những đối thủ có tên tuổi.”

Đột nhiên, Đinh Hiểu Lan cũng phát hiện điều gì, nàng giơ tay chỉ về góc điện phía bắc, giọng như lạc đi: “Cao Phong, huynh mau nhìn kia.”

Theo hướng chỉ của nàng, Cao Phong, Đường Trung Long thấy có mấy cỗ xe bảo tiêu và một đồng tiêu kỳ.

Ba người tiến lại gần, trên các tiêu xa đều trống rỗng, hàng ngàn lượng bảo tiêu cũng không còn, lại nhìn lá cờ tiêu cực, trên có thêu hình con điều hầu đang giơ cánh, đó chính là biểu tượng của Uy Vô tiêu cực.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Huyết Ân Liên Hoàn 2

Đường Trung Long nói: “Bỏ ngựa bắt ve, phía sau chim sẻ rình. Kim Thị Ngũ Hổ bị mang tiếng ác, rơi vào trường hợp như thế, như may sẵn áo cưới cho người khác mặc.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Vậy bọn chủ chốt là ai? Thật đúng là chó gà không tha (thằng tay chém giết)”

Đường Trung Long, Cao Phong đều không trả lời, hiển nhiên cả hai cũng không đoán ra.

Một lát sau, Cao Phong chợt như nghĩ ra điều gì, bước nhanh lại phía thi thể Kim Phi Hổ, sau khi nói câu “Xin đắc tội”, bèn bắt đầu lột áo Kim Phi Hổ ra.

Đinh Hiểu Lan không hiểu, hỏi: “Huynh làm gì vậy?”

Cao Phong nói: “Ta cần kiểm chứng một việc.” miệng nói nhưng tay hắn không ngừng làm việc.

Đường Trung Long dường như đã hiểu ý nghĩ Cao Phong, vội bước nhanh tới trước thi thể Kim Tiểu Hổ, hắn cũng làm động tác giống như Cao Phong, cởi áo Kim Tiểu Hổ ra.

Cao Phong cởi áo vạch bả vai Kim Phi Hổ ra, rồi soi đèn quan sát kỹ, thi thể này chẳng có đặc điểm gì khác lạ.

Hắn hơi cảm thấy thất vọng, đứng lên đi lại chỗ thi thể Kim Liên Hổ, vừa đi được hai bước, thì nghe Đường Trung Long nói: “Là hắn, là Kim Tiểu Hổ!” giọng nói sang sảng, tựa như có thu hoạch.

Cao Phong, Đinh Hiểu Lan lập tức chạy lại trước thi thể Kim Tiểu Hổ, hạ thấp đèn để nhìn rõ hơn, trên bả vai trái Kim Tiểu Hổ có một vết thương khá sâu, chỗ vết thương máu nhuộm đỏ một mảng áo.

Đinh Hiểu Lan chợt hiểu ra, nói: “Kim Tiểu Hổ chính là Thủ lĩnh bị mặt đã bị Sở tiêu đầu đâm lên phải không?”

Cao Phong gật đầu nói: “Không sai.”

Đường Trung Long nói: “Như vậy, sự việc cũng đã minh bạch rồi, cướp đoạt đồ của Uy Vô tiêu cực chính xác là Kim Thị Ngũ Hổ, nhưng khi bọn chúng mang đồ ăn cướp lên núi, thì lại bị một bọn khác cướp đi.”

Cao Phong ngay lúc đó lại cảm thấy nghi ngờ, hắn lắc đầu nói: “Sự việc không đơn giản như vậy, tất nhiên có chỗ chúng ta chưa được rõ ràng lắm.”

Đường Trung Long tập trung suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Tốc độ bọn này ra tay quá nhanh, sau khi chúng ta nhận được tin tức bèn phi ngựa ngày đêm không nghỉ tới đây, nhưng cũng vẫn bị chậm hơn mấy thời thần.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Xem ra kế hoạch tổ chức bọn này thật chu đáo cẩn thận, nếu không làm sao có thể làm sạch sẽ gọn gàng như vậy được ...”

Nàng đang nói đến chỗ này thì bỗng nhiên Cao Phong giơ tay ra dấu nàng ngưng lại, hần nói: “Đường như có người lên núi!”

Đường Trung Long, Đinh Hiểu Lan đều tập trung lắng nghe, quả nhiên văng vẳng có tiếng huyền ảo từ xa vọng lại.

Chỉ lát sau, âm thanh đó có thể nghe rõ được, tiếng vó ngựa lẫn với tiếng đi bộ, tiếng người âm ỉ chen với tiếng ngựa hí, hiển nhiên có rất đông người đang đi tới.

Đường Trung Long nói: “Không biết bọn họ là ai, tốt hơn chúng ta nên lánh mặt đi, để khỏi chuốc lấy phiền phức.”

Cao Phong gật đầu, tỏ ý tán thành, ngay lập tức ba người đi vào một góc tối trong điện để tránh mặt.

Ba người vừa mới ẩn mình xong, đã thấy ở bên ngoài cửa có ánh lửa lập lòe, trong nháy mắt có hơn mười bó đuốc xuất hiện làm sáng rực cả đại viện, nhờ có ánh lửa, thấy rõ đám người mới đến có hơn ba bốn chục người, ai nấy đều có mang đao bên hông, ăn mặc quần áo kiểu nha sai, nên nghĩ nha môn bản xứ được tin có án mạng đã phái người đến đây.

Đám quan sai vừa bước vào đại viện thì có một số đâm ra mất bình tĩnh, hiển nhiên bọn họ đã bị các tử thi trong viện làm cho kinh ngạc.

Lát sau, nghe có một giọng khàn khàn nói: “Mẹ nó! Quả nhiên chết hết rồi. Đại nhân, Từ đại nhân! Ha ha, đồ chó nuôi Kim Thiên Hồ cũng chết rồi!” giọng nói có phần khích động.

Trong đám người đó lách ra một người mập mạp, mặc quan phục, đầu cũng đội nón quan, tay cầm chiếc quạt xếp, đi tới trước thi thể Kim Thiên Hồ xem qua một tí, có vẻ hôn hờ, gật đầu nói: “Như vậy mới tốt, như vậy mới tốt.”

Hần đưa tay vẫy tên quan phó, quát: “Tụi bây, ta muốn xem cho thật tường tận, xem anh em ác Hồ còn lại đã chết hần chưa?”

Đám quan sai đồng thanh nói: “Vâng, đại nhân!” Sau khi lệnh ban ra có một số người nhanh chóng tiến vào đại điện.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Huyết Án Liên Hoàn 3

Cao Phong, Đường Trung Long và Đinh Hiểu Lan nấp nơi góc tối, nín thở, không dám động đậy, trong lòng đều nghĩ: “Đám quan sai sao lại đánh hơi được tin tức này? Không biết bọn họ tào lao đến khi nào mới xong?”

Chỉ nghe trong điện một quan sai nói: “Ồ, trong này đèn không tắt, giống như đã có người tới đây.”

Một quan sai khác nói: “Mẹ người, người bị bệnh thần kinh à, không có người tới đây làm sao có người chết được? Chẳng lẽ bọn nhàn hạ kia không có việc gì làm nên mới nghĩ ra cách tự sát tập thể chẳng?”

Tên quan sai nói đầu tiên, nói: “Ta không có ý này”

Tên quan sai kia ngắt lời hần: “Ý con chó nguời đít bà nội người, ý người là chúng ta đã giết sạch bọn Ngũ Hồ sơn trang, gà chó cũng không tha phải không? Trước kia chỉ cần nghe nói tới tên tuổi Kim Thị Ngũ Hồ là nhà người sợ hãi tè ra quần ngay!”

Hần tuôn ra một tràng những lời lẽ thô tục, Cao Phong, Đường Trung Long nghe được thì ngậm cười trong lòng, còn Đinh Hiểu Lan thì bật cười thành tiếng.

Số quan sai trong điện nghe thấy có tiếng cười thì thất kinh, có người quát: “Ai đó?”

Bọn Cao Phong thấy đã bị bại lộ, nên không cần phải ẩn núp nữa, tất cả đều bước ra.

Đinh Hiểu Lan vẫn còn che miệng, làm như không có cười.

Bọn quan sai thấy ba người có mang theo vũ khí, tên nào tên ấy cũng đều khăn trương, trong đó có tên kêu lên: “Các người rốt cuộc là cướp phương nào, không coi vương pháp vào đâu hết?”

Tên quan sai vừa nãy văng tục tũn lớn tiếng kêu: “Từ đại nhân, bọn cướp giết người còn chưa đào tẩu, anh em đâu mau vô trong sảnh bắt người!”

Trong khoảng khắc, đám quan sai từ bên ngoài ủa vào trong sảnh, khoảng mười tên vây lại thành vòng cung, tay tên nào tên nấy đều ấn vào cán đao, bao vây căn mật ngay đến giọt nước cũng không thông, tất cả các tên quan sai đều sợ hãi trước uy thế ‘Các tặc nhân này đã đập Ngũ Hồ son trang thành bình địa’, trước mặt Từ đại nhân chúng làm ra vẻ anh dũng, nhưng thật ra lòng tên nào cũng đều có ý định không đánh đã đầu hàng.

Căng thẳng một hồi, Đinh Hiểu Lan cuối cùng nhịn không nổi, nói: “Các nguoi làm gì vậy? những người này không phải do bọn ta giết.”

Từ đại nhân từ trong đám người vây quanh bước ra, giọng nói hơi run: “Những người này Có thật không do bọn nguoi giết?

Đinh Hiểu Lan nói: “Những người này đều chết cách đây vài giờ, nếu như chúng tôi giết người, sao còn lưu lại đây làm gì?”

Từ đại nhân đó nghe qua, gật đầu nói: “Nói có lý, nói có lý.” Đột nhiên sức lực lão tràn đầy, quát: “Các nguoi tới chỗ này làm gì?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Tôi để điều tra vụ án tiêu cục bị cướp, chúng tôi hoài nghi Ngũ Hồ son trang có vấn đề, nên mới tới đây.”

Vừa nghe đến mấy chữ ‘Vụ án tiêu cục bị cướp’, Từ đại nhân đó lập tức mắt sáng lên, lão liếc tên thuộc hạ bên cạnh nói: “Vương bỏ đầu, những người này có khả nghi, hãy bắt mau toàn bộ cho ta!” vừa nói lão ta vừa lui nhanh thân hình to béo vào trong đám quan sai.

Trong đám quan sai, trước sau chỉ có Vương bỏ đầu là giữ bình tĩnh, gã nhận lệnh vội bước lên phía trước, đối diện với bọn Cao Phong nói: “Rất cuộc các nguoi là ai? Khuyến cáo các nguoi nên buông khí giới chịu trời là được rồi!”

Cao Phong định mở miệng, thì đã nghe Đinh Hiểu Lan giành nói: “Chúng ta là ai ư, sợ nói ra các nguoi hoảng quá chết đi được.”

Nàng chỉ Cao Phong, Đường Trung Long, rồi nói: “Hai người này, một vị là Kinh Long Kiếm Cao Phong tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, vị kia là Đường Ngũ thuộc Thục Trung Đường Môn, còn ta thì ...” Nàng cười cợt một hồi rồi mới nói tiếp: “Trong võ lâm người xưng Phi Thiên Nữ Hiệp Đinh Hiểu Lan chính là ta, Chu chương môn Thái Sơn phái chính là gia sư ta.” Tạm thời tự phong ngoại hiệu cho mình là ‘Phi Thiên Nữ Hiệp’, nàng không khỏi lấy làm đắc ý.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Huyết Ấn Liên Hoàn 4

Đám quan sai nghe Đinh Hiểu Lan báo xong danh hiệu thì không có phản ứng gì, duy chỉ có Vương bỏ đầu sắc mặt là hơi biến sắc, gã hướng Cao Phong nói: “Các hạ đây có phải là kẻ kế thừa Võ Đang Sơn môn Kinh Long Kiếm Cao Phong?”

Cao Phong nói: “Tại hạ chính là Cao Phong.” Hần nghĩ thầm: “Vương bỏ đầu này đã biết danh hiệu ta, chắc hẳn cũng là người trong võ lâm”

Vương bỏ đầu chấp tay nói: “Nghe danh Kinh Long Kiếm Hiệp đã lâu, không ngờ hôm nay được gặp mặt, thật may mắn biết bao! Tại hạ Quan Đông Thiết Huyết môn Vương Tiến.”

Cao Phong đáp trả lễ nói: “Thì ra là Thiết Huyết môn Vương huynh đệ.”

Vương Tiến nghiêm sắc mặt nói: “Trong hai ngày nay án cướp tiêu cục ở khu rừng hẻo và huyết án Ngũ Hồ son trang này kế tiếp nhau xảy ra, nhưng án tình tác động quá sâu xa, tại hạ trước mắt bề tặc không biết hung thủ là ai, và cũng không có bất cứ đầu mối nào, thật vương tay vương chân khó giải quyết, Cao đại hiệp và chư vị đã nhanh chân đến trước, không biết đã có manh mối gì chưa?”

Cao Phong chỉ tay về phía Đường Trung Long nói: “Tổng tiêu đầu Uy Võ tiêu cục Tần Đại Sơn và vị Đường Ngũ huynh đệ này là quan hệ thông gia, chúng tôi ở Dương Châu được tin án cướp tiêu nên vội vã chạy đến đây nhưng đã quá trễ.”

Đường Trung Long bổ sung thêm: “Tần Đại Sơn là tỷ phu của tại hạ, trong cuộc đánh cướp đó đã bị tặc nhân làm trọng thương, hy vọng vị bỏ đầu đại ca và các vị quan gia chớ có hiểu lầm mới phải.”

Vương Tiến nhất thời không thể tự quyết định được, nói: “Cái này” Gã quay đầu nhìn Từ đại nhân trong đám quan sai, như muốn hỏi ý kiến ông ta.

Từ đại nhân chưa kịp mở miệng, thì đã nghe một quan sai khác nói chen vào: “Lời nói của những người này phiền diện, mẹ nó, không thể tin được, chúng ta cứ bắt về nha môn dùng trọng hình tra khảo là ra tuốt.” Đó chính là lời của tên quan sai ẩn nói thô tục vừa nãy, gã nói xong, đưa cặp mắt lăm lăm lét nhìn chòng chọc vào Đinh Hiểu Lan, lòng thầm nghĩ: “Con bé này xinh đẹp thoát tục, đúng là của hiếm, nếu tóm được thì hay biết mấy.”

Đinh Hiểu Lan khinh bỉ nhìn gã, bực tức nói: “Ngươi là hạng người nào, sao lại ăn nói như thế?”

Gã quan sai đó nghiêm mặt, rút đao bên hông ra: “Ông nội ngươi, ta nói như vậy là khách sáo quá rồi.”

Đinh Hiểu Lan càng phát cáu, đang định nói tiếp thì bị Cao Phong giữ tay kéo lại.

Cao Phong chuyển người tới trước Đinh Hiểu Lan, đối diện với gã quan sai, nói: “Mời tới trước hai bước nói chuyện.” Giọng hắn nói rất ôn hòa.

Gã quan sai đó sẵn trốn đằng sau rồi, quả nhiên rồi khỏi hàng ngũ bước tới hai bước, quơ đao trong tay, thần sắc ngạo mạn, nói: “Muốn song đấu với ông nội ngươi ư? Ông nội ngươi”

Lời gã chưa dứt, thì đã nghe Cao Phong quát: “Quý xuống!”

Mọi người chỉ thấy trước mắt nhoáng có bóng người, lại nghe có tiếng kêu lớn, thì thấy một sợi khói xanh từ dưới đất bốc lên, mọi người vội trở mắt nhìn, thấy gã quan sai đó mặt tím ngắt như gan lợn, hai chân quỵ xuống đất, giống như người đang cầu khẩn phật, ở chỗ gã quỵ, có mấy miếng đá hoa cương lót dưới đất bị nứt ra một đường.

Đám quan sai đưa mắt nhìn nhau, đều thầm bảo: “Yêu pháp gì đây? Làm sao khiến cho hắn ta quỵ được? quả nhiên siêu việt lạ thường!”

Trong sảnh chỉ có Đường Trung Long, Vương Tiến là hai cao thủ nhìn được rõ ràng, Cao Phong với thân pháp cực nhanh đã vòng ra phía sau tên quan sai đó, dùng chưởng vận nội lực bắt tên ngang bướng này phải quỵ xuống đất, còn đá lót trên đất bị nứt ra không phải do sức quỳ của tên quan sai mà do Cao Phong có cổ ý đập chân tạo thành.

Vì các động tác của Cao Phong quá nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành, nên đám quan sai dĩ nhiên chỉ biết trở mắt đứng nhìn trân trân.

Đinh Hiểu Lan cũng kinh sợ, nhưng liền sau đó nàng đoán biết là do Cao Phong làm, nên cười nói: “Vị quan sai này có nghe không, bảo ngươi quỵ thì ngươi quỵ, hi hi! Có hứng thú có hứng thú, miễn lễ miễn lễ.”

Cao Phong không có ý dă thương người, nhưng khổ nỗi bị đám quan sai gây phiền phức, lại tức tối khi thấy tên vừa rồi vô lễ với Đinh Hiểu Lan, nên hắn mới trở mặt ít công phu, một là để trừng trị tên đó, hai là hy vọng sẽ uy hiếp đám người này, để cả bọn được ung dung ra về.

Hắn thấy đại công cáo thành, bèn nói: “Cô nương này đã miễn lễ, sao ngươi không đứng dậy, còn quỵ đó làm gì? Ngươi muốn người ta nhận lễ hay sao?”

Tên quan sai đó vừa bực mình, vừa ngạc nhiên, bực mình vì bản lĩnh đối thủ quá tà môn, mình còn chưa thấy rõ sự việc thì đã làm trò hề cho mọi người, ngạc nhiên vì khi gã đứng lên lấy tay sờ đầu gối, đã không cảm thấy đau đớn lẫn tê dại, nhưng lại làm cho các phiến đá hoa cương cứng rắn dưới đất phải bể nứt! Gã thầm kinh ngạc: “Con mẹ nó! Chẳng lẽ xương cốt ta lại cứng rắn như vậy sao?” nhưng gã không dám nói một lời nào, chỉ lạng lẽ đứng dậy thụt lùi vào trong.

Vương Tiến biết đã gặp cao thủ, nên ngấm ngầm thương lượng với Từ đại nhân vài câu.

Một lát sau, Từ đại nhân nói: “Các vị là bậc cao nhân, lại không dă thương người, xem ra không phải hạng người xấu, thực ra đây chỉ là chuyện hiểu lầm, các vị cứ tự nhiên ra về, tha thứ cho bản quan không tiễn.”

Bọn Cao Phong thấy đối phương không muốn gây phiền phức cho mình, nên thu xếp để về, liền hướng Từ đại nhân thi lễ, rồi cả bọn xoay người rời khỏi Ngũ Hồ sơn trang.

Ra đến ngoài trang, Đường Trung Long nói: “Đám nha môn tầm thường này khó lòng mà phá được án. Cao Phong, như ngươi thấy đó, chúng ta cần phải làm gì?”

Cao Phong nói: “Nếu như lời tỷ phu ngươi là sự thực, ta nghĩ vấn đề nằm ở đầu nguồn.”

Đường Trung Long nói: “Ngươi định nói đến Hàn Trung có vấn đề?”

Cao Phong vừa dắt ngựa, vừa nói: “Tỷ phu ngươi và hắn ta quen biết không bao lâu nhưng hắn lại nồng nhiệt như thế, huống chi số lượng vàng quá to lớn, là điểm khả nghi thứ nhất. Kế tiếp là án cướp tiêu và án thẩm sát Ngũ Hồ sơn trang xem ra rất trùng hợp, khiến ta càng tin tưởng có người nào đó đã điều khiển bên trong, đó là khả nghi thứ hai. Chúng ta và quan phủ bản xứ được tin chạy đến cùng lúc trong đêm nhưng không có bất cứ đầu mối nào, có thể coi là khả nghi thứ ba.”

Hắn đã lang bạt giang hồ mười năm mười sáu năm, đã gặp qua nhiều chuyện, nên kinh nghiệm phong phú, bây giờ nghe hắn phân tích vấn đề rất phân minh, Đường Trung Long và Đinh Hiểu Lan đều không khỏi bội phục trong lòng.

Đinh Hiểu Lan nói: “Án đó tuy có liên quan lớn, nhưng bị cắt đầu mối như thế, cũng đành vô phương, muội cảm thấy chúng ta nên bàn bạc kỹ lưỡng hơn mới được.”

Đường Trung Long thở dài, nói: “Uy Vũ tiêu cục của tỷ phu ta bị thiệt hại nghiêm trọng, chỉ sợ tiêu cục từ đây sẽ bị phiền phức không thôi, tuy nói nhị tỷ ta từ trước tới nay không lo công việc, bây giờ gặp có sự này cũng khó mà đảm đương được, ta thấy ta phải đi kinh thành một chuyến, để chăm sóc tiêu cục giùm nhị tỷ ta, nhân tiện cơ hội xem có thể tìm gặp được Hàn Trung hoặc các đầu mối nào khác hay không.”

Cao Phong trầm tư giây lát, nói: “Nếu ta nghĩ không lầm, bây giờ tên Hàn Trung đó nhất định sẽ rất khó tìm.”

Ba người nói xong thì lên ngựa, hướng xuống núi mà đi.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chuyện Lạ Tà Giáo 1

Bọn Cao Phong xuống dưới chân núi thì đêm đã khuya.

Trên trời ánh trăng mờ mờ, các đám mây mỏng lững lờ trôi, vài ngôi sao lấp lánh lúc ẩn lúc hiện, cỏ bên đường núi xanh biếc, bóng cây trùng điệp, trời đất bây giờ sao lại yên tĩnh thế.

Đường Trung Long nhớ tới tỷ tỷ và công việc ở tiêu cục, bèn ngó ý muốn từ biệt Cao Phong và Đinh Hiểu Lan.

Cao Phong và Đinh Hiểu Lan bàn bạc với nhau vài câu, rồi ước định với Đường Trung Long nửa tháng sau sẽ gặp lại trong buổi lễ an khánh tại Đình gia trang.

Đường Trung Long trầm tư giây lát, nói: “Thời gian nửa tháng là khá đủ.”

Lời vừa xong thì ngựa đã phóng đi. Nhìn hình bóng hắt biến mất trong màn đêm, Cao Phong bắt giấc thờ dài.

Đinh Hiểu Lan biết tình nghĩa hai người rất thâm sâu, bèn an ủi: “Đời người họp rồi tan là lẽ thường tình, huynh không cần phải bồn chồn như thế.”

Cao Phong nói: “Đường Trung Long bản tính lương thiện không chịu khuất phục kẻ thù, nhưng kẻ thù võ lâm này đã đụng chạm vào hắn, không biết sự thế sẽ diễn tiến ra sao.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Đúng vậy, như huynh vừa mới phân tích tình hình, huynh cảm thấy hung thủ đứng sau bức màn là ai?”

Cao Phong hơi trầm ngâm, nói: “Mục đích của bọn giết người cướp tiêu là tiền tài, nên trong võ lâm ngoại trừ các danh môn chính phái ra, các cao thủ có kiếm thuật tuyệt đỉnh có khả năng tiêu diệt Kim Thị Ngũ Hồ hầu như chẳng có ai, còn các bang hội có năng lực này chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Có đạo lý!”

Cao Phong nói: “Trong võ lâm mấy năm gần đây tên tuổi các bang hội nổi bật sáng chói như Kim Kiếm Bang, Bạch Long Môn đều là những đối tượng khả nghi.”

Nghe đến ba chữ “Bạch Long Môn”, Đinh Hiểu Lan như đã nghe qua, lẩm bẩm nói: “Bạch Long Môn, Bạch Long Môn ...”

Nàng đột nhiên như hiểu điều gì, vẻ mặt rất hưng phấn: “Đúng rồi, muội đã nghĩ ra, trước đó không lâu, muội đã nghe sư phụ và đại ca nói qua, Đường chủ Liệt Hỏa đường của Bạch Long môn đại chiến với người của Hồ Bắc Thanh Long bang. Theo lời kể Phí Đường chủ Bạch Long môn lúc trong quán rượu nghe nói ở Hồ Bắc có Thanh Long Bang gì đó, bèn một mình tìm tới trước cửa, yêu cầu bang này phải sửa lại tên Thanh Long Bang, không cho dùng chữ ‘Long’ trong đó, huynh nói xem Bang chủ Thanh Long Bang và các vị khác trong bang có bằng lòng không?”

Cao Phong: “Nếu là ta khẳng định không bằng lòng.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Thì đúng rồi! Phí Đường chủ Bạch Long môn tức giận bèn đánh nhau với người Thanh Long bang, kết quả Phí Đường chủ đó tuy một chọi nhiều, nhưng cũng cắt được đầu Bang chủ Thanh Long Bang!”

Lòng Cao Phong cảm thấy có phần không yên, nói: “Những nhân vật tà giáo này hành sự cũng thật quái đản? ...” ngừng giây lát rồi lại nói tiếp: “Nhưng phải nói lại, họ Phí này võ nghệ đã cao gan lại càng lớn, thật đáng là một trang hảo hán.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Hắn ta chỉ là một đường chủ mà đã như thế, không biết trong Bạch Long môn còn có những nhân vật ghê gớm nào khác.”

Cao Phong thờ dài, trầm ngâm: “Nếu án cướp tiêu cục này kẻ chủ mưu phía sau đúng là Bạch Long môn thì khó đối phó đây.”

Chính vào lúc này, đột nhiên nghe từ xa có tiếng võ ngựa vọng lại, càng lúc càng gần, Cao Phong phán đoán có ba kỵ sĩ đang đi lại.

Lúc ba người cỡi ngựa đi qua Cao Phong và Đinh Hiểu Lan, nhờ có ánh trăng, họ có thể thấy những người trên ngựa đều có mang vũ khí sắc bén, trong đó có một người thân thể cực kỳ cao lớn.

Nghe tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, Đinh Hiểu Lan nói: “Những người này giống như đi đến Ngũ Hồ sơn trang?”

Cao Phong gật đầu: “Không sai, những người này đi đêm hôm khuya khoắc như vậy, chắc có việc quan trọng lắm.”

Hắn nói xong thở dài: “Tám trăm vạn lượng quan ngân này đã hại không biết bao nhiêu người, làm cho chúng ta canh ba nửa đêm ở chốn hoang vu này, phía trước không có thôn, không có khách điểm.”

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chuyện Lạ Tà Giáo 2

Gió đêm thổi nhẹ nhàng, trong gió tựa như có chứa mùi hoa cỏ.

Đinh Hiểu Lan hít một hơi thật sâu, cười nói: “Cao Phong, trời đã có gió, huynh có cảm thấy lạnh không?”

Cao Phong nói: “Còn chịu được.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Muội cảm thấy hơi lạnh, huynh có thể ôm muội được không?”

Cao Phong cười, nói: “Huynh cũng cảm thấy lạnh, muội ôm huynh tốt hơn.”

Đinh Hiểu Lan mắng yêu: “Huynh sao khôn thế!” Nói chưa dứt thì người của nàng đã bỏ nhào về phía Cao Phong.

Cao Phong dường như đã biết trước chiêu thức của nàng, một tay hắn nắm dây cương đề phòng ngựa hoảng sợ, còn tay kia giơ ra đón lấy người nàng vào lòng, lập tức một mùi thơm hoa lan ngào ngạt xông vào mũi, chỗ tay hắn chạm vào lại là phần da thịt ở lưng eo nàng, vừa ấm áp vừa mềm mại, bất giác hắn cảm thấy trong lòng nâng nâng.

Đinh Hiểu Lan nắm lấy bàn tay hắn véo thật mạnh, nói: “Công phu ‘ôm’ muội của huynh càng ngày càng lợi hại, huynh xem, ngay cả con ngựa một chút cũng không kinh hoảng.”

Quả thật con ngựa vẫn đi bình thường, thông thả phi về phía trước, nó hầu như không biết trên lưng mình đã đeo thêm một nữ nhân tự bao giờ.

Cao Phong nói: “Không phải là kinh công của Phi Thiên Nữ Hiệp muội muội quá lợi hại ư, khiến cho con ngựa không tài nào cảm giác được.”

Đinh Hiểu Lan hừm một tiếng: “Huynh dám chế nhạo muội, muội cắn chết huynh.” Nói xong nàng đã tách tay Cao Phong ra, cầm ngón cái hắn đưa vào miệng cắn.

Cao Phong cười nói: “Nếu thật muội muốn cắn đứt ngón tay huynh, chỉ sợ mẹ muội sẽ không hoan nghênh huynh.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Huynh tưởng mẹ muội thích huynh lắm sao? Mẹ muội ghét huynh còn chưa hết nữa.”

Cao Phong nói: “Có đúng thế không, nàng dâu của Đinh gia trang không muốn lấy chồng à?”

Đinh Hiểu Lan đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, nói: “May mà muội họ Đinh, huynh họ Cao, nếu muội họ Cao, huynh họ Chu thì có chỗ không đẹp mấy.”

Cao Phong không hiểu, hỏi: “Vì sao?”

Đinh Hiểu Lan làm ra vẻ nghiêm trang nói: “Không đẹp vì trong Tây Du Ký, đến hồi ‘Chư Bát Giới Cao lão trang lấy vợ’ ...” Nói chưa dứt nàng đã không nhịn được bật cười ra.

Cao Phong cũng cười lớn.

Ngựa vẫn phi về phía trước, từ đầu đến cuối không dừng.

Trong lúc hai người cười nói, cảnh xuân như vô tận, Mãi lâu sau giọng Đinh Hiểu Lan nhỏ dần, mí mắt nặng trĩu, trong mơ mơ màng màng, nàng ngủ lúc nào cũng không hay.

Khi nàng thức dậy thì thấy mình đang nằm thoải mái trên giường, còn Cao Phong ngồi bên cạnh nhìn nàng mỉm cười, quá bất ngờ nàng ngồi dậy, hỏi: “Phong, đây là đâu?”

Cao Phong vuốt ve mái tóc xinh đẹp của nàng, nói: “Nhà của muội.”

Đinh Hiểu Lan dĩ nhiên không tin, nàng dụi mắt nhìn chung quanh một vòng, cười nói: “Huynh đừng nói càn.”

Nàng đứng dậy, đến bên cửa sổ, mở tung ra, bên ngoài ánh nắng rực rỡ, hoa hồng, liễu xanh, một mảnh xuân sắc.

Cao Phong cười nói: “Đây là khách sạn, từ đây tới nhà muội mất khoảng một ngày đường.”

Đinh Hiểu Lan bủi môi: “Muội nhớ đang nói chuyện với huynh, nhưng ngủ lúc nào cũng không biết.” Đột nhiên nàng hỏi: “Phong, huynh có ngủ không?”

Cao Phong nói: “Huynh ngủ được hai thời thần thì không ngủ được nữa.”

Đinh Hiểu Lan nhìn vào mắt hắn, nghiêm mặt nói: “Sao vậy, hay là huynh đang nghĩ tới vụ án Uy Vô tiêu cực?”

Cao Phong lắc đầu thờ dãi, quay người đi tới ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Đinh Hiểu Lan bỗng xịu mặt xuống: “Chắc là huynh đang nghĩ tới lời hứa của gia đình Hoa Hương Lăng ở Lạc Dương?”

Âm thanh sắc bén, trong khoảng khắc nàng như biến thành một người khác.

Cao Phong xoay người lại, nói: “Muội nói không sai! Nếu muội là huynh, muội sẽ làm sao? Huynh muốn chúng ta suốt đời sẽ xem nhau như là bạn, huynh”

Bàn tay hắn vốn rất ổn định, nhưng bỗng nhiên lại hơi run run lên.

Đinh Hiểu Lan đi tới trước mặt hắn, gơ tay nắm lấy hai bàn tay hắn.

Ánh mắt nàng từ từ trở lên dịu dàng: “Huynh không cần phải nói nữa, muội đã hiểu huynh. Nhưng lời hứa đó chỉ có thời hạn mười năm, đến nay đã được mười năm năm rồi, sao huynh vẫn cứ canh cánh trong lòng, không thể quên đi được?”

Sắc mặt Cao Phong trở lên nặng nề, đôi môi mấp máy, dường như muốn nói điều gì, nhưng không thể nào mở miệng được.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chuyện Lạ Tà Giáo 3

Một lát sau.

Đinh Hiểu Lan dịu dàng hỏi: “Phong, từ lúc chúng ta quen biết đến nay, huynh nói xem đã được bao lâu?”

Cao Phong nghĩ ngợi giây lát, nói: “Khoảng hai năm.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Đúng, nói chính xác hơn, là hai năm bảy tháng hai ngày.”

Cao Phong ngây người ra, rõ ràng quá bất ngờ.

Đinh Hiểu Lan nói: “Vào cái ngày huynh ước hẹn với Bang chủ Kim Kiếm Bang Vân Phi Tường ti võ ở Hoàng Hạc Lâu, giang hồ chấn động, các đại môn phái võ lâm từ Chưởng giáo, Chấp sự đều được Vân Phi Tường mời phó hội, đồng thời làm nhân chứng cho cuộc ti võ, muội lúc đó ngẫu nhiên được sư phụ cho đi theo. Kể từ sau khi được chứng kiến huynh và Vân Phi Tường giao chiến kinh thiên động địa với nhau, muội càng Trong đầu óc muội lúc nào cũng đều có hình ảnh của huynh. Về sau, muội cố ý an bài tương ngộ với huynh tại một tửu điểm, cùng đấu khẩu với huynh, và dần dà chúng ta quen biết kết giao với nhau. Những ngày được gặp huynh lòng muội vô cùng hân hoan, còn những ngày xa cách huynh, cứ mỗi thời mỗi khắc muội đều nhớ tới huynh” Lời nói của nàng như nghẹn lại, nước mắt chảy đầm đìa.

Hiển nhiên tình cảm nàng đối với hắn đã thấm sâu vào xương cốt, đã hòa tan vào mạch máu nàng.

Cao Phong ôm chặt nàng trong lòng, lau những giọt lệ châu đầm đìa trên má nàng, dịu dàng nói: “Cô bé đa cảm ối, sao lại khóc rồi? huynh đâu phải là khúc gỗ, không biết tình cảm muội đối với huynh.”

Đinh Hiểu Lan bỗng nhiên tròn mắt nhìn hắn: “Huynh đúng là khúc gỗ, khúc gỗ mục!”

Cao Phong cười khổ nói: “Vâng, huynh đúng là khúc gỗ mục.”

Đinh Hiểu Lan vừa mới khóc lóc đây, giờ nàng đã biến thành tươi cười vui vẻ.

Ngay lúc đó bất chợt nghe có hai tiếng cộc cộc, có người gõ cửa, rồi có tiếng nói bên ngoài, thì ra đó là người hầu bàn của khách sạn tới thông báo đồ ăn đã sẵn sàng.

Đinh Hiểu Lan lúc này mới có cảm giác đói bụng, ngay lập tức hai người rời khỏi phòng, đi xuống phòng ăn, phòng ăn tuy không được rộng, nhưng rất sáng sủa, có bảy tám bàn trống không, hiển nhiên còn chưa tới giờ trưa để dùng bữa.

Bọn Cao Phong chọn lấy một bàn gần cửa ra vào, vừa mới ngồi xuống, tên hầu bàn đã nhanh nhẹn bưng các thức ăn lại, ngoại trừ các món tương vệt thịt hầm không tính, còn lại đều là các món ăn đặc sản của vùng Hàng Châu, Đinh Hiểu Lan vui sướng vô cùng, cả hai cùng ăn uống ngấu nghiến như người sắp chết đói.

Đinh Hiểu Lan xuất thân trong gia đình nhà võ, các bạn bè đa số là nam nhân, nàng thường hay được sư phụ Chu Bằng cho đi theo đây đó mỗi khi ông có dịp hành tẩu giang hồ, vì thế tính tình nàng rất hào phóng, nàng không giống như các cô tiểu thư khuê các hay thẹn thùng mắc cỡ, chính ở điểm này nàng rất hợp với cả tính Cao Phong.

Bữa ăn đang nửa chừng, đột nhiên Đinh Hiểu Lan ngừng lại, tựa hồ như đang nghiêng tai nghe ngóng điều gì.

Cao Phong hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Huynh thử chú ý nghe, dường như có tiếng phụ nữ khóc.”

Cao Phong ngưng ăn, cũng tập trung lắng nghe, quả nhiên có tiếng phụ nhân khóc, âm thanh thật thống khổ, cho thấy người đó đang bị thương cùng cực.

Lại một lát sau, tiếng khóc đó càng lớn hơn, rồi có thêm tiếng cãi vã.

Cao Phong nói: “Nhất định phu thê nhà đó cãi nhau, mặc kệ họ, chúng ta ăn cơm đã.”

Vào lúc đó, tên hầu bàn mang nước trà tới.

Đinh Hiểu Lan hỏi: “Tiểu nhị ca, bên cạnh đây có tiếng khóc lẫn tiếng cãi vã là chuyện gì?”

Tên hầu bàn nói: “Quan gia định nói tới nhà đối diện chẳng? Ái dà, hồngбет rồi!”

Cao Phong nói: “Việc gì vậy?”

Tên hầu bàn nói: “Gia đình họ không biết đã đụng chạm với ai? Vậy mà lại gặp sự tình đen đủi đưa tới.”

Đinh Hiểu Lan có vẻ nôn nóng, nàng hỏi gấp: “Rốt cuộc sự tình gì?”

Tên hầu bàn nói: “Địa phương này của chúng tôi gọi là Ngự Gia trấn, gần đây có một số đạo nhân lạ mặt tới trấn, nghe nói bọn họ chuyên tu luyện tiên thuật”

Cao Phong và Đinh Hiểu Lan nghe vậy, cả hai không khỏi lấy làm ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên họ nghe tới việc này.

Chỉ nghe Tên hầu bàn tiếp tục nói: “Lúc đầu, Huyện thái gia địa phương chúng tôi không tin, chửi mắng bọn họ nói hươu nói vượn, lại còn phái người đuổi bọn họ nữa, chưa nghĩ tới bọn đạo sĩ này có pháp thuật, rốt cuộc các quan sai do huyện thái gia phái tới đều bị bắt động tại chỗ, nhất động cũng không cử động được. Về sau, huyện lệnh thái gia sợ hãi quá, chẳng những không đuổi họ, lại còn giúp đỡ họ nữa.”

Cao Phong nói: “Những đạo sĩ tu luyện pháp thuật này có quan hệ gì tới gia đình đang khóc lóc cãi vã kia?”

Tên hầu bàn nói: “Chính vì vậy tôi mới nói gia đình họ bị vận xui mà, nghe nói các đạo sĩ tu luyện pháp thuật này cần đến thiếu nữ thuần âm gì đó, rốt cuộc sự việc như thế nào tôi cũng không được rõ, các người đạo sĩ này đã tìm đến những nhà có con gái nhưng họ đều chê nói không dùng được, cuối cùng thì chọn trúng nữ nhi Tú Vân của gia đình vừa than khóc đó.”

Bọn Cao Phong càng lúc càng thấy kỳ quái, Đinh Hiểu Lan nhin không nổi chửi rủa ầm lên: “Bà nội nó, việc nghe kỳ cục quá.”

Cao Phong nói: “Rồi sau đó thế nào?”

Tên hầu bàn nói: “Sau này Huyện lão gia phải người lại, nói dùng hai trăm lượng bạc gì đó để mua Tú Vân cho đám đạo sĩ đó, qua khoảng ba tháng mười bảy ngày thì sẽ quay về, nhưng gia đình than khóc đó nói con gái nhà lành người ta danh tiết rất trọng yếu, còn hai trăm lượng bạc có sá gì đâu?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Đương nhiên danh tiết trọng yếu hơn tiền bạc!”

Tên hầu bàn nói: “Đúng vậy! nhưng sự tình đầu phải do gia đình Tú Vân làm chủ, Huyện lệnh lão gia đã phái người tới gia đình họ để giám sát, vì sợ họ đem con gái họ trốn đi, nghe nói tới giữa giờ ngọ hôm nay sẽ cho người tới dẫn Tú Vân đi.”

Nghe tới chỗ này, Cao Phong và Đinh Hiểu Lan hơi nghi ngờ, định tính hỏi thêm vài điểm nữa, nhưng tên hầu bàn đã nghe có tiếng gọi “A Dục”, hần lăm bậm: “Hồng! nước trên lò chắc cạn rồi!” Hần vội vàng quay lưng chạy biến vào trong.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chuyện Lạ Tà Giáo 4

Đinh Hiểu Lan ngo ngắ nhìn Cao Phong một lúc, rồi nói: “Lạ quá, thật không biết đám đạo sĩ đắc đạo đó ở đâu lại đến hương thôn tiểu trấn này để làm điều ác?”

Cao Phong cười: “Điểm tiểu nhị này chỉ nói một mặt vấn đề, không biết đúng hay sai nữa, chúng ta hãy ăn cho nhanh, ăn xong sẽ tới đó coi náo nhiệt.”

Đinh Hiểu Lan nghe vậy không nói thêm lời nào, chỉ cầm cùi ăn cho nhanh.

Hai người com nước xong, trả hai lượng bạc, rồi thông thả đi bộ lại tiệm nấu rượu phía đối diện.

Vừa mới tới cửa tửu phường (tiệm nấu rượu), mùi thơm của rượu đã bay ra nồng nặc, Cao Phong ngắ đầu xem, chiêu bài “Thường Ký Tửu Phường” sáng sủa treo ngay ngắ trước cổng, cửa cổng vẫn mở toang, bên trong thấy hỗn loạn có hơn mười người, đang bù lu bù loa khóc loạn xạ lên.

Hai người bước vào cổng, ở ngay cổng có hai quan sai đứng gác, thấy Cao Phong có mang bảo kiếm, một trong hai quan sai hỏi: “Các vị tới đây làm gì?”

Đinh Hiểu Lan cười nói: “Quan gia, chúng tôi là thân thích của nhà này, nghe nói gia đình có chuyện, nên mới đặc biệt tới đây khuyên giải a di (dì).”

Hai tên quan sai nhìn lờm lờm, tên quan sai kia nói: “Mau vào khuyên giải, để họ khỏi đau khổ!”

Đinh Hiểu Lan gật đầu, kéo tay Cao Phong đi vào trong sân.

Đi đến gần, chỉ thấy một phụ nữ mập mập nằm trên đất, người lấm lem, y phục dơ bẩn, đang lăn lộn khóc lóc, rõ ràng đã khóc rất lâu.

Bên cạnh bà ta không xa có một gã trung niên, mặt mày rầu rĩ, đang khuyên nhủ: “Bà đứng dậy đi, lão thái bà, bà khóc lóc như thế không ăn thua gì đâu.”

Lời khuyên của gã làm như không có tác dụng, người đàn bà mập trên đất lại càng khóc kịch liệt hơn.

Cao Phong và Đinh Hiểu Lan thấy tình hình như vậy, thì cho rằng lời của tên hầu bàn chắc không sai.

Qua khoảng thời gian uống chung trà, Cao Phong nhìn Đinh Hiểu Lan ra dấu, như có ý bảo nàng lại thăm hỏi.

Đinh Hiểu Lan nhanh trí, gật đầu, đi tới trước người đàn bà mập, ngồi xuống nói: “Di nương, di đừng khóc nữa, đứng dậy đi, không có chuyện gì đâu.”

Người đàn bà mập nước mắt lưng tròng, nhìn Đinh Hiểu Lan nói, ban đầu hơi sững sờ, nhưng thấy nàng là người lạ, lại khóc òa lên.

Đinh Hiểu Lan lại nói: “Di nương, di không nhận ra cháu ư? Cháu là bà con xa của di đây!”

Người đàn bà mập ngừng khóc, trở mắt nhìn nàng, thăm ngắ: “Cháu gái xa của gia đình ta ư? Sao ta không nhận ra?”

Đinh Hiểu Lan nắm lấy tay bà: “Di nương của cháu đừng sợ, chuyện của Tú Vân, cháu sẽ thay thế em ấy.”

Người đàn bà mặt đỏ trợn mắt thật lớn, cơ hồ như không tin chuyện trước mắt, ấp úng nói: “Chuyện này cháu” Rõ ràng trong lòng bà đầy nghi hoặc khó giải.

Đinh Hiểu Lan đột nhiên hỏi: “Ngày sinh tháng đẻ của em Tú Vân, di cho cháu biết đi?”

Người đàn bà mặt thì thầm nói.

Đinh Hiểu Lan làm ra vẻ kinh ngạc, nói: “Di xem, em Tú Vân và cháu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, cháu cũng là nữ tử thuần âm (trinh nữ), việc cháu thay thế em ấy không thành vấn đề!”

Điều này làm người đàn bà mặt lấy lại tinh thần, bà ta hai tay nắm chặt lấy tay Đinh Hiểu Lan, giống như sợ đối phương hối hận thay đổi ý định.

Người trung niên khuyên bảo người đàn bà mặt lúc này đối với sự việc trước mắt cũng kinh ngạc, mặt có vẻ nghi ngờ hỏi: “Vị cô nương này là ai? Sao biết khuê danh nữ nhi nhà ta?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Thì ra dưỡng là cha của Tú Vân.” Nàng tiếp: “Cháu là Đinh Hiểu Lan, là con gái thứ ba của thất đường đệ của tứ biểu huynh ở Đãng Châu, Hà Nam, sao dưỡng không nhận ra cháu?”

Nàng nói dúc một thôi một hồi, khiến cho hai vợ chồng người đàn bà mặt điên đầu, không biết đâu để mò.

Người đàn bà mặt nghĩ ngợi: “Họ hàng ta ở Đãng Châu, Hà Nam, thất đường đệ của tứ biểu huynh là ai nhỉ? Đệ tam nữ nhi này lại là ai? Sao ta lại hàm hồ nhất thời không nghĩ ra nhỉ? Họ hàng thân thích xa này ...!”

Trượng phu của bà ta lại nghĩ: “Cái lão thái bà chết tiết này sao lại có họ hàng thân thích như thế, nhưng lại giấu diếm mình bấy lâu nay.”

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chuyện Lạ Tà Giáo 5

Cao Phong đứng bên cạnh nghe nàng nói cũng không ngăn khỏi mỉm cười.

Đang vào lúc này, ở ngoài sân có nhiều bước chân truyền lại, lực bước thoăn thoắt, Cao Phong chấn động: “Những người này biết võ công, không giống như bọn quan sai.”

Quả nhiên thấy có bốn đạo sĩ nối đuôi nhau bước vào, tuổi tác đều ngoài hai mươi, mặc đạo bào màu tro, lưng đeo trường kiếm, một người hơi mập, một người cao gầy, hai người kia tầm vóc trung bình.

Hai tên quan sai thấy bốn đạo sĩ đi vào, lập tức cúi rạp đầu chào đón, báo cáo với họ tình hình người của Thường gia.

Bốn gã đạo sĩ đó thần sắc tỉnh bơ, tựa hồ như không xem có hai tên quan sai trong mắt.

Mọi người trong sân ai nấy im lặng, người đàn bà mặt vốn khóc không ngừng lúc này nắm chặt lấy tay Đinh Hiểu Lan không muốn rời, cũng vội đứng dậy.

Chỉ nghe đạo sĩ thân cao gầy nói: “Thường lão bản, đưa Tú Vân cô nương ra đây.”

Người đàn bà mặt nói: “Tú Vân nhà chúng tôi không muốn không muốn đi, vị cô nương này là cháu gái họ chúng tôi, cháu tình nguyện thay thế Tú Vân” giọng bà lúng túng, mắt cứ nhìn Đinh Hiểu Lan, vẻ mặt như cầu khẩn.

Đạo sĩ cao gầy nói: “Không thể thay thế!” rồi quay đầu nói với đạo sĩ khác: “Thất sư đệ, mang ngân lượng ra giao cho họ, chúng ta sẽ dẫn người đi!”

Người được gọi Thất sư đệ ở phía sau vội đi tới trước, móc trong bao ra một túi tiền, mặt cũng không thèm nhìn, đưa túi tiền cho người đàn bà mặt.

Người đàn bà mặt quýnh quáng, không dám nhận tiền, vội vàng nói: “Các vị sư gia, chớ có nôn nóng, cháu gái tôi cũng là thuần âm nữ tử, cháu thật là không tin, các vị hỏi cháu xem!”

Việc này làm cho tinh thần các đạo sĩ chấn động, tức khắc toàn bộ cặp mắt các đạo sĩ đều di chuyển tới Đinh Hiểu Lan

Gã đạo sĩ hơi mập nói với Đinh Hiểu Lan: “Cô nương nói sinh thần (giờ sinh) cho ta nghe thử?”

Đinh Hiểu Lan bèn đem sinh thần của Tú Vân mà người đàn bà mập đã cho nàng biết nói ra một hơi.

Cả bốn gã đạo sĩ cùng nhìn nhau.

Gã đạo sĩ hơi mập nói: “Cô nương và Tú Vân có đúng là cùng ngày, tháng, năm sinh phải không?”

Đinh Hiểu Lan gật đầu: “Hoàn toàn chính xác!”

Gã đạo sĩ hơi mập nói: “Nếu vậy tốt lắm, nếu vậy tốt lắm, đúng là trời đã giúp giáo phái ta, phù hộ cho Giáo chủ!” mặt gã có vẻ kích động, cơ hồ như muốn nhảy múa lên.

Đinh Hiểu Lan cười: “Các vị đạo gia sẽ bỏ qua cho Tú Vân phải không?”

Gã đạo sĩ hơi mập tức thì trầm mặt xuống, nói: “Không thể được!”

Gã đạo sĩ cao gầy bước tới trước vài bước, nói: “Từ sư đệ, nói nhiều làm gì, chúng ta sẽ dẫn cả hai nữ tử này đi, sư phụ nhất định sẽ cao hứng.” Các gã đạo sĩ khác cũng phụ họa theo.

Việc diễn tiến như vậy, làm mọi người trong Thường gia thêm hoảng hốt. Cao Phong và Đinh Hiểu Lan cũng cảm thấy quá bất ngờ.

Đinh Hiểu Lan nói với các gã đạo sĩ: “Các vị sao lại cưỡng bức người như vậy? cái này không phải là cướp đoạt dân nữ sao?”

Gã đạo sĩ hơi mập nói: “Chúng ta có trả tiền mà.”

Người đàn bà mập la làng lên: “Chúng tôi không cần tiền các vị, chúng tôi không cần!”

“Ai muốn ngân lượng của chúng ta?”

“Chúng tôi đã có tiền!”

Tiếng ồn ào hơi ngừng.

Đinh Hiểu Lan nói: “Các vị xem, đây không phải là cướp đoạt ư?”

Gã đạo sĩ hơi mập nói: “Vị cô nương này có vẻ thông tình đạt lý, thiết tưởng cũng nên biết Giáo chủ chúng ta pháp lực vô biên, kiếm pháp thần thông.”

Gã thấy Đinh Hiểu Lan có mang phôi kiếm (kiếm đôi), lại tiếp: “Chỉ cần cô nương tình nguyện trung thành với giáo phái ta, tận trung với Giáo chủ, Giáo chủ lão gia sẽ khai tâm, truyền cho cô vài chiêu tuyệt thế kiếm pháp, bảo đảm cô suốt đời dùng cũng không hết.”

Cao Phong đứng bên nghe gã đạo sĩ này hễ mở miệng là câu trước “Giáo phái ta”, câu sau “Giáo chủ”, trong lòng nghi hoặc, bèn bước tới hỏi: “Xin được hỏi giáo phái các vị danh hiệu là gì?”

Tâm tư các gã đạo sĩ lúc này đặt toàn bộ lên thân hình kiều diễm của Đinh Hiểu Lan, nên chẳng thèm trả lời Cao Phong, chỉ đưa mắt lườm hằm.

Đinh Hiểu Lan thấy các đạo sĩ đối với Cao Phong ngạo mạn vô lễ, trong lòng không vui nói: “Giáo chủ các ngươi là cái thứ gì? mà bắt ta phải trung thành với hắn?”

Sắc mặt các gã đạo sĩ lập tức xị xuống.

Gã đạo sĩ cao gầy “sặc” lên một tiếng, trường kiếm đã tuốt khỏi vỏ, mắng: “Ngươi dám vô lễ với Giáo chủ, ta giết ngươi!” Mặt gã như che phủ lớp mây đen.

Đinh Hiểu Lan cười: “Muốn thử đọ vài chiêu chăng? Bản cô nương cũng vui vẻ xin bồi tiếp.” Nói xong, nàng nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay người đàn bà mập, xoay người nói với bà ta: “A di, di yên tâm, chỉ cần có cháu ở đây, bảo đảm Tú Vân không có chuyện gì.”

Người đàn bà mập chưa từng chứng kiến qua cảnh tượng trước mắt, lúc này bà ta đỡ đỡ người như một khúc gỗ.

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chuyện Lạ Tà Giáo 6

Đinh Hiểu Lan quay người lại, rút trường kiếm, nói: “Vị đạo trưởng nào muốn lãnh giáo trước.”

Mấy gã đạo sĩ thấy không thể tránh khỏi việc giao chiến, bèn thì thầm thương lượng với nhau vài câu.

Đạo sĩ hơi mập bước ra, nói: “Nếu chúng ta thắng, cô nương có chịu trung thành với Giáo chủ giáo phái ta?”

Đinh Hiểu Lan trầm nghĩ: “Mấy tên đạo sĩ này mình không biết gốc gác, nếu đánh không thắng có phải phiền phức không? Tốt hơn hết không nên đáp ứng.” Nàng nói: “Các vị đánh thắng trước rồi hãy nói.”

Đạo sĩ cao gầy nói: “Tỷ võ phân cao thấp đều có luật riêng, cô nương nói như vậy chẳng có ý nghĩa gì.”

Đinh Hiểu Lan đang định nói tiếp, thì Cao Phong bước ra nói: “Tiểu muội, để huynh và bọn họ đánh nhau trước, nếu không xong mới tới phiền muội.”

Đinh Hiểu Lan cười nói: “Cũng được, ca ca.” Tiếng “Ca ca” này nàng nói rất ngọt ngào, nàng nghĩ: “Chàng cũng biết quan tâm tới mình, sợ mình tỉ võ với đám đạo sĩ vô danh này có phần nguy hiểm chăng.”

Đạo sĩ cao gầy thấy có nam nhân đòi xuất chiến, lòng gã hơi cảm thấy kinh ngạc, nói: “Ngươi không nên xen vào việc cô ta.”

Cao Phong sớm đã không bình tĩnh, lạnh giọng nói: “Nếu các ngươi thắng, lúc đó hãy xen vào! Thôi không nhiều lời nữa, mau xuất chiêu!” Hắn rút trường kiếm, đưa vô kiếm cho Đinh Hiểu Lan giữ.

Đạo sĩ cao gầy đưa kiếm thì lễ, tay trái cầm kiếm quyết, cổ tay phải lật ra, một đường kiếm đã lao tới ngực Cao Phong.

Thấy đối thủ ra chiêu đầu tiên, Cao Phong “ồ” lên, kinh ngạc vô cùng, lai lịch chiêu pháp đối thủ sử dụng, chính là chiêu pháp “Linh Long Hí Thủy” trong “Kinh Long Kiếm Pháp” mà hắn đã hơn mười năm nay không ngừng luyện tập.

Hắn suy nghĩ nhanh, không dám xem thường, cước bộ di động, thân hình hoán vị, đã tránh được thế công đối thủ.

Đạo sĩ cao gầy thấy Cao Phong có vẻ kinh ngạc, nên nghĩ đối thủ đã sợ công phu mình, chiêu đầu vừa mới dứt, chiêu sau đã tiếp theo, cũng vẫn là kiếm chiêu trong Kinh Long Kiếm Pháp, chiêu đó chính là chiêu tấn công rất tuyệt vời “Tiềm Long Xuất Hải”!

Lúc này tâm trạng Cao Phong vẫn còn kinh ngạc, không kém gì tâm tình người đàn bà mập khi nãy được Đinh Hiểu Lan nhận làm di nương.

Cao Phong nhìn cổ tay đối thủ chuyển động, đã phán đoán ra được chiêu pháp, hắn cũng xuất ra chiêu “Tiềm Long Xuất Hải”, bộ kiếm pháp này hắn đã luyện tập vô cùng nhuần nhuyễn, chiêu đánh sau tới trước, hai kiếm chạm nhau, tiếng kim loại vang dội, trường kiếm trong tay đạo sĩ cao gầy bị chấn động vắng đi.

Cao Phong chỉ một chiêu đã chế ngự được địch. Tay trái hắn còn vỗ vào không trung, tạo lên một âm thanh giòn giã, khiến cho tên đạo sĩ đó rung tai điếc óc.

Bên ngoài Đinh Hiểu Lan định reo hò lên, thì đã nghe Cao Phong quát: “Các ngươi rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với phái Võ Đang?”

Đạo sĩ cao gầy có vẻ đau đớn, kinh ngạc lẫn phẫn nộ, nói: “Võ Đang phái là cái quái gì? chúng ta chưa từng nghe qua!”

Một đạo sĩ khác nói chen vào: “Nhà ngươi là ai? Làm sao biết Thần Linh Giáo kiếm chiêu của chúng ta, ngươi đã học lên ở đâu?”

Cao Phong tức giận nói: “Nói ba láp! Các ngươi rõ ràng đã sử dụng Kinh Long Kiếm Pháp, sao lại nói không biết Võ Đang phái?”

Người đạo sĩ hơi mập có vẻ trầm tĩnh hơn, bước tới một bước nói: “Võ Đang phái ngươi nói đến chắc là môn phái của Trung nguyên rồi. Chúng ta là người Tây vực, đây là lần đầu tiên tới Trung nguyên.”

Cao Phong lòng nghi ngờ, trầm nghĩ: “Nghe khẩu âm bọn này, lời nói nặng phần đuôi, đúng không phải người Trung nguyên, nhưng sao bọn chúng biết Võ Đang kiếm pháp?” Hắn nói: “Giáo chủ các ngươi là ai?”

Mấy gã đạo sĩ đưa mắt nhìn nhau.

Đạo sĩ hơi mập nói: “Giáo chủ chúng ta là sư phụ chúng ta.”

Cao Phong nói: “Giáo chủ sư phụ các ngươi có hý danh?”

Mấy gã đạo sĩ đó lập tức nổi giận: “Danh hý Giáo chủ chúng ta há đâu phải để ngươi muốn biết là biết được sao!” “Thân phận ngươi là gì mà đòi hỏi hý danh Giáo chủ chúng ta?” “Ngươi giống như đại nghịch bất đạo, không biết giữ miệng lưỡi.”

Cao Phong thấy chỉ một câu hỏi thôi đã kích thích đám đạo sĩ này tức giận, không ngờ hấn cũng tức giận theo, thầm nghĩ: “Tên giáo chủ thần linh này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Khiến cho bọn đệ tử trong giáo tôn kính như thần linh.” Hấn cười lạnh, nói: “Đã như vậy, mời các vị rút lui cho mau, các vị dựa vào bản lĩnh gì mà đòi đưa Tú Vân đi.”

Các gã đạo sĩ thấy hấn xuất thủ vừa rồi, chiêu thức nhanh chóng ảo diệu còn lâu mới theo kịp, nhưng nếu bỏ về tay không, chẳng những bị mất thể diện mà còn không biết ăn nói với giáo chủ làm sao? Cả bọn đạo sĩ đâm ra bối rối, châu đầu vào nhau thảo luận.

Một lúc sau, gã đạo sĩ hơi mập quay người lại, hỏi Cao Phong: “Xin được thỉnh giáo cao tính đại danh của các hạ.”

Cao Phong nói: “Cao tính thì tại hạ có, còn đại danh thì không giống như các vị nói, nếu các vị không phục, hãy cùng nhau liên kết thử chiêu cũng được, bằng không, các vị hãy mau quay về kêu Giáo chủ lão nhân gia các người thân hành tới đây đòi hỏi người.”

Lời nói của hấn đánh trúng vào lòng các tên đạo sĩ.

Gã đạo sĩ hơi mập nói: “Bọn ta sẽ liên kết để thử chiêu như lời người nói, nếu người thua sau này đừng có hối hận nhé.”

Cao Phong nói: “Lời nói như ngựa phóng đi, ta sẽ không hối hận và các người cũng không phải áy náy gì.”

Gã đạo sĩ hơi mập nói: “Cứ chấp nhận như vậy nhé.” Nói xong gã hét lên, kiếm rút khỏi vỏ, ánh kiếm lấp lánh, đánh một chiêu “Hành Vân Lưu Thủy” vào cánh tay trái Cao Phong.

Tựa hồ như cùng lúc, ba gã đạo sĩ còn lại đều xuất chiêu, người tấn công hạ bàn, người tấn công trung lộ, kiếm chiêu có nhu, có cương, tất cả chiêu thức phối hợp rất ăn ý, rõ ràng bốn người hợp lực đấu với một người đơn thân độc mã, xét về đại thể xem như bất đồng.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Oan Gia Ngõ Hẹp 1

Cao Phong vận khí toàn thân, tập trung tinh thần tiếp chiêu.

Sau khi đám đạo sĩ đánh ra năm sáu chiêu, hấn dần dần phát hiện, các đối thủ này hoặc sử dụng “Thái Cực Kiếm Pháp”, hoặc “Kinh Long Kiếm Pháp”, hay “Truy Vân Kiếm Pháp”, mỗi chiêu mỗi thức, ngay cả bao hàm nội công, tất cả đều quá quen thuộc với hấn, khi còn nhỏ hấn đã từng luyện tập qua trên núi Võ Đang.

Hấn nhanh chóng phán đoán: “Đám đạo sĩ này và phái Võ Đang không thể có quan hệ được, lời nói của bọn chúng có vẻ như không giả dối, nhưng rốt cuộc ân tình bên trong có liên quan hay không?” Hấn nghĩ nhưng tay không dừng, keng keng keng keng, một chiêu “Ô Long Bài Vĩ”, chiêu này có bốn thức, phân đều tấn công bốn đối thủ, chiêu lấy công làm thủ.

Đinh Hiểu Lan đứng bên ngoài quan sát trận chiến, nàng xuất thân từ phái Thái Sơn, mà võ học Thái Sơn lại nổi bật trong võ lâm về mặt kiếm thuật, tuy nàng chưa phải là danh thủ đại gia, nhưng cũng có thể xếp vào hàng hành gia, mắt thấy đám đạo sĩ tên nào tên nấy kiếm pháp tinh diệu, mà Cao Phong lại đơn độc chống chọi với quần hùng, nên lòng nàng không khỏi có chút lo lắng, đến khi thấy hấn ra chiêu không ngừng, chiếm hấn thế thượng phong, thì nàng biết cục diện hôm nay hấn chỉ có thắng chứ không thua.

Đám đạo sĩ kiếm chiêu tuy có tinh thâm, nhưng công phu tu luyện chưa cao, hướng chỉ lại đụng độ với một cao thủ hàng đầu am hiểu võ học bản môn, nên trong lúc đối kháng, chẳng mấy chốc đám đạo sĩ này bị rơi vào thế giạt gấu và vai.

Đầu thêm vài hiệp, bỗng Cao Phong quát lớn, thân hình triển động, kiếm thế dâng đột ngột, kiếm quang lấp lánh, leng keng hai tiếng, rồi nghe có hai tiếng binh binh dội lại, bốn tên đạo sĩ đều bị trúng chiêu, hoặc bị té ngựa ra sau, hoặc trường kiếm bị chấn động vượt khỏi tay, mặt mũi tên nào tên nấy đều thất sắc, xấu hổ vô cùng.

Các người của tửu phường Thường gia thấy Cao Phong đại thắng, đều reo hò lên.

Đinh Hiểu Lan vỗ tay hoan hô: “Đánh hay lắm, đánh tuyệt lắm! Đánh cho bọn đạo sĩ này khóc oa oa!”

Cao Phong chỉ kiếm về đám đạo sĩ, nói: “Bọn người hành vi bất nghĩa, ta chỉ cảnh cáo thôi, hãy mau rút về bẩm báo lại với sư phụ giáo chủ các người!”

Đám đạo sĩ thấy hấn không truy đến cùng, có phần hơi bất ngờ, có tên chỉ vội vàng xoay người bỏ chạy, có tên nhặt kiếm còn cổ ngoái đầu nhìn rồi mới bỏ đi.

Hai tên quan sai gác trước cổng thấy tình hình không xong, cũng vội vã chuồn mất.

Các người trong Thường gia thấy cường địch đã thoái lui, ai nấy đều vui sướng vô cùng, nhất là người đàn bà mập, Thường phu nhân, bà ta nắm lấy tay Đinh Hiểu Lan và Cao Phong, mặt vui mừng rung rung nước mắt, miệng lắp bắp nói mãi câu “Ân công” “Ân công cứu mạng” cũng không xong.

Lát sau, vợ chồng người đàn bà mập mời bọn Cao Phong đi vào khách sảnh, dùng trà.

Cao Phong hỏi han nguồn gốc sự việc, những người Thường gia tranh nhau thuật lại, quả nhiên giống y như lời tên hầu bàn bên khách sạn đã kể qua, còn việc vì sao tên giáo chủ phải cần gái còn trinh để tu luyện pháp thuật thì mọi người không ai biết rõ.

Dùng trà chưa xong, Thường phu nhân đã dắt con gái mình là Tú Vân từ khuê phòng ra để bái kiến ân nhân.

Quả nhiên tuổi tác Tú Vân và Đinh Hiểu Lan xấp xỉ bằng nhau, Tú Vân tóc đen huyền, môi hồng răng trắng, trông thanh tú vô cùng, đáng tiếc là đôi mắt nàng thâm đỏ, rõ ràng biết trước đó nàng đã đau khổ khóc lóc rất nhiều.

Nàng vừa thấy bọn Cao Phong, định quỳ xuống bái tạ.

Đinh Hiểu Lan vội nắm lấy tay nàng, nói: “Mẹ em là di nương của ta, còn em là muội muội của ta, không nên quỳ!”

Thường phu nhân cười nói: “Sao ta lại có phúc khí này, có được một cháu gái như cô nương đây.” Lời bà ta thật minh mẫn, rõ ràng đã hiểu Đinh Hiểu Lan trước đây đã lừa mình.

Đinh Hiểu Lan cũng cười, nói: “Muội muội Thường gia con đã nhìn nhận, còn di nương đây con càng phải nhìn nhận hơn.”

Trong sảnh đường tràn ngập bầu không khí vui vẻ.

Giữa lúc Thường gia đang chuẩn bị mở yến tiệc tạ ơn, đột nhiên nghe có tiếng nhón nháo ở bên ngoài, mọi người đều khản trương, cho rằng nhất định Thần Linh giáo đã quay trở lại.

Quả nhiên người giúp việc của Thường gia hốt hoảng chạy vào truyền báo: “Đám đạo sĩ ác nhân đó đã kéo lại.”

Người Thường gia ai nấy đều lo buồn, sắc mặt sợ hãi.

Cao Phong đứng dậy nói: “Cả nhà đừng hoảng hốt, ta tự có biện pháp.” Nói xong, hắn xách kiếm rời khỏi sảnh.

Đinh Hiểu Lan an ủi người nhà Thường gia xong cũng vội vã nói gót theo sau Cao Phong

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Oan Gia Ngõ Hẹp 2

Đám đạo sĩ trong sân hiện giờ có hơn bảy người.

Ngoại trừ bốn tên đạo sĩ đã tới đây vừa rồi ra, còn có hai tên đạo sĩ khác đang khiêng một chiếc kiệu nhỏ.

Lão đạo sĩ ngồi trong kiệu tuổi tác hơi lớn, đầu tóc bạc quá nửa, thân mặc áo bào tím, tay cầm quạt lông vũ, thái độ trông rất thông dong.

Lão ta thấy Cao Phong đi ra, hơi kinh ngạc, miệng lầm bầm: “Thì ra là người, ta còn cho là một tay cao thủ Võ Đang nào đó.”

Cao Phong từ trong sảnh đi ra, thấy đạo nhân ngồi trong kiệu, sắc mặt hắn lập tức nghiêm trang lạ thường, lạnh lùng nói: “Dương Bảo Thiên lão đạo, thì ra là lão! Ta vốn đã suy đoán ra lão, ngoại trừ lão ra không ai dám làm chuyện thương thiên hại lý này?”

Dương Bảo Thiên chỉ cười, nói: “Sao vậy, thấy sư thúc đã không hành lễ, cũng không tôn xưng, trái lại còn mang tên húy sư thúc ra để gọi, như thế không phải là bất kính chăng?”

Cao Phong nói: “Lão xứng đáng làm sư thúc ta ư? Cái chết của sư phụ ta, tuy lão không phải là chủ mưu, nhưng cũng vì lão mà xảy ra chuyện đó, ta đã không tìm lão để trả thù là quá khách sáo rồi! ...”

Hắn nói chưa dứt, đám đạo sĩ đã nhốn nháo lên trách mắng: “Sao lại dám vô lễ với giáo chủ ta?” “Chắc nhà ngươi không muốn sống rồi” “Đừng trách bọn ta kiểm hạ vô tình!”

Dương Bảo Thiên vẫy tay ra hiệu cho đám môn đồ ngưng huyên náo, vẻ mặt vẫn tươi cười nói: “Cao Phong, việc đó đã mười năm năm sáu năm qua rồi, sao ngươi vẫn còn mãi canh cánh trong lòng, nói thêm nữa, năm đó ta cũng không muốn đến để phải xảy ra tình trạng như vậy?”

Cao Phong nắm chặt bảo kiếm, lãnh đạm nói: “Thời gian tuy đã qua lâu rồi nhưng nỗi oán hận vẫn còn tràn đầy, hôm nay ta sẽ không tính toán chuyện cũ với lão, nhưng sao lão lại giờ trở vô liêm sỉ cường bức dân nữ vậy?”

Dương Bảo Thiên từ trong kiệu đứng dậy, nói: “Ta có đạo lý riêng của ta.”

Cao Phong nghiêm nghị nhìn lão ta: “Với tài trí và võ công của lão, trong thiên hạ không có việc gì khó khăn đối với lão cả, huống chi ngày nay lão đã khai sơn lập phái, thân phận là bậc chí tôn của một phái, hà tất phải gây tai họa cho người dân vô tội làm gì?”

Dương Bảo Thiên nói: “Ta tuy ngày nay không còn là người của phái Võ Đang, nhưng nghĩ lại tình nghĩa đồng môn năm xưa, ta cũng không muốn giấu diếm ngươi, hiện tại ta đang tu luyện một môn kiếm pháp cực kỳ cao minh, yếu quyết nội công tâm pháp của loại kiếm pháp này đòi hỏi phải thái dương bổ âm, do đó ta mới cần đến thuần âm nữ tử.”

Đinh Hiểu Lan cuối cùng cũng hiểu được đầu đuôi sự việc, bèn nói chen vào: “Loại kiếm pháp này âm tà vô cùng, sao lão không dẹp quách nó đi?”

Dương Bảo Thiên thoát đầu không để ý đến nàng, đến khi nghe nàng nói mới đưa mắt quét qua, nói: “Oa nhi (con bé con), nhà ngươi xưng hô làm sao?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Văn bối là đệ tử phái Thái Sơn Đinh Hiểu Lan.”

Dương Bảo Thiên hơi tư lự, nói: “Hà, Thái Sơn phái, Chương môn nhân bây giờ chắc là Chu Bằng.”

Đinh Hiểu Lan có vẻ đắc ý: “Chu Chương môn chính là sư phụ.”

Dương Bảo Thiên bật cười, nói: “Chu Bằng, tên tiểu tử này có chút tiến bộ, năm xưa lúc bản giáo danh chấn thiên hạ, hắn ta vẫn còn là một con nít.”

Đinh Hiểu Lan tức giận xông lên tới đầu, nàng chửi rủa: “Cái lão đạo sĩ thói tha kia, lão làm ác đa đoan, sao không biết hổ thẹn lấy mình.”

Dương Bảo Thiên vẫn bình tĩnh, quay lại nói với Cao Phong: “Tiểu bằng hữu của ngươi nóng nảy quá, cô ta là ý trung nhân của ngươi phải không?”

Cao Phong không đáp lại lời lão ta, nói: “Việc Tú Văn cô nương của Thưởng gia, ta khuyên lão nên bỏ qua!”

Dương Bảo Thiên hơi thấu lại gương mặt tươi cười, nói: “Ngươi đã nói như vậy, bậc làm sư thúc cũng nên cho ngươi chút tình mọn, nhưng việc vừa rồi ngươi đã ra tay giáo huấn mấy đứa đồ đệ ta, thế nào chúng ta cũng phải bàn bạc lại.”

Cao Phong nói: “Ý của lão như thế nào, cứ nói thẳng ra đi.”

Dương Bảo Thiên nói: “Như vậy nhé, đừng nói bậc trưởng bối ta bắt nạt ngươi, chúng ta đã mười năm năm không gặp, cứ lấy con số mười năm làm hạn định, nếu ta trong vòng mười năm chiêu không thủ thắng được ngươi, sẽ dẹp bỏ việc ngươi đã giáo huấn đồ đệ ta, còn việc cô nương nhà Thưởng gia ta cũng bỏ qua luôn, nếu trong vòng mười năm chiêu ta may mắn thắng được, cho dù là một chiêu nửa thức, thì ta hắc ..hắc ..”

Cao Phong trầm ngâm, nói: “Toàn bộ việc này cứ theo chủ ý của lão đi!”

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Oan Gia Ngõ Hẹp 3

Dương Bảo Thiên nói: “Như vậy tốt lắm, rất hợp với ý ta!” Nói xong lão giờ tay về phía một đạo sĩ nói: “Chí Hoa, mang kiếm lại cho ta.”

Tên đạo sĩ khiêng kiệu vội lấy từ trong kiệu ra một thanh bảo kiếm, cung kính mang lại .

Dương Bảo Thiên rút kiếm, đưa ngón trỏ búng vào thân kiếm sáng loáng như tuyết, âm thanh chấn động phát ra tiếng vo vo, rõ ràng là một bảo kiếm.

Lão ta sẵn trốn múa chiêu thức “Tiểu Chỉ Nam Thiên”, rồi nói với Cao Phong: “Mời xuất chiêu!”

Cao Phong chẳng chút khách sáo, đưa tay rút kiếm, kiếm vừa rời khỏi vỏ, một chiêu “Kinh Long Phi Thiên”, như ánh chớp cầu vòng, đâm vào ngực trái đối phương.

Dương Bảo Thiên không dám khinh địch, vội chuyển mình sang phải, đồng thời đánh ra một chiêu. Kiếm chiêu Cao Phong chưa tới đích, thế kiếm đã chệch xuống, hắn cũng nghiêng người theo kiếm, vẫn là chiêu “Kinh Long Phi Thiên”, đâm chéo vào hông trái đối thủ. Dương Bảo Thiên kinh hoàng, trong kiếm quang lấp lánh, đột nhiên thân lão giống như con linh xà, mềm dẻo không xương, uốn éo tránh né. Lão ta phá chiêu như vậy, khiến Cao Phong cũng cảm thấy ngạc nhiên, sau khi đã thăm dò, hắn ngửa người xuất kiếm, vẫn chỉ một chiêu “Kinh Long Phi Thiên” như muốn chặt đứt cổ chân đối phương, tiếc rằng võ nghệ đối phương quá cao, nghe danh đã lâu bấy giờ mới chạm trán, chân lão nhanh nhẹn đá vào thân kiếm đối phương để phá chiêu.

Hai người đấu với nhau qua ba chiêu đã khiến cho mọi người bên ngoài phải sửng sốt kinh ngạc, tốc độ chớp nhoáng, nhanh nhẹn vô cùng.

Cao Phong tấn công liên tiếp ba chiêu “Kinh Long Phi Thiên”, chiêu thức tuy giống nhau, nhưng thân pháp ra kiếm, bộ vị tấn công khác nhau, hơn nữa thời gian chuyển hoán chiêu rất linh hoạt, nhưng vẫn không đạt được như ý muốn. Còn Dương Bảo Thiên dựa vào công phu thâm hậu của mình, dưới sự tấn công chớp nhoáng như sấm dậy của đối thủ, lão đã tránh được một chiêu, phản kích lại hai chiêu, tránh là tránh né tài tình khó mà tưởng tượng được, công là công đúng chỗ đúng thời cơ.

Cao Phong trầm kinh ngạc: “Cái lão đạo sĩ này, người tuy già nhưng công phu lại quá thâm hậu, ba chiêu kiếm này ta đã khiến cho Bang chủ Kim Kiếm Bang phải thê thảm, nhưng sao lão vẫn còn khả năng phản kích lại hai chiêu?”

Dương Bảo Thiên cũng trầm kinh ngạc: “Ta thật quá hồ đồ, hắn ta mười năm trước đây đã là một tay cao thủ kiếm thuật có hạng, sao bây giờ ta lại đi hạn chiêu với hắn, mặc dù hắn ta chỉ dùng một chiêu cho ba lần tấn công, nhưng thân pháp và bộ vị đều khác nhau, uy lực công kích rất lớn, thật khó mà ngờ được!”

Thấy Cao Phong và Dương Bảo Thiên đấu với nhau quyết liệt như thế, Tim Đình Hiểu Lan như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Nàng cũng biết rằng, Dương Bảo Thiên cách đây hai mươi năm trước đã là một cao thủ kiếm pháp trong phái Võ Đang, năm đó chỉ vì ham danh lợi, có ý đồ đoạt chức Chương môn, nhưng mưu sự không thành, bị trục xuất khỏi núi Võ Đang.

Sau khi lão ta rời khỏi phái Võ Đang, lại cấu kết với các phần tử xấu trong võ lâm, làm mưa làm gió, không có việc ác nào không làm, cuối cùng đã khiến cho quần hùng võ lâm phải nổi giận, bị cưỡng bức rời khỏi Trung nguyên, ở Tây vực lão ta đã tự sáng lập ra giáo phái, do bản tính ác khó thay đổi, không biết từ nơi nào lão đã đoạt được âm tà kiếm phổ “Thôi Âm Thân Kiếm Chương”, trong kiếm phổ đó có chú giải, cần bảy trăm bảy mươi bốn gái thuần âm trong lứa tuổi mười chín đến lấy âm bổ dương, lão ta đọc xong kiếm phổ lấy làm thích thú, bèn quyết tâm tu luyện kiếm thuật đó, chỉ vì Tây vực là mảnh đất nghèo nàn, đất rộng người thưa, nên gái thuần âm càng khó kiếm, chính vì vậy lão mới tính tới kẻ sách dẫn giáo chúng quay trở lại Trung nguyên, không hiểu trùng hợp làm sao, lão vừa đến Trung nguyên không lâu thì lại đụng độ với Cao Phong, thật là oan gia ngõ hẹp.

Sư phụ Cao Phong là Cổ Mộc chân nhân, năm đó cũng chỉ vì Dương Bảo Thiên âm mưu đoạt quyền mà vướng vào liên lụy, oan ức bị trục xuất khỏi Võ Đang, về sau lại bị đồng đảng của Dương Bảo Thiên thảm hại đến chết.

Cao Phong đau lòng vì cái chết sư phụ, tinh thần đâm ra chán chường, sau mấy lần báo thù không thành công, tinh thần hắn càng lúc càng sa sút trầm trọng, một hôm trên đường phố thấy người ta đánh cờ vây, trong cờ vây hắn đã nghiệm ra được tinh túy của võ học, sau đó trải qua một năm khổ tu, cuối cùng công lực thăng tiến, báo được thù cho sư phụ, và cũng từ đó tên tuổi hắn nhờ đó mà thành danh trong thiên hạ.

Hai người ra chiêu nhanh đánh nhanh, càng đấu càng ác liệt, trong nháy mắt mười năm chiêu đã tới.

Dương Bảo Thiên tuổi tác tuy già, nhưng rất coi trọng thể diện, thấy đã đủ chiêu hạn định, lão vung kiếm tách rời Cao Phong ngay sau chiêu cuối cùng, thân hình bay ra ngoài, lộn người một cái đã thấy lão ngồi trong kiệu.

Thân hình nhào lộn của lão thật tuyệt vời, uốn lượn như điều giấy, các đệ tử trong giáo thấy vậy buộc miệng reo hò.

Đình Hiểu Lan thấy kinh công trác tuyệt của Dương Bảo Thiên, trong lòng thầm thán phục, nhưng bề ngoài mặt cứ ra vẻ thản nhiên cười nói: “Lão đạo gia thần công thật kinh người, nói mà biết giữ lời, thật đáng là bậc anh hùng hảo hán.”

Dương Bảo Thiên nghe thấy Đình Hiểu Lan ca ngợi mình, lòng lão ta cảm thấy nhẹ nhõm, đưa tay vuốt cằm râu nói: “Cao Phong, kiếm pháp nhà ngươi so với năm xưa thật khác xa một trời một vực, chao ôi, năm đó ta đã từng nói qua với sư phụ ngươi __ Cổ Mộc sư huynh ơi, huynh chẳng có gì đáng để ta hâm mộ cả, duy nhất một điểm, chính là huynh có phúc khí, đã thụ nhận được một hảo đồ nhi Cao Phong tài giỏi này.”

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Oan Gia Ngõ Hẹp 4

Cao Phong cười gượng, không biết phải đáp lại làm sao.

Đình Hiểu Lan lòng cười mở, cười nói: “Võ công lão đạo gia thật khó có ai bì kịp, nếu muốn đào tạo môn đồ, sao lại không có đệ tử giỏi?”

Dương Bảo Thiên nói: “Người làm rồi, đạo lý của võ học yêu cầu bản chất của người luyện võ rất cao, rất trọng yếu, cái này phải do duyên ngộ, không thể mưu cầu, nếu cố công tìm kiếm, sao lại dễ dàng là có được?”

Đình Hiểu Lan nói: “Hử? thật vậy sao?”

Cao Phong trầm nhủ: “Bản chất của người luyện võ tất nhiên là trọng yếu, nhưng nếu hiểu rõ được tinh nghĩa của phương pháp luyện tập, thì có thể tăng thêm được phân nửa thời gian rồi, lão ta tuy có thông minh tài trí, nhưng cũng chưa được lĩnh ngộ việc này cho lắm.”

Dương Bảo Thiên lại nói: “Cao Phong chỉ mới luyện tập vài chục chiêu Kinh Long kiếm pháp ngăn ngăn thế thôi mà đã đạt tới cảnh giới tinh thuần, có thể nói xuất thần nhập hóa, không thể có ai thay thế được, đây là sự kiện có một không hai trong mấy trăm năm thành lập phái Võ Đang, ta nghĩ ngay cả sư tổ sáng lập Trương Tam Phong cũng không thể ngờ tới, là sau này đã có người hậu thế đem kiếm pháp của mình rèn luyện tới cảnh giới cao như vậy.”

Cao Phong thần nhiên nói: “Lão đưa tôi lên cao quá, tôi chỉ là đụng đầu đánh đó thôi.”

Lời nói của hắn tuy thành thật, nhưng khó làm người khác tin theo.

Dương Bảo Thiên thở dài nói: “Thái độ người khiêm tốn, thật đáng quý, cả đám đệ tử không ra hồn của ta còn lâu mới sánh vai với người được.” Nói xong lão đưa mắt quét một vòng đám đệ tử.

Đám đệ tử như chuột thấy mèo, ai nấy đều cúi đầu co rún người lại, ngay cả hơi thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ sợ ý làm giáo chủ sư phụ nổi giận, tai họa có thể giáng lên đầu bất cứ lúc nào.

Cao Phong đã phá hoại chuyện mỹ sự của lão, lòng nghĩ thầm chắc lão nổi giận vô cùng, nhưng đến khi nghe lão nói ra như thế, nhất thời hắn cũng không biết phải tìm lời đối đáp làm sao.

Một lát sau, Dương Bảo Thiên tra kiếm vào vỏ, đột nhiên cười khanh khách: “Cao Phong, ta có một ý kiến này, nghĩ muốn trao đổi với người, không biết người có muốn nghe không?”

Cao Phong nói: “Lão cứ nói thẳng ra.”

Dương Bảo Thiên nói: “Kiếm pháp Võ Đang được xem là tuyệt kỹ gồm có ba bộ kiếm pháp, điều này chắc người đã biết.”

Cao Phong gật đầu nói: “Đúng.”

Dương Bảo Thiên nói: “Cho đến nay, mặc dầu ba bộ tuyệt kỹ kiếm pháp Võ Đang vẫn còn tồn tại, nhưng có hai bộ đã bị khiếm khuyết không hoàn chỉnh.”

Cao Phong cười, nói: “Cái này đều do kiệt tác của lão, ta biết rồi.”

Mắt Dương Bảo Thiên chớp lại thành một đường: “Nhưng đối với ta, toàn bộ ba bộ kiếm pháp này, ngay một chiêu một chữ cũng không thiếu.”

Cao Phong nói: “Đúng vậy, ngọn lửa do lão tạo ra lúc ly khai khỏi phái Võ Đang cháy quá lợi hại, mũi của đám đạo sĩ thái Võ Đang làm sao nghĩ ra được.”

Dương Bảo Thiên nói: “Xét võ công ta ngày nay, tuy không dám nói vô địch thiên hạ, nhưng cũng không sai biệt mấy.”

Cao Phong nói: “Lời của lão không chút khoa trương.”

Dương Bảo Thiên nói: “Võ công ta có thành tựu như vậy, toàn bộ đều dựa vào ba bộ kiếm pháp này.”

Cao Phong trầm ngâm, nói: “Điều này ta cũng cảm thấy được.”

Dương Bảo Thiên nhìn thẳng vào mặt hắn, cười nói: “Nhưng người chỉ học được một bộ Kinh Long kiếm pháp, hơn nữa ta còn biết, năm ấy lúc Cổ Mộc sư huynh truyền thụ cho người mười ba chiêu của bộ kiếm pháp, còn có một chiêu không cho người luyện.”

Cao Phong cười gượng: “Đúng vậy, lệnh sư phụ tôi nào dám không tuân, chiêu thức đó quá hung hiểm, đã xuất khó thấu, dễ đưa đến tử vong cho người, đã bao năm nay, tuy chiêu thức có sẵn trong lòng, nhưng tôi quyết không dám luyện qua.”

Dương Bảo Thiên nói: “Do đó, nghiêm khắc mà nói, ngươi ngay một bộ kiếm pháp cũng không học vẹn toàn.”

Cao Phong gật đầu, không nói được lời nào.

Dương Bảo Thiên lại đưa tay vuốt râu cười nói: “Ngươi vừa rồi đã giao đấu với đám đệ tử bất tài của ta, ta nghĩ ngươi cũng đã nhận ra, mấy bộ kiếm pháp đó đâu phải ta bủn xỉn không truyền cho, mà hầu như toàn bộ đã truyền thụ hết cho bọn chúng.”

Cao Phong nói: “Đứng về mặt này lão thật đúng là đại bàng, vung cánh vẫy vùng một phương, các đạo sĩ này đầu quân dưới trướng chẳng khác nào các đệ tử môn của phái Võ Đang.”

Dương Bảo Thiên nghiêm mặt nói: “Do đó căn cứ vào tư chất của ngươi, cùng với trình độ đã đạt tới cảnh giới võ học bây giờ, nếu như ngươi được học trọn vẹn ba bộ kiếm pháp, không tới năm năm, ngươi nhất định sẽ trở thành vô địch thiên hạ.”

Cao Phong tựa hồ như nghe không rõ, hần căng mắt nhìn lão ta: “Ý của lão là muốn truyền cho tôi hai bộ kiếm pháp kia phải không?”

Dương Bảo Thiên gật đầu, bình thản cười nói: “Đương nhiên ta cũng có điều kiện.”

Cao Phong nói: “Điều kiện gì? nói ra nghe thử.”

Dương Bảo Thiên nói rành mạch từng chữ: “Ta muốn mời ngươi giữ chức phó giáo chủ bản giáo!”

Cao Phong nghe vậy ngậy người ra, rõ ràng hần quá bất ngờ.

Đối diện với danh và lợi cả hai thấu về một lúc, thử hỏi trên đời có ai dám cự tuyệt?

Đám đạo sĩ Thần Linh giáo ai nấy đều trở mắt như muốn lời hết con ngươi ra, bọn chúng rõ ràng nghĩ mãi không thông, không biết vì sao ân sư giáo chủ lại xem trọng một kẻ thù đã phá hoại chuyện mỹ sự của bản giáo?

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Oan Gia Ngõ Hẹp 5

Cao Phong không phản ứng, cũng không mở miệng

Hần đang trầm tư.

Dương Bảo Thiên nói: “Võ lâm phân tranh, người thắng làm vua, nếu ngươi và ta cùng liên thủ, không có việc lớn lao gì không thành?”

Lão thở dài rồi nói tiếp: “Ta năm nay tuổi tác đã cao, chỉ hy vọng những năm còn lại phải làm một việc lớn lao gì cho thật oanh liệt, nếu có thành tựu, đợi sau khi ta mất đi, không phải tất cả sẽ thuộc về ngươi ư?”

Trước những lời lẽ quyến rũ như vậy, nếu người nào vẫn đưa ra lời từ chối, người đó nhất định phải là đồ ngốc.

Cao Phong quả nhiên là đồ ngốc, hần lắc đầu: “Ta không thể đáp ứng lại lão!”

Gương mặt Dương Bảo Thiên vốn dĩ tin nhàn nhã, nay bỗng nhiên như bị đóng băng, lão trầm giọng hỏi: “Sao vậy? ngươi có thể cho ta biết lý do không?”

Cao Phong nói: “Bởi vì gần đây ta có ý định sẽ thành thân.”

Hần hơi cười quay mặt về phía Đinh Hiểu Lan, dường như có ý nói: “Nàng chính là thê tử của ta.”

Mặt Đinh Hiểu Lan đột nhiên ửng hồng, gương mặt xinh đẹp kiều diễm của nàng trông giống như trái cây chín mọng.

Dương Bảo Thiên thở dài thườn thọt: “Tốt, tốt lắm!”

Lão ta đột nhiên nhắm mắt, nằm ngả người trong kiệu, rồi vẫy tay ra hiệu, nói: “Chí Hoa, Lập Sinh, khởi kiệu!”

Quả nhiên Dương Bảo Thiên rút lui, kéo đi hết đám đệ tử Thần Linh giáo.

Cao Phong và Đinh Hiểu Lan quay vào phòng khách Thường gia, lần này cả hai cùng dắt tay nhau đi vào, chỉ đến khi ngồi xuống ghế, tay hai người mới chịu rời xa.

Trong phòng khách Thường gia, mọi người trước đây nửa thời thần vẫn còn sợ sệt đầy lo lắng, bây giờ cười nói vui vẻ cả nhà.

Việc người thế gian như vậy không nhiều, chỉ cần cố gắng hướng thượng, tích cực tranh thủ, thì sau cơn mưa ắt trời sẽ sáng.

Thường phu nhân vừa ôm hũ rượu trong buồng bước ra đã cười nói: “Hũ rượu Nữ Nhi Hồng nhà tôi đã được cất kỹ mười tám năm, vốn đợi đến khi Tú Vân lấy chồng mới khai rượu, bây giờ Tú Vân đã không thể hứa hôn với Cao công tử, thì hũ rượu này vẫn đem ra để hai vị thưởng thức.”

Mặt Đinh Hiểu Lan càng đỏ hơn, nàng nói: “Gã sâu rượu Cao Phong này có thể đánh hơi mùi rượu cách xa mười dặm, cháu đoán hẳn nhất định đã nghe nhà đi có thứ mỹ tửu này nên mới nôn nóng đến đây giúp đỡ.”

Thường phu nhân cười nói: “Nếu nói thế, chẳng lẽ hũ rượu này cũng là ân nhân cứu mạng gia đình chúng tôi chăng?”

Trong phòng tiếng cười nói vang lên không dứt.

Nhưng rồi cuộc vui cũng có lúc kết thúc, cảnh biệt ly khiến lòng mọi người sầu khổ.

Cao Phong muốn đi thì không ai có thể cầm chân hắn nổi.

Vợ chồng Thường gia đã chuẩn bị sẵn cho hai người một cỗ xe ngựa lộng lẫy.

Cao Phong thấy không thể chối từ, đành nắm tay Đinh Hiểu Lan bước lên cỗ xe.

Người phu xa theo chỉ thị của Đinh Hiểu Lan đánh xe ngựa đi về hướng bắc.

Thùng xe rộng rãi thoáng mát, Cao Phong nằm bệt người xuống, cố gắng để cơ thể được thư giãn, về sau hắn lim dim cặp mắt, loại bỏ tiếng ồn ào của bánh xe lăn trên đường ra khỏi tâm tưởng.

Cái cảm giác này thật dễ chịu làm sao.

Đinh Hiểu Lan ngồi bên cạnh, nhìn vào mặt hắn, nói: “Huynh đang nghĩ gì?”

Cao Phong không lên tiếng, chỉ mỉm cười.

Đinh Hiểu Lan chớp mắt, lại hỏi: “Huynh cười chuyện gì, có gì hay mà cười?”

Cao Phong hơi than vãn: “Huynh đang nghĩ tới một việc, việc này hơi có chút buồn cười.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Việc gì vậy?”

Nàng đột nhiên nghĩ tới điều gì, hứ lên: “Muội đoán ra rồi, huynh nhất định đang nghĩ tới nàng Tú Vân của Thường gia phải không?”

Cao Phong mở to mắt: “Muội quá thông minh, nàng đúng là con giun trong bụng ta!”

Hắn cười ngặt nghẽo, rồi nói: “Như muội biết đó, một gã nam nhân ba chục tuổi không nhà không sự nghiệp, sống nay đây mai đó, không dễ gì có dịp làm anh hùng cứu mỹ nhân lần thứ hai, huống chi người đẹp nhà đó nguyện ý hiến thân báo đền, đối với ta mà nói không phải là cơ hội tốt trời ban cho ư? Nếu ta ở lại nhà Thường gia lấy Tú Vân làm vợ, rút chân khỏi chốn giang hồ, không đua tranh với đời, ở lại cái tiểu trấn hẻo lánh đó sống đời bình dị, không phải là chuyện tốt lành hay sao?”

Đinh Hiểu Lan nghiêm mặt nói: “Sao huynh không ở lại? làm giống như Chư Bát Giới lấy con gái Cao lão trang, còn hơn là cứ mỗi ngày phải mơ tưởng tới người đẹp?”

Cao Phong cười gượng: “Bởi vì ta mắc bệnh thần kinh, cô dâu của Cao lão trang không chịu gả, ta đành nghĩ đến cô dâu của Đinh gia trang.”

Mặt Đinh Hiểu Lan lập tức đỏ ửng, nàng bĩu môi nói: “Huynh đừng mơ tưởng quá cao, cô nương xinh đẹp của Đinh gia trang cách đây nửa tháng đã có người tới đề thân, hơn nữa gia đình cầu thân lại có sự nghiệp lớn lao, thật đáng môn đương hộ đối!”

Cao Phong tròn tròn mắt, nói: “Nhà ai to gan vậy? dám tranh dành dâu với Kinh Long Kiếm vang danh giang hồ này?”

Đinh Hiểu Lan có vẻ say sưa đắc ý: “Nói cho huynh biết cũng không hề gì, chính là đệ nhất phú hào Lưu gia ở cùng thành An Khánh với gia đình muội.”

Cao Phong hơi bất ngờ: “Ý muội muốn nói tới nhà đệ tử tục gia Thiếu Lâm Lưu Hán Dương Lưu lão gia tử phải không?”

Đinh Hiểu Lan cười hi hi nói: “Ồ An Khánh thành, ngoại trừ nhà đó ra thì kiếm đâu ra nhà họ Lưu thứ hai.”

Cao Phong nói: “Lưu Hán Dương lão gia tử có bao nhiêu người con?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Có bốn người.”

Cao Phong nói: “Người con nào của nhà đó đã chấm trúng muội?”

Đinh Hiểu Lan càng đắc ý, cười nói: “Lưu Hán Tùng người con út bảo bối của họ, hẳn ta nhỏ hơn muội hai tuổi.”

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Yêu Quá Hóa Giận 1

Cao Phong nhìn thần sắc đắc ý của nàng, đoán sự việc hơn phân nửa là thật, liền hỏi: “Lưu gia đến nhà cầu thân, ý của mẹ muội thế nào?”

Đinh Hiểu Lan làm ra vẻ thần bí: “Huynh đoán thử xem?”

Cao Phong hơi trầm tư, nói: “Ta nghĩ mẹ muội nhất định đồng ý!”

Đinh Hiểu Lan ngờ ra: “Sao huynh lại nghĩ vậy?”

Cao Phong nói: “Tính muội tính nghịch bướng bỉnh, hiếm có tên ngọc nào thêm đề mắt tới, huống chi nhà họ Lưu vừa phú quý vừa hiển hách, lại là Võ Lâm thế gia, thật xứng đáng môn đương hộ đối với nhà họ Đinh của muội, nếu hai nhà Đinh Lưu thông gia với nhau, đôi bên đều có lợi ích lâu dài, ta nghĩ mẹ muội không có lý do gì để cự tuyệt.”

Đinh Hiểu Lan chau mày, bực tức nói: “Ghét huynh quá! Sao huynh nói giống y như mẹ muội.” Bỗng nàng phát lên cười: “Huynh đoán thêm nữa xem, kết quả sau này thế nào?”

Cao Phong nói: “Kết quả không cần đoán.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Vì sao?”

Cao Phong nói: “Khẳng định muội không để tên ngọc Lưu Hán Tùng đó trong mắt, và cự tuyệt lời cầu thân của Lưu gia.”

Đinh Hiểu Lan ra vẻ giận hờn, việc thần bí thú vị của nàng rốt cuộc bị Cao Phong đoán ra hết, không sai một chữ, lập tức nàng cảm thấy không hứng thú nữa.

Sau khoảng khắc bồn chồn, Đinh Hiểu Lan thấy nét mặt Cao Phong trước sau vẫn cười không ra cười, có vẻ tự mãn, khiến tâm tình nàng bất giác lại nổi lên, cười hỏi: “Giáo chủ Thần Linh giáo Dương Bảo Thiên có phải trước kia là sư thúc của huynh?”

Cao Phong nói: “Trước kia thì phải, bây giờ thì không.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Lão ta có vẻ xem trọng huynh, sao huynh lại lạnh nhạt với lão?”

Cao Phong nói: “Bởi vì lão ham danh đoạt lợi, làm liên lụy tới tiên sư, về sau người lại bị đám Hắc Phong Tự Nghĩa Đường làm hại, thử hỏi huynh không chán ghét lão sao được?” Nhắc tới ân sư, tự nhiên trong đầu óc hắn hiện lên hình ảnh sư phụ năm nào như đang ân cần khuyên bảo truyền thụ võ công cho hắn.

Đinh Hiểu Lan sợ đụng tới vết thương lòng của hắn, vội vã nói: “Dương Bảo Thiên cho huynh làm phó giáo chủ, còn truyền thêm hai bộ tuyệt kỹ kiếm pháp, điều kiện ban đầu phong phú như vậy, sao huynh lại từ chối?”

Cao Phong đột nhiên bật cười, nhìn thẳng vào mắt Đinh Hiểu Lan nói: “Bởi vì ta nghĩ sẽ thành thân với muội.”

Mặt Đinh Hiểu Lan tựa như ánh bình minh: “Nếu huynh có thành tâm, sao không đến thăm nhà muội làm một việc gì đó?”

Cao Phong hừ thành tiếng: “Hai lần trước ta có đến nhà muội, không biết mẹ muội nói gì về ta?”

Đinh Hiểu Lan than vãn: “Ngoài việc khen huynh là anh hùng kiệt xuất ra, người còn nói tuổi tác của huynh hơi lớn, thật tình muội không hiểu, ngay một câu nói dối thôi huynh cũng không làm được, lại khai thật mình đã hai mươi tám tuổi!”

Cao Phong nói: “Muội đã biết là ta không quen nói dối, chỉ cần nói dối ai, ta có cảm giác như thân thể trần trụi bị nhiều người dòm ngó vào, huống chi là đối với lão phu nhân hiền từ của muội.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Như vậy càng hay, ít ra mẹ muội cũng cảm thấy con người huynh thành thực, có thể tin tưởng, một người quang minh chính đại.”

Cỗ xe ngựa chạy không nhanh không chậm, hai người cùng thổ lộ tâm tình, Đinh Hiểu Lan như rơi vào bể tình ái, chỉ mong sao con đường đi dài đằng đẵng, vĩnh viễn không bao giờ tới đích.

Xe ngựa vẫn tiến về phía trước, chạy một mạch không dừng.

Chưa tới ngày hôm sau đã đến thành An Khánh.

Vừa về tới An Khánh, tâm tình Đinh Hiểu Lan phơi phới như bước vào tiên cảnh.

Cao Phong thấy ngồi mãi trong xe quá tù túng, nên đề nghị xuống xe đi bộ, hoạt động cho giãn gân cốt, Đinh Hiểu Lan liền hân hoan đáp ứng, lập tức cả hai cùng xuống xe.

Thành An Khánh tuy không lớn, nhưng dân cư sinh hoạt rất nhộn nhịp.

Đinh Hiểu Lan sinh trưởng ở đây, nên các kiến trúc cổ nổi tiếng trong thành, thậm chí các tư gia biệt xá, nàng đều thuộc lòng, Cao Phong mỗi khi nhắc tới chỗ nào, hoặc có vấn đề cần hỏi, nàng đều giảng thao thao bất tuyệt, ngay cả các chuyện ngày xưa nàng cùng với đám ca ca đi trộm gà đánh chó, nàng đều tuôn hết ra.

Hai người vừa đi vừa đàm luận vui vẻ, chẳng mấy chốc đã tới một tòa phủ lâu, tòa phủ lâu này cao lớn, bày biện rất huy hoàng. Cao Phong ngược nhìn lên, thì thấy ở trên có treo tấm chiếu bài “Đinh Ký Phủ Lâu”, bốn chữ đại trông sáng loáng, hẳn đang định hỏi thì Đinh Hiểu Lan cười hi hi: “Đây là đại phủ lâu của gia đình muội, hai lần trước huynh tới chơi đều không dẫn lại đây.”

Cao Phong hừ một tiếng: “Thì ra nhà muội kinh doanh đại phủ lâu, thảo nào thu nhập rất nhiều tiền!”

Đinh Hiểu Lan cười mắng: “Huynh nói vớ nói vẩn”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Yêu Quá Hóa Giận 2

Ngay vào lúc này, bỗng một tiếng kêu lanh lảnh có vẻ như cấp bách lắm: “Tiểu thư mau về nhà, tiểu thư mau về nhà!”

Trong phủ lâu chạy ra một phụ nữ trung niên mặc áo vải tro, trên mặt biểu lộ vẻ vừa kích động vừa lo âu: “Nhanh lên! Nhanh lên! Tiểu thư, người của Lưu gia kéo đến nhà cô gây sự!”

Hai người nghe vậy đều khản trương.

Đinh Hiểu Lan vội hỏi: “Di Tôn, di nói rõ hơn được không, có chuyện gì?”

Người phụ nữ đó nói: “Đại thiếu gia đánh cho tên Lưu A Phúc đồ chó đó một trận nên thân, đánh không chết đã là khách sáo lắm rồi, Lưu Hán Dương lão gia từ lại có thể vì một tên cầu nô tài đó làm to chuyện, đã dẫn nhiều người tới nhà cô để gây sự.”

Cao Phong tựa hồ như vẫn chưa hiểu.

Đinh Hiểu Lan xoay người nói: “Mau tới nhà muội, chắc xảy ra chuyện lớn rồi!” Nói xong nàng lao người chạy như bay.

Cao Phong cũng không hỏi nhiều, vội vã phóng theo sau.

Đình gia trang nằm ở ngoại ô thành, cách đại tửu lâu khoảng ba bốn dặm.

Cao Phong và Đình Hiểu Lan chạy khoảng uống nửa chum trà thì tới nơi.

Cửa trang mở lớn, trong sân trang nhìn thoáng qua đã thấy có khoảng năm sáu mươi người, chia làm hai phe đối diện nhau theo hướng nam bắc, đám người phía nam đứng trên cùng là một ông lão, râu tóc đều bạc phơ, cặp mắt sáng quắc, trông không phần nộ nhưng rất uy nghi, đó chính là Lưu Hán Dương lão gia tử rất có tiếng tăm trong giới võ lâm.

Đứng hai bên phải trái lão ta là bốn thanh niên hán tử, một người khoảng ba chục tuổi trở lại, hai người kia là hai mươi năm hai mươi sáu, người còn lại trông rất trẻ, khoảng mười sáu mười bảy tuổi, tánh vẫn còn con nít, mấy người này xem điệu bộ như đóng kịch.

Đám người phía bắc đứng đầu hàng chính là Đình lão phu nhân, mẫu thân của Đình Hiểu Lan, chỉ thấy đầu bà tóc đã chớm bạc, sắc mặt trang nghiêm, tay cầm quạt trượng.

Đứng về phía bên phải bà là một trung niên hán tử, người trung bình, sắc mặt phần nộ, người đó chính là Đình Tương Long, trưởng huynh của Đình Hiểu Lan.

Đứng giữa hai phe nam bắc còn có ba người khác, tuổi tác đều trên dưới bốn mươi, tướng mạo to lớn, đều là những người do Lưu gia mời tới trợ giúp, nếu không làm trọng tài thì cũng là người làm chứng.

Cao Phong theo Đình Hiểu Lan đi vào trong trang.

Thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đứng bên cạnh Lưu Hán Dương vừa trông thấy Đình Hiểu Lan, vui mừng lộ ra mặt, vội vồn vã: “Hiểu Lan, nàng mới về!”

Gã định chạy theo Đình Hiểu Lan, thì nghe tiếng Lưu Hán Dương quát: “Tùng nhi, đứng lại! không cần phải nôn nóng như vậy!”

Gã thiếu niên đó không dám không tuân theo, cuối cùng đứng yên tại chỗ cũ, mắt say mê nhìn theo Đình Hiểu Lan.

Lúc này Cao Phong và Đình Hiểu Lan đã tới trước mặt Đình lão phu nhân.

Đình Hiểu Lan nói: “Mẹ, mẹ không có chuyện gì chứ?”

Đình lão phu nhân nói: “Ta vẫn khỏe.” Mắt bà hướng về phía Cao Phong, mỉm cười nói: “Cao Phong, thiếu hiệp cũng tới chơi, tốt, tốt lắm.”

Cao Phong mỉm cười gật đầu: “Đình lão phu nhân mạnh khỏe.”

Đình Tương Long bước tới một bước, nói: “Tiểu muội, nhị ca muội đâu? Sao muội lại cùng về với Cao Phong?”

Đình Hiểu Lan nói: “Nhị ca có chút việc, vài ngày sau mới về nhà.”

Đình Tương Long tức giận nói: “Lúc này rất cần thiết, sao nói đến vài ngày sau?”

Đình lão phu nhân nói: “Tương Long, bình tĩnh lại, không có việc gì lớn lao mà không xong.”

Đình Tương Long chỉ hừm trong họng, không nói thêm lời nào.

Đám người Lưu gia quá bất ngờ khi thấy Cao Phong đến, Lưu Hán Dương và mấy người con đưa mắt nhìn nhau. Lão hướng về một người con ra ngụ ý, bảo gã bước ra ứng đáp.

Lưu Hán Bách, người con trưởng của Lưu Hán Dương, ăn nói lưu loát nhất trong bốn anh em, vội vàng bước ra khỏi hàng, ôm quyền nói: “Kính Long Kiếm vang danh thiên hạ cũng đến, thật mừng không bằng ngẫu nhiên gặp mặt, hôm nay hai nhà họ Lưu và Đình có chuyện không vui, cái gọi là công đạo ở tại tâm mỗi người, thiên lý khó dung cho kẻ làm ác, sẵn có các vị tiên bối võ lâm và hiệp sĩ nổi danh giang hồ Kính Long Kiếm ở đây, chúng ta phải đem sự việc làm cho ra lẽ, việc của Đình Tương Long đại công tử và A Phúc của Lưu gia cần phải đưa ra ngoài công luận phán xét.”

Gã nói một hơi những lời lẽ khích thích nhưng thỏa đáng, cho dù ngay cả Đình lão phu nhân cũng cảm thấy đương nhiên hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Yêu Quá Hóa Giận 3

Cao Phong không ngăn được tò mò, hỏi: “Thưa Đình lão phu nhân, sự việc này rốt cuộc thế nào?”

Đình lão phu nhân lườm Đình Hiểu Lan, nhẹ giọng cười khò: “Đầu mối tai họa là ở con Hiểu Lan.”

Cao Phong vẫn chưa hiểu.

Đình Hiểu Lan hừ thành tiếng: “Sao lại liên quan tới con?”

Đình lão phu nhân lẩm bẩm nói: “Nhà họ Lưu giàu có thế mạnh, lưng tựa vào phái Thiếu Lâm, có mang lễ trọng tới nhà ta đề nghị kết thông gia, nhưng lại bị con cự tuyệt, làm họ mất hết mặt mũi, từ đó yêu hóa thành ghét, không còn thân thiện với Đình gia nữa, thử hỏi không có chuyện rắc rối phát sinh mới là lạ.”

Cao Phong nghe xong, khề thờ dài.

Lúc này, Đình Tương Long bước tới trước hai bước, cao giọng nói: “Thiết Chương môn Ngũ Phong môn và An Khánh song kiệt Lâm Thị huynh đệ cùng quang lâm tới tề trang, thiết nghĩ chỉ vì chuyện tại hạ đã thương quân gia A Phúc của Lưu gia mà tới, thế cũng tốt, tại hạ sẽ đem sự việc ra trình bày rõ ràng, để nhờ ba vị chủ trì dùm công đạo”

Đình lão phu nhân ngắt lời: “Tương Long, con chó nơn nống, hãy yêu cầu Lưu gia đưa Lưu A Phúc tới đây đối chất nhau, để tránh lời nói của con là phiền diện, dễ bị đưa tới chē trách!”

Chương môn Ngũ Phong môn Thiết Song Thanh và anh em Lâm Thị nghe thấy Đình lão phu nhân nói, tất cả đều gật đầu tán thành, trong lòng họ đều nghĩ, Đình lão phu nhân tuy không phải là bậc đại trượng phu, nhưng thái độ và hành động lại quang minh chính đại như thế, khiến cho mọi người phải khâm phục.

Lưu Hán Dương nói: “Nói có đạo lý, thương thế A Phúc tuy trầm trọng, nhưng miễn cưỡng mở miệng đối chất thì có thể được, nếu chúng ta không đưa hân tới đây, e rằng sẽ bị đuối lý.” Nói xong lão quay lại nói với hai thuộc hạ: “Mau trở về khiêng A Phúc tới đây, nhanh lên!”

Hai người thuộc hạ vâng dạ rồi đi.

Trải qua chừng uống hai chum trà, cuối cùng thuộc hạ Lưu gia đã khiêng A Phúc bị trọng thương tới, nhìn qua Lưu A Phúc, sắc mặt nửa xanh nửa tím, thân thể mềm nhũn co rún lại, trông giống như con tôm lớn. Hai mắt gã đỏ ngầu đờ đẫn, nhưng khi trông thấy Đình Tương Long, lập tức tròn tròn, như muốn phun ra lửa: “Cái con mẹ mày Đình Tương Long”

Gã chữi chưa dứt, đã ho lên sặc sụa liên hồi, rõ ràng thương thế gã không nhẹ.

Những người Đình gia thấy gã xỉ nhục Đình lão phu nhân, sắc mặt ai nấy đều biến sắc, nếu không thấy gã bị thương, chắc sớm đã có người ra tay đáp trả.

Đình Hiểu Lan bực tức nằng: “Đồ chó Lưu A Phúc, nếu ngươi còn nói thêm một câu như thế, ta sẽ xé miệng ngươi ra!”

Những người Lưu gia cũng không ngờ Lưu A Phúc vừa mới tới đã mở miệng mắng người, ai nấy đều dậm ra lúng túng.

Lưu Hán Dương cố ý ho hai tiếng, nói với Lưu A Phúc: “A Phúc, nói năng ý tứ một chút, chúng ta vì ngươi đòi công đạo nên mới tới đây, nếu ngươi còn hồ đồ, sống chết của ngươi sẽ do ngươi quyết định, Lưu gia chúng ta sẽ không đếm xỉa tới.”

Lưu A Phúc ngừng ho, không dám nói một lời, chỉ đưa cặp mắt căm phẫn nhìn Đình Tương Long.

Đình Tương Long nhìn Lưu A Phúc, cười lạnh nói: “Nhà ngươi mạnh giỏi chứ, bây giờ chúng ta sẽ mặt đối mặt kể rõ sự tình.”

Mặt tím xanh của Lưu A Phúc thoáng chút lạnh nhạt: “Ngươi nói đi.”

Đình Tương Long nói: “Đại tẩu lâu của Đình gia chúng ta và quán ăn của Lưu thị tuy cùng làm ăn buôn bán chung một con đường, nhưng mấy năm nay đều bình an vô sự, tuy nói đồng hành là oan gia, nhưng cả hai đều dựa vào bản lĩnh thực sự của mình để kinh doanh, đề cùng nhau tranh đoạt nguồn khách, duy trì sự phát triển làm ăn của mình, đó là nói về quá khứ, nhưng không hiểu mấy ngày gần đây, tại sao ngươi cứ chạy tới trước tẩu lâu nhà ta ngăn chặn đón khách của ta, cái kiểu làm ăn như vậy có thật chân chính không?”

Lưu A Phúc nghiêng răng, nhưng một tiếng cũng không thốt ra lời.

Sắc mặt Lưu Hán Dương trái lại biến sắc, nói: “A Phúc, việc này có đúng không?”

Cổ họng Lưu A Phúc ứ ứ.

Lưu Hán Dương đưa mắt quét một vòng các người con, hỏi: “Việc này do ai chủ ý?”

Người con thứ hai Luru Hàn Phong, thứ ba Luru Hàn Lâm đều cúi đầu không lên tiếng.

Người con thứ tư Luru Hàn Tùng chỉ trở mắt nhìn Đinh Hiểu Lan, nhìn mãi không chớp mắt, dường như đã bị ngây dại.

Người con cả Luru Hàn Bách thần sắc điềm nhiên, nói: “Lão gia, là chủ ý của con, Đình gia toàn đàn bà chân yếu tay mềm, nhưng lại làm ăn phát đạt, không xem Luru gia chúng ta vào đâu, việc này khiến con tức giận nên không kềm chế được bản thân.”

Luru Hán Dương lườm gã, thờ dài nói: “Người đã lớn rồi, ta làm sao nói được? Người muốn đem mặt mũi của ta ném đi phải không?”

Lão ta bỗng nhiên quay về phía Đình Tương Long nói: “Việc làm của Luru A Phúc quả thực không đúng, nhưng sao người lại ra tay nặng thế, muốn lấy mạng của hắn chăng?”

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Yêu Quá Hóa Giận 4

Đình Tương Long nói: “Luru lão gia từ thử nghĩ xem, nếu hắn ta chỉ ngăn cản khách không thôi, Đình Tương Long này có thể bỏ qua, nhưng sáng sớm hôm nay hắn chạy tới trước cửa lầu nhà tôi là lối khốc lóc om sòm, tuôn ra những lời lẽ thô tục, nói là tôi đã chiếm hết khách của Luru gia. Luru lão gia từ nói xem, hắn đã dùng các thủ đoạn như vậy, làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của lầu, thử hỏi Đình Tương Long tôi không thể không can thiệp sao được?”

Nghe đến chỗ này, sắc mặt Luru Hán Dương tái nhợt, hai hàng lông mi dựng đứng.

Đình Tương Long nói: “Lúc Luru A Phúc tới lầu quấy rối, ban đầu tôi cũng chỉ tính đuổi đi thôi, nhưng không ngờ gã ra tay trước, lại còn chửi bới lăng nhục mẹ tôi, khiến Tương Long này nhìn hết nổi, nên mới ra tay đáp trả, còn về thương thế trầm trọng của gã, cũng thật là do Tương Long tôi nhất thời kích động, không chủ động được bản thân.”

Đội Đình Tương Long nói xong, Luru Hán Dương tức giận đến dựng cả râu tóc, quát: “Luru A Phúc, đồ chó người, ai mượn người to gan đi làm chuyện bất lương?”

Luru A Phúc sợ hãi quá đâm ngăn người ra, gã ít khi nào thấy lão gia từ lại nổi giận lôi đình như thế, hai mắt gã đành nhìn Luru Hàn Bách cầu cứu.

Luru Hán Dương xem tình hình như vậy, cũng đoán biết đó là chủ chương của Luru Hàn Bách, con trai lớn của lão: “Là chủ ý của Hàn Bách phải không?”

Luru Hàn Bách không đợi Luru A Phúc mở miệng, đã bước lên phía trước nói: “Lão gia, xin chớ nóng giận, đây là chủ ý của con.”

Luru Hán Dương giận quá không kềm nổi, giờ tay bặt tai gã.

Luru Hàn Bách cũng không tránh né, lãnh đủ một tát của cha.

Luru Hán Dương đưa tay định đánh nữa, nhưng thấy mặt con buồn bã, miệng ứa máu, khiến lòng lão đau nhói, hạ tay xuống, xoay người định bỏ đi.

Luru Hàn Bách nói: “Lão gia, xin người khoan đi!”

Luru Hán Dương quả nhiên đứng lại, trầm giọng: “Hàn Bách, người đã mọc đủ lông đủ cánh, ta không thể dạy bảo người, người định làm gì, nói đi!”

Luru Hàn Bách kiên cường nói: “Lão gia, A Phúc là cháu thân thích của cha, bất kể trước đây hắn đã làm chuyện sai trái gì, nhưng tất cả cũng đều vì Luru gia chúng ta, Đình Tương Long đã đánh hắn thành thương tật như vậy, sao có thể bỏ qua? Còn thể diện của Luru gia chúng ta nữa? tục ngữ có nói đánh chó phải nể mặt chủ nhân, nay Đình Tương Long đã đánh trọng thương Luru A Phúc, chính là đã xúc phạm tới mặt mũi Võ Lâm thế gia họ Luru ta, cho dù mặt mũi Luru gia ta ở An Khánh thành này không quan trọng, nhưng lão gia lại là chính tông đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, thử hỏi danh dự của phái Thiếu Lâm ta có còn nữa hay không?”

Gã nói một hơi không nhanh không chậm, ăn nói đĩnh đạc, từng câu từng chữ như đập vào tim mọi người, Luru Hán Dương nhất thời không biết phải làm sao.

Đình lão phu nhân, Thiết Song Thanh và anh em Lâm Thị nghe vậy, người nào cũng trầm nghĩ: “Xem ra người khiêu khích vẫn là Luru Hàn Bách, còn Luru Hán Dương quả thực không biết chút gì tình hình, hôm nay sự việc đã như thế, có muốn giải hòa cũng không được, cứ nhìn khí thế của Luru Hàn Bách cũng biết, khó có thể tránh khỏi cuộc diện đầu võ phân tài cao thấp.”

Cao Phong thấy Lư Hàn Bách cao ngạo ép người quá đáng, nóng mặt, nói: “Lư Hàn Bách, rốt cuộc sự việc này ngươi tính sao cứ nói toẹt ra đi, đừng làm mất thời gian mọi người.”

Lư Hàn Bách uy nghiêm nói: “Từ cổ đến nay, thiếu nợ phải trả tiền, sát nhân phải đền mạng, ai đã đánh em họ A Phúc ta thành thế này, thì ta cũng sẽ đánh hắn thành thế đó, nếu Lư Hàn Bách ta không làm được việc này, ta sẽ viết chữ Lư lộn ngược lại!”

Cao Phong hừm thành tiếng, gật đầu nói: “Ngươi nói thiếu nợ phải trả tiền, sát nhân phải đền mạng, lời nói có lý, ta nghe nói Lư A Phúc là quán gia quán ăn của Lư gia ngươi?”

Lư Hàn Bách nói: “Đúng vậy, không sai.”

Cao Phong nói: “Gã còn là cháu ruột của Lư lão gia tử, cũng là em họ của ngươi?”

Lư Hàn Bách nói: “Cũng không sai.”

Cao Phong nói: “Như vậy sự việc giải quyết rất ổn thỏa.”

Lư Hàn Bách nghi hoặc, nói: “Ổn thỏa là sao?”

Cao Phong không đáp lại lời gã, quay đầu về phía Đỉnh lão phu nhân sang sang nói: “Đỉnh lão phu nhân, quán rượu của phu nhân có quán gia không?”

Đỉnh lão phu nhân nghe hắn hỏi bất ngờ như thế không khỏi bối rối, nhưng ngoài miệng bà vẫn đáp: “Có.”

Cao Phong nói: “Không biết gan của người quán gia đó có lớn không, có dám tới quán ăn quán rượu người khác phá rối không?”

Đỉnh lão phu nhân nói: “Tôn quán gia quán rượu của ta không có gan lớn và không dám làm chuyện đó.”

Cao Phong nói: “Không hề gì, gan của con lớn, lại thích đi gây sự phá đám người khác, hôm nay con xin được làm quán gia quán rượu của phu nhân có được không?”

Đỉnh lão phu nhân nói: “Có thể được.”

Cao Phong nói: “Hay quá, Đỉnh lão phu nhân, bà đã có nghĩa tử (con nuôi) chưa?”

Đỉnh lão phu nhân nói: “Chưa có.”

Cao Phong nói: “Nếu vậy con xin nhận bà làm nghĩa mẫu, bà có đồng ý nhận con làm nghĩa tử không?”

Đỉnh lão phu nhân dường như đã đoán được ý đồ của hắn, cười nói: “Đương nhiên, ta nhận.”

Cao Phong quay người lại, tới trước mặt Đỉnh lão phu nhân, quỳ hai chân xuống, hành lễ: “Nghĩa mẫu, xin nhận hài nhi một lạy!”

Đỉnh lão phu nhân vội vàng nâng hắn dậy, vui mừng nói: “Hảo hài nhi, miễn lễ.”

Cao Phong đứng dậy, quay người về phía Lư Hàn Bách nói: “Ngươi chắc đã nghe rõ rồi chứ, ta bây giờ là nghĩa tử của Đỉnh lão phu nhân, lại là quán gia của Đỉnh Ký tửu lâu, cũng giống thân phận như quán gia Lư A Phúc của Lư gia ngươi. Sát nhân phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền là câu ngươi nói, ta đã thiếu nợ ngươi thì phải có bốn phần trả tiền cho hợp với lẽ công bình, sáng sớm ngày mai, ta sẽ tới quán ăn Lư gia nhà ngươi gây rối loạn, ngươi lúc đó sẽ làm y như việc vừa rồi đánh cho ta trọng thương, nếu như ta may mắn, còn có thể đánh trả lại được một chiêu hai thức, có thể đánh cho ngươi té nhào, làm cho ngươi mạng thương tích, lúc đó ta sẽ gây rối loạn lật tung quán ăn ngươi ra, ngươi xem ta tính như vậy có được không?”

Cao Phong lúc thiếu thời vốn là một phần tử vô lại, về sau được Cổ Mộc đạo nhân thu nhận làm đệ tử, không ngừng giáo huấn kèm cặp ngày đêm nên mới thuần hóa được hắn, nhưng cái gọi là “Giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời”, lúc này lại nổi lên, quả nhiên hắn không còn khiêm tốn như ngày nào nữa. Đỉnh lão phu nhân nghe hắn nói như vậy, không ngăn được cười thầm trong lòng.

Đám người Lư gia nghe đến chỗ này, không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

Lư Hàn Bách sắc mặt vốn thâm trầm, lúc này bỗng nhiên bao phủ sát khí, khiến không ai dám nhìn.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng dội, rồi lại thấy bóng nhân ảnh thoáng động, Lư Hàn Bách dường như trong nháy mắt đã biến thành chim diều hâu, bỏ nhào về phía Cao Phong, tốc độ cực nhanh, công kích chuẩn xác, một trào ba thức, chính là thủ pháp “Đại Cầm Nã” chính tông của Thiếu Lâm.

Cao Phong thật không ngờ Lư Hàn Bách lại đột nhiên ra tay như thế, hắn nghĩ rất nhanh, kiếm trong tay chưa xuất khỏi vỏ, đã đưa ngang ngăn cản, vô chiêu vô thức, lấy chậm đánh nhanh, mà phương vị công kích lại không ngăn chỗ đao đối thủ. Lư Hàn Bách bị bức bách bởi chiêu phòng ngự này, vội biến hóa chiêu, cùng xuất song trào, chụp vào vai phải đối phương.

Tay trái Cao Phong cứu viện, nhanh chóng biến thành trào chụp vào yếu huyệt ở bụng dưới gã, có thể xem đây là thủ pháp “Tiểu Cầm Nã” của phái Võ Đang.

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Khoái Dao Thần Bộ 1

Khoảng cách hai người rất gần, có thể nghe rõ hơi thở nhau, cả hai đang độ sức quyết liệt, đem hết các thâm thúy võ học của hai đại môn phái được xem là thái sơn bắc đẩu của võ lâm đương thời.

Cao Phong nhiều năm nay chỉ dốc lòng nghiên cứu kiếm thuật, nhất thời bị bức bách phải sử dụng các chiêu pháp cảm nã đã luyện tập thời niên thiếu, rõ ràng do không quen tay, giao đấu được vài chiêu, hần đã bị rơi xuống hạ phong.

Lưu Hàn Bách bản tính hiếu thắng, học nghệ từ thừa nhỏ, đã thông hiểu các loại kỹ thuật cảm nã, côn pháp, kiếm pháp của Thiếu Lâm, riêng môn “Đại Cầm Nã” do chiêu thức phức tạp thâm sâu nên gã rất ham thích, đã cố công rèn luyện tinh thông, bây giờ trong cơn thịnh nộ đã sử dụng nó, uy lực rất hung hãm và cay độc.

Do Gã bất ngờ tập kích, chiêu số tấn công nhanh nên đã chiếm thượng phong, gã thầm nghĩ: “Cái tên đã nổi danh trong võ lâm này, nếu như ta may mắn thắng hẳn dù một chiêu nửa thức, tuy hành động đánh lén không được quang minh chính đại, nhưng sau này truyền trên giang hồ, Lưu Hàn Bách ta với võ công Thiếu Lâm đã thắng được Kinh Long kiếm khách, thử hỏi những người khác còn dám nói gì?” Tay gã tấn công tới tấp, ba mươi sáu đường thủ pháp “Đại Cầm Nã” của Thiếu Lâm không ngừng xuất ra.

Đầu thêm vài chiêu, Cao Phong đã dần dần lãnh hội được kỹ thật tinh xảo của cảm nã, càng đấu càng ổn định, hần lấy lại tinh thần, lòng biết không còn lý do gì để thua, nên mở miệng nói: “Cầm nã thủ vô địch võ lâm của phái Thiếu Lâm là thần kỹ, chỉ tại tâm thuật người sử dụng bất chánh, nên không tránh khỏiha ha!”

Lưu Hàn Bách nói: “Không tránh khỏi cái gì?” vừa nói vừa tung chiêu “Linh Xà Bác Thố”, chụp vào ngực trái đối thủ.

Cao Phong khề nghiêng người, tránh được chiêu đó, nói: “Không tránh khỏi hủy hoại thanh danh Thiếu Lâm.”

Lưu Hàn Bách phản nộ: “Mặc kệ tâm thuật chánh hay không chánh, phân tranh từ cổ tới nay, kẻ thắng là chân lý.”

Cao Phong cười nhạt tiếp thêm ba chiêu tấn công liên tiếp của đối thủ, nói: “Nếu muốn thắng người nào có khó chi, Cao mỗ chỉ việc rút kiếm khỏi vỏ, chỉ một chiêu là biết ngay.”

Lưu Hàn Bách cười lạnh: “Thì ra Kinh Long kiếm khách nổi danh còn biết khoát lác.” Song thủ hóa trảo, chụp vào cả hai vai đối thủ, đây là chiêu “Phân Căn Thác Cốt” ác liệt nhất trong “Đại Cầm Nã” thủ pháp.

Thấy thế công đối thủ hung ác, Cao Phong quát lên một tiếng, ngón cái búng ra, kiếm đã rời vỏ, kiếm quang lấp lánh, một chiêu “Nộ Hải Giao Long” nhanh như sấm sét chém thẳng vào hông đối phương.

Lưu Hàn Bách đã biết kiếm pháp Cao Phong tinh thông, không thể dùng công phu tay không đấu với kiếm được, trong khoảng khắc ứng phó mất đồng nhịp, tay chân gã trở lên luống cuống, chỉ biết nằm xuống năn người đi để tránh chiêu, một góc áo bị kiếm rách nát, trông thảm hại vô cùng.

Cao Phong chỉ một chiêu đã khắc chế được địch, chẳng thêm truy kích, bèn thu kiếm lại, lạnh lùng nói: “Nếu người không phục, có thể lấy binh khí ra tái đấu!”

Mặt Lưu Hàn Bách như người chết cháy, bây giờ mới biết công lực mình và hần cách biệt nhau khá xa, mọi ý muốn gã đều tiêu tan, sống cũng như chết.

Thiết Song Thanh, anh em Lâm thị, các người nhà Đinh gia và Lưu gia ở bên ngoài thấy Cao Phong chỉ một chiêu đã thủ thắng, kiếm pháp kinh người, khiến ai nấy đều thán phục.

Đinh Hiểu Lan đắc ý, nói: “Lưu Hàn Bách, sự nổi danh của hần chỉ là khoát lác đã được chứng minh, ta nghĩ chắc người bây giờ đã biết.”

Lưu Hàn Bách làm sao chịu được các câu mỉa mai của nàng, bỗng nhiên gã chuyển người, cướp lấy thanh đao từ tay một gia đình, lao bỏ vào Cao Phong.

Những người Lưu gia thấy tình hình diễn biến như thế, đâm ra hoảng hốt, Lưu Hàn Phong, Lưu Hàn Lâm đồng thanh kêu lên: “Đại ca, không nên! ...” cả hai muốn sấn người lên phía trước để ngăn cản, nhưng không kịp.

Còn Lưu Hán Dương lão gia tử sau khi biết rõ sự thực, tâm tình lão càng trở lên rối ren phức tạp, lão mong mỏi Lưu Hán Bách bị thua, cam chịu thất bại, nhưng lại sợ con mình bị người ta làm tổn thương, đến khi thấy tinh thần gã bộc phát, có vẻ như muốn liều mạng, lão than thầm: “Hải tử vô tri này, người đó vẫn là cao thủ kiếm thuật hàng đầu trong võ lâm, muốn đổi mạng với hắn sao có kết quả tốt được.”

Hai vai lão rung động, hô to một tiếng, thân hình đã nhảy vọt lên, tay phải duỗi dài ra, định tóm lấy gáy Lưu Hán Bách, hy vọng sẽ kịp thời ngăn cản hành động liều lĩnh của gã.

Cao Phong thấy Lưu Hán Bách vung đao nhảy bổ tới, do bản năng phản ứng tự nhiên, hắn dùng chiêu phòng ngự “Long Ẩn Thâm Đàm” trong Kinh Long kiếm pháp. Đao kiếm giao nhau, âm thanh vang dội, các tia lửa do kim loại va chạm bắn ra tung tóe, Lưu Hán Bách cảm thấy như có một lực lớn đè lên cánh tay, khiến cho thân hình gã phải xoay ngược lại, cả người lảo đảo ngã chúi ra sau.

Ngay vào lúc đó, bàn tay Lưu Hán Dương vừa chụp tới, lão vốn dự định sẽ tóm lấy gáy hay áo phía lưng người con, nhưng nào ngờ chiêu phòng ngự của Cao Phong uy lực đàn hồi quá lớn, người Lưu Hán Bách trong nháy mắt đã hoán vị.

Đáng tiếc chỉ trong giây phút ngắn ngủi đó, bị kịch đã phát sinh, bàn tay của Lưu Hán Dương đã chạm vào thân đao đàn hồi của Lưu Hán Bách, máu tươi bắn ra, vài đốt ngón tay rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Khoái Đao Thần Bộ 2

Biến cố này quá đột ngột, làm mọi người có mặt đều bất ngờ.

Những người Lưu gia không thể không kinh động, còn đám người Đinh gia, Cao Phong, Thiết Song Thanh và anh em Lâm thị ai nấy đều biến sắc, đứng ngăn người ra.

Máu từ chỗ vết thương của Lưu Hán Dương không ngừng chảy ra, bàn tay trái lão nắm chặt bàn tay phải nơi có mấy móng tay bị đứt lìa, mồ hôi trán lão tuôn ra như tắm, răng lão nghiến chặt, không than van một lời, mắt chỉ nhìn chòng chọc vào Lưu Hán Bách.

Lưu Hán Bách thấy phụ thân bị thương, trong nháy mắt đã trở tay không kịp, lòng gã rất đau khổ, quì hai chân xuống, nhìn những đốt ngón tay phụ thân nằm lăn lóc trên đất, trong nháy mắt lòng gã như có trăm mối tình cảm lẫn lộn đổ xô tới: hối hận, đau khổ, tủi nhục, tuyệt vọng, cừ hận Cổ họng gã nghẹn ngào, khóc không thành tiếng.

Lưu Hán Phong, Lưu Hán Lâm và Lưu Hán Tùng đều vây quanh phụ thân. Lưu Hán Phong, Lưu Hán Lâm cùng đồng thời cất tiếng: “Lão gia, cha có sao không?”

Lưu Hán Tùng tuy tuổi còn trẻ, nhưng lúc cấp thời lại phản ứng rất mau lẹ, gã nhanh chóng điểm vào yếu huyệt nơi bả vai phải của cha, máu đang chảy lập tức cầm lại rất nhiều.

Cao Phong cho tay vào bụng áo, lôi ra một lọ dược, nói với Lưu Hán Tùng: “Người cầm lấy, đây là thuốc bột cầm máu rất hay của Độc Trung Đường Môn”. Nói xong hắn ném lọ thuốc tới trước mặt Lưu Hán Tùng.

Lưu Hán Tùng giờ tay đón bắt, mở lọ thuốc tán rắc vào vết thương của cha.

Lưu Hán Tùng mắt lạnh như băng: “Chúng ta không vì vậy mà mang ơn người, hôm nay người phải biết, Lưu gia ở An Khánh không phải là chỗ dễ trêu người.” Gã đưa mắt ra dấu cho Lưu Hán Lâm, hai anh em hiểu ý, ai nấy đều cầm binh khí, chuẩn bị động thủ với Cao Phong.

Lưu Hán Dương tuy bị thụ thương, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, lão lập tức quát lên: “Hàn Phong, Hàn Lâm, các người nghe rõ đây, hôm nay thể diện lão gia người mất hết sạch, oán hận này không được đổ lên đầu Cao Phong, càng không nên trút vào các người Đinh gia, nguyên nhân gây ra chỉ do đại ca các người tâm địa hẹp hòi, định làm khó dễ Đinh gia, kết quả hại người không thấy lại hại vào thân, và báo ứng ngay lên người lão gia người. Kể từ hôm nay mọi ân oán đôi bên đều phải chấm dứt, nếu các người còn đề tâm tư thù, về đến nhà gia pháp họ Lưu quyết không dung tha.”

Ngay vào lúc này, chợt nghe bên ngoài cổng có tiếng rần rờ vọng vào: “Kinh Long Kiếm Cao Phong có ở đó không?” âm thanh vang dội như sấm, làm chấn động màn nhĩ mọi người.

Mọi người trong sân bất giác quay về phía phát ra tiếng nói, ở bên ngoài cổng có ba người không biết đã đến từ bao giờ, người đứng đầu có thân thể cao lớn, trông giống như ngôi tháp sắt, cặp mắt như chuông đồng, hai tai vênh lên vẫy gió, râu mọc lồm chồm cứng như bàn chải, trong tay cầm đại đao, âm thanh vừa rồi hiển nhiên là phát ra từ gã, phía sau gã còn có hai người nữa, tầm vóc trung bình, ăn mặc giản dị.

Ba người này đột nhiên xuất hiện, khiến cuộc diện vốn căng thẳng u ám bỗng trở lên hỗn tạp.

Cao Phong như luồng tính được người trông giống như tháp sắt đó, lòng hơi chấn động, bước tới trước vài bước, ôm quyền nói: “Không biết các hạ tìm tại hạ có chuyện gì?”

Người như tháp sắt đó vác đại đao trên vai, sau khi nhìn kỹ Cao Phong, nói: “Người chính là Cao Phong?”

Cao Phong gật đầu: “Đúng.”

Hắn đột nhiên nghĩ tới một người, lại nói: “Các hạ có phải là Lục Phiến môn Lôi Tổng bộ đầu ở kinh thành phải không?”

Mặt người đó hơi rung động: “Chính là Lôi Vũ.”

Cao Phong nói: “Nghe tiếng Lôi bộ đầu từ lâu, đao pháp vô song, phá án như thần, từ trước tới nay chỉ bốn ba vì đại án, không biết hôm nay tìm Cao Phong này có chuyện gì?”

Lôi Vũ nói: “Cả hai đại án đều có liên quan tới người!”

Cao Phong nói: “Đại án gì?”

Lôi Vũ nói: “Vụ cướp Uy Vô tiêu cục và huyết án Ngũ Hồ sơn trang.”

Cao Phong nói: “Cả hai vụ án này sao lại có liên quan tới tôi?”

Cặp mắt như chuông đồng của Lôi Vũ mở lớn, nói: “Tang chứng của Uy Vô tiêu cục quá rành rành, hung thủ chính là Kim thị Ngũ Hồ, nhưng Ngũ Hồ sơn trang lại bị kẻ khác hăng tay trên và đã tàn sát hết mọi người trong sơn trang.”

Cao Phong nói: “Vậy ư?”

Lôi Vũ nói: “Hơn nữa cả bốn anh em Kim thị Ngũ Hồ đều bị một cao thủ kiếm thuật sát hại.”

Cao Phong gật đầu, tiếp tục nghe.

Lôi Vũ lại nói: “Kim thị Ngũ Hồ bị giết vào ngày ba mươi tháng ba, cũng vừa vặn là ngày có người thấy người xuất hiện tại Ngũ Hồ sơn trang.”

Cao Phong nói: “Rồi sao nữa?”

Lôi Vũ nói: “Không sao cả, sự việc chỉ là trùng hợp thôi, nhưng trình độ các cao thủ kiếm thuật giống như người đã sát hại anh em Kim thị Ngũ Hồ không nhiều, trong võ lâm chỉ đếm trên đầu ngón tay, và người cũng được tính trong đám ấy.”

Cao Phong cau mày nói: “Chẳng lẽ các hạ lại hoài nghi tôi là sát nhân trong vụ án?”

Lôi Vũ nói: “Nếu người là ta, người không thể không hoài nghi được?”

Cao Phong ngay cả cười khổ cũng không cười ra được.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Khoái Đao Thần Bộ 3

Đinh Hiểu Lan từ đầu đến giờ vẫn đứng bên cạnh mẫu thân, đối với việc xuất hiện của đám Lôi Vũ khiến nàng có hơi bất ngờ, đến khi thấy y dùng các lời lẽ nghiêm khắc để làm khó dễ Cao Phong, cuối cùng nàng mới bước ra, nói: “Lôi bộ đầu phá án như thần, hơn nữa ngoại hiệu Khoái Đao Thần Bộ rất là vang vọng, người trong võ lâm ai ai cũng biết.”

Lôi Vũ cau mày, nói: “Cô nương có gì xin cứ nói thẳng.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Tiểu nữ xin được hỏi, mẫu chốt của việc phá án tầm nã hung thủ là gì?”

Lôi Vũ nói: “Nếu muốn phá nghi án, tầm nã hung thủ, điểm mẫu chốt là chứng cứ.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Đừng vậy, hiện giờ ông đã có chứng cứ gì không?”

Lôi Vũ nói: “Chính vì không có chứng cứ nên ta mới hoài nghi, mới tìm đến đây.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Nếu vậy tôi sẽ tháo gỡ hoài nghi cho ông, án cướp Uy Võ tiêu cục và huyết án Ngũ Hồ sơn trang có quan hệ với nhau, đồng thời cũng quá nhiều tới chúng tôi, do đó chúng tôi đã đi tới Ngũ Hồ sơn trang.”

Lôi Vũ nói: “Vụ án này và bọn cô nương có liên quan gì?”

Đinh Hiểu Lan hơi suy nghĩ một chút, rồi nói: “Uy Võ tiêu cục Tần Đại Sơn và Thái Sơn phái tôi đã có giao hảo lâu năm, sau khi án cướp xảy ra, Tần Đại Sơn thân mang trọng thương, tiêu cục Sở tiêu đầu đã công ông ta tới Đình gia chúng tôi, tôi và nhị ca lập tức tìm đại phu chữa trị cho Tần Đại Sơn, nhưng ông ta trước sau vẫn hôn mê bất tỉnh, lúc bấy giờ Cao Phong và em vợ của Tần Đại Sơn là Đường Trung Long đang ở Dương Châu, bởi vì Sở tiêu đầu bẩm sinh đã nổi nóng, nên nói năng không rõ sự tình, chúng tôi lại lo lắng sợ làm dây dưa lỡ việc của vụ án tiêu cục, nên sáng sớm đã đánh xe đưa Tần Đại Sơn đi Dương Châu để hội họp với bọn họ, sau đó Đường Trung Long đã dùng thuốc cứu tỉnh Tần Đại Sơn, và Tần Đại Sơn thuật lại sự việc đã qua, vì lúc đó Cao Phong hoài nghi hung thủ cướp tiêu cục có thể là anh em Kim thị Ngũ Hồ, cho nên Cao Phong, tôi, và Đường Trung Long nữa, ba người vội vã đi Hoàng sơn, nhưng đáng tiếc chúng tôi tới chậm hơn vài thời thần, toàn bộ Ngũ Hồ sơn trang đã bị người ta thảm huyết”

Lôi Vũ nói: “Đường Trung Long phải không?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Anh ta rất quan tâm tới việc của tiêu cục, nên đã đi kinh thành rồi.”

Lôi Vũ đột nhiên nhìn chằm chằm vào Đinh Hiểu Lan một lát, rồi nhìn Cao Phong, nói: “Như vậy hai người bên đường trong đêm ấy, có phải là hai vị không?”

Đinh Hiểu Lan đỏ mặt, gật đầu nói: “Đúng.”

Cao Phong cũng gật đầu, hần đột nhiên nghĩ tới đêm đó đã có ba kỵ sĩ phi ngựa vút qua.

Lôi Vũ lại hỏi: “Tần Đại Sơn bây giờ thế nào? Vẫn còn ở Dương Châu chứ?”

Cao Phong nói: “Hiện tại ông ta đang ở khách sạn Tường Bình ở Dương Châu, do Đinh Tương Ngọc chăm sóc, thương thế đã khá hơn nhiều.”

Lôi Vũ trầm ngâm giây lát, rồi quay người nói với hai người đi theo: “Hai người hóa tốc về Dương Châu gặp Tần Thái Sơn, điều tra thật kỹ diễn tiến của vụ án, ba ngày sau chúng ta sẽ gặp nhau ở huyện nha Lư Châu.”

Hai người tùy tùng cùng đồng thanh: “Xin vâng, thưa Tổng bộ đại nhân!” nói xong cả hai quay người, rồi khỏi sân mà đi.

Đội hai người tùy tùng đi xa, Lôi Vũ mới quay người nói với Cao Phong: “Vừa rồi nghe Đinh cô nương này nói những lời châu ngọc, xác thực không có gì dối trá, nhưng vì Lôi mỗ xưa nay phá án không hề dựa vào cảm giác, hay chuyện tình cảm, mà chỉ chú trọng vào manh mối và chứng cứ.”

Cao Phong nói: “Đây là bản chất ưu tú của bộ khoái sở tại, nếu không ngoại hiệu Thần Bộ đâu có dành cho ông.”

Lôi Vũ cười: “Được đàm thoại với người sáng khoái như ngươi, ta đây rất hứng thú, nhưng ngươi cũng nhất định phải biết, nguyên nhân căn bản ta cần tìm ngươi là gì không?”

Cao Phong cười khò, nói: “Thoạt đầu ông có ý kéo tôi vào nghi vấn hung thủ, chẳng qua là muốn biết rõ sự tình bên trong vụ án và tôi có quan hệ gì.”

Lôi Vũ nói: “Nếu ta không làm như thế, làm sao có thể khiến cho Đinh cô nương trực tiếp nói rõ sự việc ra được?”

Cao Phong nói: “Ông còn muốn biết điều gì, xin cứ hỏi.”

Lôi Vũ gật đầu, cài đao vào bên hông bụng, rồi nói: “Tốt lắm, ta hỏi ngươi, ngươi và Đường Trung Long bạn bè thế nào?”

Cao Phong nói: “Là hảo bằng hữu, có thể nói sinh tử có nhau!”

Lôi Vũ nói: “Tình cảm giữa Đường Trung Long và sư tỷ Tần Đại Sơn hần thế nào?”

Cao Phong nói: “Khá tốt.”

Lôi Vũ nói: “Vì sao quan hệ giữa Đường Trung Long và phụ thân hần Đường Vạn Lý không được hòa thuận?”

Cao Phong nói: “Điều này tôi không rõ lắm.”

Hết chương 26

Chương 27: Khoái Dao Thần Bộ 4

Lôi Vũ trầm lặng một lát, lại hỏi: “Không biết Đường môn ở đất Thục so với các đại môn phái võ lâm khác có đặc điểm gì khác biệt không?”

Cao Phong nói: “Điểm này tôi không rõ lắm.”

Lôi Vũ chau mày suy nghĩ một hồi, nói: “Người đã đi trước ta một bước tới Ngũ Hồ sơn trang, không biết có thu hoạch được manh mối gì trọng yếu không?”

Cao Phong nói: “Đối với vụ án này tôi chỉ là người ngoại cuộc, tới sớm hơn một chút cũng không có gì khác biệt, vì ông là người chấp hành xử lý vụ án nên chắc biết rõ ràng hơn tôi, bất quá tôi chỉ là người ôm việc vớ vẩn vào mình mà thôi.”

Lôi Vũ không hỏi thêm câu nào nữa, ông ta đưa mắt quét về phía đám người Luru gia, cất giọng âm u: “Ta thấy các người làm những việc không đâu, đã xảy ra chuyện gì để đến nỗi các ngón tay của Luru lão gia từ phải đứt lìa.”

Chỗ ngón tay bị đứt của Luru Hán Dương sau khi dùng thuốc đã trở nên đỡ đau nhức nhiều, bây giờ không còn đáng lo ngại nữa, lão đưa tay trái kéo Luru Hán Bách đang đau khổ quỳ dưới đất lên, nói: “Bách nhi, con hãy đứng dậy, lão gia tuổi tác đã cao, bây giờ có thiếu mấy ngón cũng chẳng quan hệ gì, chỉ cần thấy các con được bình an vô sự, cho dù lão gia có lập tức quy tiên, cũng cảm thấy an ủi rất nhiều.”

Sau khi Luru Hán Bách đứng lên, gãi nắm chặt lấy tay phụ thân, nước mắt tuôn đầm đề trên mặt.

Cao Phong nhìn những người Luru gia, trong lòng có phần áy náy, cổ lấy dũng khí, bước tới trước mặt Luru Hán Dương, ôm quyền nói: “Luru lão gia tử, tại hạ vô ý phạm sai lầm, thật có lỗi!”

Luru Hán Bách gạt đầu, nói: “Hào Cao Phong, hảo kiếm pháp, đúng là hậu sinh khả úy!”

Mặt Cao Phong nóng bừng lên, lòng thấy hổ thẹn, không biết đáp trả làm sao

Tại khách sảnh.

Rượu Bích Loa Xuân trong chén tràn đầy, Cao Phong trước sau vẫn chưa uống, thậm chí cũng không nói lời nào.

Mỗi lần nghĩ tới đám người Luru gia khi rời khỏi Đình gia trang đã nhìn hấn bằng ánh mắt thù hận, lòng hấn lại càng thêm sầu muộn.

Lôi Vũ đã ra đi, mang theo sứ mệnh và các nghi vấn trong đầu.

Trước khi đi, ông ta nói với Cao Phong, nếu như phá án được xong sớm, ông ta sẽ dành chút thời gian để lãnh giáo kiếm pháp với Cao Phong.

Cao Phong liền đáp ứng.

Đình Tương Long ngồi đối diện với Cao Phong và Đình Hiểu Lan, y cũng ít nói.

Cuối cùng y mở miệng: “Người đang nghĩ tới Lôi Vũ?”

Cao Phong gạt đầu.

Đình Tương Long lại nói: “Người thấy Lôi Vũ có thể phá được án không?”

Cao Phong bây giờ mới chịu đưa chén rượu lên miệng uống: “Nếu Lôi Vũ không có biện pháp, chắc chắn không ai có thể phá án được.”

Đình Tương Long ngây người ra, nói: “Ông ta lợi hại vậy ư?”

Cao Phong nói: “Các vụ án lớn mấy năm gần đây phát sinh, cả ở trong võ lâm lẫn triều đình, tất cả đều do ông ta phá được.”

Đình Tương Long nói: “Trước đây ta đã từng nghe sư phụ nói qua, đao pháp ông ấy đứng hàng đầu đương thế, không biết có thật không?”

Cao Phong cười khò: “Ta chưa nhìn thấy ông ta xuất đao, hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo, nhưng rõ ràng ông ta không phải chỉ có hư danh.”

Đình Tương Long nói: “Lục Phiến Môn có nhân vật kiệt xuất như ông ta, có thể nói phúc đức cho Đại Minh và bá tánh.”

Ngay vào lúc này, một gia đình chạy vào bầm báo, Đình lão phu nhân muốn mời hai người qua nghỉ sự.

Hai người lập tức đứng dậy, vội đi về phía phòng của Đình lão phu nhân.

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ân Oán Khó Giải 1

Mái hiên phòng của Đình lão phu nhân tràn đầy mùi thơm hoa táo.

Lúc Cao Phong và Đình Tương Long bước vào, Đình lão phu nhân đang ngồi bên mép giường, còn Đình Hiểu Lan thì nằm sấp trên giường khóc thảm nước nỏ.

Đình Tương Long cảm thấy hơi bất ngờ, nói: “Mẹ, tiểu muội làm sao vậy?”

Mặt Đình lão phu nhân có vẻ lo lắng, bà khẽ thở dài.

Đang nằm khóc tí te trên giường, Đình Hiểu Lan nghe thấy tiếng của Đình Tương Long, nàng đột nhiên nhồm người dậy, bỏ nhào vào lòng gã, chỉ kêu hai tiếng “Đại ca”, rồi gào khóc lên thảm thiết.

Đình Tương Long đối với cô tiểu muội này rất mực thương yêu, khi thấy nàng khóc thương tâm như thế, gã vừa vỗ vào vai an ủi, vừa đưa mắt nhìn Cao Phong: “Người đã làm gì với tiểu muội, để em nó ra nông nỗi này?”

Cao Phong như người trên trời rớt xuống, miệng lắp bắp: “Cái này ta không có làm gì hết!”

Đình lão phu nhân đứng dậy, nói: “Nó với Cao Phong không có gì, chuyện này không có liên quan tới Cao Phong. Tương Long, con đưa Lan nhi về phòng nó, ở đây mẹ muốn trò chuyện một mình với Cao Phong.”

Đình Tương Long vâng dạ, rồi dìu Lan muội ra khỏi phòng.

Một lúc sau, Cao Phong không ngăn được thắc mắc, hỏi: “Lão phu nhân, Hiểu Lan có chuyện gì?”

Đình lão phu nhân không trả lời thẳng vào câu hỏi: “Cao Phong, hôm nay có phải con thật lòng muốn nhận ta làm nghĩa mẫu không?”

Cao Phong không ngờ bà ta lại hỏi câu đó, hấn do dự một lát rồi trả lời: “Việc hôm nay đúng là tiểu bối có chút càn quấy, nhưng thật sự trong lòng rất muốn như vậy.”

Đình lão phu nhân gật đầu, mỉm cười nói: “Con đã có lòng thành, sao vẫn còn gọi ta là lão phu nhân?”

Cao Phong vội quỳ xuống đất hành lễ: “Nghĩa mẫu, hài nhi bất kính!”

Đình lão phu nhân lập tức đỡ hấn dậy, nói: “Con đã gọi ta là nghĩa mẫu, thì không còn bất kính nữa. Hảo hài nhi, miễn lễ, hãy ngồi xuống đây, chúng ta đã là người một nhà, không cần phải đa lễ.”

Cao Phong quá đổi vui mừng, lại kêu “Nghĩa mẫu” lần nữa, rồi ngồi xuống ghế.

Đình lão phu nhân càng vui mừng hơn, vẻ mặt hân hoan nói: “Phong nhi, nghĩa mẫu có chuyện muốn nói với con, nhưng lại sợ con buồn, thật không biết phải mở lời làm sao.”

Cao Phong tỉnh tỉnh thẳng thắn, mặc dầu hấn có có linh cảm chuyện này có liên quan tới cái khóc của Hiểu Lan vừa rồi, và rất có thể sẽ trái với ý nguyện của mình, nhưng ngoài miệng vẫn sang khoái nói: “Có chuyện gì nghĩa mẫu cứ nói thẳng, hài nhi nhất định sẽ nghe theo.”

Đình lão phu nhân nói: “Vậy sao, thế thì tốt lắm” bà ta cũng ngồi xuống, chậm rãi uống ngụm trà rồi nói: “Phong nhi, hôm nay người Lưu gia tới nhà ta gây chuyện, con có biết tại sao không?”

Cao Phong nói: “Chắc nguyên nhân là vì Hiếu Lan.”

Đình lão phu nhân gật đầu, nói: “Đình Lư hai nhà cùng cư ngụ tại thành này đã hơn ba mươi năm, trong những năm đó, tuy khác môn phái nhưng cả hai đã giao hảo với nhau rất tốt, không giống như hôm nay quyết liệt thù hận.”

Nét mặt Cao Phong buồn khổ, nói: “Việc hôm nay do hai nhà nhất thời tự ý, làm tình thế hai nhà thêm phức tạp.”

Đình lão phu nhân lắc đầu cười nói: “Phong nhi, con không nên tự trách mình, dòng họ Lư gia hưng thịnh, lại dựa vào phái Võ Lâm, thế lực thắng xa Đình gia ta, nếu hôm nay con không đến kịp thời, người bị tàn phế không phải là Lư Hán Dương, mà chính là ta hoặc Trương Long, nghĩa mẫu tuổi tác tuy đã già, nhưng các đạo lý này rất minh bạch.”

Lòng Cao Phong cảm thấy hơi dễ chịu: “Cái gọi là oan gia nên giải chớ nên kết, chúng ta nên nghĩ ra biện pháp nào để hóa giải ân oán giữa đôi bên.”

Đình lão phu nhân nói: “Nghĩa mẫu chính vì chuyện đó mà ưu phiền. Phong nhi, con có diệu kế nào không?”

Cao Phong tuy lang bạt trong giang hồ đã lâu, nhưng đối với chuyện tình ý nam nữ đưa đến thù hận hai nhà, thì đây là lần đầu tiên hắn gặp phải, nghĩ ngợi một lát, hắn nói: “Nghĩa mẫu, hai nhà nhất thời chưa nghĩ ra một kế sách gì.”

Đình lão phu nhân nghe vậy, hơi thở dài, nói: “Phong nhi, ta có kế này, ta muốn đem Hiếu Lan gả cho Hàn Tùng của Lư gia, có như vậy mới giải quyết được ân oán đôi bên, nếu ta làm như thế, sẽ không tránh khỏi oan ức cho con và Hiếu Lan.”

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Ân Oán Khó Giải 2

Cao Phong hơi bất ngờ, miệng tự nhiên thốt ra: “Cái này!” trong lòng rất chua xót, hắn vội vã uống trà, nước trà trong chén dường như biến thành nước đắng, khó lòng nuốt trôi được.

Đình lão phu nhân nói: “Ta biết, trái tim Hiếu Lan đã hướng về con, và con cũng có lòng với Hiếu Lan, hai lần trước con có ghé qua đây, nghĩa mẫu đã đề ý tới con, điều mà nghĩa mẫu thích là tuổi tác của con đã chừng chạc, lúc đó Lư gia chưa đề xuất việc hôn sự, nghĩa mẫu định sẽ bàn với sư phụ của Hiếu Lan là Chu chương môn về việc hai con, nhưng bây giờ”

Cao Phong cũng không biết làm sao: “Nghĩa mẫu, tuổi tác của mẹ đã cao, lại còn phải lo toan việc nhà, khiến cho kẻ làm con cảm thấy bất an.”

Đình lão phu nhân mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt hiền từ chan chứa thương yêu, một lát sau bà mới nói: “Phong nhi, trai lớn phải lấy vợ, gái lớn phải lấy chồng, con đã xông xáo trong giang hồ bấy nhiêu năm đó, chắc đã thỏa mãn rồi, để việc Lư gia thu xếp xong, nghĩa mẫu sẽ lập tức chủ hôn cho con, nhất định con sẽ có một địa vị thật xứng đáng trong Đình gia, và nghĩa mẫu sẽ tìm kiếm một cô nương thật xinh đẹp có gia thế hẳn hoi cho con.”

Lòng Cao Phong cay đắng, miệng hắn mơ hồ vâng vâng dạ dạ cho xong.

Màn đêm, giống như người tình, nó đến một cách bất chợt, bao trùm lấy tình cảm con người.

Tâm tình Đình Hiếu Lan phẳng phất như bóng đêm, u ám, đầy sầu muộn, nàng không có cách nào nắm được nó, cho dù nàng đã tận dụng hết mọi biện pháp để biến đổi nó.

Tình nhân, có lúc là như thế, không biết chàng có thay đổi không? Chàng đã có biện pháp gì?

Bữa ăn tối đã được mang vào phòng từ lâu, nhưng trước sau nàng vẫn không thèm mó qua, mặc dù gia nhân đã hai lần tới để khuyên nhủ, nhưng lần nào cũng đều bị nàng đuổi ra khỏi phòng, đến lúc lần thứ ba có người bước vào, nàng đang định nổi giận ném mâm cơm ra ngoài cửa sổ, thì đột nhiên thay đổi chủ ý, bởi vì người đến lần này là Cao Phong.

Cao Phong cố nén tình cảm nói: “Muội cho dù không vì bản thân mình, nhưng vì mẹ muội, nên ăn một chút gì đi!”

Về mặt Đình Hiếu Lan càng khó coi: “Mẹ muội sai huynh tới phải không?”

Cao Phong gật đầu.

Đinh Hiểu Lan nói: “Huynh sao lại nghe lời mẹ muội?”

Cao Phong nói: “Vì mẹ là nghĩa mẫu của huynh.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Nghĩa mẫu? bởi vì huynh nhận mẹ muội làm nghĩa mẫu, nên nghe theo lời mẹ, để muội gả cho Lư Hân Tùng phải không?”

Cao Phong nói: “Đó không phải chủ ý của huynh.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Muội biết đó không phải chủ ý của huynh, nhưng huynh phải tận lực phản đối, không được đồng ý theo mẹ!”

Cao Phong thở dài khổ sở: “Hiểu Lan, chúng ta sinh ra là vì người, khó nói là vì mình được?”

Đinh Hiểu Lan lắc đầu, nói: “Huynh không cần phải nói với muội đạo lý đó, muội đương nhiên biết rõ phận làm con phải nghe lời cha mẹ, nhưng nếu đặt huynh vào trường hợp đó, giữa một bên là tình cảm trân quý như sinh mệnh, một bên là đạo đức, luân lý, hiếu nghĩa, huynh sẽ chọn bên nào? Giả sử đặt muội là Hoa Hương Lăng, lập trường của huynh sẽ ra sao? Huynh sẽ chọn thế nào?”

Vừa nghe Đinh Hiểu Lan nhắc tới ba chữ “Hoa Hương Lăng”, cả người Cao Phong như bị cuốn hút vào hố sâu không đáy, đầy bi ai, sầu muộn, mâu thuẫn, không thể bày tỏ ra được.

Hoa Hương Lăng, nữ nhân mà hắn yêu thiết tha say đắm, đã đồng ý với hắn nhưng với kỳ hạn sau mười năm.

Vì lời hứa này, hắn đã bỏ ra mười năm năm chờ đợi, mười năm năm thương nhớ.

Trong đời sống bình thường của con người, có bao nhiêu lần mười năm năm phải chờ đợi?

Cho dù có nhiều đi nữa, nhưng có mấy ai đồng ý, có mấy ai chịu đợi chờ?

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ân Oán Khó Giải 3

Đinh Hiểu Lan lạnh lùng cười: “Huynh không còn gì để nói nữa hay sao?”

Thật ra Cao Phong không còn gì để nói, cho dù một chữ cũng bằng thừa.

Lòng hắn rất minh bạch, nếu quả thật đem Hoa Hương Lăng thay vào chỗ Đinh Hiểu Lan, hắn sẽ lập tức đưa nàng xa chạy cao bay, ném bỏ sau lưng tất cả vinh hoa trần thế, kể cả danh tiếng vô lâm mà hắn trân quý hơn sinh mạng.

Hắn đột nhiên thấy mình quá ích kỷ, rất bi ối, vô liêm sỉ, và rất đáng thương hại.

Khó nói bản tính mình rốt cuộc sẽ như thế nào.

Đinh Hiểu Lan ngược mắt nhìn hắn, nói: “Huynh không cần phải buồn bã, thật ra đây mới là mặt chân thật của con người, muội và huynh đều giống nhau, muội đối với huynh cũng giống như huynh đối với Hoa Hương Lăng, sự thật là vậy không ai có thể thay đổi được.”

Cao Phong thở thật dài, nói: “Muội nói không sai, con người lập trường đã khác nhau thì cách cảm thụ cũng khác nhau, nhưng đến khi cùng chung một cảnh ngộ, kết quả của cách giải quyết và ý nghĩ dĩ nhiên sẽ không giống nhau. Muội đối xử với ta tình thâm như thế, còn ta lại phụ lòng muội.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Do đó nói đi nói lại, cách thức duy nhất là đem muội gả cho Lư Hân Tùng.”

Nàng tựa như cười nhưng không phải cười, tiếp tục nói: “Không sai, cách thức này sẽ giải quyết tất cả, nhưng kẻ đáng thương hại nhất vẫn là muội, ban đầu muội cho rằng mình sẽ có một đời sống thật hạnh phúc, nhưng nào ngờ chớp mắt nó lại biến thành một cuộc sống đầy phiền muộn”

Lòng Cao Phong vừa cay đắng vừa đau khổ, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nói: “Muội chớ bi quan, nghĩa mẫu đã viết thư gửi cho sư phụ muội, sư phụ muội nếu biết sự tình nhất định sẽ nhanh chóng tới đây, ta nghĩ nghĩa mẫu sẽ hỏi ý kiến ông ta, biết đâu ông ta sẽ có giải pháp tốt, muội sẽ không nhất định phải gả cho Lư Hân Tùng.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Sư phụ tới thì có ích gì, tánh người thận trọng, hay nhìn về đại cuộc, sao lại vì việc cá nhân muội để rồi gây kết oán với phái Võ Lâm? Muội nghĩ nếu sư phụ có tới, thì người cũng giống như mẹ muội thôi, sẽ tán thành việc gả muội cho Lư Hàn Tùng.”

Trong lúc nói, tinh thần nàng quá xúc cảm, lệ châu tuôn đầm đìa.

Cao Phong giơ tay lau nước mắt cho nàng, dịu dàng nói: “Hãy kiên cường một chút, chúng ta còn có thời gian, chỉ cần có thời gian là có biến hóa, sẽ có chuyển cơ.”

Đinh Hiểu Lan đột nhiên như nghĩ tới điều gì, nắm chặt lấy tay hắn, nghiêm sắc mặt nói: “Muội hỏi huynh một câu, huynh nhất định phải trả lời muội.”

Cao Phong nói: “Được, muội cứ nói.”

Mắt Đinh Hiểu Lan như lóe hung quang: “Huynh thật lòng muốn hay không muốn muội gả cho Lư Hàn Tùng?”

Cao Phong nói: “Không muốn.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Vậy tốt lắm, đêm nay huynh hãy mau sang nhà họ Lư giết chết Lư Hàn Tùng cho muội.”

Cao Phong chấn động: “Muội nói gì? sao lại đem chuyện thương thiên hại lý ra làm trò đùa? Cho dù bản thân có oán giận do Lư Hàn Tùng tạo ra, nhưng đó không phải lỗi của Lư Hàn Tùng.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Huynh nói không sai, lỗi không phải từ Lư Hàn Tùng, cũng khó nói từ muội, vậy lỗi là do Đĩnh gia muội phải không? Tại sao sự việc này lại xảy ra, sau khi xảy ra lại trút hết lên người muội?”

Nàng ngừng một lát, rồi tiếp: “Nếu huynh không chịu giết Lư Hàn Tùng, việc này sẽ không thể xoay chuyển nổi, nói cho cùng huynh vẫn không muốn giúp muội!”

Cao Phong xụ mặt, nói: “Muội nên bỏ ngay ý nghĩ đó đi, đừng làm sự việc rối tung lên!” Hắn lại nghĩ: “Tính tình nha đầu này quá khích, lại có ý nghĩ quái đản, mình nên đề phòng mới được.”

Nói xong, hắn xoay người ra khỏi phòng, vừa mới bước ra khỏi thì nghe trong phòng có tiếng “bình” vang lên, hắn nghĩ chắc Đĩnh đại tiểu thư trong cơn nóng giận đã hất mâm cơm xuống đất.

Cao Phong không quay đầu lại, bởi vì hắn biết nữ nhân khi đã nổi giận, cho dù có khuyên nhủ thế nào cũng vô ích, nhiều khi còn phản tác dụng đáng khác, như châm thêm dầu vào lửa.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ân Oán Khó Giải 4

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trời quang đãng.

Ở hậu viện luyện võ sảnh.

Cao Phong như thường lệ đem Kinh Long kiếm pháp ra tập dợt, tập đến kiếm chiêu thứ mười hai, bất giác hắn nghĩ tới chiêu “Địa Ngục Kiếp Sát”, trong lòng không khỏi hiếu kỳ, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chiêu này vô cùng khéo léo, tinh diệu vô song, chỉ tiếc rằng nó là chiêu sát thủ, hễ ra chiêu là giết, không có thể thâu hồi, nếu phối hợp nó với các kiếm chiêu khác, thì có thể làm tăng thêm uy lực cho các chiêu đó.

Hắn suy nghĩ đến nỗi quên cả hoàn cảnh chung quanh, không kềm được giờ tay múa may theo chiêu thức, nhưng ngay lập tức trong đầu óc lại hiện ra hình ảnh của sư phụ trước lúc lâm chung đã nhắc nhở không được sử dụng chiêu thức này, tự nhiên người hắn thoát mồ hôi lạnh, mãi một lúc sau mới lấy lại tinh thần.

Chính vào lúc này ở bên ngoài cửa viện có tiếng bước chân đi tới, Cao Phong quay đầu lại nhìn, người tới là Đĩnh Tương Long.

Đĩnh Tương Long mỉm cười: “Cao Phong, ngươi luyện cho tới khi thành thiên hạ đệ nhất thì mới chịu ngừng tay phải không?”

Cao Phong nói: “Chỉ là thói quen thôi, nếu ta rảnh mà không luyện qua một chút, người làm như bị thiếu cái gì.”

Hắn hít một hơi không khí, rồi hỏi: “Hiệu Lan thế nào rồi, cô ta khỏe chứ?”

Đinh Tương Long nói: “Không có chuyện gì, ta có nghe gia nhân báo sáng nay tiểu muội có rời khỏi giường, ăn chút điểm tâm, còn thay quần áo mới nữa.”

Cao Phong cười: “Vậy tốt rồi, tánh tình cô ta quá ngang bướng, có lúc làm cho người khác phải lo lắng.”

Đinh Tương Long nói: “Nha đầu này cái gì cũng tốt, chỉ khổ cái tánh tình”

Đột nhiên có tiếng lanh lảnh vang lên: “Ai nói đó, ai nói xấu tôi sau lưng đó!”

Ở cửa sau viện có thấp thoáng bóng người, quần áo màu đỏ tươi, nụ cười như hoa có má lúm đồng tiền, dáng xinh đẹp xuất trần, đó là Đinh Hiệu Lan.

Cao Phong không ngăn được cười khò: “Hiệu Lan, muội đấy à.”

Đinh Tương Long nói: “Tiểu muội, tinh thần muội hôm nay xem khá lắm.”

Đinh Hiệu Lan bĩu môi, nói: “Muội đã nghĩ thông rồi, và biết mình phải làm gì, muội đã khôn lớn, không nên để cho mọi người phải lo lắng vì muội, nhất là mẹ, tuổi tác đã cao, muội sợ nhất thời mẹ nóng giận dễ phát sinh bệnh tình.”

Đinh Tương Long trong lòng khoan khoái, mặt lộ vẻ vui mừng, nói: “Muội hiểu chuyện như thế, khiến đại ca này rất an tâm.”

Đinh Hiệu Lan làm như nghĩ tới chuyện gì, nói: “Đúng rồi, đại ca, muội vừa mới ở chỗ mẹ, người có tìm kiếm huynh, huynh hãy mau lại gặp mẹ đi.”

Đinh Tương Long nghe nói mẩu thân có việc cần tìm, không dám nán lại, vội chào Cao Phong rồi quay người chạy đi.

Nhìn bóng đại ca mất hẳn, Đinh Hiệu Lan lắc đầu mỉm cười.

Cao Phong không ngăn được thắc mắc: “Muội cười chuyện gì?”

Đinh Hiệu Lan nói: “Không cười chuyện gì cả.”

Cao Phong nói: “Nghĩa mẫu tìm đại ca muội có việc gì?”

Đinh Hiệu Lan nháy mắt cười: “Muội làm sao biết có việc gì, sáng sớm từ lúc muội rời khỏi giường cho tới bây giờ, chưa từng gặp qua mẹ muội.”

Cao Phong ngạc nhiên, nói: “Muội không có việc để làm hay sao mà lừa dối đại ca muội?”

Đinh Hiệu Lan ngưng cười: “Không làm gì cả, chẳng qua là muội muốn cùng huynh trò chuyện, không thích bị người khác quấy rầy.”

Cao Phong hơi cau mày: “Muội muội sau này đừng làm kiểu đó, Đinh Tương Long dù sao cũng là đại ca muội.”

Đinh Hiệu Lan nói: “Bởi vì huynh ấy là đại ca muội nên muội mới lừa huynh ấy, từ lúc nhỏ cho tới lớn, bất kể muội có tình nghịch cỡ nào, huynh ấy đều không trách cứ muội.”

Cao Phong cười khò: “Nếu ta là đại ca muội, có lúc sẽ bị muội làm cho tức chết.”

Đinh Hiệu Lan nói: “Huynh là huynh, đại ca là đại ca, huynh tâm cao khí ngạo, nhân nghĩa ngay thẳng, còn đại ca tính tình hòa nhã, vui vẻ với mọi người, cả hai dứt khoát là hai loại người khác nhau.”

Cao Phong nói: “Cho nên Đinh Tương Long phải gánh chịu tính ngang bướng của muội.”

Đinh Hiệu Lan nói: “Ai bảo huynh ấy làm đại ca, đã làm đại ca thì phải gánh chịu.”

Cao Phong lại cười khò, không biết phải đối đáp với nha đầu này làm sao.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ân Oán Khó Giải 5

Hai người vừa chuyện trò vừa rời khỏi hậu viện, đi dạo về phía thị trấn.

Ở thị trấn, người và ngựa qua lại tấp lập, tiếng rao hàng ỏi ỏi, xem náo nhiệt vô cùng, tâm tình Đinh Hiểu Lan có vẻ khá hơn, cuối cùng nàng hầu như đã quên khuấy chuyện phiền muộn.

Cao Phong thấy nàng vui vẻ, cũng cảm thấy yên tâm. Tạm thời hai người quên đi chuyện gia đình, họ nói chuyện giang hồ, bàn các sự kiện võ lâm.

Giây phút vui vẻ thường chóng qua, đến chính ngọ, hai người cảm thấy đói bụng, vô tình cả hai đi về phía Đình gia tửu lâu.

Vừa đến tửu lâu, đã nghe có tiếng gọi khàn trầm: “Hiểu Lan, cuối cùng nàng cũng tới!”

Cao Phong và Đinh Hiểu Lan hơi bất ngờ, vội đảo mắt nhìn quanh, thì thấy một người đứng gần đó, quần áo xanh, mặt có vẻ vui mừng, đó là Lưu gia tứ công tử Lưu Hàn Tùng.

Đinh Hiểu Lan vừa thấy gã, sắc mặt liền biến thành lạnh lùng: “Ngươi đứng đây làm gì?”

Lưu Hàn Tùng nói: “Ta đợi nàng, đã đợi rất lâu.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Ngươi đợi ta làm gì?”

Lưu Hàn Tùng khẽ liếc Cao Phong, rồi nhìn Đinh Hiểu Lan nói: “Sáng nay, Đình Tương Long đại ca có tới nhà nói chuyện với cha ta”

Đinh Hiểu Lan ngắt lời gã: “Đình Tương Long là đại ca ta, không phải là đại ca ngươi!”

Mặt Lưu Hàn Tùng giống như bị nàng tát, gã ấp úng nói: “Đúng, Đình Tương Long bây giờ ... chưa phải là đại ca ta”

Đinh Hiểu Lan nói: “Đình Tương Long vĩnh viễn cũng không là đại ca ngươi, lần sau ngươi nên thận trọng lời nói.”

Sắc mặt Lưu Hàn Tùng càng khó xem: “Nhưng mà”

Gã bản tính hay xấu hổ, không có sở trường ăn nói, lại bị Đinh Hiểu Lan bắt bẻ một hồi, lập tức tay chân trở lên luống cuống, xem ra khó xử vô cùng.

Cao Phong thấy Đinh Hiểu Lan ức hiếp người, sợ nàng quá trốn làm chuyện không hay, bèn xen vào: “Hiểu Lan, nên hòa khí với người, để nhân gia nói xong đã.”

Đinh Hiểu Lan hừm một tiếng, hai tay ôm lấy vai, mắt nhìn thẳng làm như không thấy đối phương.

Lưu Hàn Tùng cắn môi, ấp úng nói: “Sáng nay Đình Tương Long có tới ... nhà ta, đưa cho cha ta phong thư, thư do Đình lão phu nhân ... mẹ nàng viết, trong thư có nói, Đình gia đã quyết định ... quyết định chấp nhận lời cầu hôn của ta, hơn nữa trong thư còn nói, cuối tháng này sẽ tổ chức ... cho ta rước nàng về ... thành thân ...”

Lời nói của gã tuy không trôi chảy, nhưng ý nghĩa rất rõ ràng, khiến cho Cao Phong và Đinh Hiểu Lan quá đỗi bất ngờ, bất ngờ không phải vì kết quả sự việc, mà là sự việc diễn tiến quá nhanh.

Đinh Hiểu Lan cảm thấy đầu óc choáng váng, nhưng ngay lập tức trấn định được, lạnh lùng cười đáp: “Do đó nhà ngươi vui mừng ra mặt, nên mới vội vàng chạy tới đây kiếm ta.”

Mặt Lưu Hàn Tùng không che dấu nổi vui mừng: “Đương nhiên, vì ta cao hứng quá, và rất nhớ nhung nàng.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Hừ, đúng là mẹ ta có hứa gả ta cho ngươi, nhưng đó chỉ là ý của mẹ ta, còn ta thì không đồng ý.”

Lưu Hàn Tùng kinh ngạc: “Nàng không đồng ý?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Nếu ngươi muốn ta đồng ý thì cũng dễ thôi, ta muốn vị trượng phu tương lai võ công phải hơn ta, nếu ngươi cảm thấy bức rức thì chúng ta sẽ so tài ngay tại đây.” Nói xong thì nghe soạt một tiếng, kiếm đã nằm trên tay nàng.

Lưu Hàn Tùng còn cho rằng nàng đùa giỡn, bèn xua tay nói: “Làm như vậy mất hay, võ công chúng ta ai nấy đều khác biệt.”

Đinh Hiểu Lan trầm mặt nói: “Ngươi nhất gan như thế còn tìm kiếm ta làm gì, hãy cút xéo đi!”

Lưu Hàn Tùng kinh ngạc: “Ta không đi.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Tốt, vậy chúng ta sẽ động thủ!” Nói xong tiến tới trước hai bước, kiếm thức đã triển khai, một chiêu “Bình Bộ Thanh Vân” đâm thẳng vào ngực Lưu Hàn Tùng, kiếm chạy trong cung, đó chính là một chiêu tuyệt kỹ trong “Tiệt Lưu Kiếm Pháp” của phái Thái Sơn.

Lưu Hàn Tùng thấy nàng xuất chiêu, gã không dám khinh thường, vội xê chân dịch chuyển, tránh né chiêu đó, và không phản kích lại.

Đinh Hiểu Lan làm sao hiểu được tấm lòng của gã, chiêu đầu đã xuất, các công chiêu tiếp theo được liên tục tung ra, chiêu nào chiêu nấy đều hung ác nham hiểm, không chút lưu tình.

Hai người tiếp tục đấu với nhau, một bên dùng kiếm dùng mãnh tấn công, một bên tay không chỉ biết lo tránh né phòng thủ, trong nháy mắt đã hơn hai chục chiêu, không nói ra tự nhiên cũng biết Đinh Hiểu Lan đang chiếm thượng phong.

Vì hai người giao đấu trong thị trấn, nơi có nhiều người qua lại, nên chẳng mấy chốc đã có nhiều người hiếu kỳ vây quanh, trong đó có nhiều người là láng giềng quen biết của hai nhà Đinh - Lưu. Mọi người chỉ tro bàn tán xôn xao, rõ ràng sự việc đột ngột này khiến cho họ cảm thấy kỳ quái.

Cao Phong đứng trong đám đông vây quanh, tập trung quan sát trận đấu, lòng thầm nghĩ: “Cô bé này thật ngang ngược, không biết lý lẽ phải trái, đem hết oán hận chất chứa trong lòng trút lên người Lưu Hàn Tùng, cứ xem khí thế của cô ta, nỗi oán hận này nếu không giết được người thì không cam tâm!”

Hắn tuy suy nghĩ nhưng tay vẫn nắm chuôi kiếm, chỉ đợi thời khắc nguy hiểm sẽ ra tay tiếp cứu.

Trình độ võ nghệ Lưu Hàn Tùng cũng ngang ngửa với mấy anh, tất cả đều do phụ thân truyền thụ.

Võ công phái Thiếu Lâm chú trọng ở nền tảng công phu, nên nội lực rất bền bỉ, nếu đem so với võ học tinh xảo chớp nhoáng của phái Thái Sơn thì khác nhau rất xa, mỗi phái đều có ưu điểm của nó, nếu khách quan mà xét thực lực võ học đôi bên, thì Lưu Hàn Tùng có vẻ nhỉnh hơn, nhưng trong lúc này, lòng Đinh Hiểu Lan đang phần nộ, hạo hức tranh thắng, đối thủ lại không chịu trả đòn, nên nàng không cần phải bận tâm đối phó, do đó uy lực của các công chiêu trong “Tiết Lưu Kiếm Pháp” càng thêm lợi hại.

Trong khoảng khắc tái đầu, Lưu Hàn Tùng đã nhiều lần gặp nguy, nhưng nhờ có nền tảng công phu khá cao, nên gã đều tránh khỏi.

Gã thấy Đinh Hiểu Lan khí thế mạnh mẽ, toàn ra chiêu hiểm ác, lòng thầm nghĩ: “Nương tử tương lai của ta sao lại đối đãi với ta như vậy? ta với nàng không thù không oán, hừm, đúng rồi, hay là nàng muốn thăm dò tình nghĩa của ta đối với nàng xem có chân thật không? Nếu là như vậy, cho dù nàng có hù dọa giết ta, ta quyết sẽ không hoàn thù!” Nghĩ tới đây, niềm tin gã càng thêm kiên cường, đột nhiên gã đứng yên, một chút cũng không động đậy, mặc tình cho Đinh Hiểu Lan xử trí.

Ngay vào lúc này, Đinh Hiểu Lan ra chiêu “Phi Hồng Quán Nhật” ngửa mặt công tới, kiếm quang như sao băng, ác liệt phi thường.

Nàng chợt thấy đối thủ đứng yên không di chuyển thì kinh ngạc thầm nghĩ: “Hắn ta đang giờ trò quỷ quái gì thế?” Nàng định triệt phá chiêu, nhưng công lực hóa hầu không đủ, lực xoay xở không kịp, kiếm trong tay cứ lao vút vào ngực trái Lưu Hàn Tùng.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tình Cũ Chốn Nào 1

Thật ra không phải Lưu Hàn Tùng thiếu trí khôn, thiếu niên nam nữ một khi đã sa chân vào lưới tình, đều xem sự việc trở lên quá đơn giản, không phải cái này thì tức là cái kia, không phải yêu thương thì tức là chán ghét, cái gọi là “Tình mê ý loạn” đã giải thích điều đó.

Gã mê say đắm Đinh Hiểu Lan, nhưng trở trêu thay lại là oan gia gặp nhau, một bên tính tình thuần phác, một bên nóng như lửa, đáng tiếc tình của họ đi hai hướng khác nhau, khó lòng mà dung hợp.

Tại hiện trường, Cao Phong đột nhiên thấy Lưu Hàn Tùng đứng yên không phản ứng, còn công chiêu của Đinh Hiểu Lan sắp đánh tới, hắn kinh hoàng kêu thảm: “Y làm quỷ quái gì vậy? chắc là không muốn sống nữa?” đang định xuất thủ để cứu viện, thì thấy trong đám người vây quanh thành linh xuất hiện một người, thân pháp người này cực nhanh, ánh đao lấp lánh, âm thanh kim loại va chạm vang lên, đao kiếm giao nhau, trường kiếm của Đinh Hiểu Lan bị chấn động bật ra, cuối cùng người đó cũng xuất chiêu kịp thời, cứu nguy cho Lưu Hàn Tùng khỏi bị trường kiếm xuyên qua ngực.

Đinh Hiểu Lan thối lui hai bước, ngẩn đầu nhìn người đó, nàng thờ hỏn hển nói: “Thì ra là ngươi, Lưu Hàn Phong” Trong nhất thời nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi nghĩ lại, tim không khỏi đập loạn lên.

Người đó chính là Lưu Hàn Phong, y liếc nhìn Đinh Hiểu Lan, rồi quay đầu nói với Lưu Hàn Tùng: “Lão tứ, đệ có phải là đồ ngốc không, chỉ vì nữ nhân mà sinh mạng mình cũng không tiếc?”

Lưu Hàn Tùng kinh ngạc nói: “Nhị ca, là huynh đấy ư, đệ ... nàng không có ý giết đệ.”

Lưu Hàn Phong cảm tức nói: “Đệ đúng là đồ ngốc, ai cũng nhìn ra đường kiếm đó sẽ lấy mạng đệ!”

Lưu Hàn Tùng si dại nhìn Đinh Hiểu Lan, miệng ấp úng nói: “Nếu nàng thật lòng muốn giết, thì ta sẽ để cho nàng giết, nàng đã căm ghét ta như vậy, ta còn thiết sống làm chi nữa?”

Lưu Hàn Phong chưng hửng, quay đầu đi thờ dài, rồi quay lại lạnh lùng nói với Đinh Hiểu Lan: “Đinh đại tiểu thư, tứ đệ đã phơi bày hết tâm tư tình cảm của hần, sao cô lại nhẫn tâm dùng kiếm như thế, bộ muốn lấy tính mạng của hần chăng?”

Đinh Hiểu Lan đuối lý, nhưng cố biện bạch: “Ai biểu hần ăn nói hàm hồ!”

Lưu Hàn Phong hừm thành tiếng: “Hoang đường, tứ đệ nhà ta tánh tình bộc trực, không tự tiện lời nói, từ trước tới nay chưa hề biết nói dối, huống chi hần có thâm tình sâu nặng với cô, sao lại nói hần ăn nói hàm hồ?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Ai biểu hần nói đại ca ta có đưa cho cha ngươi một phong thư là gì? Ta không tin?...” Nói thế nhưng lòng nàng lại nghĩ: “Sáng sớm hôm nay ta đã lừa đại ca ta, nói dối rằng mẹ muốn tìm huynh ấy, chẳng lẽ giỡn chơi lại thành sự thật, mẹ cũng đang muốn tìm người đưa thư, nên đã giao cho đại ca đích thân đi, nếu quả đúng là như vậy, ván đã đóng thành thuyền, thì mình biết phải làm sao bây giờ?” Nàng cho kiếm vào vỏ, đi tới chỗ Cao Phong, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Lưu Hàn Phong lạnh lùng nói: “Sáng sớm hôm nay lệnh huynh quả thật có tới đưa cho gia phụ lá thư, thư do chính lệnh đường viết, trong thư có nói, ân oán hôm qua giữa hai nhà Đinh Lưu chỉ là chuyện hiểu lầm, và Đinh gia cảm thấy rất áy náy về tai nạn của gia phụ, do đó lệnh đường đã hóa giải trường hợp hiểu lầm đó bằng cách quyết định gả ngươi cho tứ đệ, sao ngươi lại dối đãi với hần như vậy?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Ta chẳng qua chỉ muốn so tài võ nghệ với hần một chút thôi, đó ai biết tại sao bỗng dưng hần ta lại đứng yên như thế?”

Nàng vốn bản tính thích tranh luận, bất kể lý lẽ đó là đúng hay sai, đều có cái phản phái về mình, điều này khiến cho Lưu Hàn Phong không biết phải đối đáp ra sao.

Mặc dầu Cao Phong đứng bàng quan bên ngoài, trong lòng cũng không khỏi bối rối, lắc đầu cười khổ.

Lưu Hàn Tùng đột nhiên đi tới trước mặt Đinh Hiểu Lan, nói: “Hiểu Lan, trưa rồi, chúng ta có thể cùng nhau dùng bữa được không? Ta có nhiều điều muốn nói với muội.”

Đinh Hiểu Lan nhìn Cao Phong, do dự một lát, rồi nói: “Ngươi về đi, trong thư mẹ ta nói gì ta cần phải minh bạch rõ ràng, ngươi không nên nôn nóng như vậy.”

Lưu Hàn Tùng vẫn trở mặt nhìn nàng, miệng động đậy, muốn nói nhưng không nói thành lời.

Lưu Hàn Phong tiến lại gần Cao Phong nói: “Cao Phong, ngươi là kiếm khách thành danh trong võ lâm, hành hiệp trượng nghĩa, các hậu bối võ lâm đều xem ngươi như là khuôn mẫu, sự việc hôm qua và ngày nay đúng hay sai, chắc trong lòng ngươi đã rõ. Tứ đệ nhà ta ái mộ thiên kim Đinh gia, sau khi đến nhà đề thân bị cự tuyệt, người như giờ sống giờ chết, gia huynh vì không nỡ nhìn em si mê điên cuồng như vậy, trong nhất thời đã phạm sai lầm, tới Đinh gia gây náo loạn, nhưng bù lại gia phụ đã phải trả cái giá rất đắt là tàn phế các ngón tay, còn sự việc hôm nay sai quấy thế nào, khi ngươi về Đinh gia, mong ngươi nói rõ sự thực cho Đinh lão phu nhân biết.” Nói xong, y đưa tay kéo Lưu Hàn Tùng đi.

Lưu Hàn Tùng vẫn cố quay đầu nhìn Đinh Hiểu Lan, cuối cùng gã không thể không tuân theo ý của nhị ca gã được.

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tình Cũ Chốn Nào 2

Cao Phong cười khổ: “Nếu mẫu thân biết chuyện này, muội nghĩ hậu quả sẽ ra sao?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Còn ra sao nữa, chẳng lẽ giết muội?”

Cao Phong nói: “Mẫu thân đau buồn quá độ, sao muội nỡ nhẫn tâm?”

Mặt Đinh Hiểu Lan buồn thiu: “Đương nhiên không tốt, và muội cũng không muốn vậy.”

Hai người bước vào tửu lâu, đứng vào giắc quán ăn buôn bán phát đạt trong ngày.

Tôn quân gia là người lanh trí, biết Đinh Hiểu Lan vừa mới gây sự với Lưu Hàn Tùng nên tâm tình không được vui, bà không nói lời nào, lặng lẽ xấp xếp cho nàng một bàn khá thơm tất, chỉ một thoáng sau thức ăn đã được đưa tới.”

Đinh Hiểu Lan bụng đói cồn cào, tâm tình tuy buồn phiền, nhưng lúc này nàng không muốn tự mình hành hạ bản thân. Trái với trạng thái bình thường, nàng ăn uống ngấu ngiến trông giống như người đói lâu ngày.

Cao Phong thấy nàng ăn uống ngon miệng, lòng cảm thấy khoan khoái, bèn tiếp thêm thức ăn cho nàng.

Rồi bữa ăn cũng xong, Cao Phong đang định nói vài câu để an ủi nàng, chợt nghe một bàn phía đông có giọng sang sảng: “Vũ Lịch Song Kiếm, Chương đại ca, Chương nhị ca, hai vị giờ này mới đến, làm cho tiểu đệ sốt cả ruột!”

Cao Phong đã nghe danh hiệu Vũ Lịch Song Kiếm từ lâu, lòng không khỏi chấn động, vội quay đầu nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy có hai hán tử trung niên bước vào, tướng mạo trông giống nhau đến bảy tám phần, thân cao vai rộng, mặt vuông trán cao, mang trường kiếm, nhìn thoáng qua cũng biết ngay là anh em sinh đôi.

Anh em Chương thị cùng mỉm cười nói: “Xin lỗi, xin lỗi, vì đã bắt Nhạc huynh đệ phải đợi lâu!”

Thiếu niên họ Nhạc đó vội bước ra nghinh đón, rồi cả ba người cùng ngồi xuống bàn, gọi thức ăn và rượu.

Đinh Hiểu Lan cũng chú ý đến bên đó, bèn bỏ đũa xuống, nói nhỏ: “Vũ Lịch Song Kiếm, tên tuổi không tầm thường đâu.”

Cao Phong ra dấu cho nàng, nói: “Đừng đàm luận chuyện thị phi người khác.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Người nào là Chương Kiện, còn người nào là Chương Lập, anh em họ trông giống nhau quá?”

Cao Phong nói: “Người có sống mũi hơi cao chắc là Chương Lập.”

Chỉ nghe Chương Lập nói: “Nhạc huynh đệ, có phải đúng là Liễu Viên Viên của Liễu gia ở Giang Nam tới đầu tháng tám này sẽ mở võ đài chiêu thân không?”

Thiếu niên họ Nhạc nói: “Chương đại ca sao lại nói vậy? chẳng lẽ tiểu đệ ăn không ngồi rồi trêu chọc hai vị ca ca hay sao?” Nói xong y lỏm trong bụng ra hai tấm thiệp màu hồng đưa cho anh em Chương thị, lại nói: “Mời hai vị ca ca xem, đây là thiệp mời của Liễu gia đã nhờ tại hạ chuyển giùm cho hai vị, trong mắt Liễu Hàn Xuân lão gia từ anh hùng tuấn kiệt trong võ lâm không nhiều, danh tiếng của Vũ Lịch Song Kiếm rất được lão gia từ xem trọng!”

Anh em Chương thị nhìn tấm thiệp, lại nghe y hết lời ca tụng, tự nhiên cảm thấy đắc ý vô cùng.

Chương Lập mỉm cười nói: “Liễu Viên Viên thật xứng đáng là một trong ba mỹ nhân của đương kim võ lâm, sắc đẹp mê hồn, thông thạo cảm kỳ thi họa, lại sở đắc ba mươi sáu đường Liễu kiếm pháp, khi đánh ra đường kiếm như nhảy múa, đẹp không có chỗ chê, không biết có đúng vậy không?”

Thiếu niên họ Nhạc nói: “Tiểu đệ tuy chưa đích thân nhìn thấy, nhưng gia huynh đã từng có duyên diện kiến dung mạo nàng một lần, chắc lời nói không đến nỗi khoa trương.”

Đinh Hiểu Lan nghe đến đó, uống cạn chén rượu, thò thẻ nói: “Tuyệt đại giai nhân, ti vi chiêu thân, Cao Phong, cơ hội của huynh đã đến.”

Cao Phong nói: “Việc đó quan hệ gì tới huynh?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Bây giờ nhìn lại, Lưu Hàn Tùng và muội đã là duyên tiền định, còn huynh và muội kiếp này vô duyên, một mỹ sự như thế sao lại để người khác chiếm tiện nghi, cứ lấy kiếm pháp và nhân phẩm của huynh, Vũ Lịch Song Kiếm làm sao bị được?”

Cao Phong cũng uống cạn chén rượu, cười khỏ nói: “Muội nói vớ nói vẩn, nghe nhân gia bàn tán làm gì?”

Lại nghe Thiếu niên họ Nhạc nói: “Chương đại ca phong lưu cởi mở, kiến thức rộng rãi, huynh vừa nói Liễu Viên Viên là một trong ba người đẹp của võ lâm hiện nay, ngoại trừ hai huynh ra, điều này bây giờ tiểu đệ mới biết, xin Chương đại ca cứ phẩm bình, vừa để làm tăng tửu hứng, vừa giúp tiểu đệ mở mang thêm kiến thức.”

Chương Lập càng đắc ý, nói: “Nói hay, người nói bình phẩm mỹ nữ sẽ làm tăng thêm tửu hứng, chúng ta hãy cạn chén nào.”

Thiếu niên họ Nhạc lập tức nâng chén mời anh em Chương thị uống rượu.

Chương Lập đặt chén xuống, hơi trầm tư nói: “Trong ba mỹ nhân đó, có một người là con gái thứ sáu của Thục Trung Đường môn Đường Vạn Lý lão gia tử, tên là Đường Cẩm, người con gái đó bẩm sinh đã ưu tú, đẹp như tranh họa, tánh tình dịu dàng, dễ gây thiện cảm với mọi người, năm nay chắc là hai mươi hai tuổi, chỉ tiếc là nàng sinh ra trong Thục Trung Đường môn”

Thiếu niên họ Nhạc thắc mắc: “Đáng tiếc cái gì? nàng sinh trong Thục Trung Đường môn có gì không tốt?”

Chương Lập nói: “Theo lời đồn, năm nàng sáu bảy tuổi đã tỏ ra đam mê độc thảo và độc trùng, nàng bí mật nghiên cứu học hỏi trong mật thất của gia đình, khi được mười năm sáu tuổi thì bản lãnh dùng độc, dùng dược của nàng đã cao minh xuất chúng. Theo lời đồn đại có lần, một cừu gia của Đường môn bị trúng độc do Đường Vạn Lý lão gia tử bỏ Tâm Thảo Kỳ Độc vào thức ăn, ai cũng nói bị trúng độc này thì chắc chắn chết, vô phương cứu chữa, nhưng kỳ diệu thay, người đó đã được nàng dùng dược cứu sống.”

Ánh mắt thiếu niên họ Nhạc có vẻ kinh dị: “Người con gái đó thật là truyền kỳ, nhưng có gì là không ổn thỏa?”

Chương Lập lắc đầu thờ dài nói: “Đáng tiếc là môn quy của độc thuật Đường môn từ trước tới nay rất là nghiêm khắc, chỉ cho truyền nam chứ không truyền nữ, người xem, một nữ nhi trong gia đình mà lại tinh thông thuật giải độc bí truyền há không phải là đã phạm vào gia pháp ư. Đến khi Đường lão gia tử biết, ông ta nổi giận lôi đình, suýt nữa thì đem xử chết nàng, tuy được mọi người trong gia đình hết sức cầu khẩn, nhưng nàng vẫn bị trục xuất khỏi gia môn.”

Nghe đến đó, Đinh Hiểu Lan không ngăn được tò mò, nhẹ giọng hỏi: “Không ngờ Đường Trung Long lại còn có một muội muội như thế, lúc trước hai người thường đi chung với nhau, huynh có được huynh ấy nói qua về chuyện này không?”

Cao Phong dường như bị câu chuyện làm cho sững sờ, hần lắc đầu lắc đầu, không thốt ra một câu nào.

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tình Cũ Chốn Nào 3

Thiếu niên họ Nhạc nghe thế cảm thấy ngán ngẩm, bất giác uống cạn chén rượu lúc nào cũng không hay, thờ dài nói: “Nàng ta bây giờ ra sao? Đang ở chỗ nào?”

Chương Lập lắc đầu, nói: “Điều này ta không biết.”

Chương Kiệt cuối cùng mới chịu mở miệng chen vào: “Nàng ta chắc không có chuyện gì, nàng dùng độc dùng dược thiên hạ vô song, thiết nghĩ không có ai dám chọc vào nàng?”

Thiếu niên họ Nhạc lại thờ dài thườn thượt.

Đinh Hiểu Lan tâm tình vốn đa cảm, lúc này cảm thấy ừ ừ, nàng lẩm bẩm như nói cho chính mình: “Nàng thân nữ nhi, có nhà nhưng không được về, phải cô độc phiêu bạt bên ngoài, thật là thiên nan vạn khổ?”

Cao Phong nói thầm trong bụng: “Muội, chuyện đau lòng phiền muộn của mình còn chưa biết đi tới đâu, bây giờ lại còn thương tiếc cho người khác, thật đa sầu đa cảm cho tấm lòng nữ nhân.”

Trải qua chốc lát, lại nghe Chương Lập nói: “Mỹ nhân thứ ba họ Hoa ở Hà Nam, Lạc Dương, là thiên kim của Thụy Trúc trang Hoa Ngưỡng Hạc lão trang chủ, tên gọi là Hoa Hương Lăng”

Cao Phong vừa nghe nói tới “Hoa Hương Lăng”, sắc mặt lập tức nghiêm trang lạ thường, chén rượu trong tay sóng sánh, đồ không ít rượu ra bàn.

Còn Đinh Hiểu Lan thì nín thở, nàng sợ hãi khi phải nghe nói tới ba chữ này.

Chỉ nghe Chương Lập đó tiếp tục kể: “Dung nhan người con gái đó phải nói là tuyệt sắc, dùng các hình dung từ hoa nhường nguyệt thẹn, trăm ngư lạc nhạn không phải là quá đáng.”

Thiếu niên họ Nhạc nói: “Chương đại ca, huynh có lần nào diện kiến được dung nhan của nàng chưa?”

Chương Lập nín cười nói: “Thật là may mắn, mười năm trước ta từng có duyên diện kiến một lần, năm đó cũng là lúc Hoa Sơn phái Cát Như Lô có tới Hoa trang để đề thân, bàn chuyện hôn sự.”

Thiếu niên họ Nhạc nói: “Mười năm trước ư? chắc bây giờ tuổi tác nàng phải lớn lắm? khó nói nàng vẫn còn là khuê nữ?”

Chương Lập nói: “Hiện tại tuổi nàng phải là ba mươi, ta nghĩ có thể đã lấy chồng, chỉ là Hoa gia rất kín tiếng, không thích nói toạc ra mà thôi.”

Thiếu niên họ Nhạc càng thắc mắc: “Vì sao vậy?”

Chương Lập chậm rãi uống xong chén rượu, mới nói: “Theo lời đồn, cách đây mười bốn mươi năm năm về trước, lúc Hoa Hương Lăng đang ở tuổi đào hoa mon morn, có phát sinh tình cảm với một đồ đệ bị trục xuất của phái Võ Đang, một người linh tinh lang tang, nhưng bây giờ lại có tên tuổi không kém, đó là Kinh Long Kiếm Cao Phong, sau khi tình cảm hai người phát sinh thì lại gặp sự phản đối quyết liệt của Hoa Ngưỡng Hạc lão trang chủ, sau cùng cuộc tình ngang trái đó phải chia ly!”

Tâm tình Cao Phong càng trở lên kích động, suýt nữa hấn đã đứng lên để sang hỏi cho ra lẽ, nhưng lại cảm lòng được: “Nàng bây giờ đã lấy chồng, ta chẳng lẽ chỉ vì một câu hứa hẹn đau khổ mười năm năm trước với Hoa lão gia mà làm to chuyện ư, cho dù có hỏi ra chuyện thì được ích gì?” hấn thở dài thườn thượt rồi uống cạn chén rượu.

Đinh Hiểu Lan khẽ cắn môi, nhìn ngấm hấn, thầm nghĩ: “Chàng không biết nghĩ, chỉ vì một lời hứa suông mà phải chờ đợi tới mười năm năm, trên thế gian này mười năm năm có biết bao biến đổi, thật là một đại ngộ tử!”

Thiếu niên họ Nhạc nói: “Hoa Ngưỡng Hạc lão trang chủ có ngoại hiệu là Nhân Nghĩa Cái Thiên, trong võ lâm được mọi người ngưỡng mộ, không hiểu sao năm đó ông ta lại phản đối việc của Hoa Hương Lăng và Cao Phong, bây giờ nghĩ lại, danh kiếm phối với giai nhân, há không phải là môn đương hộ đối sao?”

Chương Lập nói: “Sự đời biến thiên làm sao biết được, Nhạc huynh đệ, người phải bị phạt rượu đó nghe”

Đột nhiên Chương Kiệt đập bàn, kêu hoảng lên: “Không xong rồi, đại ca!”

Chương Lập ngậy người: “Sao?”

Chương Kiệt nói: “Liễu Viên Viên ngày tám tháng này ti vô chiếu thân, còn ngày mười hai tháng này cũng là ngày mừng đại thọ sáu mươi tuổi của Hoa Ngưỡng Hạc lão trang chủ, huynh đã quên rồi sao?”

Chương Lập nghe xong, vỗ đầu, đứng lên rồi lại ngồi xuống, sốt ruột nói: “thật là phiền phức, suýt nữa thì ta quên việc này, nhưng biết phải làm sao, một bên ở mãi Tô Châu, một bên ở tận Lạc Dương, còn ngày thì lại quá gần kề như vậy, chúng ta chỉ có nước chọn một trong hai thôi.”

Thiếu niên họ Nhạc nói: “Việc đó không quan hệ gì, cái gọi là của lễ đi thay người, hai vị ca ca chỉ cần phái người đưa thọ lễ tới Hoa gia, kèm theo lời chúc mừng là được rồi, còn việc mỹ nhân chiếu thân đợi đấng hào hoa phong nhã thì không thể bỏ qua.”

Chương Lập nghe vậy, thần sắc tươi tỉnh, đồng ý tán thành ngay.

Trái lại Chương Kiệt lắc đầu, nói: “Đây là thiên thu đại hỷ của Hoa lão trang chủ, nói sao thì nói chúng ta bắt buộc phải đi.”

Nghe tới đây, Đinh Hiểu Lan nói: “Cao Phong, huynh xem anh em Chương thị này, tuy cùng một mẹ sinh, nhưng một người thì trọng tình, còn một người thì trọng nghĩa, huynh cảm thấy thế nào?”

Cao Phong không bình tĩnh, nói ngay: “Một người chưa nhìn qua nữ nhân, làm sao nói được chữ tình.” Nói xong hấn đứng dậy, bước ra khỏi tửu quán.

Đinh Hiểu Lan vội vã chạy theo, tâm tình nàng vốn sầu muộn bây giờ đã có phần tươi vui.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tình Cũ Chốn Nào 4

Cao Phong đi dọc theo đường phố, ánh nắng chói chang hắt vào mặt.

Hắn bỗng cảm thấy tầm mắt như bị mờ nhạt đi.

Trong cuộc đời rất ít có sự việc nào khiến cho hắn phải khóc, bởi vì hắn biết, nước mắt căn bản không giải quyết được vấn đề. Nhưng bây giờ hắn đành chịu thất bại, không cách nào ngăn được các giọt nước mắt đang ứa ra hai bên khóe mắt.

Đinh Hiểu Lan vẫn đi theo đằng sau, đi theo rất lâu nhưng không nói một lời, nàng như đã cảm thụ được thế giới nội tâm của hắn, thế giới đầy thất bại, đau khổ, bị thương và tuyệt vọng.

Đinh Hiểu Lan đột nhiên đi nhanh về phía trước, ngăn cản hấn lại, nói: “Sự thực này chẳng lẽ huynh không tiếp nhận được hay sao?”

Cao Phong dừng bước, nhìn nàng mông lung, rồi lắc đầu cười khổ: “Ta không sao, chỉ là người cảm thấy hơi khó chịu thôi, nhưng một lát sau sẽ hết.”

Ánh mắt Đinh Hiểu Lan từ từ trở lên dịu dàng: “Huynh hiện tại đã nhận mẹ muối làm nghĩa mẫu, muối dù sao cũng có thể xem là muối muối của huynh, bây giờ lòng muối muối có vấn đề muốn hỏi, không biết ca ca có sẵn lòng hỏi đáp không?”

Cao Phong nói: “Muối cứ hỏi, ta nhất định sẽ nghiêm túc trả lời.”

Đinh Hiểu Lan nói một cách kiên định: “Nếu như không có chuyện Lưu Hàn Tùng, và giả sử huynh phải lấy muối, lòng huynh có thật sự vui sướng không?”

Cao Phong trầm ngâm do dự một lát rồi gật đầu nói: “Rất sáng khoái.”

Đinh Hiểu Lan đột nhiên nắm lấy tay hắn: “Tốt lắm, muối quyết định không lấy Lưu Hàn Tùng!”

Cao Phong thắc mắc: “Muối định làm gì vậy?”

Ánh mắt Đinh Hiểu Lan có vẻ kỳ dị: “Bây giờ muối đi tìm sư phụ, cầu xin người ưng thuận chuyện hôn sự của hai ta, và nhờ người đi nói lại với mẹ ..., vì sư phụ rất cứng muối”

Chợt nghe từ xa có tiếng quen thuộc: “Không cần đâu tiểu muối, sư phụ lão nhân gia đã tới nhà chúng ta.”

Đinh Hiểu Lan và Cao Phong quay lại thì thấy Đinh Tương Long.

Đinh Tương Long đi lại gần nói: “Sư phụ đang nóng ruột muốn gặp các người, lão nhân gia sai ta đi kiếm các người.”

Đinh Hiểu Lan hồ nghi: “Hôm qua mẹ mới gửi thư, làm sao sư phụ có thể tới nhanh chóng như vậy được?”

Đinh Tương Long nói: “Sư phụ chưa nhận được thư, người rời khỏi chúng ta đã khá lâu, nên rất nhớ, đã chủ động tới thăm.”

Lòng Đinh Hiểu Lan hơi rối loạn: “Sớm không đến, muộn cũng không, vậy có ý gì?”

Đinh Tương Long nói: “Sư phụ tới càng sớm càng tốt chứ sao, chúng ta hãy mau trở về, để nghe lão nhân gia giáo huấn.”

Đinh Hiểu Lan gật đầu ưng thuận, lòng nghĩ thầm: “Chắc sư phụ bây giờ đã biết chuyện Lưu gia, mong sao người có ý kiến khác, đừng theo ý của mẹ, bắt ta phải gả cho Lưu Hàn Tùng.”

Ba người lập tức vội vã quay về.

Khi ba người vừa bước vào nhà, thì thấy trong sảnh đã có hai người ngồi, một là Đinh lão phu nhân, còn người kia là một nam tử trung niên, tuổi đã quá bốn mươi, mặc quần áo màu tím, mặt thâm trầm, đó chính là Chu Bằng, đương kim Đông Nhạc Thái Sơn Chương môn lừng danh trong võ lâm.

Ông ta vừa thấy ba người bước vào, đã vội đứng lên nói: “Hừm, đã về tới rồi.”

Cao Phong chấp tay hành lễ: “Chu chương môn mạnh giỏi?”

Chu Bằng gật đầu: “Vẫn khỏe.”

Đinh Hiểu Lan và Đinh Tương Long đồng thanh kêu lên “Sư phụ”, rồi cùng quỳ xuống.

Chu Bằng gật đầu: “Các con đứng dậy đi.”

Đinh Tương Long lập tức đứng dậy. Đinh Hiểu Lan chậm chạp đứng lên, nhưng nghĩ sao nàng lại quỳ xuống nói: “Sư phụ, đồ nhi muốn thỉnh cầu lão nhân gia một chuyện?”

Chu Bằng quét mắt lạnh lùng nhìn nàng: “Con hãy đứng lên rồi mới nói.”

Đinh Hiểu Lan định nói “Nếu sư phụ không đáp ứng, thì đồ nhi sẽ không đứng dậy”, nhưng nàng thoáng thấy thần sắc sư phụ có vẻ kỳ lạ, sợ nếu mình cứ khẳng khái cố chấp quỳ sẽ khiến ông nổi giận lôi đình, lúc đó mọi chuyện sẽ hỏng bét, nên nàng đành ngoan ngoãn đứng dậy.

Chu Bằng thấy Đinh Hiểu Lan đứng dậy, không đợi nàng cất tiếng đã hỏi ngay: “Trưa hôm nay con và Lưu Hàn Tùng đã xảy ra chuyện gì?”

Đinh Hiểu Lan thầm kinh hoàng: “Sao tin tức nhanh vậy, sư phụ vừa mới đến đã biết?” Nàng lúng túng nói: “Cũng không có gì, chẳng qua con muốn xin hắn chỉ bảo cho vài chiêu kiếm pháp.”

Mặt Chu Bằng có vẻ không được vui, hừm thành tiếng, nói: “Xin chỉ bảo kiếm pháp? hay là con muốn giết hắn?”

Đinh Hiểu Lan sợ quá thất sắc: “Đồ nhi không dám, đồ nhi thật không dám” và nàng lại quỳ xuống đất lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tình Cũ Chốn Nào 5

Đình lão phu nhân cũng kinh ngạc không kém, nói: “Chuyện gì vậy đệ? Đình Hiểu Lan lại gây ra họa phải không?”

Chu Bằng nói: “Lúc đệ vào thành phía cửa tây, thì gặp ngay hai anh em Lư Hân Phong và Lư Hân Tùng, Lư Hân Phong liền chặn đệ lại để cáo trạng, thoát đầu đệ hoang mang không hiểu đầu vào đâu cả, mãi đến khi gặp sư tỷ và được nghe chuyện Lư gia, lúc đó đệ mới rõ đầu đuôi sự việc.”

Nói xong ông ta quay về phía Cao Phong nói: “Cao Phong, việc Hiểu Lan và Hân Tùng đấu chiêu ngoài phố, ngươi hãy thuật lại tỉ mỉ ta nghe.”

Cao Phong tội nghiệp Đình Hiểu Lan đang sợ hãi quỳ dưới đất, hần không dám nói thẳng vấn đề, chỉ thoáng sơ lược qua trưa nay nàng gặp Lư Hân Tùng ở đầu phố, hai người chỉ vì nội dung bức thư của Đình lão phu nhân mà xảy ra tranh chấp, nên mới có chuyện giao đấu với nhau vài chiêu, còn về việc Đình Hiểu Lan gây sự trước và toàn dùng các chiêu hung ác thì hần không đề cập tới.

Chu Bằng nghe xong, mặc dầu thấy lời của Cao Phong và Lư Hân Phong có chỗ khác nhau, nhưng ông nghĩ Đình Lư hai nhà đã có ân oán từ trước, vì thế bên nào cũng muốn phần đúng về mình, với lại thấy đôi bên đều có sáu bảy phần ăn khớp với nhau, nên ông cho là hợp tình hợp lý, và không muốn tiếp tục truy vấn nữa, nhìn Đình Hiểu Lan, nói: “Con đứng dậy đi.”

Đình Hiểu Lan lúc này mới chịu đứng dậy.

Chu Bằng trầm ngâm giây lát, rồi nói với Đình lão phu nhân: “Sư tỷ, tỷ tỷ hành động quá hấp tấp, không đợi đệ về rồi chị em mới bàn tính chuyện có nên gả Hiểu Lan cho Lư Hân Tùng hay không, vì đây là việc có quan hệ chung thân hạnh phúc của nó, chúng ta không thể xem thường. Tuy biết Lư gia ý vào phái Thiếu Lâm là thái sơn bắc đầu của võ lâm, nhưng mọi việc trong thiên hạ không qua một chữ lý, bây giờ nếu chúng ta nuốt lời, không thực hiện giữ đúng lời hứa, thì sự việc này ngày sau sẽ lưu truyền trong võ lâm, còn tệ hai hơn gấp vạn lần.”

Đình lão phu nhân hơi chau mày nói: “Lúc đó sự việc quá cấp bách, ta nghĩ nếu đệ có nhận được thư thì cũng phải năm sáu ngày sau mới đến kịp, trong khi đó Lư Hân Dương đang oán hận chúng ta về mấy ngón tay bị mất, nếu như họ lập tức báo thù, và phái Thiếu Lâm có khả năng đến kịp thời tiếp ứng, thì chúng ta sẽ không biết phải xoay sở ra sao. Ta cũng đã nghĩ tới trăm phương nghìn cách, nhưng thấy không có cách nào hay nên đành đưa ra hạ sách này.”

Chu Bằng nghe thế cũng cảm thấy hợp lý, ông thở dài nói: “Sự việc đã vậy rồi, bây giờ chúng ta phải làm sao cho hợp lẽ?”

Đình Hiểu Lan nghe sư phụ không chủ trương gả mình cho Lư Hân Tùng, nàng lập tức phản chấn tinh thần nói: “Sư phụ, người rút cuộc cũng đã hiểu rõ tâm tư đồ nhi, chúng ta sẽ tới nhà họ Lư để phân tích vấn đề cho rõ ràng, thấy họ có chỗ nào thiệt thòi thì chúng ta sẽ bồi thường thỏa đáng, và còn xin lỗi nữa, chỉ cần giải quyết êm đẹp việc này là được rồi, nếu chúng ta cứ lưỡng lự sẽ không đi tới đâu.”

Chu Bằng nói: “Cái con bé này nói sao dễ nghe quá, bồi thường? xin lỗi? sự việc đã tới nước này, đâu đơn giản như con nghĩ?”

Đình Hiểu Lan không dám nói thêm, đành ưu tư đứng lặng thinh.

Chu Bằng lại hỏi Cao Phong: “Ngươi thấy tình hình trước mắt thế nào, có cách nào ứng phó không?”

Cao Phong nói: “Con cảm thấy chúng ta nên chủ động là thượng sách.”

Chu Bằng nói: “Ý của ngươi là chúng ta nên tiếp kiến Lư Hân Dương trước, để xem thái độ của Lư gia thế nào, rồi tùy cơ mà hành sự phải không?”

Cao Phong gật đầu.

Chu Bằng thở dài ngao ngán: “Than ôi, biện pháp nằm trong không có biện pháp”

Ngay vào lúc này, quản gia Tri Khách bước vào báo cho Đình lão phu nhân biết có một người khách tự xưng là Nhạc Nghiên Song của Thiên Tinh bang xin được cầu kiến.

Đình lão phu nhân và Chu Bằng đều nghe tiếng Thiên Tinh bang từ lâu, họ thầm nghĩ: “Chẳng lẽ Lư gia lại mời Thiên Tinh bang can thiệp vào việc này?”

Chu Bằng nói: “Mời ông ta vào đây.”

Quần gia Tri Khách lập tức thối lui, một lát sau dẫn vào một thiếu niên mặc quần áo đen, Cao Phong và Đinh Hiểu Lan đều ngó ra, nguyên lai người đó chính là thiếu niên họ Nhạc mà hồi trưa nay tại Đình gia từ lâu đã thảo luận với anh em Tịch Lịch song kiếm về tam đại mỹ nhân và đưa thiệp mời cho họ.

Tên Nhạc Nghiên Song này biết kẻ trên người dưới, trước tiên hướng Đinh lão phu nhân và Chu Bằng hành lễ, sau quay về phía Cao Phong, Đinh Tương Long và Đinh Hiểu Lan gật đầu chào, sau đó mới ngồi xuống ghế nói: “Tại hạ nhận lời ủy thác của Tô Châu Liễu gia, Trang chủ Liễu Hàn Xuân tới đây trình thiệp mời ‘Thiên kim tử võ chiêu thân’, xin hỏi lão phu nhân, Hộ Hoa Kiếm Đình Tương Ngọc và Kinh Long Kiếm Cao Phong hiện đang có mặt trong phủ không?”

Đinh lão phu nhân và Chu Bằng đều cảm thấy bất ngờ, không dè y tới đây chỉ là để đưa thiệp mời.

Đinh lão phu nhân nói: “Tương Ngọc con ta tạm thời không có ở đây, chỉ có Cao Phong thôi.” Nói xong bà chỉ tay về phía Cao Phong để y nhận diện.

Nhạc Nghiên Song vừa thấy Cao Phong, mặt lộ vẻ vui sướng, y chấp tay nói: “Nghe đại danh Kinh Long Kiếm đã lâu, hôm nay mới thấy, thật hân hạnh biết bao.”

Cao Phong thấy lời nói y chân thành, vội hoàn lễ: “Nhạc huynh đệ quá khách sáo.”

Nhạc Nghiên Song không nói thêm lời nào, lập tức lấy hai tấm thiệp ra, sau khi xem sơ qua, một cái đưa cho Cao Phong, còn tấm kia chuyển cho Đinh lão phu nhân.

Cao Phong nhận tấm thiệp chẳng thèm ngó qua, bèn cất ngay vào bụng áo.

Đinh lão phu nhân sau khi nhận thiệp, xem qua cẩn thận, rồi nói: “Ngày tám tháng này, ôi, chắc Tương Ngọc không về kịp.” rồi bà chuyển tấm thiệp sang cho Chu Bằng.

Chu Bằng ngó qua, nói: “Thật vất vả cho Nhạc thiếu hiệp.”

Nhạc Nghiên Song nói: “Đâu dám, Chu chương môn danh tiếng và uy nghiêm, thật đáng là danh sư xuất cao đồ. Các thiếu niên anh tuấn được lọt vào mắt Liễu lão trang chủ không nhiều, Đình nhị hiệp là một trong số điểm phúc đó, tại hạ không nói ra chắc Chu chương môn cũng đã biết rồi.”

Sắc mặt Chu Bằng có vẻ hài lòng, nói: “Nhạc thiếu hiệp nói quá, Liễu lão trang chủ có lòng thương, nên mới tạo cho tiểu đồ có cơ hội này.”

Sau khi hai bên khách sáo một hồi, Nhạc Nghiên Song thấy nhiệm vụ phát thiệp đã xong, y vội vàng đứng lên cáo từ.

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phối Sai Uyên Ương 1

Sau khi Nhạc Nghiên Song cáo lui thì trời cũng về chiều.

Cuối cùng Chu Bằng quyết định cùng đi với Cao Phong tới diện kiến Lưu Hán Dương.

Sau khi ra khỏi cửa, hai người liền triển khai khinh công, chỉ độ uống nửa chum trà thì đã tới trước cửa Lưu gia.

Gia đình giữ cửa vừa thấy Cao Phong và Chu Bằng, vội vã chạy vào báo tin, chỉ một lát sau, Lưu Hán Dương và mấy người con trai tuổi cười ra nghinh đón.

Chỗ mấy ngón tay Lưu Hán Dương bị đứt đã được quấn chặt chẽ bằng vải trắng, tuy bị thương nhưng lão ta vẫn hành lễ: “Chu chương môn đại giá quang lâm, nếu có gì thất lễ, xin bỏ qua, xin bỏ qua!”

Chu Bằng hoàn lễ, sau khi đôi bên khách sáo đã hoàn tất, liền bước vào đại sảnh. Định vị trí ngồi cho mỗi người xong, Lưu Hán Dương mỉm cười nói: “Thiết nghĩ Chu chương môn vì hôn sự của lệnh ái đồ và phe từ nhà này nên mới tới đây, thật là làm cho lão phu vui mừng khôn xiết.”

Lưu Hán Tùng tới trước mặt Chu Bằng quỳ gối đập đầu xuống đất: “Tùng nhi xin đa tạ Chu chương môn thúc thúc!” gã nói bằng giọng chân thành, nét mặt vui sướng.

Chu Bằng cảm thấy bất ngờ, không biết phải ứng xử ra sao, ông không dè Lư Hán Dương lại đi nước cờ tiên nhập vi chủ (vào trước là chủ) như vậy? ông vốn đã có chuẩn bị sẵn các lời từ chối khéo léo, nhưng vào lúc này ngay cả một chữ cũng không thốt ra được, ông đành miễn cưỡng cười nói: “Hiền đệ trọng lễ quá, hãy mau đứng dậy.” ông đưa tay đỡ Lư Hán Tùng, trong lòng nghĩ thầm: “Cái lão hồ ly này thật là quỷ kế đa đoan!”

Cao Phong tuy cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng nhìn tính tình Lư Hán Tùng thật thà chất phác, lại có lòng si mê Đinh Hiểu Lan, nên hấn thẳm nghĩ: “Hiệu Lan nếu gả cho hắn, nhất định suốt đời sẽ được sủng ái, nàng còn cầu mong gì hơn? Tình cảm của ta đối với Hiểu Lan làm sao bằng hắn được?”

Lư Hán Dương cười ha ha đáp lại: “Đình lão phu nhân sớm đã có gửi thư, quả thật khiến cho cả nhà ta hoan hỉ, chiều nay lại nghe Hàn Phong nói huynh đệ có tới chơi, lại càng tăng thêm vui vẻ, thiết nghĩ sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ chuẩn bị sinh lễ mang tới Đình gia và sẽ cùng huynh đệ đàm đạo, sau đó tham khảo ý kiến Đình lão phu nhân, đề đôi bên cùng lo chuyện hỉ sự cho đôi trẻ, thật không ngờ lại được Chu chương môn đích thân tới tộ xá như vậy.”

Lão khôn khéo không đề cập tới chuyện kết oán giữa hai nhà trước đây, lại càng không nói tới việc Hán Tùng và Hiểu Lan đã giao đấu ngoài phố, trái lại lão chỉ vui mừng tập trung vào nội dung bức thư hứa kết sui gia của Đình lão phu nhân, cho dù Chu Bằng có từng trải việc đời bao nhiêu, bây giờ cũng chỉ biết cười gượng gạo mà thôi.

Một lát sau, người hầu Lư gia dâng trà thơm lên.

Chu Bằng nhấp một ngụm trà, nói: “Tại hạ tới đây, một phần là việc hôn sự của tiểu đồ, một phần là muốn hỏi thăm thương thế của lão gia tử.”

Lư Hán Dương vẫn tươi cười nói: “Cái tẩm thân già nua này, nếu có mất vài ngón cũng chẳng quan hệ gì, huống chi sau này hai nhà Đình Lư kết thành sui gia, thì hai phái Thiếu Lâm và Thái Sơn dĩ nhiên sẽ trở nên anh em kết nghĩa, giai thoại lý thú này về sau sẽ lan truyền trong võ lâm, và mấy ngón tay bị mất của ta xem như có đóng góp vào kỳ tích này vậy.”

Chu Bằng chỉ đành biết cười trừ và uống trà.

Lư Hán Dương đột nhiên quay về phía Cao Phong nói: “Cao đại hiệp kiếm pháp kinh người, thật đúng là thần kiếm, hiện tại đã nhận Đình lão phu nhân làm nghĩa mẫu, sau này cũng sẽ là người một nhà với Lư gia, hôm qua chỉ là chuyện hiểu lầm, nếu có gì không phải xin vui lòng bỏ qua cho.”

Cao Phong nói: “Lư lão gia tử chớ khách sáo và cũng đừng xem trọng kẻ hèn này.”

Đôi bên cứ đưa đẩy qua lại, không đá động gì tới vấn đề chính.

Chu Bằng xem xét tình hình, thấy nếu bây giờ đưa ra lời hủy bỏ hôn ước, thì Lư gia sẽ lập tức trở mặt ngay, và sau này có thể sẽ kết thù với phái Thiếu Lâm nữa, hậu quả không thể nào lường trước được, vì thế thái độ im lặng của ông đã mặc nhiên thừa nhận hôn ước hai bên.

Lư Hán Dương đã biết Chu Bằng tới An Khánh ngay từ chiều, và đã tiên liệu tới việc ông ta có thể sẽ hủy bỏ cuộc hôn ước, nên đã tính toán trước mọi chuyện, cuối cùng đã đạt được như ý nguyện.

Cao Phong chẳng ngờ sự việc diễn tiến không như ý muốn, lòng hắn càng buồn bực thêm, ngấm ngấm thôi thúc Chu Bằng mau chóng kết thúc để còn về.

Cuối cùng, Chu Bằng lấy cớ mới đến An Khánh, cần xum họp với Đình gia nên cáo từ.

Lư Hán Dương lẽ nào không biết ruột gan của ông? bề ngoài thì tỏ vẻ ân cần muốn giữ khách nhưng không giữ được, phải đành tiễn ông và Cao Phong ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phôi Lâm Uyên Ương 2

Đêm, hơi có gió, trời càng lúc càng tối, mưa lát phát rơi.

Đình Hiểu Lan đi đi lại lại trước cửa trang đã gần một thời thần, mái tóc đen huyền của nàng ướt sũng nước mưa, nước mưa bắt đầu chảy xuống trán, nhưng nàng vẫn không quan tâm, lúc này lòng nàng nóng như thiêu đốt, nàng đang chờ đợi sự phán quyết cuối cùng quyết định cuộc đời mình.

Cuối cùng, không xa nghe có tiếng bước chân quen thuộc vọng lại, bất chợt lòng Đình Hiểu Lan đang thấp thỏm lo âu bỗng nhiên biến thành sợ hãi, một thứ sợ hãi khó diễn tả thành lời.

Lúc nàng nhìn thấy nét mặt của ân sư và Cao Phong thâm trầm nghiêm túc, thì cũng là lúc tim nàng như lặn sâu vào đáy biển thăm thẳm.

Nàng ngẩng người ra, run rẩy bước về phía trước, lòng vẫn ôm ấp một tia hy vọng: “Sur phụ, thế nào rồi? Lư gia họ nói sao?”

Chu Bằng chân vẫn rảo bước: “Vô nhà rồi hãy nói.”

Mọi người vào khách sảnh, Đình lão phu nhân và Đình Tương Long cũng đang đợi ở đó.

Đình Hiểu Lan bước vào sau cùng, nàng thấy Cao Phong đưa mắt nhìn mẩu thân rồi lắc đầu.

Chu Bằng ngồi xuống ghế, thở dài nói với Đình Hiểu Lan: “Sur phụ đã tận hết sức rồi, nghỉ đi nghỉ lại, nguyên nhân bắt nguồn từ con mà ra, thái độ của Lư gia rất kiên quyết, nếu như bây giờ ta giải trừ hôn ước với họ, nhà họ Lư nhất định sẽ cấm hôn ta gấp bội, lúc đó Đình Lư hai nhà như nước với lửa, nhìn xa mà nói, hai phái Thiếu Lâm và Thái Sơn ta cũng sẽ bị mất hòa khí, hậu họa khó lường trước được.”

Đình Hiểu Lan nghe sur phụ nói, lòng cảm thấy tê tái, nhưng lần này nàng không khóc, đợi sur phụ nói xong, nàng nhìn mẩu thân và huynh trưởng, rồi bình thản nói: “Mẹ, đại ca, hai người tiếp chuyện cùng sur phụ, con về phòng nghỉ ngơi đây.” Nói xong nàng quay người đi về phòng mình.

Nhìn Đình Hiểu Lan ra đi với dáng vẻ bình thản, ai nấy trong sảnh đều cảm thấy chua xót, nhất là Đình lão phu nhân, bà ngơ ngác nhìn con với lệ tuôn trào.

Đợi một lát sau, Đình lão phu nhân nói với Đình Tương Long: “Con thử đi xem chừng em con, tánh nó nếu không khóc thì cũng làm âm ỉ lên, nhưng hôm nay sao im hơi lặng tiếng quá, khiến ta thấy lo lắng.”

Đình Tương Long vâng dạ rồi lui ra.

Chu Bằng thấy Đình lão phu nhân tâm tình đau thương, nhỏ lệ, ông bèn an ủi: “Sur tỷ, Đình Hiểu Lan hiện tại còn nhỏ, chưa hiểu rõ tình cảm thế thái nhân tình, tạm thời có đau lòng đôi chút cũng không sao, ta thấy Lư Hân Tùng tính tình hiền lành, người trung hậu, lại đối đãi với Hiểu Lan rất mực yêu thương, hết lòng chiều chuộng, những yếu tố đó không phải là hạnh phúc lâu dài sao?”

Đình lão phu nhân gật đầu, than thở: “Thế huyng nói vậy cũng đúng, nhưng ý nguyện của Lan nhi đã bộc lộ từ lâu.”

Chu Bằng đột nhiên nghĩ tới Đình Tương Ngọc, ông nói: “Sur tỷ, còn Tương Ngọc? nó đang bận việc gì?”

Đình lão phu nhân nói: “Hình như là chuyện của Uy Vô tiêu cục, mấy ngày trước có người bị thương ghé qua đây, sau đó Tương Ngọc hộ tống người đó tới Dương Châu, hừm, Phong nhi, con biết việc này rõ hơn ai hết, con hãy kể lại cho thế huynh nghe đi.”

Cao Phong gật đầu, sau đó kể lại tỉ mỉ sự việc, nói mình ở Dương Châu được Đình Hiểu Lan và Đình Tương Ngọc tìm tới, Đường Trung Long đã cứu trị cho Tần Đại Sơn, sau khi Tần Đại Sơn tỉnh dậy bèn thuật qua vụ cướp tiêu cục, Đình Tương Ngọc nhận ủy thác chăm sóc Tần Đại Sơn, còn mình, Đường Trung Long và Đình Hiểu Lan cấp tốc đi Hoàng Sơn

Chu Bằng nghe xong, cau mày nói: “Bây giờ là thời thịnh trị của Tuyên Tông, thiên hạ thái bình, trăm họ đều an định, sao lại có bọn cướp quan ngân, Kim Thị Ngũ Hồ tuy bản lĩnh không nhỏ, tiếng ác đồn xa, nhưng không thể dám hồ đồ đối địch với triều đình? Sau đó lại có vụ tàn sát Ngũ thị để phỏng tay trên, hắc đạo cướp hắc đạo ư? điều này khiến cho ta phải suy nghĩ, chắc bên trong có ẩn tình!”

Cao Phong nói: “Vụ án đó từ Tần Đại Sơn cho tới ngọn nguồn vật bảo tiêu đều có chút cổ quái, nhưng sự thực là như thế, Kim Thị Ngũ Hồ tham gia cướp tiêu đã có chứng cứ rành rành, không thể chối cãi được, nhưng điều kỳ quái ở đây là, ai là người đã khống chế anh em Kim Thị Ngũ Hồ? sau đó lại vất chanh bỏ vỏ, tàn sát anh em họ để cướp tiêu đi và không lưu lại một chút manh mối nào.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phôi Lâm Uyên Ương 3

Chu Bằng trầm ngâm giây lát, nói: “Người trong võ lâm hiện nay có khả năng cướp tiêu thì không nhiều, có năng lực cướp tiêu lại càng ít, cứ theo lý mà xét, các cao thủ kiếm thuật có hạng trong tà phái hầu như không có bao nhiêu, thử nhìn vào cục diện võ lâm, tựa hồ chỉ có Kim Kiếm bang và Bạch Long môn là hai bang phái có đầy đủ điều kiện nhất.”

Cao Phong nói: “Ý nghĩ của con và bá phụ gần như giống nhau.”

Chu Bằng nói: “Bang chủ Kim Kiếm bang Vân Phi Tường con đã từng đo kiếm qua, con thấy khả năng gây án của hắn nhiều hay ít?”

Cao Phong lắc đầu nói: “Con thấy khả năng không nhiều, Vân Phi Tường tuy hành vi quái đản, hay làm những chuyện bất ngờ, nhưng ông ta vẫn còn

chút nhân nghĩa, cho dù có ham tiền mà ra tay, nhưng không đến nỗi gây ra thảm cảnh trăm tận sát tuyệt như vậy, huống chi nếu ông ta còn sáng suốt thì biết rằng, chẳng đại gì mớ vào tiền của quan môn để gây tai họa cho bang phái mình.”

Chu Bằng hơi gật đầu: “Nếu nói vậy thì khả năng là Bạch Long môn rất lớn.”

Cao Phong nói: “Bạch Long môn rốt cuộc là loại bang phái gì? gần đây đã nổi lên khắp võ lâm, ở đâu cũng có chuyện liên quan tới nó.”

Chu Bằng nói: “Ta đối với Bạch Long môn cũng có nhiều điều kinh ngạc, môn chủ thực không biết là thần thánh phương nào? mà đã quy tụ được nhiều võ lâm cao thủ về phụ giúp, thậm chí cho tới nay, cả võ lâm chưa có ai thấy được bộ mặt thật của y.”

Cao Phong nói: “Chắc y có điều gì cần giữ bí mật, với lý do này, nhất định y đang che giấu một ý đồ gì đó.”

Đình lão phu nhân đến bây giờ mới chịu mở miệng: “Phong nhi, hôm qua Bộ khoái Lôi Vô tới đây cũng vì vụ án này phải không?”

Cao Phong: “Vâng, ông ta nghĩ chắc con có một chút manh mối nào đó.”

Chu Bằng khế hừm thành tiếng: “Triều đình phản ứng mau lẹ như vậy, hơn nữa còn phái đệ nhất Bộ khoái phá án, ta nghĩ vụ án này có ảnh hưởng rất lớn tới triều đình.”

Đình lão phu nhân nói: “Vị Bộ khoái đó tướng người cao lớn, nặng nề, thật khó lòng tin ông ta lại là đệ nhất Bộ khoái.”

Chu Bằng nói: “Người đó thật đúng với câu cổ huấn: không thể xét người qua bề ngoài được.”

Cao Phong nói: “Ước gì ông ta sớm phanh phui được chân tướng của vụ án.”

Sáng sớm ngày mười tám tháng ba.

Trời quang đãng.

Ở hoa viên đằng sau viện.

Đình Hiểu Lan đã thần thờ ngồi ở hoa viên suốt một thời thần, ánh nắng ban mai êm dịu chiếu xuống, trăm hoa muôn hương nghìn sắc đua nhau hé nở, ong bướm bay lượn dập dùi, trông giống như cảnh xuân, khiến cho người xem tâm hồn cũng phải ngây ngất.

Nhưng Đình Hiểu Lan không say sưa trước cảnh đẹp, nàng dường như muốn phát cuồng, đột nhiên rút kiếm chém loạn xạ vào các bông hoa vô tội, khiến cánh hoa, cành hoa rơi rụng là tả khắp mặt đất, ngay cả các ong, bướm cũng bị vạ lây, chúng vội vã bay tứ tán.

Khi chém sạch các cây hoa trong vườn thì cũng là lúc Đình Hiểu Lan mệt mỏi, đuối sức, nàng thở hổn hển, nằm trên đồng hoa vừa bị chém rơi rụng, rồi nhìn xuống bộ ngực đang nhấp nhô của mình.

Nàng có quá nhiều việc không rõ.

Nàng không hiểu vì sao bộ ngực mình lại đầy đà hơn các nữ nhân khác?

Nàng cũng không hiểu vì sao Cao Phong đã hơn mười năm qua, vẫn say mê yêu quý một nữ nhân mà ngay cả mặt mày cũng chưa nhìn thấy?

Nàng càng không hiểu, vì sao mình sinh ra trong một gia đình phú quý mà số mệnh mình lại bị người khác chi phối?

Bộ ngực nhấp nhô của nàng từ từ trở lên lẳng điệu, hơi thở cũng nhẹ nhàng hơn, nàng bắt đầu nghĩ tới tình cảnh hồi nhỏ mình và các ca ca học võ trên núi Thái Sơn.

Lúc đó mình quá hồn nhiên vô tư, nếu có việc gì không vui thì đã có các ca ca giúp đỡ.

Nàng lại nghĩ tới hai năm trước đây, tình hình lúc lần đầu tiên nàng tình cờ gặp gỡ Cao Phong, ngày đó là ngày quần hùng tụ họp ở Hoàng Hạc Lâu, để xem Cao Phong giao đấu với Vân Phi Tường. Sau cuộc chiến kinh thiên động địa, Cao Phong với kiếm thuật kinh dị và thân hình tao nhã đã dần dần khắc sâu vào tâm khảm nàng, vĩnh viễn không bao giờ quên!

Không quên thì sao? gác lại trong ký ức chẳng?

Đề lại trong ký ức thì sau này cũng chỉ chuốc lấy đắng cay, buồn phiền!

Đột nhiên, một ý nghĩ quái gở thoáng hiện trong đầu óc nàng: Chết!

Vậy là nàng đã nghĩ tới cái chết.

Chỉ có chết mới thực sự mang lại giải thoát, giải thoát tất cả.

Nàng nhẹ nhàng xoa, vỗ về thân kiếm, thân kiếm sáng loáng, bén nhọn nhưng lạnh lùng.

Chính đang lúc nàng định dùng mũi kiếm đâm vào cổ họng mình, thì lại chợt nghĩ tới dung nhan: “Nếu mình dùng cách này, nhất định máu sẽ chảy cạn cho tới chết, nhưng chết kiểu này gương mặt mình sẽ khó xem, trông rất sợ hãi.” Trong lúc nàng đang do dự, thì một cây thực vật dị dạng màu nâu đỏ đập vào mắt nàng, nó trông giống như hoa nhưng không phải hoa, nàng bỗng nhận ra tên của nó: Mỹ Nhân Lệ.

Cách đây hơn một năm, Đường Trung Long đã có lần tình cờ mách cho nàng biết: Mỹ Nhân Lệ, sắc màu nâu đỏ, vị ngọt ngào, bởi vì rắn thích hút vị ngọt này nên cây có mang độc tính, người nào vô phúc trúng phải độc này, toàn thân sẽ tê dại ra rồi chết.

Nàng không cần may do dự, vội gào tay ngắt lấy “Mỹ Nhân Lệ” cho vào miệng, ngai ngầu nghiền nuốt đi

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Phối Lâm Uyên Ương 4

Ở trước sân khách sảnh tràn đầy không khí vui mừng và náo nhiệt, đồ sinh lễ phong phú của Lưu gia đã sớm được mang tới.

Đến trưa thì yến tiệc bắt đầu, Lưu Hán Dương đương nhiên ngồi vào ghế đầu, Chu Bằng ngồi ghế tiếp theo để bồi tiếp, còn Cao Phong, mẹ con Đinh lão phu nhân, Lưu Hàn Phong, Lưu Hàn Lâm và khách khứa đôi bên đều án theo ngôi chủ khách mà ngồi.

Đến khi tiệc rượu sắp tàn, Chu Bằng nâng chén nói: “Việc hôn sự của Hiểu Lan và Hàn Tùng đã được xác định, chúng ta trong buổi tiệc này cầu chúc cho hai tiểu bối được trăm năm bền vững, an khang hạnh phúc”

Ngay vào lúc này, một lão bộc của Đinh gia đâm xộc vào khách sảnh, chân nọ đá vào chân kia, vẻ mặt hoảng hốt kêu gào: “Lão phu nhân, đại thiếu gia, không xong rồi, tiểu thư có chuyện !.....”

Mọi người trong khách sảnh đều kinh ngạc.

Đinh lão phu nhân đứng dậy hỏi: “Lão Thiệt, Hiểu Lan rốt cuộc có chuyện gì?”

Giọng người lão bộc nói như khóc: “Tiểu thư ở hoa viên hậu viện không biết đã ăn phải ... cỏ độc lúc nào, bây giờ đã hôn mê bất tỉnh”

Tìm Đinh lão phu nhân đau nhói, nhất thời bà cảm thấy choáng váng, ngất xỉu tại chỗ.

Đinh Trương Long nghe nói muội muội bị trúng độc, lòng hoảng hốt, đang muốn chạy đi, nhưng lại thấy mẫu thân ngất xỉu, vội vã chạy lại đỡ. Còn Cao Phong như một mũi tên bắn lao nhanh ra đại sảnh, phóng về phía hoa viên hậu viện.

Cao Phong chạy đến hoa viên hậu viện, quả nhiên thấy Đinh Hiểu Lan đang nằm trên đồng cỏ hoa tàn rụi, chỉ thấy mặt nàng bầm tím, hai mắt thâm hờn vào, hơi thở yếu ớt, hiển nhiên là đã trúng độc rất nặng.

Cao Phong đau lòng cùng cực, kêu lớn: “Hiểu Lan, muội sao ra nông nỗi này? Sao muội đại đột thế?”

Đinh Hiểu Lan thần trí chưa mất, vừa thấy Cao Phong, lòng nàng xúc động, nước mắt chứa chan.

Cao Phong vội vàng hỏi: “Hiểu Lan, mau nói cho huynh biết muội đã dùng độc được gì?”

Nước mắt Đinh Hiểu Lan tuôn trào, âm thanh rất yếu ớt: “Không có huynh muội sống để làm gì”

Cao Phong càng xúc động, càng thấy đau lòng, hấn nói như gào thét: “Hiểu Lan, hãy mau nói muội đã dùng độc gì? huynh nhất định không để cho muội chết, huynh nhất định sẽ lấy muội, muội có nghe rõ không?”

Một loạt những tiếng chân gấp rút đổ dồn tới, Chu Bằng, Lưu Hán Dương đều đã tới.

Chu Bằng nhìn thấy Đinh Hiểu Lan trúng độc quá nặng, có thể chết bất cứ lúc nào, lòng ông vừa sốt ruột vừa đau đớn, vội lấy trong bụng áo ra “Huyết Kiệt Hồi Hồn Đan”, bí dược của phái Thiếu Sơn, ông không cần tra hỏi bệnh chứng, đã thúc ép nàng uống thuốc, với hy vọng sẽ kéo dài mạng sống nàng thêm giây lát, để có đủ thời gian tìm phương cách chữa trị.

Người nhà Lưu gia thấy tình hình như vậy, ai nấy đều ngây người tại chỗ, cho dù có muốn nói gì hay làm gì đi nữa cũng bằng thừa.

Do Cao Phong ba lần nài nỉ khẩn cầu, cuối cùng Đinh Hiểu Lan thu hết sức lực nói ra tên cô độc.

Cao Phong đã từng nghe Đường Trung Long nói qua độc “Mỹ Nhân Lệ”, nhưng không biết cách giải độc, hắn chỉ hận mình không có thể mọc ra đôi cánh để mang nàng bay đi tìm Đường Trung Long.

Trong giây phút hoảng loạn, Cao Phong đang chuẩn bị bồng nàng vào phòng, thì nghe có tiếng Đinh Tương Long kêu lên: “Mau đặt muội muội xuống, Tổng đại phu đã tới!”

Cao Phong quay người lại thì thấy mẹ con Đinh lão phu nhân và một hán tử trung niên cao gầy. Cao Phong vốn tinh thần đang hoảng hốt, lại thấy vị đại phu này mặt mày giống khi, miệng nhọn, quần áo cũ nát, thì không khỏi sững sờ, hắn thầm nghĩ: “Ồ đâu ra tay lang băm này, không hiểu y có biết cách giải độc không?”

Cặp mắt chuột của Tổng đại phu khẽ liếc qua hai con người của Đinh Hiểu Lan, y nói với Cao Phong: “Độc sắp chạy vào tim, đề ta lập tức dùng kim châm ngăn chặn, nếu trì hoãn vài giây nữa, ta e rằng thần tiên cũng không có biện pháp.”

Lòng Cao Phong càng thêm sốt ruột, hắn vội vã đặt Đinh Hiểu Lan nằm trên lớp cỏ hoa.

Tổng đại phu ra hiệu cho những người không có liên quan rời khỏi hoa viên, sau đó lập tức dùng kim châm chữa trị cho Đinh Hiểu Lan.

Cao Phong quỳ bên cạnh phụ giúp, hắn thấy Tổng đại phu nhận huyết chuẩn xác, thủ pháp châm ổn định, thuần thực, nên lòng bớt lo lắng, hắn bây giờ chỉ biết lặng lẽ cầu khẩn thượng thiên phù hộ cho Đinh Hiểu Lan tai qua nạn khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Kính Hoa Thủy Nguyệt 1

Tổng đại phu vừa châm kim cứu người, vừa hỏi thăm sự tình, Cao Phong thành thật kể hết câu chuyện.

Trong thời gian cứu trị, Đinh Hiểu Lan có lúc thì mê sảng, có lúc thì rên rỉ, và cũng có lúc bình yên như đang ngủ, về sau đột nhiên nàng á lên một tiếng, miệng nôn ra toàn máu, sắc máu đen kịt, liên tục nôn ra được mấy lần.

Đinh lão phu nhân vốn lòng đang đau đớn không yên, thấy vậy lại càng thêm hoảng hốt, không kiềm được kêu lớn: “Hiểu Lan! Hiểu Lan!” bà chạy vào hoa viên như muốn ôm lấy Đinh Hiểu Lan.

Cao Phong giơ tay ngăn lại, nói: “Nghĩa mẫu, đừng lo sợ, Hiểu Lan đang nôn ra máu độc, em nó được cứu rồi!”

Nước mắt Đinh lão phu nhân tuôn ra như mưa, nước nở nghẹn ngào, bà nửa tin nửa ngờ.

Trải qua một lúc, Đinh Hiểu Lan lại nôn ra máu độc, sắc máu càng lúc càng đỏ tươi.

Mặt Tổng đại phu vốn đã nghiêm túc, vả đầy mồ hôi, nhưng lúc này thấy hiện ra vẻ tươi cười.

Cao Phong thờ dài nhẹ nhõm: “Tổng đại phu, sao rồi?”

Đinh lão phu nhân cũng vội hỏi: “Ồn cả chứ?”

Tổng đại phu than vãn: “Quý môn quan đã chạy xa rồi, không quay lại nữa.” Nói xong, ông lần lượt rút các kim châm, cho vào túi kim.

Những người đứng bên ngoài hoa viên thấy Đinh Hiểu Lan được cứu, đều nhẹ mỗi lo âu.

Lưu Hán Dương lâm bẫm một mình: “Không xảy ra chuyện là tốt rồi, không xảy ra chuyện là tốt rồi.”

Đinh lão phu nhân quay mặt qua, lạnh lùng nói: “Lưu lão gia tử, Hiểu Lan đã lấy cái chết để uy hiếp, điều đó cho thấy nó và Tùng nhi Lưu gia không có duyên phận.”

Lưu Hán Dương thờ dài, nói: “Việc đã như thế, lão phu còn biết nói làm sao, những ân oán hôm trước coi như xóa bỏ.” Nói xong, lão ta và mấy người con hướng về phía Đinh lão phu nhân và Chu Bằng cáo biệt ra về.

Tổng đại phu khi hoàn tất việc cứu trị, bèn sắp đặt người đưa Đinh Hiểu Lan về phòng, sau đó viết toa thuốc, ông nói: “Quý nha đầu này, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người liều lĩnh như thế.”

Đình Trương Long tiếp lấy phượng thuốc, cẩn thận hỏi cách dùng, rồi đích thân đi mua thuốc.

Đình lão phu nhân sau khi cảm ơn rồi rít, nói: “Ngài là đại phu cùng quê, ngày thường vẫn im hơi lặng tiếng, không ngờ hôm nay lại có công cứu mạng.”

Tổng đại phu cười nói: “Tôi y thuật không cao minh lắm, ngày thường ít khi ở nhà, hôm nay tình cờ đi ngang, đó là phúc đức của con nha đầu này, đợi khi Lan nhi bình phục, đừng quên bảo nó mang ít rượu sang tôi tạ lễ.”

Chu Bằng cười nói: “Không ngờ Tổng đại phu còn là tửu tiên, hôm nay tôi và ngài phải uống một bữa không say không về.”

Tổng đại phu cười lớn: “Còn gì tốt bằng, con sấu rượu tôi hôm nay cao hứng, nhất định phải uống cho thật thống khoái.”

Đình Trương Long mua thuốc mang về, sau khi bố trí người sắc thuốc, vội vàng chạy đi thăm muội muội.

Vừa đến phòng muội muội, nhìn sắc diện em đã tươi tắn, hơi thở điều hòa, và đang trong giấc ngủ say, hiển nhiên con nguy hiểm đã qua, lòng già cảm thấy khoan khoái, đang chuẩn bị rời khỏi phòng, thì gặp ngay Cao Phong bước vào.

Cao Phong cũng hơi bất ngờ: “Huynh ở đó ư? Hiều Lan thế nào rồi?”

Đình Trương Long đang định ra dấu bảo Cao Phong nói nhỏ lại, thì nghe có tiếng Đình Hiều Lan nói: “Đại ca, huynh và Cao Phong lại thăm em phải không?”

Đình Trương Long quay người lại, thấy muội muội đang ngồi dậy, trong giây phút cảm xúc bất chợt, già không ngăn được nước mắt tuôn rơi.

Đình Hiều Lan thấy ca ca thương tâm, dịu dàng nói: “Xin lỗi đại ca, là do tính muội quá buông thả.”

Đình Trương Long nói: “Tiểu muội, muội lần này thật sự làm cho mọi người phải hoảng sợ, muội bây giờ thấy thế nào?”

Đình Hiều Lan cảm động: “Đại ca, muội khỏe nhiều rồi.”

Đình Trương Long cười trong nước mắt: “Muội không có gì là tốt rồi.” già thở dài rồi tiếp: “Việc hôn sự của muội và Lưu Hàn Tùng xem như kết thúc. Từ đây về sau, muội là người hạnh phúc nhất trên đời.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Kính Hoa Thủy Nguyệt 2

Đình Hiều Lan cười khỏ, đưa mắt nhìn sang Cao Phong, nói: “Tình cảm huynh đối với muội sao kỳ lạ quá, có lúc nó tưởng chừng như rất gần, nhưng có lúc lại rất xa?”

Cao Phong thâm tình nhìn nàng: “Muội không nên hành động đại dột như vậy nữa, nhưng dù sao, nó cũng đã chứng minh được tấm lòng của muội, nghĩa mẫu và Chu chương môn đã thương lượng việc hôn sự của huynh và muội, ta nghĩ ngày đó sẽ là cuối tháng này.”

Ánh mắt vui mừng của Đình Hiều Lan bỗng trở nên dịu dàng, trong nét vẽ dịu dàng có pha lẫn nước mắt.

Đình Trương Long đột nhiên nói: “Hai em cứ thông thả nói chuyện, ta cần đi làm việc cho sư phụ và ma ma.” Nói xong già xoay người đi ngay ra cửa.

Cao Phong bước lại bên giường, ngồi xuống nắm lấy tay Đình Hiều Lan: “Muội bây giờ cảm thấy thế nào?”

Đình Hiều Lan lắc đầu không nói, nàng gối đầu lên đùi hắn.

Cao Phong vuốt nhẹ lên má nàng, dịu dàng nói: “Sao muội không trả lời huynh?”

Đình Hiều Lan nói: “Muội trả lời chuyện gì?”

Cao Phong nói: “Từ đây về sau, bất luận có xảy ra chuyện gì, muội không được làm chuyện ngu xuẩn đó lần thứ hai nhé.”

Đình Hiều Lan nói: “Ở trên đời này ngoài việc của huynh ra còn có việc gì đáng để cho muội làm như vậy.”

Cao Phong nói: “Nói như thế tức là muội đã đồng ý.”

Đình Hiểu Lan chỉ hừ trong miệng.

Lòng Cao Phong vui mừng thanh thản, hần cúi xuống hôn lên má nàng, lên mắt nàng, lên môi nàng.

Đình Hiểu Lan cũng nhiệt tình hôn đáp trả.

Trải qua khá lâu, Cao Phong bất chợt nói: “Hiểu Lan, lúc muội ăn cỏ độc, trong giây phút cận kề với cái chết, muội có nghĩ gì không?”

Đình Hiểu Lan trầm tư giây lát, nói: “Muội nghĩ rất nhiều, muội nghĩ không biết sau này huynh sẽ ra sao? có đi tới Liễu gia ở Tô Châu để ti vờ chiêu thân với Liễu Viên Viên không? hay là vẫn giữ lời hứa với Hoa gia ở Lạc Dương cho đến hết đời? Muội nghĩ tới đại ca và nhị ca, sau khi bọn họ mất muội muội chắc trong lòng khổ sở lắm, không biết đến bao giờ mới nguôi ngoai? Muội lại nghĩ tới ma ma, người niên kỷ đã lớn, không biết có tiếp nhận được sự thật phũ phàng này hay không? Lúc đó muội cảm thấy hối hận, vì mình làm như vậy là không đúng với mẹ, là trốn tránh trách nhiệm của người con.”

Cao Phong nói: “Cuối cùng muội nói ra được các lời này, cho thấy muội đã hiểu rõ trách nhiệm làm người và biết quý trọng giá trị cuộc sống, riêng huynh cũng qua việc này mà biết được tình cảm thực sự của mình đối với muội.”

Hắn đưa tay vào trong bụng áo, lôi ra tấm thiệp mời của Liễu gia mà Nhạc Nghiên Song đã đưa, không thèm liếc nhìn, tiện tay ném qua cửa sổ, rồi nói tiếp: “Kể từ nay về sau, muội không cần phải bận tâm về Liễu Viên Viên, cũng như lo lắng về Hoa Hương Lăng nữa, cho dù Liễu Viên Viên có xinh đẹp cỡ nào, thì đối với Cao Phong này chẳng có quan hệ gì, còn Hoa Hương Lăng thì ta sẽ cố gắng quên.....”

Lòng Đình Hiểu Lan vui mừng khôn xiết, cả người nàng như bay trong mây, thậm chí sau này người hầu mang thuốc tới, nàng uống đều không có cảm giác thuốc cay đắng chút nào.

Hai người trò chuyện liên miên, phải tới bữa cơm chiều mới chịu phân ly.

Tầng sáng ngày hôm sau, Chu Bằng và Đình lão phu nhân sau khi thăm hỏi ý kiến Cao Phong, đã ấn định ngày hai mươi tám tháng ba là ngày thành thân cho đôi trẻ.

Chu Bằng tâm tình vui vẻ, đích thân ông viết thiệp mời.

Ông bản tánh ôn hòa, thích kết giao bằng hữu, nên bạn bè trong võ lâm có rất nhiều, trong số những nhân vật trọng yếu được ông mời gồm có: Võ Đang tiền bối Truy Vân Thiết Kiếm Thôi Mẫn Sinh, Chương môn Hoa Sơn Cát Như Lão, Chương môn Hằng Sơn Mộng Như sư thái, Chương môn Tung Sơn Từ Hà đạo trưởng, sư đệ Ngự Trảng Kiếm Nhan Bất Thu, và anh em Phi Ngự bang.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Kính Hoa Thủy Nguyệt 3

Những ngày tiếp theo đó là công việc chuẩn bị hỷ sự, khiến mọi người trong Đình gia nhộn nhịp vui mừng như ngày tết.

Một hôm vào ngày hai mươi sáu, còn hai ngày nữa là tới ngày thành hôn, Đình Hiểu Lan tâm tình phơi phới, sáng sớm đã kéo Cao Phong đến võ đường để luyện kiếm.

Tâm trạng Cao Phong cũng phần khởi vui lây, hần cao hứng thi triển một chiêu liên hoàn “Kính Long Phi Kiếm”, chỉ một chiêu nhưng thi triển bốn lần, mỗi lần là một thân pháp và bộ vị khác nhau, kiếm pháp vận chuyển như ý, thông suốt nhuần nhuyễn.

Đình Hiểu Lan vỗ tay khen ngợi: “Thật tuyệt diệu! đây là lần đầu tiên muội thấy huynh đánh một chiêu mà liên hoàn tới bốn lần như vậy, điều này cho thấy công lực huynh đã đạt tới cảnh giới cao thâm.”

Cao Phong mỉm cười nói: “Ta không biết, có lẽ do tâm trạng ta lúc này quá cao hứng.”

Đình Hiểu Lan nói: “Trong phái Võ Đang, có bao nhiêu người đạt được thành tựu chỉ một chiêu nhưng đánh liên hoàn giống như huynh vậy?”

Cao Phong nói: “Không có ai, chỉ mình ta.”

Đình Hiểu Lan thắc mắc, nói: “Vì sao bọn họ không thử luyện theo phương pháp của huynh?”

Cao Phong suy nghĩ giây lát, rồi nói: “Ta nghĩ bọn họ theo đuổi cảnh giới võ học khác với ta.”

Đình Hiểu Lan vẫn không hiểu, lại hỏi: “Theo đuổi cảnh giới khác nhau? Như vậy cảnh giới võ học của huynh khác với họ?”

Cao Phong nói: “Trương Tam Phong, vị sư tổ sáng lập ra phái võ đang, có thể nói là tuyệt thế kỳ tài võ học, suốt cả cuộc đời ông đã sáng tác được rất nhiều chủng loại võ học như kiếm pháp, chưởng pháp, quyền pháp, khinh công, loại nào cũng đều là tuyệt kỹ, chính vì cơ sở vững chắc của các tuyệt kỹ này đã khiến cho Võ Đang phái được xếp vào hàng võ lâm thái sơn bắc đẩu. Trong hai trăm năm nay, các nhân tài của phái Võ Đang rất nhiều, ai nấy đều có tham vọng muốn sở hữu hết các tuyệt kỹ, do đó khi họ vừa luyện tập xong một tuyệt kỹ này thì lại muốn nhảy qua học một tuyệt kỹ khác, điều này khiến cho tâm cảnh họ rộng lớn, kiến thức võ học bao la. Còn riêng ta bởi vì sư phụ không may nên mới phải lưu lạc vào cảnh ngộ này, lúc ân sư qua đời chỉ truyền cho ta độc nhất một bộ kiếm pháp, không có nhiều bộ để mà chọn lựa, sau khi báo thù sư phụ xong, ta chỉ chuyên tâm khổ luyện bộ kiếm pháp này, về sau ta ngẫu nhiên gặp được cơ hội, nhìn người ta chơi cờ vây, trong cái lý lẽ biến hóa của cờ đã giúp ta hiểu rõ được chân lý. Cái đạo của võ học, chưa chắc học nhiều môn mới là thành công, chỉ cần một môn thôi, nếu như mình chịu khó chuyên cần, đơn giản hóa chiêu thức rồi luyện nó đạt tới tinh thâm nhuần nhuyễn, luyện tới cảnh giới khiến người khác không cách nào hiểu nổi.”

Đình Hiểu Lan dường như đã hiểu, nàng nói: “Thảo nào ngày đó huynh dứt khoát cự tuyệt lời yêu cầu của Dương Bảo Thiên, vì huynh đã có quan niệm theo đuổi võ học khác với lão ta.”

Cao Phong cười nói: “Điều kiện béo bở của Dương Bảo Thiên đối với bất kỳ một tay kiếm khách nào cũng đều khó lòng mà cự tuyệt, nhưng đối với ta thì hoàn toàn trái ngược.”

Đình Hiểu Lan cong môi cười: “Muội cho rằng Dương Bảo Thiên cho dù có suy nghĩ nát cả đầu cũng chưa chắc nghĩ ra huynh cự tuyệt lão ta chỉ vì”

Đột nhiên, có một tiếng trong trẻo gần đó truyền lại: “Lão yêu đạo Dương Bảo Thiên còn chưa chết ư? thật là tai họa cho bá tánh!”

Cao Phong và Đình Hiểu Lan đều cảm thấy bất ngờ, quay người lại thì thấy Đình Trương Long và một nam tử quần áo đen đang chạy tới.

Tiếng nói của nam tử quần áo đen đến sát gần, người này có nước da ngăm đen, cước bộ nhanh nhẹn, vẻ mặt tươi cười, đó chính là Đường Trung Long! Cao Phong tâm tình kích động, bước nhanh tới ôm chặt lấy hắn, cười như khóc: “Thằng quỷ này sao không chết đi, bây giờ mới tới.”

Đường Trung Long nói: “Ta phải gây tai họa ở đây, làm sao chết dễ dàng được?”

Đội Cao Phong chào đón Đường Trung Long xong, Đình Hiểu Lan bước tới trước nói: “Đường Ngũ, huynh tới thật đúng lúc.”

Đường Trung Long cười ha hả, nói: “Chuyện đại hỷ của Lan cô nương, ta sao lại không đến?”

Đình Hiểu Lan đỏ mặt, nói: “Huynh làm sao biết được tin?”

Đường Trung Long nói: “Mấy ngày nay trong võ lâm có loan truyền ba hỷ sự, khiến cho các nhân vật võ lâm phải bận rộn ngược xuôi, việc lớn như vậy sao ta lại không biết?”

Đình Hiểu Lan nói: “Ba hỷ sự gì?”

Đường Trung Long cười nói: “Đệ nhất hỷ sự, ngày hai mươi tám tháng này Kinh Long Kiếm thành thân ở An Khánh; đệ nhị hỷ sự, ngày tám tháng tới Liễu Viên Viên ở Tô Châu ti vi chiêu thân; đệ tam hỷ sự, ngày mười hai cũng vào tháng tới là ngày mừng đại thọ sáu mươi tuổi của Thủy Trúc trang Hoa Ngưỡng Hạc trang chủ ở Lạc Dương.”

Đường Trung Long nhanh nhẹn kể ra một hồi, sau đó hắn lắc đầu cười, nói tiếp: “Các người có hay biết gì không? Gần đây trong võ lâm có xuất hiện một việc rất là kỳ quái và thú vị.”

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Kính Hoa Thủy Nguyệt 4

Đình Hiểu Lan nói: “Việc gì mà kỳ quái?”

Đường Trung Long trịnh trọng nói: “Các cao thủ trong võ lâm từ trước tới nay vẫn hay dùng đao, thương hay các binh khí khác, bây giờ đều chuyển sang dùng kiếm.”

Đinh Hiểu Lan có vẻ không hiểu, nói: “Sao lại có việc này?”

Đinh Tương Long cũng cảm thấy thú vị: “Việc này thật kỳ quái.”

Đường Trung Long cười ha ha: “Tất cả là vì Liễu Viên Viên ở Tô Châu, ai bảo Liễu Hàn Xuân lão gia tử muốn kén chọn con rể bằng cách tỉ kiếm làm chi?”

Mọi người nghe vậy, đều không ngăn được bật cười.

Đinh Hiểu Lan cười nói: “Thảo nào huynh mới vội vã chạy tới đây, nhất định là muốn Cao Phong chỉ điểm cho một vài chiêu Kinh Long Kiếm Pháp, để sau này đi Tô Châu tham gia tỉ võ chiêu thân phải không?”

Đường Trung Long nói: “Đương nhiên, nếu không làm sao ta lấy gì để phân tài cao thấp với Hộ Hoa Kiếm nhị ca của cô?”

Đang nói đến chỗ đó, đột nhiên nghe một giọng nam tử quen thuộc vang lên: “Đường ngũ, ngươi thật quá quái, người gì chỉ trọng sắc kinh bạn bè.”

Cao Phong và mọi người đều quay đầu về phía tiếng nói, thì thấy Đinh Tương Ngọc đang từ xa đi lại.

Đinh Hiểu Lan và Đinh Tương Long vô cùng hoan hỉ, cả hai đều reo hò lên.

Đường Trung Long ngăn mặt nghinh đón: “Đinh nhị, ngươi khỏe chứ?”

Đinh Tương Ngọc nói: “Đương nhiên khỏe, chỉ cần ngươi đừng tranh giành Liễu Viên Viên với ta, thì ta sẽ khỏe hơn.”

Mọi người cười ầm ĩ, cùng nhau chào hỏi sau bao ngày xa cách.

Đinh Tương Ngọc vốn ở Dương Châu để chăm sóc vết thương cho Tàn Đại Sơn, nhưng sau khi nhận được thư của sư phụ, thì được biết muội muội mình sẽ thành thân với Cao Phong, đồng thời cũng biết việc Liễu Viên Viên sẽ mở hội tỉ võ chiêu thân, hần vội vã thu xếp cho Tàn Đại Sơn xong, lập tức quay về nhà, về đến nhà, sau khi chào hỏi mẫu thân và sư phụ, thì được biết bọn họ đang ở sân luyện võ, liền chạy ra để tương kiến.

Còn Đường Trung Long kể từ ngày ly biệt với Cao Phong và Đinh Hiểu Lan ở Hoàng Sơn, bèn ngày đêm gấp rút đi về Uy Võ tiêu cục ở Kinh thành, cho dù hần có vẻ kịp thời, nhưng Uy Võ tiêu cục kể từ khi bị mất chuyển hàng bảo tiêu quan trọng, có nhiều chuyện phiền phức xảy ra, các chủ hàng lần lượt kéo tới đòi nợ, đòi mạng, và có nguy cơ bị kẻ thù mai phục khắp nơi, hần thấy tình hình tiêu cục khó bảo toàn, nên đành tùy cơ ứng biến, sau khi bố trí ổn thỏa cho tỷ tỷ và gia đình xong, hần dứt khoát châm lửa thiêu rụi cả cơ ngơi tiêu cục.

Vì muốn tiếp tục tìm kiếm manh mối, hần đã ngày đêm lùng sục khắp kinh thành, có bắt mấy tên thị vệ trong cung ra để tra hỏi, và quả nhiên đúng như lời Cao Phong ngày nào đã tiên đoán, tên Phó thống lĩnh thị vệ Hàn Trung như đá chìm sâu dưới đáy biển, mất tăm tống tích.

Cao Phong cũng đem các việc mấy ngày qua ra kể, đương lúc nói đến Đinh Hiểu Lan dùng cò độc “Mỹ Nhân Lệ” để tự tử thì may mắn được Tổng đại phu tình cờ đi qua cứu sống, thì Đinh Tương Ngọc rất kinh hoàng.

Còn nét mặt Đường Trung Long thì đột nhiên nghiêm trọng, hần vội hỏi: “Tổng đại phu có phải là người chỉ dùng kim giải độc, mà không dùng thuốc phải không?”

Cao Phong nói: “Đúng vậy.” rồi hần đem tình hình lúc đó ra tỉ mỉ thuật lại.

Đường Trung Long nghe xong, ngăn người ra, hần nhìn chăm chăm vào mặt Đinh Hiểu Lan, nói: “Mấy ngày qua cô nương cảm thấy thế nào?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Lúc châm cứu khoảng hai thời thân, tôi cảm thấy khỏe ra, sau đó chỉ có một chút mệt mỏi, nhưng trong hai ngày nay người đã trở lại bình thường.”

Đường Trung Long ra vẻ suy nghĩ, nói: “Cô nương giờ tay ra để tôi xem mạch.”

Đinh Hiểu Lan mỉm cười vén tay áo, nói: “Làm phiền vị danh gia dùng độc chuẩn đoán cho lần nữa.”

Đường Trung Long vừa bắt mạch vừa quan sát sắc mặt nàng, thời gian khoảng uống nửa chum trà, cuối cùng hần buông tay, lại hỏi: “Mấy ngày qua cô nương ăn uống và nghỉ ngơi có được bình thường không?”

Đinh Hiểu Lan nói: “Huynh hỏi đại ca và Cao Phong ấy.”

Đinh Tương Long đáp ngay: “Muội tất cả đều bình thường.”

Đinh Tương Ngọc còn có chút lo lắng, nói: “Đường ngũ, muội muội ta không việc gì chứ?”

Đường Trung Long nói: “Ta còn có chút lo nghĩ, dùng kim giải độc căn bản không thể nào loại trừ hết căn nọc.”

Đinh Hiểu Lan cười nói: “Danh gia dùng độc dĩ nhiên là không tin mấy ông đại phu dân gian rồi.”

Đường Trung Long nhún vai, nói với Cao Phong: “Thật không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, nguoi và Lan cô nương có quá nhiều việc xảy ra.”

Cao Phong nói: “Đòi người tao ngộ thật khó mà đoán trước, nếu như không có sự việc ngoắt ngoéo như vậy, có lẽ ta sẽ không có cơ hội đi chung thuyền với Hiểu Lan.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Kính Hoa Thủy Nguyệt 5

Đường Trung Long thở dài, nói: “Mối tình của nguoi và Lan cô nương tuy có trắc trở vui buồn lẫn lộn, nhưng dù sao nó đã kết thúc tốt đẹp, còn việc phiền não của ta giống như người đi trong sương mù, ngay cả chút manh mối cũng không lý giải ra.”

Cao Phong nói: “Vụ án tiêu cực hiện giờ tuy bó tay, nhưng vẫn còn tia hy vọng.”

Đường Trung Long nói: “Hy vọng gì?”

Cao Phong nói: “Hy vọng ở Bộ đầu Lôi Vũ!”

Đường Trung Long nói: “Ta hy vọng tài năng của ông ấy sẽ giống như lời đồn đại trong võ lâm, không phải chỉ có hư danh, nếu không làm sao triều đình lại đặc biệt phái ông ta tham gia phá án, ta chỉ sợ vụ án sau này sẽ càng trở nên phức tạp.”

Cao Phong mỉm cười: “Ta có thể chứng minh việc lo lắng của nguoi là dư thừa, tuy ta chỉ gặp Lôi Vũ có một lần, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó ông ta đã biểu lộ tài trí thông minh của mình, đã vượt qua tất cả các Bộ đầu danh tiếng mà ta đã biết gộp lại.”

Đinh Trung Long cũng tràn đầy niềm tin nói: “Ông ta đúng là danh bất hư truyền, ngay cả sư phụ ta cũng rất bội phục ông ấy.”

Đường Trung Long nói: “Mong ông ta nhanh chóng điều tra ra chân tướng, sớm giúp ta giải quyết chuyện phiền não trong lòng.”

Cao Phong như có chút áy náy, nói: “Trong giai đoạn này ta không thể bầu bạn theo nguoi để điều tra chân tướng, nhưng nếu nguoi gặp chuyện gì trắc trở, ta nhất định sẽ tới trợ giúp.”

Đinh Hiểu Lan đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội nói với Đường Trung Long: “Án tiêu cực đã xảy ra nửa tháng trời, chắc người nhà Thục Trung Đường Môn của huynh đã hay biết chuyện đó?”

Đường Trung Long nói: “Nhị tỷ ta sớm đã phi cấp truyền thư về cho lão gia, chắc người nhà ta đã nhận được.”

Đinh Hiểu Lan nói: “Đường môn nhà huynh lực lượng hùng hậu, sẽ giải tỏa một phần áp lực đè lên người huynh.”

Đường Trung Long nói: “Nước xa không thể chữa lửa gần, huống chi việc này lại không có đầu mối, cho dù có lực lượng hùng mạnh đi nữa, cũng không biết phải lần mò từ đâu.”

Mọi người bàn xong vụ án tiêu cực, đề tài lại chuyển sang chuyện hỷ sự của Cao Phong và Đinh Hiểu Lan.

Đinh Trung Long và Đinh Trung Ngọc thấy em mình hạnh phúc, tự nhiên cũng cảm thấy vui lây.

Nói chuyện phiếm mãi cho tới giữa ngo, là đến giờ ăn trưa, mọi người bèn chuẩn bị đi về phía nhà ăn, Đường Trung Long khẽ đưa mắt ra dấu cho Cao Phong, có ý bảo hãy đi chậm thụt về phía sau.

Cao Phong hiểu ý, cố ý đi chậm bước lại.

Đội ba anh em Đinh gia đi trước hơi khá xa, Đường Trung Long nói nhỏ: “Có chuyện khá gay go ta cần nói riêng cho nguoi biết, không biết có nên nói hay không nữa?”

Cao Phong có hơi bất ngờ: “Chuyện gì?”

Đường Trung Long dừng bước, mặt nghiêm túc nói: “Đinh Hiểu Lan trúng độc ‘Mỹ Nhân Lệ’, do độc căn vẫn còn trong cơ thể, cô ta sẽ chỉ sống được không quá ba tháng!”

Cao Phong đầu óc xay xắm, run giọng hỏi: “Nguoi nói gì? nàng ?.....”

Đường Trung Long nói: “Lúc Đinh Hiểu Lan giải độc, độc khí đã công tâm, độc tính có “Mỹ Nhân Lệ” có tánh âm hàn, người trúng độc đã qua nửa thời thần mới được cứu, lại cứu trị bằng kim châm nên căn bản không thể trừ hết gốc, ngay lúc đó phương pháp trừ độc duy nhất là phải dùng có Bách Diệp Từ để giải độc.”

Cao Phong đỏ mặt mồ hôi lạnh khắp người, nói: “Bây giờ còn có cách nào không?”

Đường Trung Long nói: “Hiện giờ trên đời không có thuốc giải cứu và cũng không có phương pháp điều trị.”

Cao Phong ngẩng người ra, nói: “Nhà ngươi có lắm lần không, nàng đang đi phía trước, xem ra không có vẻ gì là trúng độc.”

Đường Trung Long nói: “Cỗ Mỹ Nhân Lệ độc tính rất kỳ lạ, người bị trúng độc và người thường không có gì khác biệt, chỉ có một ít dấu hiệu rất nhỏ mà thôi, và đến mùa thu lá vàng này, là lúc nàng bị đoạn trường.”

Cao Phong chết đứng tại chỗ, ngay một chữ cũng không thốt ra lời.

Đường Trung Long lại nói: “Nếu ngươi không tin thì có thể lưu ý ở ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) của nàng có một điểm hồng rất nhỏ, đó là dấu hiệu báo độc tính vẫn còn trong cơ thể.”

Lòng Cao Phong sầu muộn, rất lâu mới nói: “Ta phải làm gì cho nàng bây giờ?” lúc này, hấn như người mất hồn.

Đường Trung Long nói: “Ngươi nghĩ xem có nên nói ra chân tướng, hay giữ kín việc này.”

Cao Phong nhăn nhó mặt: “Nếu như nói ra chân tướng, việc này sẽ khiến cho cả Đinh gia náo loạn, thiệp cưới đã sớm gửi đi, ngày sau sẽ là ngày đại hỷ

Đường Trung Long nói: “Theo ta ngươi nên giữ kín chuyện này, việc ngươi có thể làm là ráng tạo cho nàng hạnh phúc, tuy nó có ngắn ngủi, còn đối với Đinh gia thì xem như ngươi đã chí tình.”

Ngay vào lúc này, Đinh Hiểu Lan từ xa gọi vọng lại: “Cao Phong, huynh và Đường ngũ có chuyện gì thì com xong rồi hãy nói.”

Cao Phong lên tiếng đáp lại.

Đường Trung Long nói: “Chúng ta trước tiên dùng com đã, việc này ngươi hãy suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định.”

Cao Phong gật đầu.

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thù Cũ Vỡ Đang 1

Cao Phong và Đường Trung Long vào tới nhà ăn, vừa ngồi xuống, thì cũng là lúc thức ăn và rượu được mang lên .

Chu Bằng đối diện với Cao Phong, đột nhiên hỏi: “Cao Phong, con có chuyện phải không? Sao sắc mặt khó xem thế?”

Mọi người trong bàn ăn đều bất ngờ, đưa mắt nhìn Cao Phong, Cao Phong tánh tỉnh thẳng thắn, không quen nói dối, nhất thời tâm trạng bất an, cảm thấy ngượng ngùng vô cùng, nên đành ngồi chết trân tại chỗ.

Đường Trung Long ngồi kế bên vội tiếp lời: “Hấn và tại hạ vừa mới trao đổi quyền cước ở hậu viện, bị tại hạ dùng kế đánh thắng, cho đến bây giờ trong lòng vẫn chưa dễ chịu.” Mọi người nghe vậy đều ồ lên.

Cao Phong cười khỏ nhìn Đường Trung Long, thấy y nhanh nhẹn linh hoạt ứng đối, lòng không khỏi thầm cảm ơn.

Đinh Hiểu Lan nói: “Hiểu Lan lúc đầu nghĩ không biết hai người nói chuyện gì lâu thế, thì ra hai anh em trao đổi chiêu với nhau.” Rồi quay mặt đối diện với Đường Trung Long cười nói: “Cái huynh này chỉ biết bắt nạt huynh ấy, nếu lần sau để muội biết được, thì sẽ cho nhị ca thù thập huynh.”

Đường Trung Long nói: “Ta và nhị ca cô về việc Liễu Viên Viên còn chưa tính sổ rõ ràng, bây giờ lại thêm náo nhiệt của cô nữa.”

Mọi người nghe vậy, đều bật cười ha hả.

Sau bữa cơm, mọi người kéo nhau lên khách sảnh, chưa kịp bàn tán chuyện phiếm, thì quản gia Tri Khách bước vào truyền báo, thì ra là Chu Bình, ái nữ của Chu Bằng và một số đệ tử của phái Thái Sơn vừa mới đến.

Đinh Hiểu Lan lập tức chạy ngay ra ngoài chào đón.

Một lát sau, quả nhiên Đinh Hiểu Lan cùng đi vào với một thiếu nữ và một số hán tử quần áo xanh.

Thiếu nữ đó tên Chu Bình, mặc quần áo hồng, mặt tròn tròn, nước da trắng nõn, răng trắng môi đỏ, nụ cười xem rất xinh khả ái, khi vào đến sảnh, trước tiên hành lễ vấn an Đinh lão phu nhân và phụ thân, sau đến chào hỏi Cao Phong, Đường Trung Long và các người trong sảnh.

Đinh Tương Long và Đinh Tương Ngọc thấy các sư huynh đệ mình lặn lội đường xá xa xôi vất vả, đợi họ hành lễ các bậc sư trưởng xong, lập tức dẫn họ rời khỏi khách sảnh, tận tình lấy nghĩa chủ nhà chiêu đãi họ rất nồng hậu.

Đinh Hiểu Lan và Chu Bình tuổi tác ngang nhau, tính tình rất hợp, lại khá lâu chưa gặp mặt, nên nhất thời hai chị em quấn quýt bên nhau không rời, tay dắt tay, miệng nói liên tục không dứt và cũng không biết đã nói cái gì nữa.

Cao Phong và Đường Trung Long mượn cớ đi nhà vệ sinh, cả hai cùng rời khỏi sảnh.

Trải qua khoảng thời gian dùng bữa, tâm tình Cao Phong đã dần dần ổn định, hẩn nghĩ đi nghĩ lại, rõ ràng lúc này cũng chưa tìm ra cách nào ổn thỏa.

Đợi đến khi hai người tới chỗ hẻo lánh, Đường Trung Long mới hỏi: “Người đã nghĩ ra biện pháp nào chưa?”

Cao Phong biểu lộ bất lực, nói: “Ngoại trừ cách ém nhẹm ra, cho tới giờ phút này, bất luận ta làm việc gì cũng đều khiến cho mọi chuyện rối tung lên ngay.”

Thấy Cao Phong thương tâm tuyệt vọng, lòng Đường Trung Long cũng cảm thấy ngán ngẩm lây.

Cao Phong đột nhiên nghĩ tới Đường Cầm mà anh em “Tịch Lịch Song Kiếm” Chương thị có nhắc tới ngày nào trong tửu lâu, liền ôm lấy một tia hy vọng, hỏi: “Đúng rồi, người còn có một muội muội tên là Đường Cầm phải không?”

Đường Trung Long hơi có chút bất ngờ, nói: “Người làm sao biết, nó là muội muội thứ sáu của ta.”

Cao Phong nói: “Ta từng nghe anh em “Tịch Lịch Song Kiếm” Chương thị có nói qua về tay nghề y thuật cô ta, không biết cô ấy có cách nào chữa trị không?”

Đường Trung Long nói: “Y thuật của lục muội xác thực không kém, nhưng Đinh Hiểu Lan đã trúng phải độc Mỹ Nhân Lệ, là một trong các loại độc bất trị có ghi trong sách độc kinh của Đường môn ta, loại độc này cho dù Hoa Đà có chuyển thế cũng không có biện pháp, cho dù muội ta có đến kịp ngay vào lúc này, thì cũng đành giống như “Đồ tăng khổ não” mà thôi.”

Cao Phong ngao ngán thở dài: “Trời khéo trêu người, ý trời đã vậy”

Đường Trung Long vỗ vào vai Cao Phong, thở dài nói: “Đời người ngắn ngủi, mong manh như sương mai! Chúng ta sinh ra làm nam tử, cho dù có nhiều gian nan cực khổ đến mấy, thì nào có sợ hãi chi.”

Đúng vậy, chính xác như thế, đã sinh ra làm đấng nam nhi thì phải kiên cường bất khuất, dũng cảm đối diện với sự thực, cho dù sự thực có phũ phàng đến đâu!

Huống chi bọn họ thân mang tuyệt học, đã từng làm “Kinh tâm động quỷ” trong võ lâm.

Cao Phong hít một hơi dài không khí, làm căng phồng lồng ngực lên.

Ngay vào lúc này, lòng hẩn đã có quyết tâm, hẩn sẽ đem hết tâm chân tình ra đối đãi thương yêu nàng, làm cho cuộc sống ngắn ngủi còn lại của nàng thật nhiều hạnh phúc, thật nhiều khoái lạc, và sẽ luôn luôn gắn bó với Hiểu Lan cho tới hơi thở cuối cùng của nàng.

Nhưng tiếc thay, hẩn nào có biết, ngay vào lúc này, lão thiên gia (ông trời) đang cố tình theo đuổi chọc ghẹo trêu đùa hẩn

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thù Cũ Võ Đang 2

Buổi sáng ngày hai mươi bảy, trời quang đãng, cảnh sắc tươi đẹp.

Đình gia trang treo đèn kết hoa văn, không khí tung bừng nhộn nhịp.

Tân phòng của Cao Phong và Đình Hiểu Lan được thiết trí bên trái phòng chính, trong phòng tất cả các đồ đạc đều mới tinh, được sắp xếp trông rất đẹp mắt, cao quý và thanh nhã, thậm chí có phần xa hoa.

Rất hiển nhiên, Đình gia đã xem cuộc hôn lễ này như lễ chính thức nhận Cao Phong vào ở rể.

Cao Phong đang thử y phục chú rể, y phục do chính danh sư may cất đích thân may, vì thế rất vừa vặn, nhưng do tâm tình hân u tối, khiến vẻ tươi sáng của y phục mất đi phần nào lộng lẫy.

Đường Trung Long đứng bên thấy vậy, không cảm được đưa tay vuốt vào bộ y phục chú rể, lòng cảm thấy vừa bùi ngùi vừa hâm mộ.

Đứa nha hoàn phục vụ bên cạnh đột nhiên nói: “Cô gia, sao vậy? người không ưng ý chăng?”

Mặt Cao Phong lập tức mỉm cười: “Không, ta rất bằng lòng, người hãy đi nói với tiểu thư, hôm nay ta không thể bồi tiếp nàng, bảo nàng tự chăm sóc lấy mình.”

Đứa nha hoàn vàng dạ lui ra.

Đường Trung Long bỗng nói: “Thôi Mẫn Sinh vừa mới tới, Chu Bằng đang tiếp chuyện với ông ta, người có muốn đi gặp mặt không?”

Cao Phong nói: “Ông ta đi một mình?”

Đường Trung Long nói: “Còn dẫn theo năm sáu đệ tử.”

Cao Phong nói: “Cùng là đồng môn, lại là bậc trưởng bối, không đi không được.” nói xong hân nhiên cời y phục chú rể, và cùng với Đường Trung Long đi ra khách sảnh.

Đến khách sảnh, quả nhiên trong sảnh có mấy người đạo sĩ, lão đạo sĩ ngồi phía trên có gương mặt như Quan Ngọc, trông có khí phách, đó chính là Võ Đang danh túc “Truy Vân Thiết Kiếm” Thôi Mẫn Sinh.

Lão ta vừa thấy bọn Cao Phong bước vào, không thèm đứng dậy, chỉ gật đầu mỉm cười nói: “Hừm, người đã tới, mấy năm không gặp, không biết người có tiến bộ gì không?”

Cao Phong thi hành lễ: “Thôisư thúc.”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Người gọi ta là sư thúc, điều đó cho thấy người còn nhớ tới nghĩa đồng môn.”

Cao Phong nói: “Phong nhi không dám quên, và cũng không thể quên được.” nói xong rồi cùng với Đường Trung Long ngồi xuống hàng ghế phía dưới Thôi Mẫn Sinh.

Chu Bằng uống ngụm trà, mỉm cười nói: “Cao Phong, ta đã biết người và Thôi đạo huynh trước đây có chút ân oán, nhưng đó chỉ là chuyện hiểu lầm, và chuyện đó đã qua bao nhiêu năm, nay đừng vén nó ra nữa.

Cao Phong gật đầu: “Chu chương môn nói phải.”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Ta ở trên núi Võ Đang được biết tin người và Đình cô nương của Thái Sơn phái kết hôn, ban đầu có hơi bất ngờ nhưng sau lại rất vui mừng, lúc đó Trưởng môn Vân sư huynh nói lại, Vân sư huynh rất cao hứng, người nói: ‘Tiểu Cao Phong rốt cuộc kết duyên với người của Thái Sơn phái, từ nay hai phái Võ Đang và Thái Sơn kết chặt ân tình, việc này tốt đẹp biết bao.’ và đã thôi thúc ta lập tức khởi trình, dường như người sợ nếu chậm trễ sẽ bỏ lỡ ngày đại hỷ của người.”

Cao Phong nghe qua, lòng không khỏi chấn động, hân nhớ lại tình cảnh thê lương năm nào cùng sư phụ rời khỏi núi Võ Đang.

Lúc này, một gã đệ tử cùng đi theo với Thôi Mẫn Sinh nói chen vào: “Cao sư huynh, mấy năm nay, thực ra Chương môn luôn luôn xem huynh là đệ tử của phái Võ Đang, hàng ngày lão nhân gia vẫn thường đề cao huynh.”

Người vừa nói đó có thân hình trung bình, mặc áo đạo bào, khoảng ba mươi tuổi, chính là Tăng Nhậm Nội, đại đệ tử của Thôi Mẫn Sinh.

Cao Phong đưa mắt nhìn gã, rồi lướt nhanh qua các đệ tử khác cùng đi theo, ngoại trừ Tăng Nhậm Nội ra còn các người kia hân đều không quen biết, chắc là các đệ tử mới được Thôi Mẫn Sinh thu nhận gần đây. Hân lại quay mặt về phía Thôi Mẫn Sinh nói: “Vân sư bá lão nhân gia chắc vẫn mạnh khỏe?”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Người vẫn mạnh khỏe, chỉ có điều lấy làm tiếc là đã để cho người bị tổn thương, chuyện ấy mỗi lần nghĩ lại người vẫn thường tự trách, nói mình không xứng đáng với trách nhiệm của Chương môn.”

Cao Phong nói: “Lấy làm tiếc chuyện gì?”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Năm đó Dương Bảo Thiên làm ác, hãm hại Cổ Mộc sư huynh, lại còn hãm hại Tăng Kinh Các, hủy hoại không ít quyền kinh và kiếm phổ, trong đó có hai bộ quan trọng là Kinh Long Kiếm Pháp và Thái Cực Kiếm Pháp, sau mấy chỉnh lý, Kinh Long Kiếm Pháp vẫn thiếu ba chiêu, còn Thái Cực Kiếm Pháp khuyết mất bảy chiêu.”

Cao Phong gật đầu nói: “Việc này tại hạ biết.”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Bây giờ các tuyệt chiêu kiếm phổ bị khiếm khuyết đối với Võ Đang mà nói là một trở ngại rất lớn, chính vì thế mà Vân sư huynh cứ mang tranh chấp trong lòng để đến nỗi mắc phải tâm bệnh.”

Cao Phong thở dài: “Dương Bảo Thiên không việc ác nào không làm, chẳng ngờ lại còn liên lụy tới Vân sư bá.”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Do đó ta sớm ngày tới đây, ngoài việc mừng người kết hôn ra, còn có một thỉnh cầu khác.”

Cao Phong cảm thấy sự việc hơi khó hiểu, vội hỏi: “Thôi sư thúc cứ nói ra?”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Năm đó trên núi Võ Đang, người nghiên cứu Kinh Long Kiếm Pháp là Cổ Mộc sư huynh, nhưng sau khi Cổ Mộc sư huynh qua đời, những người còn biết được toàn bộ kiếm phổ đó hiện nay chỉ có người và Dương Bảo Thiên.”

Cao Phong trầm mặt: “Xin Thôi sư thúc nói rõ một chút.”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Vì tương lai của hậu thế Võ Đang, và cũng vì Vân sư bá người, ta thỉnh cầu người viết lại ba tuyệt chiêu Kinh Long Kiếm Pháp đã bị khiếm khuyết, để ta mang trở về Võ Đang.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thù Cũ Võ Đang 3

Cao Phong lắc đầu nói: “Việc này sợ phải làm Thôi sư thúc thất vọng.”

Thôi Mẫn Sinh quá bất ngờ: “Chẳng lẽ người không bằng lòng?”

Cao Phong nhún nhường nói: “Xin thứ lỗi, sư diệt vì sư ân không dám quên, sư mệnh không thể trái.”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Sư ân không dám quên, sư mệnh không thể trái là nghĩa gì?”

Cao Phong nghiêm mặt nói: “Trước lúc sư phụ lâm chung đã từng có di mệnh, kiếm pháp do người truyền, trừ phi là con cái của sư diệt, ngoài ra không được truyền thụ cho bất cứ ai!”

Thôi Mẫn Sinh tái mặt, đứng lên nói: “Còn có việc này nữa sao?”

Cao Phong nói: “Nếu không vì di ngôn như thế, sư diệt tội tình gì phải làm khó dễ Võ Đang đồng môn, gây khó khăn cho Thôi sư thúc và Vân sư bá?”

Thôi Mẫn Sinh địa vị trong võ lâm cao quý, được mọi người kính trọng, đáng tiếc là tâm địa lão ta hẹp hòi, giờ đây thấy hậu bối lộ ngôn, đầu óc căng thẳng không biết phải phản ứng làm sao, phần vì nề mặt mũi Đình gia và Chu Bằng, nên không dám phát tác, lão tức giận đến nỗi song mi dựng đứng, hai hàm răng nghiến chặt.

Tăng Nhậm Nội tâm tư mẫn tiệp, thấy sư phụ đang ở thế khó xử, gã quyết định nhanh chóng, đứng dậy nói: “Cao sư huynh tính tình thẳng thắn, không thể là người nói dối, nhưng cái gọi là uống nước nhớ nguồn, Cao sư huynh có địa vị tiếng tăm ngày nay chẳng lẽ không phải nhờ vào lợi ích của Võ Đang ư? Huynh sao có thể vì duyên cớ cá nhân mà bỏ đi việc đại nghĩa không nhìn?”

Chu Bằng nghe thế, gật đầu, hiển nhiên tỏ ý tán thành.

Ngay vào lúc này, Đầu óc Cao Phong đã sáng tỏ: “Nguyên do bọn họ tới sớm, chẳng qua là muốn xin xỏ lại mấy chiêu bị mất đây! Lời sư phụ lúc lâm chung, tất nhiên là có dự kiến trước, cho dù lão nhân gia vì bị oan ức nên mới di ngôn như vậy, riêng ta, ta tuyệt đối sẽ không giao mấy chiêu bị mất cho bọn họ.”

Tăng Nhậm Nội nói: “Cao sư huynh hà tất phải làm kẻ thù như thế? trung nghĩa cũng giống như phân biệt nặng nhẹ, xin huynh hãy cân nhắc rõ ràng rồi mới quyết định.”

Tuy miệng nói vậy, nhưng lòng gã lại nghĩ: “Người này không thể không xem thường đạo lý, chỉ cần mình dùng những lời lẽ phải trái thuyết phục hắn, rồi dần dà kiếm cách, bắt hắn phải tự nguyện hợp tác mới được.”

Cao Phong không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn Đường Trung Long, như có ý muốn hắn ra mặt điều đình, để làm giảm bớt cục diện căng thẳng.

Đường Trung Long hiểu ý, đang định đứng dậy, thì nghe Tăng Nhậm Nội nói với Thôi Mẫn Sinh: “Sur phụ, đồ nhi có một biện pháp, nghĩ ra có thể giải quyết được vấn đề của Cao sư huynh, nó chỉ là chủ chương tùy tiện, còn có chỗ chưa ổn thỏa, xin sư phụ chỉ giáo.”

Thôi Mẫn Sinh hiểu rất rõ tên đệ tử này, biết gã tài trí hơn người, ý nghĩ chắc chắn không phạm sai lầm, nên gật đầu: “Con cứ nói.”

Tăng Nhậm Nội quay lại nói với Cao Phong: “Cao sư huynh, huynh không quên nghĩa ân sư, tuân giữ sư mệnh, quả thực đáng quý, có phải là Cổ sư bá đã di mệnh cho huynh không được truyền Kinh Long Kiếm Pháp cho bất cứ người ngoài phải không?”

Cao Phong đáp: “Đúng vậy.”

Tăng Nhậm Nội nói: “Thật ra đệ và sư phụ chỉ là đại biểu cho phái Võ Đang, thỉnh cầu sư huynh viết ra ba kiếm chiêu bị mất, để bổ khuyết vào bộ kiếm pháp tổ truyền, chẳng những đáp ứng được lòng mong mỏi của Vân sư bá, mà còn gián tiếp giúp huynh đem kiếm pháp truyền thụ lại cho đồng môn.”

Gã không để cho Cao Phong mở miệng, lại tiếp tục nói: “Nếu chỉ ép huynh viết ra kiếm chiêu thôi, đệ thấy không công bình, hay là thế này, huynh cứ viết ra ba kiếm chiêu bị mất trong Kinh Long Kiếm Pháp, đệ và sư phụ sẽ đại biểu cho phái Võ Đang giao ra một bộ tuyệt kỹ kiếm pháp để trao đổi với huynh.”

Cao Phong nghe qua, cảm thấy quá đổi bất ngờ, bất giác hắn nghĩ lại mấy ngày trước Dương Bảo Thiên chỉ vì muốn lôi kéo hắn gia nhập giáo phái, đã đem toàn bộ tuyệt kỹ kiếm pháp Võ Đang ra đánh đổi, với vài ngày thời mà đã có hai món hời mang tới, hắn lại nghĩ năm xưa khi còn thiếu niên lên núi Võ Đang học nghệ, muốn học được một chiêu nửa thức cũng đã là thiên nan vạn khổ rồi. Đến nay hắn đã thành danh trong võ lâm, ý nghĩ đã thay đổi, nên những món lợi dù có to lớn tới đâu hắn cũng không màng tới. Thật là tạo hóa khéo trêu người.

Thôi Mẫn Sinh nghe đệ tử nói qua thì nghĩ thầm: “Đồ đệ ta quả nhiên suy xét chu toàn, trước tiên đem di mệnh Cổ Mộc sư huynh ra cản đường thoái lui của hắn, sau đó mới đem món hời ra dụ, phàm người học kiếm, ai mà chẳng không tham tuyệt kỹ kiếm pháp? chỉ có điều làm như thế, có phần hơi tiện nghi cho hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Thù Cũ Võ Đang 4

Cao Phong đứng dậy ôm quyền nói: “Thật tình có lỗi với Thôi sư thúc và Tăng sư đệ, Cao Phong đối với sư mệnh không thể làm trái.”

Tăng Nhậm Nội quá đổi bất ngờ, gã đưa mắt nhìn Thôi sư phụ.

Thôi Mẫn Sinh tức đến dựng cả tóc đầu, lớn tiếng nói: “Người thật quá quắt! Người dám chống lại Võ Đang đồng môn, chống lại Vân sư bá người?”

Cao Phong dần lòng, không nói một lời, chỉ lẳng lẽ ngồi xuống.

Đường Trung Long thấy tình hình căng thẳng, xem bộ không xong, và để tránh cuộc ẩu đả có thể xảy ra, bèn đứng dậy nói: “Xin Thôi tiên bối bớt nóng, việc này thật khó cho cả đôi bên, xin mọi người bình tĩnh để dần dần thương lượng?”

Thôi Mẫn Sinh hừm thành tiếng: “Chúng tôi đã tận tình tận nghĩa, hắn trái lại chẳng mảy may tới ý người khác, như vậy làm sao thương lượng?”

Đường Trung Long nói: “Tại hạ vừa mới nghe nói, kiếm phổ năm ấy bị mất, không riêng gì Kinh Long Kiếm Pháp, mà còn có Thái Cực Kiếm Pháp nữa phải không?”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Ai nói là không phải?”

Đường Trung Long nói: “Đã như vậy, cho dù Cao Phong có viết ra ba chiêu Kinh Long Kiếm Pháp, để tiên bối mang về Võ Đang, nhưng vẫn không thể xem là hoàn chỉnh, và mối di hận của Vân Chương môn vẫn còn.”

Thôi Mẫn Sinh nói: “Trước mắt, chúng tôi đi được bước nào hay bước đó.”

Đường Trung Long lắc đầu nói: “Như vậy không phải là thượng sách, người lúc này nắm trong tay toàn bộ tuyệt kỹ kiếm pháp Võ Đang chẳng phải là Dương Bảo Thiên ư?”

Thôi Mẫn Sinh cảm hận nói: “Cái lão chết tiết đó đã thất tung hơn mười năm rồi, không biết còn sống hay đã chết?”

Đường Trung Long nói: “Lão ta ư? còn sống chán, không tin các hạ cứ hỏi Cao Phong.”

Thôi Mẫn Sinh hoài nghi, nhìn Cao Phong nói: “Ngươi có trông thấy lão ta?”

Cao Phong nói: “Cách đây hơn mười ngày tại Ngự Gia trấn sư diệt có thấy qua, lão ta sống ở Tây Vực mười năm, giờ đây đã lập giáo phái, lên làm giáo chủ, có thể nói bản tính khó dời, lão ta vẫn làm những chuyện thương thiên hại lý.”

Chu Bằng từ đầu đến giờ vẫn im lặng ngồi nghe, thấy song phương oan gia đụng nhau, bên này là bằng hữu giao hảo, bên kia là lang quân của ái đồ, ông thấy khó lòng mà chen vào, cuối cùng thấy tình hình đã biến chuyển, nên mới góp lời: “Đương Bảo Thiên đã quay về trung nguyên, lão huynh sợ gì mà không gặp lão ta? đến lúc đó sẽ thu hồi lại toàn bộ, đó không phải là tội hạo ư?”

Thôi Mẫn Sinh phát cánh tay áo: “Cũng đành chịu thôi.”

Cao Phong nghe qua, thầm nói: “Võ công Đương Bảo Thiên ngày nay cao thâm khó lường, để ta xem lão làm cách nào bắt Đương Bảo Thiên giao ra các kiếm chiêu đã mất, ngay cả Văn sư bá nếu ra tay đối địch, e rằng cũng chỉ thắng hơn năm thành là cùng.”

Thật ra lòng Thôi Mẫn Sinh đang ngấm ngầm kêu khổ, chỉ vì lời nói lỗ cương ra rồi, muốn thu lại cũng không xong, lão ta đường đường là sư đệ Chương môn Võ Đang, nếu không thấu đạt được tên phản đồ bị sa thải khỏi sư môn thì mất mặt quá? nhân tiện lời Chu Bằng nói, lão ta vội nương theo để giải vây.

Lúc này không còn gì để căng thẳng, Thôi Mẫn Sinh và Chu Bằng liền vui vẻ cùng nhau thuật các chuyện đã qua, vì đã lâu hai người chưa gặp mặt.

Cao Phong vì việc trúng độc của Đinh Hiểu Lan mà tâm tình bất ổn, lại bị Thôi Mẫn Sinh thúc ép việc kiếm phổ nên càng phiền muộn hơn, hần lập tức cùng Đường Trung Long đứng dậy xin cáo lui.

Hai người vừa nói chuyện phiếm, vừa đi tản bộ, chẳng mấy chốc đã vào tới thị trấn.

Cao Phong đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, hỏi: “Chu Bằng hình như có gửi thiệp mời tới lão gia ngươi, không biết lão gia ngươi có đi không?”

Đường Trung Long thờ dài, nói: “Lão gia ta công việc nhà rất bận, lại thêm đường xa xa xôi, chắc chắn sẽ không đi đâu, hơn nữa vụ Uy Vô tiêu cực chắc người đã biết, thực không hiểu cha ta sẽ xoay xở thế nào.”

Cao Phong nói: “Vạn nhất lão gia ngươi có đi, khi gặp ngươi, nhất định sẽ nghiêm khắc đánh cho ngươi một trận.”

Đường Trung Long cười khổ: “Nếu lão gia ta có đích thân tới đây, ta bị người đánh cho một trận cũng cam lòng, nói thật, đã mấy năm nay chưa gặp mặt, ta rất nhớ ông ta.”

Cao Phong nói: “Ngươi vì sao lại giận đối ông ta, đã mấy năm nay không về nhà?”

Đường Trung Long nói: “Vì chuyện Đường Cầm lục muội ta.”

Cao Phong liền nhớ lại, tại Đình gia từ lâu, Chương Lập có nhắc tới chuyện của mỹ nhân Đường Cầm, hần bèn thờ dài, nói: “Ta hiểu rồi, ngươi có phải muốn uy hiếp cha ngươi thấu hỏi lại lệnh trực xuất lục muội ra khỏi nhà phải không?”

Đường Trung Long nói: “Không ngờ ngươi cũng đoán ra được. Chuyện lục muội, có phải ngươi nghe anh em Chương thị nói?”

Cao Phong gật đầu hừ thành tiếng.

Đường Trung Long nói: “Họ nói lục muội ta phạm phải cấm kỵ của Đường gia phải không? mà lão gia ta cũng quá nghiêm khắc.”

Cao Phong nói: “Người không cùng lập trường, khi nhìn hoặc nghĩ tới sự việc cũng khác nhau, ngươi và lục muội tình thâm, tự nhiên ngươi sẽ đứng về phía cô ấy, nói không chừng lão gia ngươi cũng có chỗ khó xử.”

Đường Trung Long nói: “Chỗ khó xử của ông ấy là cổ chấp, chưa chắc mấy năm nay cha ta sẽ thay đổi tính tình.”

Đang nói tới đó, đột nhiên nghe không xa có tiếng roi quất ngựa veo veo vang lên, mọi người đi đường đều rồi loạn chạy tung tóe, tiếp theo là tiếng bánh xe lăn âm âm hòa lẫn với tiếng hò hét, thì ra đó là một cỗ xe ngựa đang ầm ầm phi tới.

Cao Phong và Đường Trung Long giật mình, định nhảy tránh sang một bên, vì cỗ xe ngựa như muốn đâm sầm vào họ.

Xa phu đánh xe đầu đội nón lá, thân thể nhỏ con, động tác nhanh chóng, bỗng thân hình triển khai, không nói một lời, roi ngựa trong tay như con rắn độc đánh vút về phía Đường Trung Long!

Cao Phong kinh hoàng, đang định lên tiếng báo hiệu, thì thấy Đường Trung Long tung người nhảy lên, tay trái giơ ra, nhoáng một cái đã chụp lấy đầu roi, tay phải hóa chưởng vỗ nhẹ vào ngực người xa phu.

Tên xa phu đó có vẻ sợ hãi cùng cực, vội buông roi ngựa ra, hai tay thu về bảo vệ lấy ngực, dùng mình ngăn chặn chướng đối phương.

Đường Trung Long đánh chướng đến nửa chừng thì đổi hướng, tay nhanh như tia chớp, biến thành trào chụp lấy nón lá người phu xa, rồi nhảy lùi về phía sau, đứng bên cạnh Cao Phong.

Cao Phong cảm thấy kỳ quặc, trở mắt nhìn cho rõ, thì ra người phu xa đó là một thiếu nữ xinh đẹp.

Chỉ thấy nàng ta phá lên cười, nói: “Ngũ ca, mấy năm không về nhà, võ công xem ra lợi hại quá.”

Mặt Đường Trung Long lộ vẻ vui mừng: “Thất muội, quả nhiên là muội.”

Ngay vào lúc này, ở trong cỗ xe bước ra một thiếu nữ khác, tuổi khoảng mười bảy mười tám, diện mạo và dáng điệu cũng xinh đẹp như thiếu nữ đánh xe, hai người con gái trông giống nhau đến sáu bảy phần, nàng ta nước mắt giàn giụa chạy đến nắm lấy tay Đường Trung Long.

Đường Trung Long thấy nàng ta, vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, giờ tay nắm lấy bả vai nàng, nói: “Bát muội, thì ra cô em hay chảy nước mắt của ta cũng tới.”

Nàng bát muội đó nhẹ nhàng gỡ tay anh mình ra, nói: “Đã lâu không thấy về nhà, muội rất nhớ huynh.”

Nàng thất muội đánh xe cười hi hi nói: “Ngũ ca, tiểu bát mỗi lần nghĩ tới huynh và lục muội đều rơi nước mắt, không ngờ hôm nay vừa mới thấy huynh là đã khóc rồi.”

Đường Trung Long và hai cô muội muội ly biệt đã lâu năm nay mới được trùng phùng, lại ở nơi đất khách quê người, nên cả ba tâm tình rất vui mừng và cảm động. Đường Trung Long vội giới thiệu với Cao Phong, thất muội tên là Đường San San, còn bát muội tên là Đường Đình Đình.

Cao Phong ôm quyền thi lễ, tự giới thiệu danh tính mình, rồi hấn thăm nghĩ: “Hai cô tỷ muội này, người thì tính tình nghịch ngợm, nhanh nhẹn hoạt bát, người thì đa sầu đa cảm, tâm tư tràn đầy, thật là một đôi trời sinh trái ngược nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đêm Trước Ngày Cưới 1

Đường San San nói với Đường Trung Long: “Ngũ ca, vừa rồi muội cùng tiểu bát nhìn thấy huynh và Cao Phong từ xa, định bụng sẽ hù dọa một chút, nhưng làm sao huynh nhận ra muội?”

Đường Trung Long mỉm cười nói: “Thứ nhất, động tác muội ra roi, tuy có cố gắng che giấu, nhưng vẫn còn dấu tích chiêu “Bạt Dương Thủ” của Đường môn ta, thứ hai, hình dáng và giọng nói đã tố cáo muội là người cùng quê, thứ ba, khi ta phản kích chụp vào cây roi, muội ngay cả roi cũng không cần, chỉ lo cố gắng hết sức phòng thủ, lúc đó ta đã đoán ra muội chính là “Con sâu phá phách” (biệt danh của Đường San San) của ta.”

Đường San San cười nói: “Thật không ngờ huynh lang bạt giang hồ có bấy nhiêu năm, lại có thể biến thành lão luyện như vậy.”

Đường Trung Long nói: “Còn muội tánh vẫn như xưa, vẫn quỷ quái phá phách.”

Đường Đình Đình nói: “Tỷ ấy bị phụ thân mắng hai lần, bây giờ đã ngoan ngoãn nhiều rồi.”

Đường Trung Long nói: “Lão gia vẫn khỏe chứ?”

Đường Đình Đình nói: “Phụ thân vẫn khỏe, chỉ là khi đề cập tới huynh và lục tỷ, cha bề ngoài làm ra vẻ không còn gì để nói, nhưng muội có thể nhìn ra, nội tâm cha đang đau đớn vô cùng.”

Đường Trung Long nghe xong, lòng cảm thấy chua xót, không biết phải nói gì.

Đường San San cũng nghiêm nét mặt, nói: “Lúc tiêu cực của gia đình nhị tỷ xảy ra sự cố, lão gia, đại ca, tam ca và tứ ca vội chạy đi liên lạc với các bằng hữu trong võ lâm để nhờ giúp điều tra chân tướng sự việc, cha đã biết huynh đi kinh thành để lo liệu cho gia đình nhị tỷ, lúc đó người rất tán thưởng huynh.”

Đường Trung Long nói: “Lúc đó lão gia nói gì.”

Đường San San nói: “Lão gia nói huynh tuy phản nghịch, nhưng đến khi gia môn có chuyện thì xông xáo đi đầu, thật không hổ danh là hảo nam nhi của

Đường gia.”

Lòng Đường Trung Long dường như có chút ám áp, hần suy nghĩ mấy năm nay giữa mình và phụ thân có chỗ xung khắc, không hiểu nhau, tuy hần có nguyên nhân riêng của mình, nhưng lẽ nào phụ thân hần thực sự có sai lầm? nếu như người không có thì sao, vậy sai lầm ấy là do ai?

Đột nhiên có tiếng khàn khàn phá tan dòng suy nghĩ của Đường Trung Long: “Cao Phong, là người đấy ư? quả nhiên là người!”

Đường Trung Long quay người về phía quán rượu gần đấy, thì thấy có một hán tử say rượu đang từ trong quán bước ra, người đó tuổi không lớn, mắt lơ đãng, chân bước ngả nghiêng, trong tay cầm bình rượu, đang tiến về phía bọn họ.

Cao Phong buột miệng nói: “Luru Hàn Tùng!”

Người say rượu đó chính là Luru Hàn Tùng, lúc gã cũng nhận ra Cao Phong thì tựa hồ như đã tỉnh được mấy phần, nhưng giọng nói vẫn còn lè nhè: “Cao Phong, người chẳng phải là đã thành thân với Đinh Hiểu Lan rồi sao? sao còn chạy tới đây làm gì? còn hai vị cô nương xinh đẹp này là ai?”

Cao Phong thấy gã say vì tình, nói năng lảm nhảm, trong lòng bỗng nổi lên niềm thương xót, nói: “Luru Hàn Tùng, việc gì người phải khổ như vậy?”

Luru Hàn Tùng đột nhiên phá lên cười, cười đến nỗi nước mắt trào ra: “Sao ta phải khổ như thế? người vừa mới nói phải không? tại sao Đinh Hiểu Lan lại đối xử với ta như vậy? vì nàng, ta chẳng màng bất cứ thứ gì trên đời, vì nàng ta có thể chết cũng cam, nhưng tại sao nàng ngay cả nhìn ta cũng không thèm để trong mắt”

Đường San San thấy gã ăn nói lảm nhảm một mình, không ngăn được cười nói: “Thì ra là một hán tử si tình.” Rồi quay sang nói với Cao Phong: “Hần thích tân nương của huynh phải không?”

Cao Phong không trả lời nàng ta, đối diện với Luru Hàn Tùng nói: “Mấy ca ca của người đâu? Họ có biết người ra ngoài uống rượu không?”

Bỗng một âm thanh quen thuộc truyền tới: “Ta cùng với hần đi uống rượu!” giọng nói đó trầm nặng, gương mặt lạnh lùng, Cao Phong nhận ra là Luru Hàn Bách.

Luru Hàn Bách đang đứng trước quán rượu, nói: “Uống rượu giải sầu, để sau khi em ta uống rượu, hy vọng nỗi thống khổ trong lòng nó sẽ giảm đi đôi chút.”

Cao Phong ngậm ngậm thờ dài, nói: “Thì ra thế.”

Luru Hàn Bách nói: “Ngoài cách đó ra, ta không còn nghĩ ra cách nào khác để giúp em ta giải sầu.”

Cao Phong lặng thinh, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đêm Trước Ngày Cưới 2

Đường Đình Đình tức cảnh sinh tình, thờ dài ai oán, miệng lẩm bẩm một mình: “Tiếc thay cho một gã tình si, đúng là lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình.”

Đột nhiên Luru Hàn Tùng nhìn chằm chằm vào mặt Cao Phong nói: “Ta vừa mới hỏi người? Người sao không đi cùng với Đinh Hiểu Lan? Chẳng phải hai người đã thành thân rồi sao?”

Cao Phong nói: “Ta và Đinh Hiểu Lan ngày mai mới làm lễ cưới, hôm nay không tiện gặp mặt, do đó ta mới ra ngoài một mình.”

Luru Hàn Tùng lắc đầu, cặp mắt lơ đãng trông rất khủng khiếp, một lát sau mới nói: “Thì ra là ngày mai, chắc chắn bây giờ nàng hạnh phúc lắm, chỉ cần nàng hạnh phúc là được rồi.”

Gã đột nhiên ném bình rượu trong tay xuống đất, nắm lấy ngực áo Cao Phong, hét lên: “Người nhất định phải đối xử với nàng thật tốt, nghe rõ chưa?”

Cao Phong gật gật đầu.

Sau khi nghe đối phương khẳng định câu trả lời, Luru Hàn Tùng mới chịu buông tay ra.

Lúc gã buông tay, lòng bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường, cảm giác giống như hồi còn bé được mẹ ẵm trong tay.

Gã đột nhiên quay người, nói với Lưu Hàn Bách: “Đại ca, chúng ta về nhà thôi.”

Lưu Hàn Bách hơi ngạc nhiên: “Được rồi.” y bước lại gần, đưa tay dìu Lưu Hàn Tùng về nhà.

Cao Phong đưa mắt nhìn theo Lưu Hàn Tùng cho tới khi mất hẳn, lòng thầm nghĩ, tình yêu mang lại cho con người vui vẻ và hạnh phúc, nhưng đồng thời nó cũng tạo cho con người đau thương và thù hận.

Thật vậy, tình yêu đã mang lại cho Đinh Hiểu Lan vui vẻ và hạnh phúc, cho dù có dùng hết các hoa từ tốt đẹp trên đời này cũng khó mà miêu tả nổi.

Quần áo cưới cô dâu đỏ rực lộng lẫy, tha thướt khoan thai, càng làm tăng thêm vẻ đẹp kiều diễm của nàng.

Chu Bình đứng bên cạnh giúp nàng trang điểm đầu tóc, nàng ta cũng cảm nhận được nỗi vui sướng của nàng.

Nhìn qua kính đồng, như chợt phát hiện điều gì, Chu Bình không ngăn được cười, nói: “Lan tỷ tỷ, con người khi có chuyện vui mừng thì đều biểu lộ hết ra mặt, tỷ tỷ không những mặt mày tươi thắm thêm, mà giữa chân mày cũng có biến hóa.”

Đinh Hiểu Lan cười nói: “Muội chỉ khéo vớ vẩn.”

Chu Bình liền chỉ tay vào chân mày trái của Đinh Hiểu Lan, nói: “Tỷ xem có phải ở đây đã xuất hiện một điểm hồng nho nhỏ, tỷ đã nhìn thấy nó chưa?”

Đinh Hiểu Lan cũng cảm thấy kỳ lạ, ồ lên một tiếng rồi nói: “Quả nhiên là nó, tỷ không biết nó đã có từ bao giờ.”

Chu Bình nói: “Ngay cả bản thân mình mà cũng không biết nữa, nhưng điểm hồng này không hiển thị gần chỗ mắt, vị trí của nó càng làm tăng thêm vẻ đẹp của mỹ nhân, thật là khéo léo vô cùng.”

Đinh Hiểu Lan kéo lấy tay nàng ta nói: “Xem miếng lưỡi muối ngọt ngào như vậy, chắc mới ăn mật ong phải không?”

Chu Bình cười nói: “Ai nói là không ăn, muối từ khi bước chân vào Đinh gia trang đã bị bầu không khí vui vẻ làm cho miếng lưỡi ngọt ngào rồi, và cũng không biết đã ăn bao nhiêu mật ong nữa?”

Đinh Hiểu Lan bị nàng ta trêu chọc, nàng làm bộ giận, rồi lắc đầu cười ngặt nghẽo.

Một lát sau, bỗng Chu Bình hỏi: “Lan tỷ tỷ, tỷ yêu Cao Phong sâu đậm như vậy, không biết tỷ đã yêu huynh ấy ở điểm nào?”

Đinh Hiểu Lan bị hỏi một câu làm cho ngây người ra, nàng trầm ngâm nói: “Tỷ thích huynh ấy ở tính kiên cường, thành thực, thẳng thắn và đối xử với người có trung nghĩa.”

Chu Bình nghe xong, có vẻ tư lự, nói: “Ồ, nếu một nam nhân có đầy đủ nhân cách như vậy, thật đáng khâm phục.”

Đinh Hiểu Lan cười nói: “Nếu muội thích thì gả cho huynh ấy, làm thứ thiếp cũng được mà?”

Chu Bình lập tức đỏ hồng hai má, nói: “Chỉ sợ hai chị em mình bằng lòng, nhưng huynh ấy lại không đồng ý?”

Trong lúc hai người đang trò chuyện vui vẻ, thì bỗng nhiên ở bên ngoài cửa sổ có tiếng đót pháo, rồi có tiếng trẻ con nô đùa ầm ĩ lên, thì ra là trẻ con của các gia đình quen biết chung quanh đang rủ nhau kéo tới để xem mặt cô dâu.

Chu Bình vội hốt một nắm kẹo điểm tâm, đem ra phân phát cho đám trẻ.

Nàng đang phát kẹo điểm tâm thì thấy ở phía sau đám trẻ, Đinh Tương Ngọc đang dẫn hai thiếu nữ xinh đẹp đi vào phòng.

Đinh Tương Ngọc mỉm cười nói: “Chu sư muội, thật khổ cho muội.”

Chu Bình lên tiếng đáp lại, trong lòng hơi có bất ngờ, nàng đưa mắt nhìn hai thiếu nữ.

Hai người đó chính là thất muội Đường San San và bát muội Đường Đình Đình của Đường gia.

Đinh Tương Ngọc vội nói: “Hai vị này là khách xa từ Đường gia tới, tiểu muội đã hay biết chưa?”

Chu Bình nói: “Muội bây giờ mới biết.”

Bốn người cùng bước vào phòng Đinh Hiểu Lan.”

Đinh Hiểu Lan lúc đó ở trong phòng đã nghe được, vừa thấy mọi người bước vào, lập tức đứng lên nói: “Nhị ca, là huynh mới tới đó à.”

Đinh Tương Ngọc chưa kịp mở miệng giới thiệu, thì đã nghe một trong hai thiếu nữ đó cười nói: “Cô dâu xinh đẹp thật!”

Đình Hiếu Lan đỏ mặt, liền chấp tay hành lễ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đêm Trước Ngày Cưới 3

Dưới sự giới thiệu của Đình Trương Ngọc, các nữ nhân trong phòng ai nấy đều tự mình khai báo tên tuổi.

Trong đám nữ nhân đó, Đình Hiếu Lan lớn nhất mười chín tuổi, kế đó là Chu Bình, Đường San San và nhỏ nhất là Đường Đình Đình.

Đình Hiếu Lan khi đã biết hai nữ nhân Đường gia là muội muội thân thích của Đường Trung Long, thì nàng rất thân mật gần gũi với họ.

Đường San San tính tình cởi mở, miệng lưỡi nhanh nhẹn hoạt bát nên rất tâm đầu ý hợp với Chu Bình và Đình Hiếu Lan.

Các nữ nhân chỉ chuyên bàn luận về son phấn, và chuyện tình cảm riêng tư phái nữ, làm cho Đình Trương Ngọc cảm thấy lạc lõng một mình, cuối cùng gã đành lấy cớ cáo từ lui ra.

Mãi về sau, Đường San San mới nói đến các chuyện thú vị và phong cảnh trên đường từ Thục Trung tới đây, nàng cũng kể khi vừa mới vào An Khánh thành thì ngẫu nhiên gặp Cao Phong và Đường Trung Long, nàng đã giả bộ không quen biết đánh xe đâm vào, để nghịch ngợm hù dọa bọn họ. Kể tới đây, nàng lấy làm đắc ý, và tiếp tục tường thuật câu chuyện rất sinh động và ngoạn mục này.

Chu Bình và Đình Hiếu Lan nghe tới đó, không ngăn được thắc mắc cùng hỏi: “Lúc đó nhất định bọn họ sẽ hoảng hốt cuống cuống lên?”

Đường Đình Đình nói: “Ngũ ca rất thông minh, lúc đó lại có thể đoán ra là thất muội.”

Đình Hiếu Lan cười nắc nẻ: “Tặc Đường ngũ, để hôm nào bốn chị em ta sẽ hòa nhau trêu chọc huynh ấy một phen.” Những người còn lại nghe vậy đều bật cười tán thành.

Đường San San nói với Đình Hiếu Lan: “Bây giờ đừng nói chuyện người khác nữa, hãy nói về Cao Phong của tỷ đi, Lan tỷ, muội có cảm giác là tỷ rất thích huynh ấy, tại sao vậy?”

Đình Hiếu Lan trầm tư giây lát, nói: “Chuyện đó đã là hai năm rưỡi trước, lúc đó tỷ mới mười bảy tuổi, năm đó, cánh lái buôn muối ở Hoài Bắc có xung đột lợi ích với Kim Kiếm bang tại Hán Thủy, về sau cuộc náo nhiệt này đã làm cho quan phủ bản xứ phải nhảy vào cuộc. Kim Kiếm bang ý người đông thể mạnh, mặc sức tung hoành ngang ngược, thì hành nhiều thủ đoạn khiến cho quan phủ phải tiến thoái lưỡng nan. Trùng hợp vào lúc đó Cao Phong có ở gần gần đây, và vô tình nghe được chuyện này, lúc đầu huynh ấy không hiểu rõ sự tình cho lắm, chỉ mãi sau này mới biết, vì thấy quan lão gia bản xứ là quan thanh liêm, thương nước yêu dân, là vị quan tốt, nên huynh ấy mới nổi lòng nghĩa hiệp, quyết định tương trợ cho quan nha. Lúc huynh ấy nhảy vào thì cuộn chiến giữa quan phủ và Kim Kiếm bang đang càng lúc càng ác liệt, Kim Kiếm bang đã liên tiếp nhiều lần phái cao thủ tới, nhưng lần nào cũng đều bị Cao Phong đánh bại. Về sau, cuộc chiến hầu như đã biến thành cuộc xung đột giữa Cao Phong và Kim Kiếm bang.”

Ngừng giây lát, Đình Hiếu Lan nói tiếp: “Bang chủ Kim Kiếm bang là Vân Phi Tường ban đầu biết rất ít chuyện tranh chấp tiền tài trong bang, nhưng đến khi sự việc càng lúc càng lớn, cuối cùng thì đã làm kinh động tới ông ta, sau khi cho người điều tra tỉ mỉ lai lịch của Cao Phong, ông ta liền phái Phó bang chủ Khúc Lâm Giang và Tôn Đại Hổ của Tam Đương gia tới giải quyết việc Cao Phong bằng võ lực, nhưng cả hai đều bị huynh ấy đánh bại.”

Nghe đến chỗ này, Đường San San nói: “Trong võ lâm đã có lời đồn, Tôn Đại Hổ đó có ngoại hiệu là Tiêu Trùng Phi, chuyên sử dụng Đại Thiết Chử (cái chày bằng sắt), có sức mạnh vô song, chiêu thức trầm nhưng kinh lực rất dũng mãnh, người bề ngoài trông thô lỗ nhưng võ công bên trong lại thuộc hàng đệ nhất lưu.”

Đình Hiếu Lan gật đầu, nói: “Muội nói không sai, ông ta là con người đặc biệt, ngoại trừ Vân Phi Tường ra, ai ông ấy cũng đặt ngoài mắt con mắt, võ công ông ấy vừa lợi hại vừa đặc thù, nếu Cao Phong lúc đó không luyện Kinh Long Kiếm Pháp đến cảnh giới cao thâm, muốn đánh thắng ông ấy chắc chắn không phải dễ dàng. Còn Phó bang chủ Khúc Lâm Giang cũng không phải là người dễ trêu, ông ta vừa có dũng vừa có mưu, kiếm pháp lại cao thâm, lúc đó đã đấu với Cao Phong hơn ba trăm chiêu, chỉ có thất bại mỗi nửa chiêu. Tin tức hai người đó bị thất bại truyền về đã khiến cho toàn thể Kim Kiếm bang trên dưới phải chấn động, vì Kim Kiếm bang từ khi khai sáng bang phái cho tới nay chưa từng có sự kiện đó, Vân Phi Tường trong cơn phẫn nộ đã quyết định đích thân đi khiêu chiến với Cao Phong. Nhưng vì ông ta là nhân vật cao thủ hàng đầu đã nổi danh từ lâu trong võ lâm, nên rất xem trọng mặt mũi, sợ người ngoài nói ông ta ý lớn hiệp nhỏ, hoặc lấy nhiều thắng ít, sau khi đã ấn định địa điểm giao đấu ở Hoàng Hạc Lâu, ông ta đã cho mời các nhân vật tiền bối trong võ lâm tới đó chứng kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Đêm Trước Ngày Cưới 4

Chu Bình tiếp lời nói: “Khi đó Vân Phi Tường có gửi thiệp mời phụ thân, vừa lúc tỷ tỷ đòi theo người đi dự hội, nên mới quen biết với Cao Phong phải không?”

Đinh Hiểu Lan gật đầu nói: “Lúc đó tỷ cùng đi với sư phụ, khi đến nơi mới biết, thì ra ngoài việc mời sư phụ ra, ông ta còn mời nhiều người khác nữa như: Chương môn Võ Đang Vân Nạn đạo trưởng, Thiếu Lâm phương trượng Tuệ Nhân đại sư, Chương môn Hoa Sơn Cát Như Lão, Chương môn Bắc Nhạc Hằng Sơn Mộng Như sư thái, ngoài ra còn có đông đảo các giang hồ hảo hán, các anh hùng hào kiệt võ lâm không mời mà đến để xem náo nhiệt, thật là quần hùng tập hội ngàn năm hiếm có.”

Nàng uống ngụm trà, rồi tiếp tục kể: “Khoảnh khắc tỉ võ quyết chiến sắp đến, bầu không khí trở lên khẩn trương cực điểm. Trước đó, các cuộc đánh cá đã sớm được triển khai, có người đánh cá Cao Phong sẽ thắng, họ nói huynh ấy xuất thân từ phái Võ Đang, thân thủ bất phàm, ngay cả hai mãnh tướng của Kim Kiếm bang cũng không địch nổi, tất nhiên kỳ này huynh ấy sẽ thừa thế tiến lên. Nhưng đại bộ phận những người ở đó đều đánh cá và xem trọng Vân Phi Tường, họ nói ông ta đã từng trải trăm trận, bách chiến bách thắng, kiếm pháp lại quá điêu luyện, nên khó lòng mà bị đánh bại được.”

“Cuối cùng thì cuộc quyết chiến bắt đầu, Vân Phi Tường tự cho mình là cao thủ tiền bối, nhường cho Cao Phong xuất chiêu trước, Cao Phong chụp lấy cơ hội này, liền tiếp tấn công bằng ba chiêu Kinh Long Phi Thiên, công thế nhanh chóng và mạnh mẽ, uy lực như sấm dậy, mặc dù võ công Vân Phi Tường cực cao, nhưng cũng bị bức bách làm cho chân tay lúng túng.....”

Đường San San có vẻ nghi ngờ, vội ngắt lời nàng nói: “Hiểu Lan, tỷ nói Cao Phong dùng ba chiêu tấn công đều cùng là một chiêu thức phải không?”

Đinh Hiểu Lan gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Đường San San nói: “Cao Phong đối diện với một cao thủ từng trải như thế, mà lại chỉ dùng có một chiêu, há không phải là để sơ hở cho đối thủ lợi dụng thời cơ ư?”

Đinh Hiểu Lan cười, nói: “Đây chính là đạo lý luyện kiếm của Cao Phong, huynh ấy đã cố gắng tự mình đơn giản hóa chiêu pháp, rồi đem chiêu pháp đơn giản ấy luyện cho tới thuần thục cao độ, luyện tới mức vận chuyển kiếm chiêu thu phát theo như ý muốn mới thôi.”

Nàng nói đến đó, dừng lại giây lát, tựa hồ như muốn cho người nghe có thời gian thưởng thức. Quả nhiên Chu Bình và hai nữ nhân Đường môn đều lặng thinh, dường như họ đang suy nghĩ đến quan niệm kiếm đạo của Cao Phong.

Trải qua một lát, Đinh Hiểu Lan ôn tồn nói: “Với cách luyện kiếm, vận chiêu và công địch như vậy, Cao Phong đã khiến cho mọi người phải bất ngờ và ngạc nhiên, còn riêng huynh ấy thì đã thu được hiệu quả tối đa trong công thế.”

Chu Bình tiếp lời nói: “Tỷ nói vậy thì muội rất tin và cũng đã sớm hiểu, bởi vì phụ thân có kể qua việc Cao Phong thi đấu với Vân Phi Tường, người nói Cao Phong chỉ dùng có mỗi chiêu thức ‘Kiếm Tẩu Trung Cung’ (kiếm chạy trong cung) thôi mà đã luyện tới cảnh giới thu phát như ý, thích ứng trong mọi tình huống, cho dù có hàng cao thủ hạng nhất nào luyện qua chiêu thức đó thì cũng chỉ đạt ở mức bình thường mà thôi, còn Cao Phong thì trái lại, kiếm thức đó đã được luyện tới mức có thể xuất chiêu ở bất kỳ tư thế nào, cho dù là ở tư thế nghiêng, lùi, nhào lộn, tất cả đều chuẩn xác, huynh ấy đã đem tuyệt kỹ ‘Kinh Long Kiếm Pháp’ của phái Võ Đang, luyện đến liên hoàn xuất chiêu theo như ý muốn, uy lực khó mà tưởng tượng nổi.”

Đinh Hiểu Lan nét mặt lộ đắc ý, nói: “Huynh ấy tuy tấn công ba chiêu giống nhau, nhưng bộ vị công kích, thân pháp xuất kiếm đều khác nhau, cứ liên miên tiếp nối, uy lực không thể chống đỡ, mặc dù Vân Phi Tường đã từng trải trăm trận, nay bỗng nhiên gặp thế công quái dị của Cao Phong, làm cho trở tay không kịp, cuối cùng bị rơi xuống thế hạ phong.”

“Nhưng Vân Phi Tường quả không hổ thẹn là nhân tài có võ học tuyệt đỉnh đương thời, tuy ở thế hạ phong, nhiều lần gặp hiểm chiêu, nhưng vẫn ngoan cường chống đỡ, mười chiêu đầu chỉ lo phòng thủ và tránh né, nhưng sau mười chiêu, ông ta dần dần nắm được quy luật kiếm pháp của Cao Phong, nên cứ trong mười chiêu phòng thủ thì cũng có khả năng phản kích lại một chiêu. Vào thời điểm đó, tỷ nghĩ mọi người đứng ngoài quan sát đều có tâm trạng giống nhau, tâm tình ai nấy đều bị kích thích khẩn trương đến cao độ, và cảm thấy mình rất may mắn có được cơ hội mười năm khó gặp này, được chứng kiến hai đại cao thủ kiếm thuật so tài, lúc đó tỷ thầm nghĩ nếu mình là Vân Phi Tường thì sẽ không biết phải ứng phó làm sao. Vì Chương môn phái Võ Đang Vân Nạn đạo trưởng và sư phụ tỷ đứng khá gần, lúc Cao Phong tấn công ba chiêu, cả hai đều buộc miệng reo hò lên: ‘Hảo tiểu Cao Phong! Hảo diệu kiếm pháp!’”

Đường San San cuối cùng không kiên nhẫn nổi nói: “Cao Phong dù gì cũng xuất thân từ Võ Đang, đạt được thành tựu như thế, chắc Vân Nạn đạo nhân nhất định sẽ vui lòng.”

Đinh Hiểu Lan cười nói: “Điều đó đương nhiên. Cái gọi là Tiểu Tắc Bì Trường, Vân Phi Tường đã còn khả năng phản kích lại một chiêu, thì Cao Phong tất nhiên phải xuất chiêu chống đỡ, và cứ như thế họ đã giao đấu với nhau trên trăm chiêu, dần dần ưu thế của Cao Phong bị giảm sút, và thực lực võ học bền bỉ của Vân Phi Tường lại tăng lên, cả hai đã đấu cho tới chiêu tối, cao thấp khó phân.”

Nói đến đây, nàng dường như đã mệt, đột nhiên ngáp một hơi dài, ngã người nằm xuống giường.

Chu Bình cười nói: “Đã tới chỗ quan trọng, sao tỷ không nói ra kết quả trận đấu đi, để hai vị Đường gia muối muối khỏi phải chạy đi tìm kiếm tân lang của tỷ tra hỏi.”

Đường Đình Đình mở to mắt, nghiêm trang nói: “Lan tỷ tỷ, nếu tỷ không nói, muối sẽ đi kiểm Cao Phong ngay bây giờ.”

Đình Hiểu Lan uể oải ngồi dậy nói: “Kết quả sau cùng, hai người đã đấu với nhau hơn ngàn chiêu, bất phân thắng bại, cuối cùng cả hai đều khâm phục lẫn nhau, và đã bắt tay giải hòa.”

Chu Bình thực ra đã sớm biết kết quả, nhưng nàng lại thích ngồi cười cười nhìn hai cô nương Đường gia, tựa như muốn nghe hai người đó có nói gì chẳng.

Đường San San cắn môi, nói với Đình Hiểu Lan: “Cuộc chiến giữa Cao Phong và Vân Phi Tường tại Hoàng Hạc Lâu đã làm chấn động võ lâm, và được lưu truyền rộng rãi trong giang hồ, hơn một năm trước muối đã từng xem qua câu chuyện này trong một cuốn Bình Thư, nhưng không được đầy đủ cho lắm, trong đó họ viết Vân Phi Tường là Tây Sở Bá Vương chuyển thế, còn Cao Phong là con của Tây Hải Long Vương đã giáng trần xuống thế gian.”

Đình Hiểu Lan bật cười nói: “Chuyện vậy mà muối cũng tin.”

Đường San San nói: “Muội vốn không tin các chuyện trong Bình Thư.” Cô ta cười rồi liếc mắt về phía Đường Đình Đình: “Nhưng lại có người tin tưởng vô cùng, vì chuyện đó mà đã tranh luận với muội.”

Đường Đình Đình có vẻ ngờ ngàng khi nghe kết quả câu chuyện, đột nhiên bừng tỉnh, đứng dậy nói: “Muội cho dù có tin tưởng thì đã sao? nhưng tỷ dựa vào đâu nói Vân Phi Tường không phải là Tây Sở Bá Vương chuyển thế, còn Cao Phong thì không phải là con của Tây Hải Long Vương đã giáng trần?”

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hôn Lễ Biến Động 1

Ngày mười tám tháng ba là ngày cưới của Cao Phong và Đình Hiểu Lan.

Bầu trời quang đãng, ngày song hỉ, Đình gia trang mở đại tiệc, giờ Tý là giờ khai tiệc, các khách giang hồ hảo hán, võ lâm hào kiệt của các lộ gần, xa tập nập kéo tới không ngớt, các danh thiếp chúc mừng, thăm hỏi gia trang được liên tục chuyển vào trong sảnh như nước chảy.

Đến giờ ngọ, Tung Sơn phái Tử Hà đạo trưởng, Hoa Sơn phái Cát Như Lâu, Hằng Sơn phái Mộng Như sư thái, năm anh em Phi Ngư bang, đều lần lượt kéo đến, và thêm Cao Phong, Đường Trung Long, Thôi Mẫn Sinh, tất cả đều ngồi vừa vặn kín hàng ghế đầu.

Chu Bằng tuy giao hảo với bằng hữu rất nhiều, nhưng rất khó có dịp được tề tụ đông đảo mọi người như hôm nay, tự nhiên trong lòng không khỏi vui mừng. Sau khi dẫn đám đệ tử từ xếp chỗ ngồi cho khách khứa các lộ tới chúc mừng xong, ông bèn tranh thủ trở lại ghế ngồi tiếp khách.

Phi Ngư bang lão tứ Lâm Tử Thanh có ngoại hiệu là “Diệu Bút Thư Sinh”, văn võ song toàn, bác cổ thông kim, hay thích kể chuyện các bậc kỳ tài trong võ lâm, lúc đó đang thao thao bất tuyệt kể chuyện phong lưu nam nữ.

Từ Hà đạo trưởng bản tính phóng khoáng, sau khi nghe xong hứng thú nói: “Lâm tứ, người xuất gia như chúng tôi ngồi vào bàn rượu là đã mất đi về tôn nghiêm rồi, bây giờ các hạ lại đem chuyện tư tình nam nữ ra nói, không sợ chúng tôi sẽ hoàn tục hết sao?”

Những người còn lại nghe vậy, đều bật cười vui vẻ.

Mọi người đang uống rượu say sưa, bỗng nghe ở bên ngoài công trang có nhiều tiếng pháo nổ, âm thanh rất lớn, liên miên không dứt, tiếp theo đó là tiếng đàn sáo hòa nhịp với tiếng pháo.

Mọi khách mời đều ngạc nhiên, ngưng việc cầm đũa uống rượu, ai nấy đều trầm nghĩ, không biết là khách quý phương nào? sao lại có khí phái lớn thế!

Ngay vào lúc này, quân gia Tri Khách hấp tấp chạy vào truyền báo, thì ra là Kim Kiếm bang cho người tới chúc mừng.

Chu Bằng gật đầu rất nhanh: “Kim Kiếm bang và ta giao tình rất thân, sao không mời vào?”

Cao Phong cũng hơi bất ngờ, đứng dậy nói: “Kim Kiếm bang phái người nào tới?”

Quân gia Tri Khách nói: “Là người mập lùn, hình như là họ Tôn.”

Cao Phong quay sang nói với Chu Bằng: “Chắc là Tôn Đại Hồ.”

Chu Bằng gật đầu nói: “Theo ta ra ngoài tiếp hân.”

Hai người rời bàn rượu, vừa ra khỏi đại sảnh thì đã thấy có mười gã hán tử cường tráng đang khiêng mấy cái hòm quàng vào trong sân, người cầm đầu là một gã vừa mập vừa lùn, cái đầu trọc rất to bóng láng, ngay một chân tóc cũng không có, cặp mắt rất sáng, vừa thấy Cao Phong ra nghênh đón, gã đã bật cười hi hi, cất giọng sang sảng nói: “Cao Phong huynh đệ, quả nhiên là đại hỷ của huynh đệ, Vân lão bang chủ công việc đầy người, không thể đích thân tới đây, vì thế tôi đại diện cho bang chủ và toàn bang tới đây, hy vọng tân hôn của huynh đệ sẽ tràn đầy đại hỷ, đại cát và đại lợi!”

Cao Phong mỉm cười chấp tay nói: “Tôn huynh chó khách sáo, đi đường xa vất vả, xin mời vào trong.”

Chu Bằng cũng hành lễ, mỉm cười nói: “Tôn lão tam, các hạ quá khách sáo, xin mời vào.” lòng ông lại thầm nghĩ: “Người này trước nay ăn nói cộc cằn, nay vừa mới gặp mặt đã chào hỏi văn vẻ, làm như đã có chuẩn bị trước, nhưng hôm nay là ngày vui, ông ta đừng có khoa trương mới hay.”

Tôn Đại Hồ đưa mắt nhìn Chu Bằng, a một tiếng rồi mới nói: “Chu Bằng, thì ra là các hạ, sao các hạ và Cao Phong thân mật thế, ồ, ta hiểu rồi, người hôm nay thành thân với Cao Phong, chính là con gái của các hạ phải không?”

Chu Bằng lập tức ngạc nhiên, không biết phải phản ứng làm sao, cười khổ nói: “Không đúng, không đúng, người thành thân với Cao Phong là tiểu đồ Đình Hiếu Lan.” Ông thầm nghĩ: “Cái thằng cha này, ở đây rõ ràng là Đình gia trang, lẽ nào trong óc hân có vấn đề?”

Tôn Đại Hồ thấy đoán không trúng, lòng không khỏi bối rối, lập tức im lặng theo Cao Phong và Chu Bằng vào đại sảnh dự tiệc.

Vào trong sảnh, gã thấy các lộ anh hùng hào kiệt tới chúc mừng rất đông, khoảng mấy trăm người, tâm tình bỗng trở lên vui vẻ, nhìn lên hàng ghế đầu thấy có Tử Hà đạo trưởng, Cát Như Lâu và mấy người có tiếng tăm khác thì lập tức bật cười hô hô, nói: “Cao Phong, huynh đệ thật là có mặt mũi, lại có thể mời được các nhân vật cầm đầu các danh môn đại phái như thế, nhưng ta thấy cũng chẳng có gì nổi bật, quả chúc mừng của họ có dám so sánh với Kim Kiếm bang ta không? quả mừng hôm nay ta mang tới gồm có ba ngàn lượng bạch ngân, ba trăm lượng hoàng kim, ngoài ra còn có một đôi phi thúy ngọc bạch thỏ, Vân lão đại còn nói, đôi ngọc bạch thỏ này trị giá liên thành, vì Cao Phong là hảo hán tử, rất đáng được kết giao, đáng được tặng trọng lễ, ha ha! Nếu các vị nào ở đây thấy không phục, thì đừng ngần ngại ra lãnh giáo vài chiêu, nếu Tôn Đại Hồ ta khiếp sợ, thì sau này ta sẽ không mang họ Tôn nữa.

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Hôn Lễ Biến Động 2

Lời nói của y chung chung, giọng điệu lại thô tục, khiến cho mọi người trong sảnh đều nghe rõ.

Những người nghe đã quen thuộc tính nết của Tôn Đại Hồ, thì ngấm ngấm cười thầm, nhưng vì ngại uy phong của Kim Kiếm bang nên không dám cười thành tiếng, với lại họ không biết ý của Tôn Đại Hồ như thế nào, sợ gã hiểu lầm sẽ gây thêm phiền phức, không ngờ trên đời rốt cuộc lại có kẻ cuồng vọng vô liêm sỉ đến thế?

Cao Phong và Chu Bằng đang chuẩn bị nói vài câu để tạm thời xoa dịu tình thế căng thẳng, thì đột nhiên nghe một giọng trầm trầm cất lên từ góc nhà phía nam: “Khí thế của Kim Kiếm bang lớn thật! dám tự cao tự đại, không xem ai vào đâu cả!”

Giọng nói vừa cất lên đã khiến mọi người trong sảnh đều cảm thấy bất ngờ, người nào mà gan dạ như thế, dám ngang nhiên khiêu chiến với một bang hội lớn nhất trong võ lâm.

Tôn Đại Hồ lập tức sa sầm nét mặt, quát mắng: “Con mẹ nó, đồ cậu tạp chủng, có đáng mặt hán tử thì đứng lên nói chuyện, đừng có ru rú trốn trong đám đông như thế!”

Chỉ nghe giọng trầm trầm đó lại nói: “Nếu có cậu tạp chủng thì cũng không mắc mớ tới con mẹ ngươi, xem cái đầu ngươi lúc sinh ra đã có sẵn óc heo rồi, không biết ai đã dính với mẹ ngươi để có ngươi?”

Tôn Đại Hồ dậm chân giận dữ, thét rống lên: “Con mẹ ngươi có ngon thì đứng ra đây!”

Đột nhiên, vù một cái, bàn ghế bỗng ngã nghiêng, trước mắt thấy một bóng xám đang tung người bay tới, tốc độ nhanh vô cùng.

Tôn Đại Hồ ý thân thể cường tráng to lớn, không thèm trốn tránh, vùng chưởng đánh ra ngay.

Người bóng xám đó tựa hồ như đã dự liệu Tôn Đại Hổ sẽ dùng cứng chọi cứng, đang bay tới nửa chừng đột nhiên nhảy lên, song chưởng đan chéo, ra chiêu “Thương Ưng Bác Thỏ” (diều hâu bắt thỏ), đánh thẳng xuống đỉnh đầu đối thương, thể biến chiêu cực nhanh, công tới hung hãn, như yêu ma hiện hình.

Võ công Tôn Đại Hổ phải nói là cực cao, phản ứng lại nhanh nhẹn, mắt thấy khinh công đối phương tuyệt diệu, công chiêu lại kỳ quái, nhưng gã vẫn hiên ngang, dùng hết tốc độ bình sinh thối lui tránh né, đồng thời tay phải phản công, chỉ nghe mấy tiếng bình bình liên tiếp, trong chớp mắt hai người đã đấu với nhau được bốn chiêu.

Người bóng xám đó sau bốn chiêu tấn công thì đột nhiên rút tay, thân hình như điện xẹt, thoát cái đã bay ra ngoài đại sảnh, chỉ nghe được tiếng nói của y mỗi lúc mỗi xa: “Tôn Đại Hổ, đó chỉ là giáo huấn nho nhỏ, về sau đừng có ngạo mạn!”

Quần hào ai nấy đều nghẹn họng nhìn trần trời, tất cả đều bị khinh công tuyệt diệu của người bóng xám làm cho thần phục, rồi họ lại nhìn Tôn Đại Hổ, mặt mày gã tái xanh, chiếc áo trước ngực cũng bị rách một mảng, rõ ràng hai người giao thủ, người bóng xám đã thắng hơn một bước.

Thôi Mẫn Sinh đứng dậy nói với Chu Bằng: “Người đó khinh công có thể xếp vào hạng nhất, có phải là khách tiền bối mời không?”

Chu Bằng dường như có suy nghĩ, về mặt ngữ ngữ, lẩm bẩm nói: “Người đó rốt cuộc là thần thánh phương nào? sao lại có công phu khinh công cao siêu như vậy?”

Cao Phong chạy tới trước Tôn Đại Hổ, hỏi: “Các hạ có sao không? chẳng việc gì chứ?”

Tôn Đại Hổ nghiêng răng nói: “Con mẹ nó, đồ cậu tạp chủng ở đâu xuất hiện, công phu cũng không tệ!”

Cao Phong vỗ vào vai gã, an ủi nói: “Hắn thắng là nhờ vào khinh công, nếu chơi bằng đao, chưa chắc đã vượt qua được các hạ.”

Tôn Đại Hổ hừm thành tiếng, nói: “Nếu chơi bằng đao, ta chỉ cần một chày là đập bẹt dí hắn.”

Trong lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi, Đình Trương Long và đám đệ tử Thái Sơn dọn dẹp lại các bàn ghế bị ngã đổ, mang thêm rượu và thức ăn mới bổ sung lên cho các bàn đó.

Cao Phong sau khi sắp xếp chỗ ngồi cho Tôn Đại Hổ xong, bèn ngồi cùng bàn với gã để bồi tiếp.

Đối với những ngày cũ ân oán với Kim Kiếm bang, hôm nay lại được đối phương mang lễ vật tới chúc mừng, có thể nói là việc rất đáng được vui mừng, do đó tâm trạng Cao Phong vào giây phút này, có vẻ thân cận và tiếp đãi Tôn Đại Hổ chu đáo hơn so với các khách bình thường khác, Về việc đột ngột vừa xảy ra vừa rồi, mà Tôn Đại Hổ bị rơi xuống thể hạ phong, Cao Phong tuy có hơi bất ngờ, nhưng cũng có lòng thương xót cho gã.

Tôn Đại Hổ đúng là con người hào phóng, vừa nãy trước mặt mọi người trong sảnh lời mặt xấu ra, bây giờ sau khi uống vài chén rượu vào bụng, gã đã quên hết mọi sự và như đang ở trên chín tầng mây, cùng với Cao Phong, nói chuyện liên tục về Kim Kiếm bang mà hai năm gần đây đã tung hoành trên chốn giang hồ như thế nào.

Hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Hôn Lễ Biến Động 3

Cao Phong chợt nhớ tới việc Uy Vô tiêu cực, bèn thử hỏi thăm dò: “Tôn huynh, Kim Kiếm bang gần đây có làm vụ mua bán gì lớn không?”

Sau khi Tôn Đại Hổ nuốt miếng giò nướng xong, mới nói: “Nửa tháng trước có làm một vụ, rất là phong phú, Vân lão đại nói phải ăn mấy năm mới hết.”

Cao Phong trong lòng chấn động, lại hỏi gấp rút: “Huynh có nhớ lắm không, là nửa tháng trước phải không?”

Tôn Đại Hổ suy nghĩ một chút, rồi gật đầu nói: “Không sai, ngày đó không phải là mười một mà là mười hai.”

Đầu óc Cao Phong lúng búng, thật không dám tin sự thực trước mắt, hần ngay người một lát, lại hỏi: “Bang bọn huynh đã mua bán hàng hóa gì? và ở đâu?”

Tôn Đại Hổ thấy hắn truy vấn không ngừng, cũng cảm thấy có chút không thoải mái, nghĩ ngợi một lát, mới nói: “Cao Phong huynh đệ, xin cho phép tôi không được nói, vì trong bang có nội quy rất nghiêm ngặt là không được tiết lộ việc cơ mật, những điều nói vừa rồi không tính.” Nói xong lại cầm cúi ăn,

tựa hồ như muốn tránh né để không phải nói.

Cao Phong sa sầm nét mặt, đứng dậy nói: “Huynh có thật lòng không muốn nói?”

Tôn Đại Hồ sững sốt, ngẩn đầu nhìn hấn nói: “Chúng ta đã xưng nhau là huynh đệ, bà nội nó, nếu có thể nói ra, thì ta đã nói ra rồi.”

Cao Phong trong lòng nóng sôi lên, quát: “Huynh đã không muốn thật tình cho biết, thì tình nghĩa huynh đệ cũng không còn.” lòng hấn thầm nghĩ: “Thật không ngờ, Đường Trung Long huynh đệ đã thiên phượng vạn kế muốn tìm kiếm hung thủ cướp tiêu nhưng không được, nào ngờ hiển nhiên lại ở trước mắt, chỉ tiếc gã không phải là nhân vật đầu não.”

Tôn Đại Hồ cau mày, trong mắt tựa hồ như có một lớp mây mù che phủ, đứng dậy nói: “Ngươi rốt cuộc có ý gì? mẹ nó muốn ép lão từ há?”

Lời lẽ xung đột hai người càng lúc càng trở lên kịch liệt, dĩ nhiên đã làm kinh động tới mọi người trong sảnh.

Đường Trung Long rất quan tâm tới Cao Phong, lập tức rời khỏi bàn rượu, chạy lại hỏi: “Cao Phong, đã xảy ra chuyện gì?”

Tâm tình Cao Phong trở lên phức tạp vô cùng, hấn ngấm ngấm nghĩ: “Ngày hôm nay dù sao cũng là ngày đại hỷ, nếu mình nói rõ ra chân tướng sợ sẽ gây náo loạn buổi tiệc và khó lòng mà ổn định lại được, nhưng dù sao mình đã biết được chân hung, sợ gì ngày sau sẽ không có cách tốt để đối phó?” mặt hấn hơi xúc động, nói: “Đôi bên nói không hợp ý nhau, cho dù nữa câu cũng quá nhiều.”

Hấn quay lại đối diện với Tôn Đại Hồ nói: “Ta và bất cứ người nào trong Kim Kiếm bang cũng đều không phải là huynh đệ, càng không phải là người cùng chung đường, Tôn Đại Hồ, xin mời ngươi về cho, và mang về tất cả các lễ vật đã mang tới.”

Tôn Đại Hồ vốn bản tính là người thô bạo, lúc này làm sao có thể kềm chế được bản thân, gã vỗ xuống mặt bàn, mắng: “Con bà nó, Kim Kiếm bang mất bị đui, Tôn Đại Hồ ta mắt càng đui hơn, đã đem hết nhiệt tình tới để chúc mừng, nhưng lại bị đối xử lạnh nhạt như vậy!”

Gã ha hả cười vài chap, trong tiếng cười không biết là phẫn nộ hay hối hận, lại nói: “Tôn Đại Hồ ta là con người thô lỗ, Vân lão đại nói ta sẽ có lúc đắc tội với bằng hữu mà không biết, xem ra hôm nay ta đã phạm vào tật xấu này, họ Cao, ngươi cứ nói thẳng, lão tử ta đã có chỗ nào đắc tội với ngươi?”

Cao Phong nói: “Kim Kiếm bang tài vật bất phân minh, con người cũng bất chính, vì thế Cao Phong ta không thích kết giao, chỉ đơn giản vậy thôi!”

Tôn Đại Hồ như bị trúng tim đen, quả nhiên không nói lời nào, gã vội dẫn đám bang chúng rời khỏi sảnh.

Vào giây phút đó, các hào kiệt trong sảnh đều cảm thấy bất ngờ, ai nấy đều âm thầm tự đoán, có chỗ cùng bàn tán với nhau, mãi tới thời khắc uống cạn một chén trà thì mới ổn định lại.

Khoảng sau giờ Ngọ, vẫn còn có khách từ phương xa lại chúc mừng.

Cao Phong bởi vì chuyện xích mích với Tôn Đại Hồ của Kim Kiếm bang, lại nghĩ đến độc thương của Đinh Hiểu Lan không thể cứu chữa, khiến tâm tình hấn trở lên sa sút, bất giác đã uống khá nhiều rượu.

Chính vào lúc hấn ngà ngà say, thì chợt thấy Đinh Tương Ngọc đang hấp tấp từ ngoài chạy vào đại sảnh, và ghé vào tai Chu Bằng nói nhỏ vài câu.

Chu Bằng có vẻ như bất ngờ, đứng dậy nói: “Ngươi nói người của Thúy Trúc trang chủ Hoa Ngưỡng Hạc ở Lạc Dương tới chúc mừng?”

Đinh Tương Ngọc gật đầu nói: “Vâng, sư phụ, bọn họ tự xưng là cháu trai cháu gái của Hoa trang chủ.”

Chu Bằng nói: “Người bọn họ đâu? Hãy mau mời vào.”

Đinh Tương Ngọc lên tiếng vắng dạ rồi đi ngay.

Các người ngồi cùng bàn với Chu Bằng như Từ Hà đạo trưởng, Cát Như Lâu đều khen ngợi: “Chu trưởng môn thật có mặt mũi, Hoa lão trang chủ được vạn người trong võ lâm ngưỡng mộ cũng vẫn phải sai gia thuộc tới đây chúc mừng.”

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Hôn Lễ Biến Động 4

Cao Phong vừa mới nghe nói tới thì trong lòng chấn động, chỉ suýt nữa là đã đứng dậy đi theo Đình Trương Ngọc ra tới trước sảnh để nghinh tiếp, đột nhiên hắn nghĩ tới hôm nay là ngày hôn lễ của mình và Đình Hiểu Lan, làm sao còn mặt mũi để đi nhìn người của Hoa gia? Cho dù có nhìn đi nữa, thì cũng không biết phải ăn nói sao cho ổn thỏa?

Giữa lúc hắn trăm mối cảm xúc lẫn lộn, mơ mơ màng màng, thì thấy Đình Trương Ngọc đang dẫn một cặp thiếu niên nam nữ khí chất tao nhã đi vào sảnh, hai người này khoảng mười bốn mười năm tuổi, nam thì uy nghi rạng rỡ, tướng mạo khôi ngô, cử chỉ ngay thẳng; nữ thì thanh tú khả ái, dung nhan tuyệt vời, mắt đẹp long lanh.

Trong sảnh có không ít người buột miệng khen: “Một cặp nam nữ tuyệt đẹp!”

Khi đến gần chỗ, thiếu niên đó dưới sự chỉ dẫn của Đình Trương Ngọc, hướng về phía Chu Bằng hành lễ nói: “Anh em tiểu bối là Hoa Vân Tàng và Hoa Tàng Diễm, phụng mệnh ông nội, đặc biệt tới đây chúc mừng hôn sự của đồ đệ Chu Chương môn.”

Chu Bằng trong lòng đắc ý, gật đầu mỉm cười nói: “Hoa lão trang chủ quá khách sáo, có phải hai cháu đều là cháu trai cháu gái của Hoa lão trang chủ?”

Thiếu niên Hoa Vân Tàng nói: “Thưa đúng, cháu và muội muội là long phụng song bào (sinh đôi), từ trước tới nay ít khi nào đi riêng rẽ, do đó hôm nay cả hai cùng tới.”

Những người trong sảnh gần đó nghe được, đều tấm tắc khen kỳ diệu và lòng vô cùng hứng thú.

Chu Bằng cũng cảm thấy thích thú, khen: “Hoa lão trang chủ thật là phúc khí, cuối cùng có được một cặp tiểu tôn khả ái như vậy.”

Hoa Vân Tàng nói: “Thưa Chu Chương môn, ông nội cháu còn đặc biệt dặn dò, mời tiền bối tháng tới trước ngày mười hai đến Thúy Trúc trang ăn một chén mì mừng thọ.” (Mì ăn trong ngày lễ chúc thọ, một tập quán của người Trung Hoa thời đó)

Chu Bằng gật đầu nói: “Tháng tới là mừng đại thọ sáu mươi tuổi của Hoa lão trang chủ, ta nhất định sẽ đến.”

Chương môn phái Hoa Sơn Cát Như Lâu vốn đã có ít nhiều giao tình với Thúy Trúc trang, hỏi: “Vân Tàng, Tàng Diễm, mấy năm không gặp, không biết có còn nhận ra ta không?”

Hoa Tàng Diễm cắn hàm răng trắng đẹp, cười nói: “Sao không nhận ra, tiền bối là Hoa Sơn Cát Như Lâu.”

Cát Như Lâu lộ mặt vui mừng, nói: “Thật chẳng ngờ mấy năm không gặp, các cháu đều trưởng thành cả rồi, ông nội và phụ thân các cháu đều mạnh khỏe chứ?”

Hoa Tàng Diễm nói: “Đều mạnh khỏe, chỉ có điều tiểu cô (em gái của cha) cháu là không được khỏe thôi.”

Lời nói của cô vừa dứt, khá nhiều người trong sảnh không ngăn được bật cười, ai nấy đều cho câu nói của tiểu hài nhi này khá thú vị, mọi người hỏi thăm ông nội và phụ thân cô, nhưng cô nàng lại đề cập tới tiểu cô của mình.

Chỉ có Cao Phong là khác, khi hắn nghe nói vậy thì có cảm giác như trời đang quang đãng bỗng dưng nổi cơn sấm sét, hắn thầm kêu: “Hương Lăng đã xảy ra chuyện gì?” Nhưng trước mặt đông người, hắn không tiện mở lời hỏi.

Cát Như Lâu dường như cũng cảm thấy hơi lạ, vội hỏi: “Tiểu cô của cháu đã có chuyện gì?”

Hoa Vân Tàng đột nhiên kéo lấy tay muội muội mình, rõ ràng có ý không cho cô ta nói.

Hoa Tàng Diễm hiểu ý cười, quả nhiên không trả lời, nhưng lại hướng về phía Chu Bằng hỏi: “Xin hỏi Chu Chương môn, người hôm nay thành hôn với đồ đệ của tiền bối có tên là Cao Phong phải không?”

Chu Bằng gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Hoa Tàng Diễm nói: “Nếu đúng vậy thì ...” cô nàng quay về phía Hoa Vân Tàng nói: “Ca ca, lúc sắp sửa đi ông nội có đưa một phong thư nói cần giao cho ông ta phải không?”

Hoa Vân Tàng nói: “Ôi, Chu Chương môn, xin hỏi vị nào là Cao Phong?”

Kể từ lúc hai người của Hoa gia đi vào Đình gia trang, tâm tình Cao Phong trở lên rồi ren phức tạp, ban đầu có ý định hỏi thăm vài câu, nhưng lại sợ mình không kiểm soát được tình cảm làm ảnh hưởng tới việc hôn sự, bây giờ cuối cùng đứng lên nói: “Ta là Cao Phong.”

Hoa Vân Tàng nhìn hắn cười, lấy trong bụng áo ra một phong thư đưa tới, nói: “Đây là thư do ông nội cháu đích thân viết.”

Cao Phong cung kính nhận thư, mở ra xem, nội dung thư đơn giản vô cùng, chỉ vồn vện có tám chữ: “Ta bây giờ đã chấp thuận lời hứa”. Dưới thư ký tên Hoa Ngưỡng Hạc.

Phong thư này tuy ngắn ngủn, nhưng nó giống như một bùa chú nguyên rửa đến từ địa ngục, Cao Phong sau khi đọc xong bức thư, cả người như bị hư thoát, hắn liền ngồi phịch xuống ghế, hai con mắt thất thần, toàn thân xuất mồ hôi, trông có vẻ ngu si, miệng lẩm bẩm nói: “Làm sao bây giờ? Ta phải như thế nào cho tốt?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hôn Lễ Biến Động 5

Tình đó cảnh đó, những người trong sảnh đều cảm thấy bất ngờ, thậm chí ngay cả người mang thư là Hoa Vân Tàng và Hoa Tàng Diễm cũng phải biến sắc.

Đường Trung Long cho rằng Cao Phong bị trúng độc, vội bước nhanh tới nắm lấy mạch cổ tay hắn, sau khi thấy không có triệu chứng gì, mới yên tâm hỏi: “Người đã gặp chuyện gì?”

Cao Phong nắm chặt lấy tay y, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm một mình: “Hương Lăng ... Hương Lăng, vì sao phải đợi đến hôm nay, đến bây giờ mới cho ta biết tin tức?”

Hắn đột nhiên đứng dậy hét to lên: “Ông Trời ơi! Vì sao?” âm thanh cực lớn, khiến cho toàn Đình gia trang phải chấn động.

Đình Tương Long, Đình Tương Ngọc, Chu Bằng và đám đệ tử Thái Sơn đều chạy lại vây chung quanh: “Cao Phong, sao vậy?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cao sư huynh, làm sao vậy?”

“Trong thư rốt cuộc đã viết gì?”

Đình Tương Ngọc đột nhiên cầm lấy bức thư xem qua, nhưng không hiểu gì hết.

Chu Bằng cũng xem qua, cũng không hiểu.

Đường Trung Long đọc xong bức thư, cau mày, nói với Hoa Vân Tàng: “Thư này có đúng là do ông nội cháu viết không?”

Hoa Vân Tàng gật gật đầu.

Đường Trung Long dăm chiêu nét mặt, rồi sang sang nói: “Mọi người yên tâm, không có việc gì nghiêm trọng đâu.” Nói xong y lập tức kéo tay Cao Phong, dìu hắn rời khỏi sảnh.

Cao Phong giống như không làm chủ được bản thân, ánh mắt đờ đẫn, theo Đường Trung Long đi ra khỏi sảnh, miệng vẫn lẩm bẩm không ngừng.

Quần hào cùng nhau bàn tán xôn xao, đều cho rằng Cao Phong đã có quan hệ gì đó với Thủy Trúc trang, nhưng không biết rõ nội dung trong thư có ý nghĩa gì?

Ra ngoài sảnh đến một góc không có người.

Đường Trung Long cao giọng nói: “Người biết không? bây giờ người phải trấn tĩnh thần lại!”

Mặt Cao Phong vì nội tâm đau khổ nên đã biến dạng nhăn nhúm, hai con ngươi thu hẹp lại, răng do bị nghiền nhiều quá khiến máu ứa ra.

Đường Trung Long lại nói: “Hiện tại mọi người trong sảnh đều không hiểu nội dung bức thư, nhưng chẳng bao lâu tin này sẽ truyền tới tai Đình Hiểu Lan, lúc đó nhất định nàng sẽ hiểu rõ.”

Cao Phong cuối cùng thở dài: “Người nói vậy ta phải làm thế nào?”

Đường Trung Long nói: “Người bây giờ ít ra vẫn còn có một chút thời gian để quyết định.”

Giọng Cao Phong hơi khàn khàn: “Hiểu Lan đối với ta tình thâm ý trọng, nghĩa mẫu và toàn bộ Đình gia trên dưới đều xem ta như người thân, sao ta có thể”

Đường Trung Long mắng: “Hiện tại người cần phải phân biệt rõ ràng, biết đâu là kết quả chân chính. Không sai, Đình Hiểu Lan đối với người rất có tình thâm, nhưng nàng chỉ còn sống tới một trăm ngày nữa thôi, nàng có đáng để người đổi lấy hạnh phúc một đời với Hoa Hương Lăng hay không? người lại

càng nên biết rõ, người và Hoa Hương Lăng đã có một thời với nhau, Hoa Ngưỡng Hạc trang chủ vẫn là rỗng của những người nổi tiếng đương thời, ông ta đã cho người và Hoa Hương Lăng lời hứa hẹn mười năm, chính là muốn khảo nghiệm nhân tình thế thái, trong khi đó người và Hoa Hương Lăng đã tiêu phí mất mười năm năm chờ đợi, bây giờ người xem người nào nhẹ người nào nặng là do chính người quyết định!”

Cao Phong cho rằng lời nói của y đã đánh động tới chỗ thâm sâu u uất của hắn, nhưng sao hắn vẫn thấy hoang mang: “Nhưng sao trên đời lại có chuyện trùng hợp như thế, vì sao phải đến hôm nay mới cho ta biết tin tức?”

Đường Trung Long nói: “Việc xảy ra tất nhiên là có nguyên nhân, người chớ có quên, tháng tới này là lễ đại thọ sáu mươi tuổi của Hoa lão trang chủ, ta nghĩ việc này ít nhiều cũng có quan hệ.”

Ánh mắt Cao Phong dường như trong nháy mắt đã khôi phục lại thần sắc, nhưng đến khi hắn nghĩ tới việc mình từ bỏ hôn lễ mà đi, chắc mọi người Đình gia sẽ thương tâm vô cùng, thì ánh mắt hắn lập tức lại tràn đầy đau thương, tràn đầy tuyệt vọng.

Đường Trung Long cũng cảm nhận được ánh mắt đau thương và tuyệt vọng của hắn, y hít một hơi dài rồi nói: “Người bây giờ một bên thì lo lắng cho người Đình gia sẽ đau khổ, một bên thì sợ người ta sẽ chửi người là đồ bất trung bất hiếu!”

Cao Phong thờ dài đầu khổ nói: “Làm người như vậy, còn có hứng thú gì nữa?”

Đường Trung Long nói: “Nhưng người nên nghĩ xa một chút, ba tháng sau, Đình Hiểu Lan sẽ chết, nàg vì sao mà chết chắc người đã biết rõ, đến lúc đó người sẽ đối diện với người Đình gia như thế nào? còn đứng về phía Hoa Hương Lăng mà xét, lần này người đã bỏ đi cơ hội được Hoa trang chủ trao cho ngọc quý, sau này người sẽ ăn nói sao với nàg? Đối với nàg và Hoa gia, người vẫn là kẻ bất trung bất nghĩa!”

Cao Phong chết sững người tại chỗ, rất lâu không nói, đột nhiên hắn thét lên: “Ta không thể thành thân!” nói xong quay người chạy như bay vào đại sảnh.

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Tình Buồn Ly Biệt 1

Quần hào trong sảnh và đám người Đình gia trước đó đã tranh luận không ngừng về bức thư khiến cho thần sắc Cao Phong biến đổi, lòng ai nấy đều ngổn ngang trăm mối hoài nghi, nay lại thấy hắn như điên cuồng chạy xông xộc vào đại sảnh, miệng vẫn không ngớt tuyên bố không muốn thành thân, làm cho mọi người không thể không kinh ngạc, nhất là Chu Bằng và đám người Đình gia lại càng không thể tưởng tượng nổi.

Chu Bằng được xem là chủ sự buổi lễ hôm nay, trước mặt đông đảo bằng hữu hào kiệt không tránh khỏi thất vọng, ông thờ mạnh khiến râu tóc dựng lên, quát mắng: “Cao Phong, người điên à?”

Cao Phong lúc này đã quyết tâm, hai tay vội cởi quần áo chú rỏ trên người, ném bỏ xuống đất, trầm giọng nói: “Ta xin lỗi phái Thái Sơn, xin lỗi tất cả các bậc tiền bối và các huynh đệ hào kiệt hôm nay đã tới đây, ta càng phải xin lỗi tới nghĩa mẫu và Hiểu Lan”

Anh em Đình gia càng thêm tức giận, trong ánh mắt họ tựa hồ như phun ra lửa, chỉ nghe chát một tiếng, Đình Tương Ngọc đã rút kiếm cầm tay, gầm thét lên: “Người nói những lời này rốt cuộc là vì cái gì? bằng không ta sẽ giết người!”

Cao Phong nói: “Đình nhị, người đừng bức bách ta, trong việc này có nhiều uẩn khúc người không được rõ!”

Đình Tương Ngọc bất chợt như nghĩ ra điều gì, Cao Phong tự nhiên thay đổi thái độ hoàn toàn là vì phong thư của Hoa gia, lập tức gã không cần nghĩ ngợi thêm, chia mũi kiếm vào hai người Hoa gia quát: “Này, phong thư đó có ý nghĩa gì?”

Huynh muội Hoa gia tuy sinh ra trong danh môn thế gia, nhưng từ trước tới nay chưa từng gặp qua tình huống như thế, nhất thời thất sắc hoảng sợ, không kềm chế được tự động thối lui hai bước.

Ngay vào lúc đó, trong quần hào đi ra một hán tử áo xám, đưa thân che chở phía trước hai người Hoa gia, nhìn Đình Tương Ngọc lạnh lùng nói: “Nếu người dám vô lễ chạm vào người của Thủy Trúc trang, sang năm vào ngày này chính là ngày giỗ của người!”

Người đó tầm vóc trung bình, giọng nói thâm trầm nhưng sắc bén, sắc mặt trắng xanh trông dễ sợ, tựa như hơi nhẩn nhịu lại, cặp mắt sâu hoắm, tuổi tác khó phán đoán, và ngay vào lúc này các cao thủ tiền bối ở đó cũng đã nhận ra, y mang mặt nạ da người, hơn nữa lại chính là người áo xám mà trước đó đã trao đổi vài chiêu với Tôn Đại Hồ của Kim Kiếm Bang, không biết y đã lặng lẽ đột nhập vào đại sảnh từ hồi nào?”

Con người Đình Tương Ngọc thu hẹp lại: “Các hạ là người nào?” Mũi kiếm gã đang chia phía trước, bỗng nhiên bị rung lên dạt sang một bên, thì ra sự phụ gã đã đi tới gần trở. Chu Bằng vì sốt ruột cho đệ tử thân yêu, lại biết người phía trước rất lợi hại, ông không muốn Đình Tương Ngọc vì quá

phần nộ mà mạo hiểm.

Người áo xám đó nói: “Chu Chương môn, các hạ và Hoa trang chủ có chỗ giao tình, hy vọng đừng để việc của tiểu bối làm ảnh hưởng tới đại cuộc, để đôi bên không thể nhìn mặt nhau.”

Chu Bằng nói: “Hoa Ngưông Hạc lão trang chủ vẫn là anh hào đương thế, là rồng trong mọi người, hành sự quang minh lỗi lạc, vì sao các hạ không muốn cho người khác thấy mặt thật của mình?”

Người áo xám hừm thành tiếng, nói: “Mặt thật hay giả của con người không quan trọng, vấn đề trọng yếu là có được tự do, vui sướng hay có thể đạt thành tâm nguyện hay không, nếu như sống mà bị đau khổ, mệt mỏi thì dù cho có dùng mặt thật đi nữa, thì có gì là thú vị?”

Chu Bằng cười lạnh: “Các hạ khéo ăn nói, lời nói hàm chứa huyền cơ, không biết có dụng ý gì?”

Người áo xám đưa mắt nhìn Cao Phong, rồi quay lại Chu Bằng nói: “Không có dụng ý gì, chẳng qua là nghĩ dùm cho người khác thôi, nếu muốn tôn trọng tự do chọn lựa của người nào, thì đừng nên cưỡng ép hay gây khó khăn cho người ta, nếu không cũng chỉ là đồ tăng khổ não mà thôi.”

Đang nói đến đó, đột nhiên thấy có sáu bảy người tiến vào đại sảnh, hai người đi đầu chính là Đinh lão phu nhân và Đinh Hiểu Lan, nghĩ lại thì ra có một đệ tử nào của phái Thái Sơn đã đem tin tức vào báo cho họ.

Sắc mặt Đinh Hiểu Lan trắng xanh, vừa thấy tình hình trong sảnh và thần sắc của Cao Phong, lập tức nàng hiểu tất cả, cảm thấy thất vọng, tay chân như tê dại, đi đứng khó khăn, những giọt nước mắt tuôn không dứt: “Cao Phong, ngươi” giọng đã nghẹn ngào, không thể nói hết câu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Tình Buồn Ly Biệt 2

Cao Phong tựa hồ như không dám nhìn thẳng vào nàng, ngược mặt mà đi, tới trước Đinh lão phu nhân thì quỳ xuống.

Thần sắc Đinh lão phu nhân bao giờ cũng nghiêm trang, hiện hậu làm sao: “Phong nhi, con làm sao vậy? nói ra cho ta nghe.” giờ tay kéo Cao Phong.

Cao Phong không chịu đứng dậy, nắm lấy tay bà nói: “Hài tử xin lỗi nghĩa mẫu, hôm nay hài tử không thể thành thân.”

Trên mặt Đinh lão phu nhân hiện ra vẻ đau khổ và thất vọng, thở dài nói: “Phong nhi, con đứng dậy đã, bất luận sự việc có thể nào, cho dù con có quỳ cũng không giải quyết được gì cả.”

Cao Phong lúc này mới đứng dậy, nói: “Nghĩa mẫu, hài nhi mười năm năm trước đã từng có giao ước lời hẹn với Hoa gia ở Lạc Dương, không ngờ ngày hôm nay đã phạm sai lầm lớn, hài nhi không dám thỉnh cầu tha tội, chỉ cầu nghĩa mẫu hãy bình tĩnh, bảo trọng thân thể, đồng thời chăm sóc tốt cho” nói chưa xong hắn đã đưa mắt nhìn Đinh Hiểu Lan, không ngờ Đinh Hiểu Lan cũng đang nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt hai người chạm nhau, hắn muốn nói tiếp nhưng chẳng nói ra lời.

Đinh Hiểu Lan cắn môi, đột nhiên xoay người, đoạt lấy cây trường kiếm từ trên thân một đệ tử Thái Sơn, cất cao giọng nói: “Cao Phong, có phải hôm nay ngươi thật sự muốn từ hôn phải không?”

Cao Phong lòng đau vô hạn, không dám gật đầu thừa nhận hay lắc đầu phủ nhận, cũng không dám nói lời nào, chỉ sợ lời nói sơ xuất, sẽ đưa nàng tới tự vẫn.

Mọi người trong sảnh xem tình hình như thế, không khỏi thất sắc.

Mắt Đinh lão phu nhân ngấn lệ, run rẩy nói: “Lan nhi, không được làm càn.”

Đinh Tương Long và Đinh Tương Ngọc đồng thanh kinh hoàng kêu lên: “Tiểu muội, bỏ kiếm xuống!”

Hai người đang định ra tiến lên đoạt lại kiếm, Đinh Hiểu Lan phản ứng thật nhanh, bắt chợt chuyển mũi kiếm, gá vào cần cổ mình, sự việc diễn tiến quá nhanh, mọi người trong sảnh đều cảm thấy bó tay.

Chu Bằng tuy là tông sư của một phái, tính tình điềm tĩnh, nhưng lại bị chuyện tình cảm của đệ tử làm cho náo loạn tâm can, bấy giờ cũng không thể giữ được bình tĩnh nữa, nghiêm khắc nói: “Hiệu Lan, con xem trọng tình nghĩa, thấy phản bội thì không muốn sống, dũng khí thật cao quý, nhưng con cần phải biết rõ, sinh mệnh của con không phải chỉ thuộc về riêng con, nó còn quan hệ tới mẫu thân và các huynh trưởng của con nữa, còn có các sư huynh đệ tỷ muội của phái Thái Sơn, và còn có cả sư phụ nữa, chẳng lẽ con thật sự nhẫn tâm muốn mọi người phải vì con mà đau buồn ư?”

Nước mắt Đinh Hiểu Lan ràng rụa, nàng nhìn mẩu thân, nhìn sự phụ và hai huynh trưởng, cuối cùng thì ánh mắt chiếu vào người Cao Phong, dường như trong muôn vạn khổ đau thường có chút lành ngộ, nàng đành nói: “Cao Phong, cho dù hôm nay ta có đem cái chết ra uy hiếp bắt ngươi phải thành thân, thì ngày sau người cũng vẫn bỏ ta mà đi, thôi hết rồi, hết rồi.”

Nàng đột nhiên chuyển tay, đưa đầu kiếm xuống đất, lại nói: “Ngươi và ta hôm nay ân đoạn nghĩa tuyệt, đường ai nấy đi, không còn quan hệ nữa.” nói xong, nàng ném thanh kiếm, quay người chạy ra khỏi sảnh.

Đinh Tương Long và Đinh Tương Ngọc cùng kêu lên “Tiểu muội” và định đuổi theo, nhưng lại bị Chu Bằng giữ lại: “Bây giờ ý nghĩ tự tử không còn nữa, cứ để nó đi cho khuây khỏa.”

Đinh Hiểu Lan chạy khỏi Đình gia trang, ra khỏi An Khánh thành, bò lên sườn núi, xuyên qua rừng cây, đạp qua cánh đồng, lội qua suối, cỏ cây đã cắt nát bàn chân nàng, nước suối đã thấm ướt quần áo nàng.

Mọi thứ trên đời nàng đều không xem còn tồn tại, vì chúng có xoa dịu được vết thương lòng đâu, bận tâm tính toán với chúng làm gì?

Đã từng có thời tin tưởng và ngưỡng mộ, nhưng bây giờ đã mất hết, chỉ còn lại đau khổ và bóng tối.

Mà những năm tháng sau này, chẳng lẽ mình cứ phải đối diện với cái bóng tối vô tận, đau khổ vô cùng này hay sao?.... và có lẽ đây mới chính là đau khổ thật sự.

Thứ đau khổ này thấm vào tâm linh, như bóng theo hình.

Nàng thật khó hiểu, vì sao mình lại có số mệnh đau khổ như thế.

Nhưng trên thế gian này có ai hiểu được số mệnh của mình đâu?

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tình Buồn Ly Biệt 3

Sau khi Đinh Hiểu Lan chạy ra khỏi sảnh, mặc dù trong sảnh vẫn còn vài trăm tân khách, nhưng nó dường như đã biến thành vắng lạnh, mọi sự vui vẻ tựa như đã theo nàng bay ra khỏi Đình gia trang.

Người áo xám giống như âm hồn người chết, không biết đã biến mất từ bao giờ.

Ngay vào thời khắc này, Cao Phong trong ánh mắt mọi người trông giống như một quái vật, mỗi khi có một ánh mắt nào quét qua, hẳn đều có cảm giác như bị kim châm chích.

Đinh lão phu nhân có thiên tính hiểu và cảm thụ nội tâm người khác, bà thờ dài nói với Cao Phong: “Phong nhi, sự tình của con với Hoa gia và Đinh Hiểu Lan ta không hiểu rõ, nhưng dựa vào nhân phẩm của con, ta vẫn tin là con có lý lẽ riêng của mình, bây giờ sự việc đã như thế, trước mắt con có tính toán gì không?”

Giọng Cao Phong nhỏ đến nỗi cơ hồ như chỉ có mình hắn nghe: “Con nghĩ” hắn đưa mắt nhìn hai người Hoa gia.

Hoa Vân Tàng và Hoa Tàng Diễm cũng đang nhìn hắn, gương mặt hai người lộ vẻ kinh ngạc, vì không ngờ sự việc lại diễn tiến như thế.

Đinh lão phu nhân nói: “Con định sẽ đi chung với người của Hoa gia?”

Cao Phong gật đầu.

Đinh lão phu nhân thờ dài: “Như vậy cũng tốt, nếu rảnh con nhớ về thăm nghĩa mẫu.”

Cao Phong lại gật đầu.

Đinh lão phu nhân không nói thêm nữa, bà cùng với mấy nha hoàn quay về phòng.

Cao Phong, Hoa Vân Tàng và Hoa Tàng Diễm cùng rời khỏi Đình gia trang, ngoại trừ Đinh lão phu nhân ra, hẳn không nói câu từ biệt với bất cứ người nào.

Hắn không phải là không muốn nói, thực ra hắn không còn dũng khí để nói.

Ra đến ngoài trang, hần đột nhiên thấy bên cạnh mình còn có một bằng hữu, người này dĩ nhiên là Đường Trung Long.

Đường Trung Long cười ngượng nói: “Đi gấp thế, ngay cả ta cũng không nói một tiếng.”

Lòng Cao Phong hiện lên một chút ám áp, nắm chặt lấy tay y nói: “Ta thật hồ đồ.” Bỗng hần nghĩ ra một chuyện: “Đúng rồi, suýt nữa thì quên nói với ngươi, hung thủ của Uy Vô tiêu cục chắc hẳn là Kim Kiếm bang.”

Tinh thần Đường Trung Long chấn động: “Ngươi nói sao? là Kim Kiếm bang?”

Cao Phong nói: “Tôn Đại Hổ là người sợ ý, chính hần đã để lộ ra tin tức, ta định sẽ nói cho ngươi, nhưng không ngờ nhiều việc lại diễn ra nhanh quá. Bây giờ ta muốn đi Lạc Dương, không thể theo ngươi chuyến này.”

Đường Trung Long nói: “Sở dĩ ngươi và Tôn Đại Hổ trở mặt nhau, chính là vì việc này?”

Cao Phong hừ thành tiếng, nói: “Kim Kiếm bang thực lực lớn mạnh, chớ có khinh thường vọng động, biết không?”

Đường Trung Long nói: “Ta biết, ta sẽ đem việc này ra bàn bạc với thất muội và bát muội, còn việc của ngươi cũng không thể trì hoãn, chúng ta tạm biệt ở đây, sau này sẽ gặp lại.”

Cao Phong gật đầu.

Đường Trung Long không nói thêm, xoay người trở vào Đình gia trang.

Nhìn theo bóng dáng lưng của Đường Trung Long, tâm tình cô quanh của Cao Phong cũng giảm nhẹ không ít. Đương lúc hần đối diện với hai người Hoa gia, bỗng nhiên lại có một cảm giác kỳ diệu khác khó nói.

Ánh mắt Hoa Tăng Diễm lấp lánh kỳ dị: “Ông nội thật là thần thông quảng đại, tất cả mọi việc đều nằm trong dự kiến của người.”

Cao Phong nói: “Hoa bá phụ ngoài việc nhờ bọn cháu mang thư ra, còn có nhắn nhủ điều gì khác không?”

Hoa Tăng Diễm nói: “Ông nội đã dự đoán, các hạ có thể sẽ cùng đi với bọn cháu về Lạc Dương.”

Hoa Văn Tăng nói: “Lúc sắp đi Ông nội, mẹ và tiểu cô đều không yên tâm, nhưng ông nội nói trên đường đi sẽ cho an bài thỏa đáng, để cho chúng ta bất luận gặp việc kỳ quái nào cũng đều không phải sợ.”

Cao Phong nói: “Hoa bá phụ trí tuệ hơn người, phàm việc gì cũng đều dự liệu trước. Đúng rồi, tiểu cô các cháu đã xảy ra chuyện gì?”

Hoa Văn Tăng mếu máo như muốn khóc.

Hoa Tăng Diễm nói: “Tiểu cô được tin các hạ thành thân ở An Khánh, thì thương tâm vô cùng, mấy lần đi kiếm ông nội, nhưng bản tánh ông nội có phần cố chấp, về sau tiểu cô đòi cắt tóc đi tu, ông nội mới chịu nhượng bộ, viết thư cho các hạ.”

Cao Phong nghe vậy, không khỏi khơi dậy nỗi lòng.

Trong lúc đang nói chuyện, thì có một cỗ xe ngựa phía trước đang chậm rãi đi tới, người xa phu (đánh xe) là một ông lão có bộ râu trắng phất phơ, tướng người trông thật thà chất phác.

Khi đến gần, ông lão đó nói: “Ba vị có phải là hai vị họ Hoa, một vị họ Cao? Muốn đi tới Lạc Dương?”

Hoa Văn Tăng và Hoa Tăng Diễm thoạt đầu hơi do dự, nhưng nghĩ lại các chuyện đã qua, bèn bước vào xe trước tiên.

Cao Phong cũng hơi bất ngờ, theo sau nhảy vào thùng xe, lòng thầm nghĩ, người xa phu biết ta họ Cao, như vậy nhất định người áo xám đã sắp đặt tất cả, xem ra trên đường đi mọi việc ăn ngủ không cần phải lo lắng nữa.

Lúc xe rời khỏi An Khánh, thì trời đã về chiều, Cao Phong quay đầu nhìn lại, và nghĩ tới những ngày mình cùng với Đình Hiểu Lan và chuyện ân oán thị phi giữa hai nhà Đình Lưu, thì cảm thấy hồ thẹn vô cùng, hần ngấm ngấm cầu xin ông trời phù hộ cho Đình Hiểu Lan sớm được bình an vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Tướng Khôn Hóa Đại 1

Xe ngựa hướng phía tây bắc mà đi, quả nhiên đúng như Cao Phong dự đoán, trên đường đi mỗi lần xe dừng lại để nghỉ trọ hay ăn uống, ở bất cứ đâu cũng đều sớm có người sắp xếp ổn thỏa.

Hai ngày sau đã đi vào địa giới của Hà Nam, trong khoảng thời gian đó ba người bắt đầu trò chuyện làm quen và dần dần biến thành thân thiết, không có chuyện gì mà không đem ra nói.

Tối ngày thứ ba vào lúc trời nhá nhem tối thì đến Từ Gia Tập và dừng chân trước khách sạn Bình An, cả người lẫn ngựa đều mệt mỏi, đang có ý muốn kiếm chỗ nghỉ ngơi, thì trước mặt đã có người hầu bàn của khách sạn chạy ra chào hỏi: “Ba vị có phải là quan khách đi Lạc Dương không, xin mời vào trong này, thức ăn và các phòng thượng hạng đều chuẩn bị sẵn.”

Bọn Cao Phong ba người đã không còn ngạc nhiên nữa, sau khi dùng cơm tối xong thì ai nấy đều về phòng mình nghỉ ngơi.

Ngủ đến nửa đêm, Cao Phong chợt nghe văng vẳng trên mái nhà có tiếng lộc cộc, đó là tiếng của nhân vật võ lâm nào đó đi trên mái nhà gây ra, hần không khỏi thầm nghĩ: “Người đến công phu tinh thâm, lại có ý phát ra tiếng động, có lẽ nào muốn đánh thức ta dậy?” cuối cùng đang chuẩn bị mặc quần áo để ra ngoài xem thử, thì bỗng nhiên có tiếng gõ ở cửa sổ.

Cao Phong liền khẽ quát: “Ai?”

Người bên ngoài cửa sổ nói: “Cao Phong, có dũng khí thì hãy ra ngoài!”

Cao Phong mặc quần áo, xách bảo kiếm, tung người nhảy ra ngoài cửa sổ, trong đêm tối lờ mờ chỉ thấy một bóng người lơ lửng, người đó lại đi chuyển đến một chỗ khác trên mái nhà.

Cao Phong thầm khen: “Hảo khinh công!” rồi triển khai khinh công tung người lên mái nhà, hướng tới chỗ người áo đen.

Người áo đen vừa thấy Cao Phong, lại thi triển khinh công chạy như bay về hướng bắc.

Cao Phong không muốn bị thua kém, cũng vội vã đuổi theo.

Mặc dù tốc độ hai người cực nhanh, nhưng bộ pháp lại khác nhau, người trước thân nhẹ như yến, chân không chạm đất, tựa như theo gió mà đi; người sau thân giống như linh vượn, hết chồm lại nhảy, tựa như dòng thác liên tục bắn nước ra xa.

Cao Phong dùng hết sức bình sinh, đuổi theo được bảy tám dặm, rốt cuộc vẫn không thể vượt qua, hần thầm nghĩ: “Người này nửa đêm tới thăm viếng, chẳng lẽ chỉ để thử khinh công thôi sao? hần nhất định có âm mưu khác, mình không cần phải đuổi theo.” Nghĩ thế bèn dừng chân lại, không đuổi theo nữa.

Người áo đen tuy chạy như bay, nhưng vẫn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, gã thấy Cao Phong không đuổi theo nữa, bèn dừng lại ở một chỗ trống trải, nói: “Sao vậy, công phu khinh thân vẫn chưa dùng hết mức mà, người thắng chưa chắc là ta, chẳng lẽ ngươi đã sợ rồi?”

Lúc đó Cao Phong chỉ còn cách gã có sáu bảy trượng, bèn tiến thêm tới trước vài bước, nói: “Các hạ khinh công quá đạt, tại hạ cam chịu hạ phong, nếu như các hạ chỉ vì chuyện tỉ thí khinh công mà đến, thì bây giờ thắng bại vẫn chưa phân, chúng ta có thể tiếp tục chạy.”

Người áo đen hừm thành tiếng: “Lẽ nào lại đơn giản thế? chúng ta còn phải tỉ thí kiếm pháp nữa.”

Cao Phong nói: “Nếu các hạ có ý nghĩ ấy, thì kiếm pháp sẽ không mang lại mong ước đâu.”

Người áo đen có chút bất ngờ: “Vì sao?”

Cao Phong nói: “Bởi vì kiếm pháp vẫn là sở trường của tại hạ, nếu các hạ có ý muốn thủ thắng thì e hơi khó.”

Người áo đen cười ha hả: “Kính Long Kiếm quả nhiên có tự tin, và sáng khoái, loại bản tính này ta rất thích, xem kiếm!”

Cao Phong đột nhiên thân hình nhảy lên, tránh chiêu đánh tới, niệm quát: “Hảo kiếm pháp!” thân hình triển khai, tay rút kiếm, soạt soạt soạt soạt, một chiêu bốn thức, chính là chiêu “Nộ Kiếm Giao Long” tấn công hung hãn nhất trong Kinh Long kiếm pháp.

Người áo đen đó hình như đã có dự liệu, kiếm chuyển theo ý, trở đầu đâm vào cánh tay hần, cách ra chiêu tinh xảo vô cùng.

Giao đầu được hai chiêu, lòng Cao Phong thật sự chấn động, đối thủ không những khinh công quá đạt, mà kiếm pháp lại càng lợi hại hơn, vì thế hần không dám nữa phân xem thường, dốc hết toàn lực ra đối kháng.

Hai người mặc dù giao đầu trong bóng tối, nhưng ai nấy đều nghe gió để nhận vị trí, mượn chiêu để phân thức, không chịu nhường nhịn nhau, người nào cũng muốn tranh thế thượng phong, do đó càng đấu càng ác liệt, trong nháy mắt đã trao đổi hơn năm mươi chiêu.

Chương 64: Tướng Khôn Hóa Đại 2

Lại đấu với nhau hơn mười chiêu, Cao Phong bỗng từ trong kiếm pháp của đối phương nghĩ ra một người, buột miệng nói: “Vân Phi Tường!”

Người áo đen cười hi hi: “Không ngờ hai năm không gặp, ngươi vẫn còn nhớ tới ta.” nói xong xoay người nhảy lui, thu kiếm ngừng đấu.

Cao Phong cũng ngừng chiêu thu kiếm, nói: “Là ta quá hồ đồ, cho dù không nhớ tới ngươi, nhưng ít ra cũng phải biết tới Thiên Sơn Lục Mạch kiếm pháp chứ.”

Vân Phi Tường nói: “Hai năm nay, Kinh Long kiếm pháp của ngươi càng thấy thuần chất, càng được tự nhiên hơn.”

Cao Phong cười, nói: “Ngươi làm sao biết được hành tung của ta?”

Vân Phi Tường nói: “Các phân đà của Kim Kiếm bang, miền nam bảy miền bắc sáu, cộng thêm ở mười ba tỉnh, có cả thấy bốn mươi tám nơi, ngươi nói ta muốn điều tra ngươi có dễ hay khó?”

Cao Phong cười khò: “Điều đó thực sự không khó.” Đột nhiên hắn nghĩ tới việc của Uy Vô tiêu cục, trầm giọng nói: “Đúng rồi, ngươi kiếm ta nhất định còn có việc khác?”

Vân Phi Tường nói: “Dĩ nhiên là có việc.”

Cao Phong nghiêm túc nói: “Có việc này xin nói thẳng, ta là người không thích đi vòng vo!”

Vân Phi Tường nói: “Đường Trung Long là hảo huynh đệ của ngươi phải không?”

Cao Phong nói: “Đúng!”

Vân Phi Tường nói: “Hắn đi điều tra Kim Kiếm bang ta, và cho rằng bọn ta đã cướp một chuyến bảo tiêu quan ngân của Uy Vô tiêu cục.”

Cao Phong cười lạnh: “Nếu ngươi không cướp, sao lại sợ người khác tra xét?”

Vân Phi Tường hừm thành tiếng: “Phép chơi của giang hồ ta biết rất rõ, cách sinh tồn trong võ lâm ta càng biết rõ hơn, xét về đạo nghĩa võ lâm, Kim Kiếm bang sao lại ngang ngược kết thù với Thục Trung Đường môn làm gì, xét về luật sinh tồn, Kim Kiếm bang sao lại dám đi cướp quan ngân, để mà đối địch với triều đình, việc đó so với việc tạo phản cũng không có gì khác biệt.”

Cao Phong nói: “Ý ngươi nói ra những lời này, là để ta tin ngươi không có cướp tiêu?”

Vân Phi Tường nói: “Ít ra đầu óc ta còn chưa bị lẫn.”

Cao Phong thở dài, cười lạnh nói: “Đáng tiếc là trên thế gian còn có người cố ý ‘bị tai để trộm chuông’”

Vân Phi Tường cũng cười lạnh: “Người dường như đã xác định ta là kẻ đã cướp chuyến tiêu đó?”

Cao Phong nói: “Đã có người nói khiến ta không thể không tin!”

Vân Phi Tường nói: “Ai nói?”

Cao Phong nói: “Tôn Đại Hồ!”

Vân Phi Tường nói: “Tôn Đại Hồ là con người thô lỗ, không có đầu óc, lời hắn nói ra sao lại đáng tin?”

Cao Phong đã như vậy càng thêm phần nộ: “Chính vì hắn là con người thô lỗ, không có đầu óc, nên lời nói ra mới đáng tin cậy!”

Vân Phi Tường dường như vì quá tức giận nên nói không ra lời, một lát sau mới nói: “Sáu ngày trước, ta biết ngươi có tổ chức kết hôn ở An Khánh Đình gia, định đích thân tới chúc mừng, nào ngờ Lục Phiến môn Lôi Vũ cũng vì vụ án tiêu cục có tới bản bang tra xét, ta vì bận rộn lo ứng phó nên mới để cho Tôn Đại Hồ đi thay tới Đình gia trang trước, không ngờ hắn lại quay về làm âm mưu, nói là bị ngươi đuổi ra khỏi Đình gia trang làm cho mất mặt, lúc đó ta đầu óc rối bời, còn cho rằng ngươi không muốn kết giao với đám nhà quê bọn ta. Ngày hôm trước, ba anh em Đường Trung Long có tìm đến bản bang gây phiền phức, Đường Trung Long có nói tin tức là do ngươi cung cấp, do đó ta mới tìm tới ngươi, xem ra cách tốt nhất để ta giải thích là ngươi hãy đi theo ta!”

Cao Phong nói: “Đi đâu?”

Vân Phi Tường nói: “Đến nơi người sẽ biết.” nói xong xoay người hướng về phía bắc chạy như bay.

Cao Phong cũng không nói thêm, vội triển khai khinh công theo sát đằng sau.

Hai người chạy khoảng uống nửa chén trà, thì đến trước cổng một căn nhà có sân rộng, trong nhà vẫn còn đèn, dưới ánh đèn thấy có một người ngồi cạnh bàn, đang uống rượu một mình, người đó có thân hình to béo, đầu trọc, chính là Tôn Đại Hồ.

Gã vừa thấy Cao Phong và Vân Phi Tường đi vào nhà, chỉ kêu mỗi tiếng “Lão đại” xem không được vui cho lắm, rồi lại cúi đầu tiếp tục uống rượu, đối với Cao Phong gã tựa hồ như không thèm nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Tưởng Khôn Hóa Đại 3

Vân Phi Tường cười ngược nói: “Lão tam, sao không nhìn bằng hữu mới tới?”

Tôn Đại Hồ dồn sức uống cạn chén rượu, mắng: “Con mẹ nó, lão tử không có thứ bạn bè này.”

Cao Phong nhìn Vân Phi Tường, nói: “Người dẫn ta lại gặp hần, để nghe hần giải thích phải không?”

Vân Phi Tường gật đầu nói: “Tin tức của người là từ hần mà ra, nếu để ta giải thích cũng không thích hợp lắm.” quay về phía Tôn Đại Hồ nói: “Lão tam, đừng có giận hờn nữa, hãy đem sự việc ra nói ràng mạch đi.”

Tôn Đại Hồ nói: “Sự việc gì?”

Vân Phi Tường nói: “Ngày hôm đó ở nhà họ Đinh Cao Phong đã hỏi người việc gì?”

Tôn Đại Hồ trừng mắt nói: “Lão đại, không phải người đã nói việc cơ mật trong bang không thể tiết lộ ra ngoài ư?”

Vân Phi Tường quả trách: “Nếu như người nhớ không thể tiết lộ, làm sao Cao Phong lại biết bang ta vào ngày mười một tháng này có làm qua một chuyến mua bán?”

Tôn Đại Hồ đỏ mặt, cúi đầu nói: “Ngày hôm đó ta uống quá nhiều rượu, có lẽ lờ l....”

Vân Phi Tường nói: “Hôm nay người uống cũng không ít rượu, vậy cứ chiếu theo uống say mà nói.”

Tôn Đại Hồ xoa đầu trọc, có vẻ bức tức nói: “Là người ép ta nói nhé, nếu sau này có đem bang quy ra xử tội thì ta không nhận đâu.”

Vân Phi Tường nói: “Lần này người có thể không nhận.”

Tôn Đại Hồ lại nhìn chăm chăm vào Cao Phong, rồi nói: “Ngày mười một, bang chúng tôi ở biển đông có đánh cướp hai thương thuyền của người La Sát”

Nghe tới đây, lòng Cao Phong bỗng trở lên nặng trĩu, mở to mắt nhìn gã, dường như trên mặt Tôn Đại Hồ đột nhiên mọc ra bốn mắt, hần thầm nghĩ: “Hồngбет, sao lại có chuyện như vậy?”

Chỉ nghe Tôn Đại Hồ tiếp tục nói: “Hai thương thuyền đó đang giao dịch, một thuyền chở đầy da thú và nhân sâm, còn thuyền kia có nhiều vàng bạc châu báu trị giá trên trăm vạn lượng, vừa lúc bị bọn ta tóm được, không phí sức mà bắt được cả hai, nhưng than ôi, chỉ có một việc lớn là đáng tiếc, thật đáng tiếc.” nói xong y cứ liên tục thở dài.

Vân Phi Tường nói: “Việc gì đáng tiếc? nói ra xem!”

Tôn Đại Hồ nói: “Trên chiếc thuyền chở châu báu còn có một nữ nhân La Sát, con bà mẹ nó, ả xinh đẹp làm sao, hai con mắt xanh biếc, tóc quăn, mũi cao, ta có ý muốn giữ lại để làm thê thiếp, nhưng lại bị Khúc lão nhị chết tiệt nhất định không chịu, lại còn dùng kiếm đâm chết ả nữa, các người nói xem, có phải là không đáng tiếc à?” y vừa lắc đầu thở dài, vừa bắt đầu uống rượu.

Cho đến khi y nói xong, mặt Cao Phong giống như vừa bị ai tát.

Vân Phi Tường nói: “Nếu việc này là ta nói, ngươi chưa chắc đã tin, bây giờ là do hần nói ngươi đã tin chưa?”

Mặt Cao Phong khổ sở: “Ta tin, quả thật là ta đã lầm.”

Tôn Đại Hồ tự như nói một mình: “Ngươi không lầm, toàn bộ có sự là do Khúc lão nhị lầm, nữ nhân La Sát đó đa phần làm cho người ta thích, muốn giữ để làm thê thiếp thì có gì không ổn? vì sao lại giết nàng? Thật đúng là báo ứng, bị trúng độc chết cũng là đáng kiếp.”

Vân Phi Tường có vẻ như vừa bức tức vừa vui mừng, quở trách: “Cao Phong nói việc đuổi ngươi ra khỏi Đình gia trang là sai lầm, không phải là việc nữ nhân La Sát của ngươi!”

Tôn Đại Hồ ngậy người ra, dường như đã hiểu sự tình, y vội nói với Cao Phong: “Nói như vậy, ngày đó ngươi đuổi ta là việc hiểu lầm?”

Cao Phong gật đầu.

Tôn Đại Hồ nói: “Vậy việc Khúc lão nhị bị trúng độc ngươi có bằng lòng giúp không?”

Cao Phong nghe vậy, dường như không hiểu gì hết, hỏi Vân Phi Tường: “Vì sao Khúc lão nhị bị trúng độc?”

Vân Phi Tường nói: “Việc phiền toái chính là ở chỗ này, vì ngươi hiểu lầm lời của hần thành vụ cướp Uy Vô tiêu cục, mà Đường Trung Long đối với tin tức của ngươi cung cấp không hề tỏ ra nghi ngờ, và ta không biết vì sao hần lại biết ta đang ở phân đà tại Lư Châu, đã trực tiếp tới kiếm ta để phiền hà, Khúc lão nhị cùng với hần giao thủ đã bị trúng độc châm của hần bị thương.”

Cao Phong nôn nóng hỏi tiếp: “Sau đó thế nào?”

Vân Phi Tường nói: “Ta bị bức bách không biết làm sao đành phải ra tay bắt giữ ba anh em bọn họ.”

Cao Phong lại hỏi: “Ngươi không có làm gì bọn họ chứ?”

Vân Phi Tường nói: “Ta biết Đường Trung Long là anh em kết nghĩa với ngươi, dĩ nhiên là không gây thiệt hại gì cho bọn họ.”

Cao Phong trong lòng cảm kích, nói: “Bọn họ hiện giờ đang ở đâu?”

Vân Phi Tường nói: “Ba anh em bọn họ hiện giờ đang bị ta giam giữ ở phân đà Lư Châu, ta vốn có ý định muốn hần giao ra giải được, đã đem hết sự việc ra nói rõ, nhưng hần bất luận thế nào cũng đều không tin lời ta, càng không nói đến việc giao ra giải được. Ta đã hết cách nên mới tìm tới ngươi, và rất may ngươi vẫn chưa đi xa, sự việc cuối cùng cũng còn kịp.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tưởng Khôn Hóa Đại 4

Cao Phong vội vàng nói: “Bây giờ lo liệu làm sao? ta sẽ lập tức theo ngươi đi Lư Châu để làm rõ sự việc, còn chuyện cứu người cũng không thể chậm trễ!”

Vân Phi Tường hơi trầm tư, nói: “Chuyện ngươi ở An Khánh ta đã biết qua, ngươi ngay cả việc thành thân cũng đều chối bỏ thì nhất định phải có chuyện rất quan trọng, hay là thế này, ngươi viết một lá thư cho Đường Trung Long, trong thư nói rõ mọi chuyện, Đường Trung Long thấy thư cũng như thấy người, tất nhiên sẽ đưa ra thuốc giải, lúc đó mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng.”

Cao Phong nói: “Như vậy cũng được, làm phiền Vân bang chủ một phen.”

Liên sau đó Vân Phi Tường đi lấy giấy bút, Cao Phong ngồi xuống bàn viết: “Trung Long đệ, thông tin về Uy Vô tiêu cục mà ta nói cho đệ hôm trước ở Đình gia là sai lầm, Vân bang chủ là bạn, không phải là thù, hy vọng sau khi đọc thư xong đệ cấp tốc lấy thuốc cứu người, ta vì chuyện của Thúy Trúc trang nên không thể đích thân đi gặp đệ, khi xong việc đệ nhớ nhanh chóng tới Lạc Dương để cùng hội ngộ.” cuối thư ký tên “Phong”, viết xong thư, hần gấp lại làm tư rồi trao cho Vân Phi Tường.

Vân Phi Tường đón lấy thư cho vào bụng áo, nói: “Việc cứu người không thể trì hoãn, chúng ta tạm biệt ở đây, mười ngày sau là lễ mừng đại thọ sáu mươi của Hoa Ngưỡng Hạc, nếu không có điều gì bất trắc ta sẽ đích thân đi chúc thọ, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp nhau ở Lạc Dương.”

Ba người cùng ra khỏi nhà, Vân Phi Tường và Tôn Đại Hồ sau khi từ biệt Cao Phong, lập tức lên ngựa phóng như bay về Lư Châu.

Lúc Cao Phong trở về khách sạn Bình An thì trời đã vào canh tư, hần nghĩ mình đã vô cớ gây ra chuyện thị phi, trong lòng không khỏi buồn bức, sầu não

hắn gục đầu vào gối ngủ hồi nào cũng không hay.

Sáng sớm ngày hôm sau, có tiếng người gõ cửa, Cao Phong thức dậy mở cửa, thì ra là Hoa Vân Tàng.

Cậu ta đâm đầu vào nói ngay: “Cao thúc thúc, tối qua chú ra ngoài có chuyện phải không?”

Cao Phong hơi bất ngờ, nghĩ thầm: “Việc tối qua, làm sao cậu bé này biết được?” nói: “Chú ra ngoài có chút việc.”

Hoa Vân Tàng nói: “Không biết có hạng người gì mà bất lương thế, ngay cả đứa nhỏ cũng bắt đi.”

Cao Phong ngó người ra: “Cháu nói đứa nhỏ nào?”

Hoa Vân Tàng nói: “Thì ra chú không biết, cùng trọ khách sạn còn có một vị tên là Diêm La Đào Hứa Bình, chú có biết người này không?”

Cao Phong gạt đầu, nói: “Người đó trong võ lâm có chút danh vọng, ông ta làm sao vậy?”

Hoa Vân Tàng nói: “Trong đêm hôm qua, con trai bảy tuổi của ông ta bị người ta bắt đi.”

Cao Phong hơi kinh ngạc: “Người nào vô ác bắt tác đã bắt đi con trai ông ta?”

Hoa Vân Tàng nói: “Người thân với gia đình ông ta không ít, sáng sớm đã có người tới khách sạn hỏi thăm.”

Đang nói tới đó, thì Hoa Tàng Diễm cũng đi lại, cô ta hiển nhiên đã hay biết chuyện này, nên nói chen vào: “Dựa vào xét đoán của cháu, tám phần mười là do kẻ thù ông ta gây ra, chẳng lẽ lại có người vô công rồi nghề đi bắt con người ta.”

Cao Phong đột nhiên liên tưởng đến việc bắt gái trinh nữ của Dương Bảo Thiên trong những ngày hắn ở Ngự Gia trấn trước đây, bèn hỏi: “Đứa nhỏ của Hứa Bình gia bị bắt khi nào, có ai trông thấy hình dạng hung thủ không?”

Hoa Vân Tàng nói: “Nghe đâu là một kiếm khách mặc quần áo trắng như tuyết, kiếm pháp cực kỳ lợi hại, chỉ dùng có năm chiêu đã đánh bại Hứa Bình, nhưng hắn ta không làm gì tổn thương tới Hứa Bình cả, chỉ là bắt con trai ông ta mang đi thôi.”

Cao Phong càng kinh ngạc, nghĩ thầm: “Hứa Bình vẫn được xem là nhân vật thành danh trong võ lâm, cho dù ta hoặc Vân Phi Tường có lấy năm chiêu dễ thủ thắng thì cũng gặp không ít khó khăn, nếu như sự việc không đơn giản, thì người áo trắng đó tất nhiên còn có âm mưu khác.” lòng hắn âm ý linh cảm, trong võ lâm sắp có đại họa phát sinh.

Hoa Tàng Diễm nghe xong có vẻ cao hứng, nói: “Cao thúc thúc, chú cũng là cao thủ kiếm thuật, nếu có gặp qua kiếm khách áo trắng đó, hai người thử độ sức với nhau, nhất định là ngoạn mục vô cùng.”

Cao Phong cười khỏ nói: “Gặp mặt rồi mới nói.”

Ba người thấy trời đã sáng tỏ, bèn thu thập hành lý, lên xe ngựa, tiếp tục cuộc hành trình.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Thiếu Lâm Oán Thù 1

Xe chạy không gấp cũng không chậm, sang ngày thứ tư thì tới Hứa Xương.

Cao Phong thấy chỉ vài ngày nữa sẽ gặp lại người tình cũ mà bao nhiêu năm ngày đêm mơ tưởng chờ đợi, bất giác tâm tình hắn không khỏi xốn xang.

Hoa Tàng Diễm dường như đã nhận ra tâm tình hắn có thay đổi, đột nhiên hỏi: “Cao thúc thúc và tiểu cô cháu quen nhau khi nào và ở đâu vậy?”

Cao Phong nghĩ ngợi, nói: “Là mười năm năm trước, quen nhau ở Dương Châu.”

Hoa Tàng Diễm nói: “Cô chú đã bao lâu rồi chưa gặp lại nhau?”

Cao Phong nói: “Không gặp lại nhau kể từ khi chia tay ở Dương Châu cho tới nay.”

Hai anh em Hoa gia nghe vậy đều kinh ngạc.

Hoa Vân Tàng nói: “Sao cả thời gian dài như vậy thúc thúc không đến Lạc Dương, để thăm tiểu cô cháu.”

Cao Phong nói: “Bởi vì Hoa bá phụ phản đối việc qua lại của cô chú, ông ấy nói, nếu như ta giữ đúng lời hứa, trong vòng mười năm không gặp Hoa Hương Lăng, thì đến lúc đó ông ấy mới có thể đồng ý cho ta thành thân với Hoa Hương Lăng. Không ngờ, trải qua bao nhiêu năm dài đằng đẳng, có lúc tưởng chừng như không thành, cuối cùng lại được Hoa bá phụ đồng ý.”

Hoa Tàng Diễm bĩu môi hừ thành tiếng, nói: “Ông nội thật quá đáng, ông nội có lý do gì mà ngăn cản cô chú?”

Hoa Vân Tàng vội vàng kéo tay Hoa Tàng Diễm, ra hiệu cho em mình nên ăn nói chừng mực.

Hoa Tàng Diễm lại hừ thành tiếng: “Huynh là ông nội hay sao? cho dù là hoàng đế đi nữa cũng không nên cấm đoán con gái mình thân cận với người yêu?”

Hoa Vân Tàng thở dài, không nói thêm lời nào.

Cao Phong cảm thấy mùi lòng, không ngờ cô bé trước mặt lại biết thông cảm sâu sắc như vậy, hẳn đang chuẩn bị thổ lộ vài lời tâm huyết thì đột nhiên người nghiêng sang một bên, chiếc xe ngựa dường như bị thắng lại quá gấp rút, tiếp theo đó một giọng nói nghe quen thuộc vọng vào: “Kính Long Kiếm Cao đại hiệp, có người muốn lĩnh giáo kiếm pháp cao siêu của ngài, xin hãy xuống xe!”

Cả bọn Cao Phong đều bất ngờ, đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng bước xuống xe, chỉ thấy ở phía trước xe có hai người, một sư tăng và một phạm tặc, lão tăng tuổi tác đã già nua, râu tóc đều bạc, ánh mắt sáng ngời, thoạt mới nhìn cũng biết ngay là người có nội công thâm hậu; còn người phạm tặc tuổi còn nhỏ, thân thể cường tráng, và Cao Phong đã nhận ra y, người đó chính là Lư Hân Bách, con trai trưởng của Lư Hân Dương ở An Khánh.

Cao Phong cau mày nói: “Tại sao ngài lại tới đây, ngài muốn làm gì?”

Lư Hân Bách sắc mặt u ám, cất giọng lạnh lùng nói: “Kiếm pháp Vô Đương của ngài quả thật là lợi hại, dường như công phu phái Vô Lâm của ta không thể địch lại ngài, do đó ta đã thỉnh cầu Tuệ Lâm sư bá tới đây để lĩnh giáo ... lĩnh giáo ngài.”

Thì ra ngày đó tin tức Cao Phong bãi bỏ hôn lễ để đi Lạc Dương đã được nhanh chóng lan truyền, các người trong Lư gia cũng biết chuyện này ngay đêm hôm đó.

Lư Hân Bách sẵn có lòng oán hận phục thù, lập tức mượn cớ rời khỏi nhà, một mình một ngựa phóng chạy như bay, ngày đêm không nghỉ tới Thiếu Lâm Tự ở Tung Sơn, để tìm gặp lão tăng Tuệ Lâm.

Lão tăng Tuệ Lâm là người rất đam mê võ thuật, võ công tuy đã cao thâm, nhưng lại dễ bị Lư Hân Bách thuyết phục bằng những lời lẽ hoa mỹ, khiến cho ông ta đồng ý xuống núi ngay, một phần vì danh dự phái Thiếu Lâm, phần vì việc sư đệ Lư Hân Dương bị đứt mấy ngón tay lẽ nào lại không báo thù, do đó ông ta và Lư Hân Bách đã phục sẵn ở đây.

Thật không ngờ, tất cả đều nằm trong tính toán của Lư Hân Bách, Cao Phong chỉ là con thỏ bụi tự đâm đầu tới, mà bọn họ là những người “thù chu đãi thỏ” (giữ cây đợi thỏ).

Cao Phong xem qua tình hình trước mắt, trong bốn anh em Lư Hân Bách chỉ có một mình y ở đây, mà phụ thân của y, Lư Hân Dương lúc ở Đình gia đã từng tuyên bố rằng tất cả mọi chuyện xích mích đều bỏ qua, điều này rõ ràng cho thấy, đây là hành động do y tự chủ trương, hẳn bèn lập tức nói: “Lư Hân Bách, cha ngài hôm đó trước mặt mọi người đã từng nói qua, thù hận đứt mấy ngón tay hoàn toàn bãi bỏ, còn ngài lại tự ý trả thù, đó không phải là bất trung bất hiếu ư?”

Lư Hân Bách nói: “Bất trung bất hiếu ư? nếu đem so sánh với việc bất nhân bất nghĩa của ngài trong việc từ bỏ hôn lễ mà đi thì ta còn kém xa ngài. Ngài nói không sai, gia phụ quả thật có nói việc thù hận đứt tay sẽ được bãi bỏ, nhưng ta cũng không nói là sẽ không báo thù? Nhưng đó chỉ là chuyện vật thẳng thua của cá nhân có thể bỏ qua, còn chuyện danh dự của môn phái mới là quan trọng, kiếm pháp Vô Đương ngài chỉ một chiêu nửa thức đã đánh bại công phu Thiếu Lâm của ta, ngài thử nghĩ xem đệ tử Thiếu Lâm chúng ta sau này làm sao còn có chỗ đứng trong võ lâm, làm sao còn mặt mũi để xưng là Thái Sơn Bắc Đẩu?”

Y lại nhìn lão tăng Tuệ Lâm rồi nói: “Tuệ Lâm sư bá, ngài thử nói xem có phải là lý lẽ này không?”

Tuệ Lâm gật đầu, nói: “Sư đệ nói đúng.” Rồi nói với Cao Phong: “Cao thí chủ oai danh nổi tiếng như cồn, lão nạp tuy ở trong sơn tự nhưng cũng có nghe qua, nghĩ lại quả thật là thần kỳ, đã là như thế, lão nạp nguyện mang hết toàn lực ra để tiếp chiêu với các hạ, bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau động thủ!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Thiếu Lâm Oán Thù 2

Cao Phong vốn miệng lưỡi không bằng Lưu Hàn Bách, lại càng không ngờ lão hòa thượng trước mắt rốt cuộc lại háo thắng như thế, nói câu trước câu sau đã muốn động thù, nhất thời hắn không biết phải làm sao cho ổn.

Hoa Tăng Diễm vỗ tay nói: “Mặc dầu không có bạch y kiểm khách, nhưng lại có đại hòa thượng của Thiếu Lâm Tự thay thế, điều này cũng không tệ! Cao thúc thúc, hãy ra tay đi!”

Cao Phong ngậm ngẫm than khổ: “Con bé này biết quái gì? không nói tới võ công thâm hậu của lão hòa thượng làm gì, chỉ cần chọc vào đám đệ tử Thiếu Lâm thôi cũng đủ chuốc lấy phiền phức suốt đời rồi, lúc này thật là khó xử, bất luận thắng hay thua đều không có kết quả tốt, nếu như thắng họ, thì địa vị của lão hòa thượng này trong chùa rất cao, Thiếu Lâm Tự lại càng muốn gỡ thể diện, đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu chuyện rắc rối xảy ra? Nếu như bị thua, thì bụng dạ của Lưu Hàn Bách hẹp hòi, há gì y có thể dễ dàng bỏ qua cho chúng ta?” chính vào lúc tâm trạng đang phân vân khó xử, thì Hoa Tăng Diễm lại hỏi thúc: “Cao thúc thúc, chú còn lưỡng lự làm gì? ra tay đi, để anh em cháu còn hiểu biết thêm về Kinh Long kiếm pháp của chú.”

Lưu Hàn Bách thấy Cao Phong vẫn ngập ngừng không chắc, lòng thầm đắc ý, cười lạnh nói: “Thế nào? Kinh Long Kiếm đại hiệp sợ rồi ư? nếu sợ thì quỳ xuống đất, bò một một vòng, rồi thừa nhận chịu thua là được rồi. Tuệ Lâm sư bá, thầy thấy như vậy có phải không?”

Tuệ Lâm lắc đầu nói: “Sao lại thế? không đánh sao chịu nhận thua? Cho dù có chịu thua, cũng không cần phải quỳ bò dưới đất, làm quần áo lấm lem giặt giũ rất phiền phức.”

Sắc mặt Cao Phong sa sầm lại, biết cảm giác bị người ta chế giễu nhạo báng là thế nào rồi.

Hắn nào có biết vị Thiếu Lâm Tự đại hòa thượng này mấy chục năm nay chưa hề rời khỏi cổng chùa, ông ta kết giao bạn bè với thế giới bên ngoài rất ít, mấy năm trong chùa ngày nào cũng giống như ngày nấy, ngoại trừ việc ăn cơm và nghỉ ngơi ra, còn lại đều dành hết cho nghiên cứu võ nghệ, vì không hiểu rõ thể thái nhân tình, nên trong lời nói đều có chứa thành ý, hắn lập tức nói: “Tuệ Lâm đại sư, Cao Phong dù sao cũng thuộc hàng văn bối, cho dù có một ít công phu, sao có thể chống chọi với nền võ học đã có trên ngàn năm của Thiếu Lâm Tự, văn bối về điểm này xin được nhận thua.” Nói xong hắn vòng tay hành lễ, rồi quay lại nói với hai anh em Hoa gia: “Vân Tăng, Tăng Diễm, chúng ta lên xe đi thôi.”

Hoa Vân Tăng gật đầu nói: “Cũng được.”

Hoa Tăng Diễm thờ hồn hèn đứng tại chỗ, giống như không muốn tiếp nhận lời Cao Phong. Hoa Vân Tăng thấy em mình như bị bất động, vội hỏi: “Muội muội, em sao vậy? lên xe thôi.”

Hoa Tăng Diễm cố giữ nét mặt căng thẳng: “Em không muốn ngồi chung xe với người nhát gan như thỏ. Nam tử phải đáng là hán đại trượng phu, ngay cả lão hòa thượng vô danh Thiếu Lâm Tự cũng sợ? lại còn đòi mang danh là Kinh Long kiếm khách nữa, em thấy nên đổi thành Kinh Điều kiếm khách thì nghe hay hơn.” Lời nói như châm chích, đánh vào lòng người.

Cao Phong bản tính vốn cao ngạo, lúc này không đánh đã nhận thua, chẳng qua là muốn giữ mối quan hệ tốt đẹp lâu dài cho bản thân mình, Hoa gia và Thiếu Lâm Tự mà thôi, nên tâm tình hắn rất nặng trĩu, chịu oan ức không thể nói ra lời, nhưng hắn nào có biết cô thiên kim tiểu thư của Hoa gia đang đứng trước mặt, thuộc hàng tiểu bối ngang ngược rất xem trọng mặt mũi, lúc ở nhà được mọi người cưng chiều, muốn gì được nấy, lại thường nghe tiểu cô đề cao nhân vật anh hùng đang đứng trước mặt này, nhưng sao người đó lại không có chính khí hào hùng? lúc này lại còn làm cho cả bọn mất mặt nữa, thử hỏi sao cô ta tiếp thu cho được.

Một khi tính tình của cô tiểu thư này phát tác ra, chớ nói là một xe ngựa, cho dù con bò mộng tám đầu, tăng cường thêm con la chín đầu đi nữa cũng chưa chắc kéo cô ta nhúc nhích được.

Cao Phong đứng bên cạnh xe, muốn lên xe cũng không được, muốn xuống xe cũng không xong, thần sắc ngượng ngùng, hắn thầm nghĩ, con bé tính tình bướng bỉnh này nếu đem so với Đinh Hiểu Lan thì cũng có ba phần tương tự, chỉ khác là Hiểu Lan còn biết nghe lời, chứ không ngang bướng, làm rối loạn như cô ta.

Hắn lại nghĩ tới Đinh Hiểu Lan, trong lòng càng thấy sầu khổ, chỉ đành biết thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thiếu Lâm Oán Thù 3

Đang lúc Cao Phong không đánh đã nhận thua, còn có một người khác càng thêm nôn nóng, dĩ nhiên đó là Lưu Hàn Bách.

Y đã khổ tâm suy nghĩ tìm kiếm cao thủ để khiêu chiến với kẻ thù, dự liệu kẻ thù sẽ bỏ đi thể diện, ép dạ cầu toàn, tự động chịu thua, quả nhiên đã đúng

như vậy, khiến cho y bất ngờ vô cùng, đang lúc lưỡng lự tìm kế sách, thì chợt thấy bên đối phương có ý kiến bất hòa, lại có người thích chủ chiến, y bèn thay đổi ý định: “Tiểu cô nương này thích chơi trội, tính tình lại ngang bướng, xem ra tính thần cầu bại của Cao Phong dường như làm cô ta phát ý, được rồi, ta sẽ châm thêm dầu vào lửa.” nghĩ vậy y lập tức bước tới trước, đối diện với Hoa Tàng Diễm nói: “Vị cô nương này xinh đẹp như tiên nữ, làm sao có thể quen biết với Kinh Long Kiếm đại hiệp? cô nương có chuyện gì? sao không chịu đi chung xe với hần?”

Hoa Tàng Diễm liếc nhìn y, nói: “Người là ai? Vì sao lại ngăn cản xe chúng tôi?”

Lưu Hàn Bách nói: “Tại hạ là đệ tử phái Thiếu Lâm Lưu Hàn Bách. Cô nương có chỗ không hiểu, bởi vì hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang có chút ân oán về võ thuật, tôi và sư bá ngăn cản xe chỉ là muốn cùng với Cao Phong đại hiệp trao đổi võ nghệ, chứ không có ý gì khác.”

Hoa Tàng Diễm hừ thành tiếng, nói: “Thì ra là việc của hai phái.” Nàng liếc xéo Cao Phong, thầm nói: “Xem hần tướng mạo đường đường, cử chỉ siêu phàm, cũng không giống như hạng người nhất gan, hừ, chẳng lẽ bên trong lại có ân tình gì khác? Hừm! không được, mình nhất định phải bức bách hần, xem kiếm pháp hần có thật lợi hại như lời đồn đại hay không?” lại nói với Lưu Hàn Bách: “Mọi người trong võ lâm đều nói, võ công của Thiếu Lâm trội hơn của thiên hạ, phái Thiếu Lâm có bảy mươi hai tuyệt kỹ, điều này ngay cả đứa trẻ lên ba cũng biết, thúc thúc tôi chỉ là một đệ tử quen của phái Võ Đang thì có bản lĩnh là bao, làm sao dám nói so tài với Thiếu Lâm, cho dù có thật sự so tài đi nữa, thì không quá ba chiêu hai thức là đã bị đánh ngã bò càng dưới đất rồi, lúc đó thì bề mặt làm sao, người xem Cao Phong đại hiệp là người biết nhìn xa trông rộng, trực tiếp chịu thua, vừa thắng thán lại vừa sáng khoái, làm như thế sẽ không bị thiệt đi bao nhiêu sĩ diện.” giọng điệu cô ta âm không ra âm dương không ra dương, nhưng khi nói tới ba chữ ‘Cao đại hiệp’, thì giọng cổ kéo dài chữ ‘hiệp’ ra, làm cho người nghe cảm thấy khó chịu.

Lưu Hàn Bách cười thầm trong bụng, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì, y nói: “Lời lẽ cô nương tuy có vài phần nào đạo lý, nhưng sợ vẫn có thiên lệch, phong cách kiếm thuật của Cao đại hiệp tại hạ đã từng đích thân lãnh giáo qua, và không giống như lời cô nương nói.”

Hoa Tàng Diễm nói: “Đúng vậy ư? sao tôi thấy chú ấy gần như muốn mềm nắn rắn buông, nếu không”

Hoa Vân Tàng đứng bên cạnh cũng không cần nghe hết câu, vội ngắt lời em mình, nói: “Muội muội, người đó đã cản đường, cản xe, điều đó cho thấy không có hảo ý, sao muội còn nói chuyện với hần?”

Hoa Tàng Diễm hừ thành tiếng: “Ca ca, mặc kệ muội, muội biết mình đang làm gì.” vừa nói dứt, chân nàng đã bước gần tới Lưu Hàn Bách hơn.

Lưu Hàn Bách nói: “Cô nương, xem ra lệnh huynh có thành kiến với tại hạ, đã như thế, sao cô nương không chịu lên xe.”

Hoa Tàng Diễm tức giận nói: “Có thành kiến là việc của huynh ấy, tôi nhất định không lên xe.”

Lưu Hàn Bách cố làm như đã hiểu: “Đúng rồi, có phải cô nương đi về Lạc Dương phải không?”

Hoa Tàng Diễm nói: “Đúng vậy.”

Lưu Hàn Bách quay lại nói với Tuệ Lâm: “Sư bá, xem ra thầy không có dịp nào xuất chùa lần nữa, hay là chúng ta mượn cơ hội này đi dạo chơi thành Lạc Dương, nhân tiện đưa vị cô nương này về nhà.”

Tuệ Lâm có chút bất ngờ, ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy cũng tốt.”

Lưu Hàn Bách hướng về Hoa Tàng Diễm nói: “Cô nương đã không muốn đi xe ngựa đó, hay là thế này, cô nương cùng với tôi và sư bá, ba người chúng ta kết bạn để cùng về Lạc Dương, không biết có được không?”

Hoa Tàng Diễm gật đầu nói: “Thế cũng được, mặc dầu mới quen biết hai vị bằng hữu Thiếu Lâm, nhưng so với việc phải đi cùng xe với người nhất gan thì vẫn thấy thoải mái hơn nhiều.”

Hoa Vân Tàng tỏ ra sốt ruột vô cùng, nói: “Muội muội, sao em lại làm chuyện đáng trách như thế, việc Cao thúc thúc không muốn giao đầu với Thiếu Lâm đại sư có mắc mớ gì tới em đâu?”

Hoa Tàng Diễm bình tĩnh nói: “Em từ nhỏ tới lớn đã quen hành sự như vậy, ca ca đã biết rõ từ lâu, do đó đừng phí lời vô ích, em sẽ không thay đổi ý định đâu.”

Hoa Vân Tàng đành chịu, cau mày, không tránh khỏi đưa mắt nhìn Cao Phong, rõ ràng cố hy vọng vị thúc thúc này có thể nghĩ ra phương pháp nào tốt, để cho cô muội muội thay đổi chủ ý.

Cao Phong lúc này không phải là không tiến thoái lưỡng nan, hần vô cùng lo lắng, lòng thầm nghĩ: “Quý nha đầu này chưa biết mùi đời chưa thấy sợ, không biết phân biệt phải trái, tính tình ngang ngược như cua, nếu không chiều theo ý cô ta thì không xong, ôi, nếu ta vẫn cố chấp, để cô ta đi chung với Lưu Hàn Bách, rồi gặp chuyện không may thì biết ăn nói sao với Hoa gia, với Hoa Hương Lăng, mà thôi, đã như thế, ta đành chiều theo ý cô ta vậy.” hần lập tức quyết định, bước tới trước nói: “Tàng Diễm, cháu lại đây, chúng ta thử bàn bạc xem nên khiêu chiến với cao tăng Thiếu Lâm như thế nào?”

Hoa Tàng Diễm nghe nói thế, lòng thầm vui mừng, xoay người nói: “Lời thúc thúc nói có đúng vậy không?”

Cao Phong cười khỏ nói: “Ta cần gì phải lừa dối cháu?”, hần thầm nghĩ: “Ai bảo cô cô người là Hoa Hương Lăng? ta thật không hiểu, anh em sinh đôi, người anh tính tình ngoan ngoãn làm vui lòng người, còn cô em sao lại ngang ngược thế.” lòng hần đối với tiểu nha đầu này vừa có phần thương mến, lại vừa có phần căm ghét.

Hoa Tàng Diễm hướng về Lưu Hàn Bách làm ngáo ộp, rồi xoay người nói với Cao Phong: “Như vậy thì hay quá.”

Hết chương 69

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Trên Đỉnh Đối Quyết 1

Ba người tụ họp vào chỗ gần đó, Cao Phong khẽ nói với hai người: “Võ công vị Thiếu Lâm đại sư này rất cao, ta phải đấu với lão ấy qua ba chiêu thì mới biết được, mà thật ra ta không muốn tranh giành hơn thua với hắn ta.”

Hoa Tàng Diễm nói: “Hắn ta là ai?”

Cao Phong nói: “Lưu Hàn Bách.”

Sắc mặt Hoa Vân Tàng và Hoa Tàng Diễm đều lộ vẻ nghi ngờ, rõ ràng vẫn chưa hiểu.

Hoa Tàng Diễm nói: “Hắn sao vậy?”

Cao Phong hơi trầm ngâm, nói: “Người đó lòng dạ nhỏ hẹp, thù hận chất đầy người, trong lúc ta đang giao chiến, có thể hắn ta sẽ có ý định gì không tốt với các ngươi, các ngươi nên cẩn thận.”

Hoa Vân Tàng gật đầu ưng thuận, nói: “Chúng cháu sẽ xem chừng hắn.”

Hoa Tàng Diễm mặc dầu cũng lên tiếng đồng ý, nhưng đôi mắt đen nháy của nàng khẽ chớp động, thật ra trong lòng nàng lại có ý nghĩ khác: “Lưu Hàn Bách có phong thái bất phàm, xem ra không phải là loại người bại hoại, hừ, chẳng qua là người muốn lấy lại thể diện vừa rồi mà giảng hòa thôi, người cho rằng ca ca tin người, còn ta cũng tin người ư? ai bảo ta thông minh hơn ca ca lắm chứ.”

Cao Phong nào có hiểu trong lòng Hoa Tàng Diễm đang nghĩ gì, bằng không nhất định hắn sẽ khó chịu mãi trong lòng. Ngay sau khi hội ý xong, hắn lập tức không nói nhiều, quay người về phía Tuệ Lâm vòng tay hành lễ, cung kính nói: “Đại sư đã muốn chỉ giáo, vãn bối cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lão tăng Tuệ Lâm gật đầu nói: “Khá lắm, xin mời Cao đại hiệp ra chiêu!” thân hình lão hơi triển khai, một tay đưa ra trước, làm động tác mời gọi, thật đúng là phong độ của đại cao thủ.

Cao Phong tập trung tinh thần, kiểm trong tay rời khỏi vỏ, vẽ lên không nửa vòng cung, rồi đâm xéo về hướng đối thủ, thế công có thể nói vừa nhanh vừa chậm.

Hắn đối địch như vậy, dụng ý rất sâu xa, chiêu thức có thể đột biến, cũng có thể không biến, mục đích muốn xem đối thủ ứng phó thế nào, thực ra đây chỉ là diệu chiêu ‘ném đá dò đường’ mà thôi.

Tuệ Lâm chăm chú nhìn thế kiếm, trong ánh mắt hiện lên vẻ hào quang kỳ dị, thân thể không tránh né, bàn tay phải đột nhiên hướng về thân kiếm vỗ thẳng tới.

Thân kiếm Cao Phong thành linh dịch chuyển, lấy lưỡi kiếm nghênh đón chưởng phong.

Tuệ Lâm làm như đoán trước đối phương sẽ biến hóa, tay phải rút về, tay trái lợi dụng sơ hở đánh vào cánh tay phải Cao Phong như búa rìu phá núi, tốc độ cực nhanh như chớp điện.

Cao Phong thầm kêu: “Quả nhiên lợi hại!” kiếm thức vội khép kín, ngăn chặn thế công đối phương, mang hết tốc độ bình sinh ra nghiêng người tránh né. Mặc dù kinh nghiệm lâm trận của hắn phong phú, phản ứng cực nhanh, có khả năng thoát hiểm, tuy vậy, hắn vẫn cảm thấy cánh tay hơi bị tê dại, rõ ràng là đã bị chưởng phong ác liệt của đối phương lướt nhẹ qua cơ thể.

Giao đấu qua hai hiệp, hai người đều cảm thấy kinh sợ lẫn nhau.

Điều Cao Phong kinh hãi vẫn là chưởng pháp tinh ảo và nội công thâm hậu của đối phương; còn cái làm Tuệ Lâm kinh sợ lại là kiếm thuật tinh thuần đến tột cùng, tuyệt mỹ không gì thay thế nổi của Cao Phong.

Võ học của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, một thì rất cương, một thì rất nhu, trải qua hàng trăm năm, cùng sinh cùng tồn, tranh nhau hơn thua, mỗi phái đều có sở trường sở đoản riêng, có thể nói chiêu thức võ học đôi bên về căn bản khó lòng mà phân ai hơn ai kém? vì thế trong lúc tranh hùng, thắng bại của nó phần nhiều phụ thuộc vào thâm niên công lực và tài trí thông minh, với đạo lý đó, vào lúc này, Tuệ Lâm lại càng biết rõ, Cao Phong trước mắt lão

chỉ mới ba mươi tuổi, làm sao lại có tu vi kiếm thuật như vậy, chẳng lẽ hắn vừa mới lọt lòng mẹ đã học kiếm thuật? cho dù có như thế, dường như vẫn không ăn khớp, sự thật này đã khiến cho vị lão tăng Thiếu Lâm này suy nghĩ nát cả đầu vẫn không tìm ra nguyên do.

Nhưng thế cũng được, lão tăng sớm đã có dự kiến, lúc còn nhỏ đã cắt tóc đi tu, bây giờ không cần phải lo lắng ưu phiền nữa, chỉ là thay đổi kế hoạch ban đầu mà lão vốn nghĩ chỉ cần ra bảy chiêu tám thức là đã thủ thắng đối phương dễ dàng, bây giờ thay vào đó, ở mỗi chiêu mỗi thức, có công có thủ, mỗi chiêu phong đều bao hàm thế sắc bén, tất cả lão đều đem ra thi thố toàn lực.

Chưởng đi kiếm lại, trong nháy mắt hai người đã đấu với nhau hơn ba trăm hiệp, quả nhiên thần công của tăng sư Thiếu Lâm Tuệ Lâm càng lúc càng trở nên uy, mà tên tuổi của Cao Phong cũng không tệ, mặc dù trong thế hạ phong nhưng hắn vẫn cố gắng duy trì ở mức bất phân thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Trên Đỉnh Đồi Quyết 2

Ba người còn lại ở ngoài quan sát trận đấu, tất cả đều cảm thấy thần phục vô cùng, ai nấy đều có ý nghĩ riêng.

Hoa Vân Tăng tính tình ôn hòa, vốn không thích đấu tranh, lúc đầu xem hai đại cao thủ đương thế giao đấu, cũng không tránh khỏi háo hức say mê, nhưng về sau lại đâm ra lo lắng: “Chú ấy dù sao cũng là người tình của tiểu cô mình, nếu thắng thì không sao, nhưng rủi thua và có việc bất trắc, thì sẽ không biết ăn nói sao với tiểu cô mình.”

Người đẹp gây chiến Hoa Tăng Diễm lúc này cũng cùng chung tâm trạng như ca ca mình, lại thấy lão tăng Thiếu Lâm càng đánh càng hăng, nội lực mạnh mẽ làm áo tăng bào tung bay phất phới, mỗi lần chưởng lão tung ra đều có uy lực khai sơn phá thạch, thì lòng cô nàng không khỏi hồi hận: “Thật không ngờ lão hòa thượng Thiếu Lâm Tự này lại lợi hại đến thế, quả nhiên danh bất hư truyền, còn Kinh Long Kiếm này nếu không khéo cẩn thận dễ bị trúng chưởng thì sẽ biến thành Tử Long Kiếm mất thôi, bây giờ biết tính sao cho ổn? tiểu cô mình thì muốn người này, nhưng rủi có chuyện không may thì mình biết báo cáo làm sao? A, được rồi, đến lúc đó ta sẽ nói hắn tự ý khoe tài, tự ý khiêu chiến với Thiếu Lâm hòa thượng để rồi chuốc lấy họa vào thân, có lẽ lúc đó ca ca cũng không dám vạch trần sự thật ra đâu, thật khó xử cho ta quá.”

Còn Lưu Hàn Bách vì báo thù mà đến, nhìn thấy tình hình trước mắt, lòng y cảm thấy an ủi vô cùng, trong niềm an ủi đó còn có một chút mâu thuẫn, có lúc y hy vọng Cao Phong sẽ nhanh chóng bị trúng một chưởng mà chết, để trả thù mối hận ngày nào bị xi nhục ở Đỉnh gia, nhưng có lúc y lại hy vọng hắn ta kiên trì đứng vững đến giây phút sau cùng, vì chính bản thân y cũng hiểu ra nỗi khó khăn trong đời của một cao thủ khi phải va chạm với một đối thủ hơn hẳn mình, cả hai mâu thuẫn đó cứ thay phiên xâm chiếm tâm tư, khiến cho y không biết phải làm sao cho đúng, ông Trời thật quái ác khi bắt y phải chơi trò đùa giỡn này.

Trong say mê giao đấu, đột nhiên thấy Cao Phong liên tiếp thối lui ba bước, thân hình lại triển khai, trường kiếm xoay tròn, đâm xéo vào đối thủ, thế công ác liệt, đó chính là chiêu “Kinh Long Phi Thiên”.

Tuệ Lâm biết chiêu này lợi hại, vội tung chiêu “Như Lai Tây Quy”, tả chưởng quét ngang, hữu chưởng bổ xéo, công thủ đều có, phá chiêu đang đánh tới.

Kiểm thức Cao Phong vẫn thế, không biến chiêu, thân nhô ra trước, khê trở cổ tay, vẫn sử dụng chiêu “Kinh Long Phi Thiên”, nhưng lúc này vị trí tấn công đã thay đổi, lướt thẳng vào hai chân Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm quá bất ngờ, tung người lên, mượn thế xuất chiêu, hai chân đá liên hoàn, bóng chân bay lượn, đó là “Lăng Không Thập Nhị Thối”, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, chân pháp thần diệu, thế đá mãnh liệt, khiến cho người xem phải kinh sợ.

Cao Phong ngả người tránh chiêu, cánh tay hơi nghiêng, kiếm thức bỗng trở lên linh hoạt, ở chỗ giới hạn lại xuất chiêu “Kinh Long Phi Thiên”, thế đi cực chuẩn, mũi kiếm chỉ thẳng vào huyệt Dũng Tuyền ở ngay bàn chân đối thủ.

Mắt thấy Cao Phong liên tiếp tấn công ba chiêu “Kinh Long Phi Thiên”, rõ ràng ba chiêu chuyển đổi, nhưng lại ăn khớp như một chiêu, chiêu thức thật chặt chẽ không chút sơ hở, kinh lực mỗi chiêu lại hết sức mạnh mẽ. Tuệ Lâm kinh hãi, hai chân co lại, thân hình lộn ra sau tránh né, nhìn chung do công lực lão tinh thâm, phản ứng như điện, nên mới tránh được nguy cơ bị xuyên thủng bàn chân, tuy vậy, lúc rơi xuống đất trông thật nhếch nhác làm sao, lại phải lộn lộn liên tục để tránh chiêu kế tiếp.

Lúc Cao Phong xuất tuyệt chiêu, đã chiếm ngay thượng phong, thì có lý nào lại dễ dàng bỏ qua, hơn nữa thế công trong Kinh Long kiếm pháp một khi đã đánh ra thì như cuồng phong bão táp, liên miên không dứt.

Tuệ Lâm nhất thời không có thời gian rảnh để tấn công, chỉ lo phòng thủ, thấy chiêu phá chiêu, liên tục thối lui, biến cục diện thành chỉ có thủ không có công.

Lúc này biến cố chỉ diễn ra trong nháy mắt, cả người Lưu Hàn Bách giống như đang từ trên thiên đường rơi xuống hỏa ngục, chỉ một lúc sau khắp người hắn, tay, chân, mặt đều xuất dầm mồ hôi lạnh.

Mà lúc nam nhân đổ mồ hôi lạnh, thường thường báo trước một điều gì phiền phức sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Trên Đỉnh Đồi Quyết 3

Đang lúc Luru Hàn Bách sốt ruột khác thường, chợt nghe một tiếng trong trẻo vang lên gần đó: “Quá tuyệt diệu, quả nhiên là Kinh Long Kiếm lừng danh trên giang hồ!”

Luru Hàn Bách liếc mắt nhìn, thấy Hoa Tàng Diễm đang khoa tay múa chân reo hò, mặt mày hớn hờ tươi cười, giống như con ong mật đang bay vào khóm hoa, điều này càng khiến cho lòng y nôn nóng thêm, đang định bụng quát mắng cho cô ta im lặng, chợt lòng y thoáng nghĩ: “Người con gái này có quan hệ với Cao Phong, nếu như bây giờ ta giở trò gì đấy trên người cô ta, khiến cho tâm trí Cao Phong phải phân tâm, có thể làm cho Tuệ Lâm sư bá chuyển biến tình thế bất lợi thành thuận lợi.”

Nghĩ vậy, y chạy lại phía sau Hoa Tàng Diễm nói: “Cô nương, hai vị đang giao tranh đó có thể nói là cao thủ tuyệt đỉnh đương thời, võ học của họ thật cao thâm ảo diệu, cô nương có thấy vậy không?”

Hoa Tàng Diễm gật đầu tự đắc: “Lời người nói có vẻ xem thường võ học của các người khác, võ học của nhà họ Hoa ở Lạc Dương ta tuy không dám nói là đệ nhất đệ nhị đương thời, nhưng nếu nói là đệ tam thì cũng không quá đáng.”

Ý nàng đã nói ra, ngoại trừ Thiếu Lâm và Võ Đang ra, võ học cao thâm đương thời phải xếp Hoa gia của nàng vào hàng quán quân, bởi vì nàng thấy võ công của hai người đang thi đấu trước mắt thật kinh hồn, ngay đến ông nội nàng cũng chưa chắc theo kịp, do đó lời nói nàng mới phải khiêm tốn như thế, nếu không thì nàng đã ca tụng võ công của Hoa gia mình lên tới tận trời xanh rồi.

Luru Hàn Bách nói: “Nói như vậy, cô nương nhất định là người thân mang tuyệt kỹ.”

Hoa Tàng Diễm vừa đưa mắt nhìn trận đấu, vừa thuận miệng nói: “Điều đó dĩ nhiên.”

Luru Hàn Bách chỉ đợi cô ta nói câu đó, ngay lập tức vòng tay nói: “Đệ tử Thiếu Lâm Luru Hàn Bách, ở đây xin được nữ hiệp chỉ dạy cho vài chiêu, hy vọng nữ hiệp không tiếc công dạy bảo.”

Hoa Tàng Diễm cảm thấy rất bất ngờ, lúng túng nói: “Cái này không được tốt cho lắm.....”

Mặc dầu nàng đã học qua võ học Hoa gia được vài chiêu, nhưng chưa bao giờ có dịp thi đấu với người ngoài cả, đây là lần đầu tiên trực tiếp đối đầu với đệ tử Thiếu Lâm, nên không khỏi có chút sợ hãi.

Luru Hàn Bách đầu để cho nàng có thời gian từ chối: “Việc gì mà không tốt, xin mời!” cũng không cần nàng đồng ý hay không, y đưa chưởng đánh về phía tay trái nàng, đây là thức khởi động “Thân Chung Hoàn Chàng” trong “Phục Hồ Chương” của Thiếu Lâm.

Hoa Tàng Diễm đang trong trạng thái phân vân, không ngờ y nói đánh là đánh, nên trong lòng rất kinh hoàng, chính vào lúc nàng định tránh né, thì chợt thấy từ phía sau có người phóng ra, song chưởng cùng xuất, nghênh đón chưởng đang đánh tới, nàng biết là có ca ca giúp đỡ, lập tức không nghĩ ngợi nhiều, liền triển khai chiêu gia truyền tâm đắc “Thất Ngự Phách Thạch Chương” đánh ra trợ chiến.

Luru Hàn Bách thoáng thấy Hoa Tàng Diễm xuất thủ, liền biết cục diện sẽ là hai đấu một, y bèn quát lên: “Hai anh em cùng xông lên cũng tốt.”, chưởng hóa thành trào, từ Phục Hồ chương pháp biến thành Đại Cầm Nã Thủ, móc, điểm, phát, túm, đủ loại chiêu hung mãnh liên tiếp đánh ra.

Mặc dầu phía huynh muội Hoa gia là hai người, nhưng công lực làm sao có thể đấu lại y, chỉ qua bảy tám hiệp là đã bị y bức bách thối lui liên tiếp, hung hiểm khắp bề, rất may là Cao Phong đã sớm có dự kiến, nhắc nhở Hoa Văn Tàng luôn đề cao cảnh giác, bằng không thì không biết tình hình sẽ tồi đến cỡ nào?

Bên phía Cao Phong kịch chiến với Tuệ Lâm đại sư, căn bản đã chiếm thế thượng phong, chính lúc hắn đang tìm cách dứt điểm, thì chợt thấy Luru Hàn Bách đang xuất thủ với huynh muội Hoa gia, tuy nói là sớm có dự kiến, nhưng chung quy vì sự an nguy của anh em Hoa gia, lòng hắn thấp thỏm không yên, tinh thần hoang mang, nên kiếm chiêu tấn công có phần giảm sút.

Lúc cao thủ giao tranh, luôn tận dụng triệt để mọi điều kiện, Tuệ Lâm sao lại bỏ qua cơ hội tốt như thế, đúng vào thời điểm thuận tiện đó, lão tung chiêu “Lôi Đình Vạn Quân”, tả chưởng vỗ vào ngực trước đối phương, hữu thủ thì chặt vào cổ tay cầm kiếm đối phương. Vừa hóa giải chiêu vừa tiến đánh phản kích, đây là công phu tuyệt diệu Liên Tiêu Đái Đả trong võ học.

Nhìn bề ngoài hai người giao đấu, Cao Phong vì có binh khí nên chiếm ưu thế, nhưng thật ra công phu Thiếu Lâm thuộc loại vừa cương vừa mãnh, nếu

cao thủ nào đạt tới trình độ Bát Nhã chương, Như Lai Thiên Phát Thủ, thì đều có mấy chục năm nội lực tu vi, lúc đó cho dù họ có dùng tay không, nhưng mỗi chỉ, điểm, chương của họ đều có khả năng chặt kim phá thạch, nên không cần dùng tới binh khí.

Bát Nhã chương của Tuệ Lâm đã đạt tới hóa cảnh, chỉ cần có cơ hội để phản kích, thì uy lực của nó không thể nào tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Trên Đỉnh Đồi Quyết 4

Cao Phong trong lúc tinh thần phân tán, thì đã để mất thế thượng phong, lòng hấn kinh hoảng, biết mình nếu còn lơ đãng nữa, có thể sẽ bị nguy tới tánh mạng, hấn bèn tập trung tinh thần, dùng hết toàn lực chiến đấu, lúc này cuộc chiến giữa hai người đã trở lên quân bình.

Còn phía Lưu Hàn Bách đại chiến với hai người Hoa gia, y đã chiếm thế thượng phong, tâm tình vui vẻ thoải mái, liếc mắt thấy Tuệ Lâm đã thoát khỏi cảnh nguy khốn, y càng vui mừng hơn và thầm nghĩ: “Chỉ cần ta đánh ngã hoặc làm bị thương một trong hai người này, nhất định tinh thần Cao Phong sẽ rối loạn, lúc đó sư thúc càng có hy vọng thủ thắng hơn.” nghĩ đến đây, y liền chuẩn bị xuất chiêu hung hãn để tấn công, thì chợt nghe phía sau có một giọng nói âm trầm từ đằng xa quát lại: “Đồ tiểu nhân không biết xấu hổ, trận đấu đang đến hồi gay cấn, thì bị người phá rối!”

Lưu Hàn Bách có chút bất ngờ, quay đầu lại nhìn, thì thấy từ trên cây đại thụ đằng xa phóng ra một bóng xám, thân hình người này nhanh nhẹn, như phi yến lẳng ba, bay bỏ nhào tới phía y.

Nhìn thấy người áo xám khinh công tuyệt diệu như thế, Lưu Hàn Bách làm sao không kinh hãi cho được, chính lúc y đang sửng sò, thì người áo xám đã phóng chương đánh tới.

Lưu Hàn Bách đầu sao cũng là cao đồ của Thiếu Lâm, tuy kinh hãi nhưng không hỗn loạn, hữu chương xuất chiêu “Bãi Sơn Đảo Hải” (dời núi lấp biển), dùng hết lực toàn thân, kịp thời nghênh đón.

Người áo xám thấy y dám đối chương, thì biết chương lực y không tệ, lòng thầm cười lạnh, trong lúc hai chương sắp giao nhau, đột nhiên thủ chương ông ta xoay tròn, chương biến thành trảo, chớp nhanh vào mạch môn đối phương, thủ pháp ông ta biến chiêu quá nhanh, chuyển hóa quá kỳ diệu, khiến cho người cả quý thần cũng khó lòng dự liệu.

Lưu Hàn Bách nhìn thấy người áo xám biến chiêu, mặc dầu y đã hết sức nghĩ ra cách hóa giải, nhưng lực bất tòng tâm, chỉ cảm thấy nửa người bên phải như bị tê dại đi, dưới tác động của lực đẩy, cả người y như cười mây đáp gió bay ra phía trước, lại nghe một tiếng bịch, thân hình y té lăn ra đất, cả người đau đớn kịch liệt, muốn cử động nhưng toàn thân lại không nghe lời sai khiến, y liền nghĩ ra chắc người đó đã tiện tay điểm vào yếu huyệt mình.

Hai người Hoa gia định thần lại, bây giờ mới thấy rõ, người vừa xuất thủ chính là người áo xám mà lúc ở Đình gia trang đã từng giúp đỡ qua.

Hoa Vân Tàng liền tiến tới trước hai bước, hành lễ nói: “Đa tạ ơn tiền bối đã nhiều lần cứu mạng, anh em Vân Tàng không bao giờ quên.”

Người áo xám xua tay nói: “Không cần đa tạ, các người không sao là được rồi.”

Hoa Tàng Diễm cười nói: “Ca ca, thật ra khỏi cần phải cảm ơn, nhất định ông ta là bằng hữu do ông nội mời tới, suốt lộ trình đi mình không cần bận tâm vấn đề ăn ở, chắc chắn cũng là do ông ta giúp đỡ.”

Người áo xám lườm cô nàng, nói: “Quý nha đầu, lanh lợi vừa chứ.”

Hoa Tàng Diễm còn định nói thêm, thì người áo xám đã khoát tay, nói: “Xem Cao Phong quyết chiến đã, sau này hãy nói.”

Từ lúc người áo xám xuất đầu lộ diện, Cao Phong liền biết ngay là Lưu Hàn Bách có ý định muốn quấy rối, lập tức lòng hấn không còn lo lắng nữa, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào chiêu thức, ở mỗi chiêu mỗi thức, hoặc tiến hoặc lùi, tất cả đều nhịp nhàng ăn khớp, tiến bước nào rào bước ấy.

Đầu thêm được hơn mười chiêu, tình hình trận đấu đã có biến hóa, Cao Phong trong mười chiêu đánh ra đã có sáu chiêu tấn công, dần dần lại giành được thế chủ động, hấn thầm nghĩ: “Nếu bây giờ ta dùng tam chiêu liên hoàn kiếm để thắng lão, cứ cho là có thời cơ tốt, nhưng thắng như vậy đâu có vẻ vang.” lập tức nói: “Tuệ Lâm đại sư, ngài và tôi đấu đã gần ngàn chiêu, cuối cùng thắng bại khó phân, hay là chúng ta hòa nhau và ngưng thi đấu?” vừa nói hấn vừa tung chiêu “Linh Long Đối Thủ” tấn công vào chỗ hiểm bên cánh tay phải đối phương.

Tuệ Lâm thật không ngờ hấn ta đang chiếm ưu thế mà lại xin cầu hòa, bèn nói: “Như vậy cũng tốt, là do Cao đại hiệp nhân nhượng.” nói vừa dứt, lão tăng đã lùi người ra sau thâu hồi chương, Cao Phong cũng ngừng kiếm thủ chiêu, thối lui hai bước.

Tuệ Lâm chấp tay trước ngực nói: “A di đà phật, Cao đại hiệp từ kiếm thuật, khí phách cho tới phong thái đều khiến người ta khâm phục, Tuệ Lâm tôi thật lấy làm xấu hổ,” lão quay người đi tới chỗ Lưu Hàn Bách, tiện tay vỗ vào các huyệt đạo bị phong bế của y, không nói thêm câu nào, cũng không

thèm đếm xỉa đến người áo xám, quay đầu bước đi.

Lưu Hàn Bách vừa được giải tự do, đầu đám nán nã thêm vài giây, miệng vừa kêu “Sur bá” chân đã vội chạy theo.

Hết chương 73

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chuyện Cũ Như Mơ 1

Người áo xám có vẻ như chẳng muốn nói chuyện nhiều với Cao Phong, lúc Cao Phong và Tuệ Lâm bỗng nhiên giảng hòa và ngừng đấu, ông ta tỏ ra hơi bất ngờ, khi thấy Cao Phong đi lại, ông ta chỉ căn dặn một câu: “Hãy chăm sóc tốt Vân Tàng và Tàng Diễm”, nói xong thân hình như một ngọn gió bay đi tan biến hẳn.

Cao Phong hỏi hai người Hoa gia về người áo xám, Hoa Vân Tàng lắc đầu không biết, còn Hoa Tàng Diễm thì thổi phồng lên như mây bay trong sương mù, nào là “Một người bằng hữu rất thân thiết với ông nội”, nào là “Khinh công đứng hạng nhất thiên hạ, làm việc nghĩa đứng hạng nhì vô lâm”, nào là “Thái độ anh hùng làm sao, thấy việc bất bình là ra tay tương trợ.” Cô nàng ăn nói liên tục một hơi một hơi, rốt cuộc khi hỏi người đó thuộc nhân sĩ phương nào, thuộc môn hộ hay bang phái gì thì cô nàng tắt tịt, Cao Phong nghe vậy chỉ còn biết cười khổ, nhưng lòng hắn lại ngậm ngậm kinh ngạc về người áo xám.

Đến trưa ngày kế tiếp, cuối cùng bọn họ cũng đến Cửu Triều, là thủ phủ của Lạc Dương.

Lạc Dương nằm ngoài vùng Trung nguyên, bốn mặt đều có núi bao quanh, phía đông dựa vào Tung Sơn, phía tây giáp dãy Tần Lĩnh, phía nam đối với Phục Ngưu, phía bắc đối với Thái Hành, cảnh nội thì sông ngòi chằng chịt, có sông Hoàng Hà và Trường Giang uốn khúc, với hình thế đất đứng vào bậc nhất thiên hạ như thế, thử hỏi từ xưa tới nay không có một binh gia nào mà không muốn chiếm cứ?

Trong thiên hạ, có bao nhiêu anh hùng hào kiệt đã thành danh ở đây? Và có bao nhiêu bậc đế vương đã từng ghé qua vùng đất này?

Lạc Dương lúc này đối với Cao Phong mà nói, không chỉ là một nơi hướng về, mà còn là một vấn vương muốn thôi mà không được, trong vấn vương hướng về còn mang một chút thần bí. Vậy đằng sau thần bí đó đã che giấu những gì? Cao Phong khó nói thành ra lời, nhưng trong thâm tâm hắn biết, thần bí đó vẫn đang tồn tại.

Thúy Trúc trang nằm ở phía bắc thành, lúc xe ngựa chở Cao Phong và anh em Vân Tàng tới ngoài cổng trang, lão trang chủ Hoa Ngưỡng Hạc, con trai ông ta Hoa Kính Hải và quần gia Hoa Xung cùng đi ra nghinh đón, Hoa Ngưỡng Hạc mặc dầu tuổi đã sáu mươi, nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn, mặt mày hồng hào, hai mắt ông tràn đầy mừng rỡ khi nhìn thấy hai đứa cháu, khi nhìn thấy Cao Phong tuy ông cũng cười, nhưng xem có vẻ miễn cưỡng nhiều hơn.

Hoa Vân Tàng và Hoa Tàng Diễm cùng lúc gọi: “Ông nội, cha.” Rồi phóng nhanh ra khỏi xe, chạy như bay vào trang.

Cao Phong khi ở trước mặt Hoa Ngưỡng Hạc không xa đã cung kính quỳ bái: “Phong nhi xin ra mắt bá phụ, đã hơn mười năm nay, bá phụ vẫn luôn luôn khỏe mạnh chứ?”

Hoa Ngưỡng Hạc đưa tay đỡ dậy, mỉm cười nói: “Đứng dậy, ta đều khỏe mạnh.”

Cao Phong đứng dậy, đang định hỏi thăm thêm, thì Hoa Tàng Diễm nói chen vào: “Ông nội, tiểu cô cháu đâu?”

Hoa Ngưỡng Hạc nói: “Tiểu cô cháu ở hồ Bích Lục Thủy phía đông viện, bây giờ cháu dẫn chú Cao Phong đi gặp cô đi.”

Lòng Cao Phong kích động, định quỳ xuống cảm tạ, thì Hoa Ngưỡng Hạc đưa tay ngăn cản, nói: “Không cần đa lễ, đã hơn chục năm nay ta làm khó dễ các con, hãy nhanh đi gặp mặt nhau.”

Cao Phong không nói thêm, cũng không đợi cùng đi vào trang với các người Hoa gia, bèn theo Hoa Tàng Diễm đi tắt qua dãy hành lang tiến về phía đông viện.

Phía đông viện rộng rãi, xuyên qua đám rừng trúc, là một tòa giả sơn (hòn non bộ), bao quanh tòa giả sơn là hồ sen, bây giờ là cuối xuân đầu hạ, lá sen mọc kín hồ, hoa sen đều ngậm nụ, thoang thoang có mùi thơm dịu, trên hồ có đình nghỉ mát, một nữ nhân đang ngồi trong đình, thân hình thướt tha, dáng điệu uyển chuyển làm rung động lòng người, đang cúi mặt nhìn nước hồ, tựa như muốn thì thầm cùng mây cá đang tung tăng bơi lội, than vãn cho thanh xuân mình chóng qua mau, đòi người lại gần gũi

Cá trong nước dường như cũng bị sắc đẹp của nàng mê hoặc, cứ búng đuôi như muốn trôi khỏi mặt nước, không chịu rời xa.

Khi đến đình nghỉ mát, Hoa Tàng Diễm quay sang Cao Phong khẽ nói: “Tiểu cô cháu đang ở phía trước, một mình thúc thúc lại đi, cháu còn phải đi gặp mẹ.” nói xong cô nàng nhoẻn mắt, nhả mặt làm ngáo ộp, rồi quay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chuyện Cũ Như Mộng 2

Cao Phong tâm tình xao động, chậm chạp bước về trước, đến bên đình, đang định lên tiếng, thì nữ nhân đột nhiên quay đầu lại.

Cặp mắt tròn xoe dịu hiền sáng rực của nàng chiếu lên mặt hắn, trong nháy mắt thời gian dường như ngưng đọng lại, mọi màu sắc của trời đất đều trở lên âm đạm.

Nếu nói dung mạo nàng là hoa nhường nguyệt thẹn, hay chim sa cá lặn thì quá tầm thường, nhưng nếu ví nàng như tiên nữ trong tranh, thì ở trên đời này sao lại có họa sư nào tài giỏi đến thế, có khả năng vẽ ra được các nét khả ái, diễm lệ, sinh động của nàng mà không người con gái nào so sánh nổi!

Cao Phong vui mừng cực độ như muốn khóc: “Hương Lăng, cuối cùng chúng ta”

Nữ nhân đó không nói lời nào, chạy như bay ra khỏi đình, đâm nhào vào lòng hắn.

Mười năm năm trước, năm đó cũng vào mùa xuân, Hoa Ngưỡng Hạc muốn đi Dương Châu để lo liệu một số công việc, Hoa Hương Lăng khi biết được tin thì rất cao hứng, liền quần quýt bên cha cố năn nỉ xin theo bằng được.

Hoa Ngưỡng Hạc vốn rất thương con gái cưng, lại thấy nàng ngây thơ hồn nhiên, không nỡ làm trái ý nàng, bèn ưng thuận cho đi theo.

Đến Dương Châu, hai cha con dừng chân trong một khách sạn, Hoa Ngưỡng Hạc thấy đi giao dịch làm ăn mà dất nữ nhi theo không tiện, bèn để nàng lại một mình trong khách sạn chờ đợi ông về.

Ban đầu Hoa Ngưỡng Hạc định giải quyết vấn đề thật nhanh chóng để còn về với con, nhưng nào ngờ lại xảy ra biến cố, đành phải dây dưa kéo dài thời gian, đến lúc ông quay về tới khách sạn, thì không thấy nữ nhi mình ở đó.

Lúc đó, vì biến cố công việc rất quan trọng, Hoa Ngưỡng Hạc phải tranh thủ đi Nam Kinh gấp để gặp gỡ một nhân vật trọng yếu họ Từ, vì không có thời gian chờ đợi nữ nhi trở về, Hoa Ngưỡng Hạc đành viết giấy để lại cho con hay, rồi một mình đi Nam Kinh.

Hóa ra ngày đó Hoa Hương Lăng một mình trong khách sạn chờ đợi cha quá lâu, mãi cho tới chiều, thấy phụ thân vẫn chưa về, nàng cảm thấy khó chịu trong mình, lại nghe người ta nói Sáu Tây hồ ở gần đó phong cảnh rất đẹp, bèn tự ý chủ trương, một mình ra hồ du ngoạn.

Dương Châu xưa nay vẫn là nơi phồn thịnh, Sáu Tây hồ là thắng cảnh thiên nhiên đẹp nhất vùng này, lại đang là buổi tối mùa xuân, đèn hoa khắp nơi bắt đầu giăng lên, lấp lánh đông đưa, ánh trăng sáng soi rõ mặt hồ, các thuyền hoa xếp thành hàng, tấu nhạc xướng ca khắp nơi, Hoa Hương Lăng đang ở tuổi thanh xuân, đi tới đâu, thấy cái gì nàng cũng đều tấm tắc khen hay, thấy chỗ nào vui là lập tức tới đó. Trong lúc nàng đang say mê cảnh vui nhộn, thì chợt nghe không xa có tiếng một nam nhân khen ngợi: “Ôi, nữ nhân này xinh đẹp làm sao, quả là tuyệt sắc trần gian. Nhị ca, đã tới phiên ngươi bắt nàng về làm áp trại phu nhân.”

Lại nghe có tiếng vài người phụ họa: “Mẹ nó, quả nhiên đẹp thật!” “Nhất định phải bắt về Hoàng Sơn, bằng không chuyến đi Dương Châu kỳ này của Ngũ Hồ chúng ta thật uổng phí.” “Bà nội nó, lão tử lớn cỡ này rồi, đây là lần đầu tiên mới nhìn thấy có người con gái xinh đẹp đến thế!”

Hoa Hương Lăng theo tiếng nói nhìn đi, thì thấy có một chiếc thuyền đang đậu cạnh bờ hồ gần đó, trên thuyền có năm hán tử đang trở mắt nhìn xuống về phía mình, lòng nàng cảm thấy mất vui, định quay người bỏ đi, thì nghe có tiếng gọi và bóng người thấp thoáng, một hán tử đã từ trên thuyền nhảy xuống, đứng trước mặt nàng cản lối, cười nói: “Cô nương xin dừng bước, tại hạ là Hoàng Sơn Ngũ Hồ Kim Tuyết Hồ, hôm nay thấy được dung mạo đẹp như tiên của cô nương, thật là hân hạnh vô cùng, xin mời cô nương quá bộ lên thuyền, uống một chén cùng với anh em tại hạ.”

Hoa Hương Lăng không biết Hoàng Sơn Ngũ Hồ là hạng nhân vật nào, cau mày nói: “Ta không quen biết ngươi, sao ngươi cản đường ta? lại còn theo ta nói chuyện?”

Kim Tuyết Hồ vẫn cười đùa cợt nhả: “Không quen biết đó là trước đây, còn bây giờ không phải là đã quen biết sao? giọng nói cô nương không phải là người Dương Châu phải không? sao lại một mình tới đây? Chúng ta nên ngồi lại nói chuyện giấy lát.” Nói xong gã đưa tay nắm lấy tay nàng.

Hoa Hương Lăng thấy gã mặt dày mặt dạn như thế, nóng mặt, lùi ra sau, mắng: “Cút xéo đi!”

Kim Tuyết Hồ ban đầu còn có chút khách sáo, nhưng sau thấy nàng từ đầu đến cuối vẫn không phục tùng, bèn bắt đầu dùng tới võ lực.

Hoa Hương Lăng mặc dầu cũng biết chút võ công, nhưng do tuổi còn nhỏ, công lực thấp, sao có thể đối địch lại với Kim Tuyết Hồ, là nhân vật thành danh trong giang hồ, lại đang trong thời kỳ trai tráng? Chỉ qua năm sáu chiêu là đã bị đối thủ bức bách đến nỗi trở tay không kịp.

Đến chiêu thứ bảy, Kim Tuyết Hồ vì có lòng trêu ghẹo, đánh một chiêu “Tiêu Sứ Thừa Long” vào ngực nàng, thể đánh cực nhanh.

Hoa Hương Lăng tức giận đến đỏ mặt, đưa chiêu đáp lại, mặc dầu nàng đã dùng hết sức bình sinh, nhưng sức lại khó chiều theo nàng. Chính trong giây phút đó, bỗng nhiên xuất hiện một người, một cước được sớm phóng ra, lại nghe có tiếng bịch, người đó đã đá trúng vào cánh tay Kim Tuyết Hồ, kịp thời giải vây cho Hoa Hương Lăng khỏi bị nhục.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chuyện Cũ Như Mộng 3

Người vừa can thiệp dĩ nhiên là Cao Phong.

Lúc đó ở trên núi Võ Đang đang xảy ra biến cố, Cao Phong và sư phụ cùng xuống núi, Cổ Mộc đạo nhân có ước hẹn ti vi với Dương Bảo Thiên, vì sợ mạng đồ đệ theo sẽ gặp nhiều phiền toái trong lúc giao đấu, nên Cổ Mộc đạo nhân đã để Cao Phong một mình trong thành chờ đợi mình.

Cao Phong nhân rồi không có việc gì làm, đang ngồi uống rượu trong một quán nhỏ cạnh bờ hồ, chợt nghe bên ngoài có tiếng huyên náo, chạy ra xem thì thấy Kim Tuyết Hồ đang ăn hiếp một thiếu nữ, lập tức hấn không nghĩ ngợi nhiều, liền ra tay cứu viện.

Việc can thiệp của hấn làm cho Kim Tuyết Hồ bất ngờ vô cùng, cả bốn anh em họ Hồ còn lại trên thuyền cũng đồng loạt nhảy vào bờ.

Lão đại Kim Phi Hồ la hét: “Bà nội nguoi, mới mấy tuổi đầu mà đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân” vừa nói gã vừa rút thanh cương đao ra, ném cho Kim Tuyết Hồ nói: “Lão nhĩ, làm thịt tên tiểu anh hùng cứu mỹ nhân này đi.”

Cao Phong đã biết tên tuổi của Hoàng Sơn Kim Thị Ngũ Hồ, lại thấy năm người cùng tụ tập tại đó, lòng thầm nói: “Hong bet! Hong bet rồi! thảo nào văn nhân thường gọi người đẹp là hồng nhan tri kỷ, thì ra chữ ‘hồng’ còn có thâm ý khác, nó bao hàm luôn máu của tai họa.” bẽ ngoài hấn tỏ ra điềm nhiên như không, nói: “Hóa ra là Hoàng Sơn năm vị đương gia đều có mặt, thế cũng tốt, đừng nói ta ý thế là đệ tử của phái Võ Đang, có một chút bản lĩnh là đã lo chuyện bao đồng nhé.”

Anh em Kim Thị Ngũ Hồ vừa nghe hấn tự xưng là người của phái Võ Đang, thì không khỏi bối rối đưa mắt nhìn nhau.

Lão tam Kim Liên Hồ nói: “Sư phụ nguoi là ai? Vân Nhạn? hay là Thôi Mẫn Sinh?”

Cao Phong nói: “Đều không phải.”

Kim Liên Hồ nói: “Là Cổ Mộc hay là Dương Bảo Thiên?”

Cao Phong nói: “Gia sư chính là Cổ Mộc đạo trưởng.”

Hấn vừa nói vừa quay người nhìn Hoa Hương Lăng, thấy nàng thần sắc hoảng hốt, tóc tai rối bời, dáng người tiều tụy đáng thương, tức thì hào khí anh hùng hấn nổi lên, quyết định độ sức với anh em Kim Thị Ngũ Hồ tới cùng.

Lão đại Kim Phi Hồ khẽ nói với Kim Liên Hồ: “Thử đấu với hấn vài chiêu, xem hấn dùng chiêu thức môn phái gì?”

Kim Tuyết Hồ đáp ứng, bước tới trước Cao Phong nói: “Nghe danh kiếm pháp Võ Đang tuyệt vời từ lâu, vị huynh đệ Võ Đang này có thể dạy bảo cho vài chiêu được không?”

Cao Phong nghe nói câu này, thì biết ngay đối phương muốn nghiệm chứng thân phận mình, hấn thầm nghĩ: “Chiêu bài của phái Võ Đang bất ngờ được đưa ra, té ra cũng có thể hù dọa người.” hấn nói: “Dạy bảo thì không dám, nhưng nếu cắt gọt mài giũa vài chiêu thì không trở ngại gì.”

Hai người lập tức đao kiếm giao nhau, bắt đầu trận đấu.

Đấu được hơn mười chiêu, Kim Phi Hồ ở bên ngoài đã xác định kiếm pháp mà Cao Phong sử dụng đúng là của phái Võ Đang, hơn nữa công lực dường như vượt hơn đệ đệ mình, lập tức cất tiếng kêu ngừng đấu.

Kim Phi Hồ đợi hai người đầu kiếm xong, liền nói với Cao Phong: “Quả nhiên là cao thủ của phái Võ Đang, các hạ làm hỏng việc của anh em ta, rốt cuộc có ý gì? chúng ta phải dứt khoát làm cho ra lẽ?”

Cao Phong lại đưa mắt nhìn Hoa Hương Lăng, rồi quay người đối diện với anh em Kim Thị Ngũ Hồ nói: “Vị cô nương này dung mạo tuyệt sắc, nhân gian hiếm thấy, chúng ta thân làm nam tử, ai nhìn qua cũng đều yêu thích, chỉ là anh hùng gặp mỹ nhân phải là đường đường chính chính, và phải được người đó cam tâm tình nguyện, nếu dùng võ lực để cưỡng bức thì còn gì là thú vị?”

Kim Tuyết Hồ nói: “Người đừng ý là danh môn chính phái lại đây nói những lời đạo lý vô tích sự nữa, nếu người thích vị cô nương này mà muốn ra mặt thì hai ta sẽ quyết đấu sinh tử một phen có được không?” Đứng trước mặt mỹ nhân, vị anh hùng này dĩ nhiên linh hồn đã thoát xác, tất cả mọi chuyện đều xem thường.

Cao Phong lòng ngầm ngậm than khổ: “Tên ác Hồ này muốn đùa giỡn sinh mệnh với ta, có thể hơi bất lợi, xem ra hôm nay ta phải học làm Võ Tông đã hồ rồi, chỉ có khác là Võ Tông này phải đánh với bảy hồ đã từng nổi danh trong thiên hạ, ta sợ rằng chắc phải vui thấy trong bảy hồ quá.” Hắn liền nói: “Lời người sao dễ nghe quá, nếu quả thật ta giết được người, thì bốn vị huynh đệ người chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn, không phải là cùng lúc xông lên, đem ta ra loạn đao phân thân ư, mặc dầu chỗ dựa sau lưng ta rất mạnh, nhưng bây giờ ta chỉ có một mình, điều này đối với ta hình như không được công bình cho lắm.” Lời nói còn có thâm ý khác, đôi bên bất luận bên nào bị tổn thương, thì ngày kia tất nhiên sẽ đưa tới thù sâu oán nặng.

Anh em Kim Thị Ngũ Hồ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ, nếu chẳng may bị kết oán với phái Võ Đang, thì thật là tai họa vô cùng.

Kim Tuyết Hồ nói: “Người đã nói thế, giả sử Hoàng Sơn Ngũ Hồ chúng ta ý đông hiệp yếu, thì còn gì là anh hùng hảo hán nữa, thực ra đây cũng chỉ là chuyện giữa ta và người, và ta không biết người có đủ cam đảm, tự mình đem sinh mạng của mình ra đánh cược không?”

Cao Phong nói: “Người nói vậy có ý gì?”

Kim Tuyết Hồ nói: “Ý của ta là chúng ta chỉ vì cô nương này mà giao đấu, sống chết có số mạng, người ngoài không được chen vào.”

Cao Phong nói: “Nếu như có người ngoài giúp đỡ hoặc sau này báo thù thì tính sao?”

Kim Tuyết Hồ lớn tiếng chửi rủa: “Thì con bà mẹ nó mười tám đời tổ tông đều để trướng rùa chứ sao!”. Nhìn người xem đang đứng vây quanh, rồi nhìn Hoa Hương Lăng, gã nói tiếp: “Hôm nay trước mặt mọi người chung quanh, kể cả vị cô nương này sẽ làm chứng, nếu như bên nào làm trái lời giao ước, thì sẽ lãnh đủ lời chửi của tôi vừa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chuyện Cũ Như Mộng 4

Đã có một ít người xem hiếu kỳ vây quanh ồn ào la ó: “Mau đánh đi.” “Vì người đẹp như tiên nữ này chết cũng đáng, mau động thủ đi!” “Còn đợi gì nữa, tiên hạ thủ vi cương!”

Hoa Hương Lăng tinh thần hoảng hốt, lo sợ, nàng có ý nghĩ bỏ trốn, nhưng bốn người họ Hồ còn lại canh gác khá kỹ, một chút cơ hội cũng không có, quỳnh quang quá khiến nước mắt nàng chảy vòng quanh.

Cao Phong trầm nghĩ, đến bây giờ cuộc giao dịch mới công bằng, ta phải đánh một trận cho đã tay mới được, lập tức hắn tiến tới trước một bước, nói: “Đã như vậy, chúng ta sẽ tỉ đấu như thế nào, người nói đi!”

Kim Tuyết Hồ trầm nghĩ: “Tên này kiếm pháp không tệ, nếu đấu bằng binh khí thì mọo thắng không cao, thôi, ta dứt khoát dùng cứng chọi cứng với hắn.”, nghĩ xong gã nói: “Vừa rồi binh khí hai ta cũng đã đấu qua, thắng bại chưa phân, một bên tám lạng, một đàng nửa cân, cứ xem như đã tỉ võ xong, bây giờ tới lượt chúng ta tỉ văn.”

Cao Phong hơi có bất ngờ: “Tỉ văn, là tỉ làm sao?”

Kim Tuyết Hồ nói: “Đơn giản thôi, vẽ một vòng tròn, hai ta sẽ đứng vào trong đó, người đánh ta một quyền, ta đánh lại người một quyền, thì xem xương cốt ai cứng hơn, xem ai đánh được nhiều lượt hơn, nếu người nào bị ngã xuống trước hoặc bước ra khỏi vòng tròn thì sẽ xem là thua.”

Cao Phong nói: “Có cho tránh né hay chống đỡ không?”

Kim Tuyết Hồ nói: “Dĩ nhiên là không, nếu ai tránh né hay chống đỡ thì cũng bị tính là thua.” Sở dĩ gã ra đề tài này vì thấy tướng người Cao Phong ốm yếu hơn mình.

Cao Phong trái lại cảm thấy rất hài lòng: “Bà nội người, thật là may mắn, bố mày trên núi Võ Đang luyện Thái Cực, đã luyện ba năm công phu chịu đòn,

không ngờ đến hôm nay mới được sử dụng.” Hấn nói: “Thế cũng tốt, nhất ngôn vi định.”

Ngay lập tức, Kim Tiểu Hồ vẽ một vòng tròn ở chỗ trống trái bên hồ, hai người liền bước vào trong vòng tròn, chơi oẳn tù tì xem ai đánh trước, rồi bắt đầu bình bình, người đánh ta một quyền, ta đánh lại một quyền, hai người cứ thế đánh qua lại, người xuất quyền thì cố đánh toàn lực, người chịu đòn thì ráng nghiêng răng chịu đựng. Từ xưa tới nay anh hùng cứu mỹ nhân, có lẽ Cao Phong là người đầu tiên áp dụng phương thức này.

Rốt cuộc vì Cao Phong luyện qua công phu chịu đòn nên đã chiếm phần tiện nghi, và cũng không biết đôi bên đã đánh qua lại bao nhiêu quyền, cuối cùng Kim Tuyết Hồ chống đỡ không nổi, miệng khạc ra máu tươi ngã xuống.

Bốn anh em họ Hồ còn lại đều tức giận vô cùng, nhưng cũng đành cắn răng chịu đựng, nếu không thì cái câu ‘con bà mẹ nó mười tám đời tổ tông đẻ trứng rùa’ chẳng lẽ lại dùng để chửi anh em mình, bọn họ chỉ biết ba chân bốn cẳng khiêng vội Kim Tuyết Hồ đi cứu mạng.

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng cũng không chữa được đánh đề mất mạng.

Cao Phong thấy đối phương thất bại bỏ đi, trong lòng kích động, khí huyết quay cuồng, cổ họng hơi có vị ngọt, khạc ra chỉ toàn là máu tươi, hấn ngã người xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Hoa Hương Lăng thấy tình trạng đó, sợ hãi vô cùng, lòng không nở bỏ đi, nàng khóc lóc van xin mọi người chung quanh giúp đỡ, nhưng các người đứng xem thấy có án mạng, lại sợ bị liên lụy vào thân, nên chẳng mấy chốc đã bỏ đi hết.

Hoa Hương Lăng không còn cách nào khác, đành công Cao Phong về khách sạn mình trọ, lại không thấy phụ thân ở đó, lòng càng thêm sốt ruột, nàng vội chạy đi kiếm đại phu tới cứu trị cho hấn, cũng may y thuật đại phu đó không tệ, mà Hoa Ngưỡng Hạc trước lúc đi có để lại cho con mình không ít ngân lượng, việc này đã tạo điều kiện cho Cao Phong được bảo toàn được tánh mạng.

Thương thế Cao Phong lần này quả thật không nhẹ, việc trị thương điều dưỡng không thể một sớm một chiều được.

Hoa Hương Lăng cảm ơn ân tình cứu giúp của hấn, trong thời gian Cao Phong trị thương, nàng luôn luôn túc trực ở đầu giường để chăm sóc.

Cao Phong tỉnh lại nhìn thấy nàng mỗi ngày đều ở bên cạnh mình, lòng hấn cảm thấy không hối hận việc đã làm, trái lại còn vui sướng đằng khác.

Hoa Hương Lăng mỗi lần thấy hấn mỉm cười, đều hỏi duyên cớ, vì sao người lại vui vẻ thế? Cao Phong đều trả lời, có nàng tiên nữ làm bạn, tự nhiên thấy vui.

Thiếu niên nam nữ cùng ở chung một chỗ, lại thêm hoàn cảnh éo le của họ, thời gian lại lâu dài, há sao không phát sinh tình cảm? Đợi đến một tháng sau, khi Cao Phong khỏi bệnh, thì tình ý hai người đã trở lên sâu sắc, đôi bên cũng đã ngầm đính ước chung thân.

Nhưng điều đáng buồn là, ân tình hai người quán quýt bên nhau chẳng được bao lâu, thì không thể tiếp tục nữa, vì Hoa Ngưỡng Hạc cuối cùng đã trở về.

Hoa Ngưỡng Hạc dĩ nhiên là có đủ lý do để phản đối việc hai người ở chung.

Đến lúc hai người quỳ xuống đất hết sức thỉnh cầu than van, Hoa Ngưỡng Hạc bèn trở hết tài ăn nói bẩm sinh, năng lực có thể nhìn thấu nội tâm người khác của ông, khiến cho cả hai phải im lặng không biết nói làm sao.

Cuối cùng ông đưa Hoa Hương Lăng về, còn Cao Phong thì ở lại với lời hứa lấp lửng của ông: nếu sau thời hạn mười năm, hai người vẫn còn thật tình thương nhau, đến lúc đó ta sẽ tác hợp cho hai người, nhưng ta sẽ không cho người biết tin trước và người tuyệt đối không được tới Lạc Dương!

Sau khi Hoa Ngưỡng Hạc đưa Hoa Hương Lăng về Lạc Dương, Cao Phong lại đón lấy cảnh ngộ không may, sự phụ hấn là Cô Mộc đạo nhân bị người của Hắc Phong Tự Nghĩa Đảng giết hại, hấn nặc đầu có nhìn thấy mặt sự phụ lần cuối, nhưng cũng chỉ mờ mắt trùng trùng nhìn thì thế của sự phụ mà thôi.

Cao Phong đau khổ trước cái chết của sự phụ, đã nhiều lần tìm cách phục thù nhưng đều bị thất bại, việc này khiến cho hấn nản trí ngã lòng. Về sau tình cờ ở đầu phố thấy người ta đánh cờ, trong lý lẽ đánh cờ hấn đã ngộ ra được tinh thần tiến thủ của võ học, sau một năm cần mẫn khổ luyện, kiếp pháp hấn đạt được cảnh giới tinh thâm, và sau đó đã báo được thù cho sự phụ.

Những ngày tháng sau này hấn lang bạt trên chốn giang hồ, dùng kiếm hành hiệp, tiêu hao thời gian, mong đợi hạn kỳ mười năm chóng qua đi, để sớm ngày nhận được tin vui từ Hoa Ngưỡng Hạc.

Mười năm cuối cùng đã trôi qua, nhưng tin tức về người tình mà ngày đêm hấn gầy vò thương nhớ vẫn không đúng hạn mà đến.

Trong nỗi thống khổ hấn đã tự an ủi mình, cần phải phân chấn tinh thần, tiếp tục chờ đợi.

Rồi một năm nữa trôi qua, vẫn không có bất cứ tin tức gì, bao nhiêu kỳ vọng ôm ấp cuối cùng cũng nhạt phai.

Năm này qua năm khác, cho đến năm thứ mười ba, cảm giác trông chờ của Cao Phong đối với Hoa gia càng thêm mờ mịt, cũng vào năm này, hấn đã gặp gỡ Đường Trung Long, hai người mới gặp lần đầu như đã quen thân, mặc dù tính tình hai người khác ngược, nhưng lại hết sức tương hợp, sau cùng đã trở thành bạn bè thân thiết.

Cùng thời vào năm này, Cao Phong ở Hồ Bắc đã đụng chạm với Kim Kiếm bang, sự việc phức tạp càng lúc càng lớn, cho tới sau cùng, đã đưa tới việc tị

võ với Vân Phi Tường ở Hoàng Hạc Lâu. Cuộc chiến ở Hoàng Hạc Lâu đã khiến cho tên tuổi Cao Phong chấn động giang hồ, và tước hiệu “Kinh Long Kiếm” cũng từ đó được lưu truyền khắp võ lâm.

Tiếp theo đó hắn lại gặp gỡ Đinh Hiểu Lan, cho dù Đinh Hiểu Lan đã bội bạc cõi lòng, gần như mê mẩn, nhưng hắn trước sau vẫn như gần như xa, nguyên nhân chủ yếu dĩ nhiên là hình bóng Hoa Hương Lăng vẫn còn phảng phất trong thâm tâm hắn.

Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi đi, lại qua hai năm, Hoa gia vẫn không có bất cứ tin tức gì, cõi lòng chờ đợi của Cao Phong từ chỗ thất vọng dần dần chuyển thành tuyệt vọng, mà trong hai năm này, tình cảm giữa hắn và Đinh Hiểu Lan càng lúc càng thân thiết, càng trở lên sâu đậm, và mãi cho tới khi vụ cướp Uy Vô tiêu cục phát sinh

Hết chương 77

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ngắm Ngâm Xung Động 1

Hai người không biết đã ôm nhau bao lâu, cuối cùng rồi cũng tách ra.

Cao Phong đưa hai tay nâng gương mặt xinh đẹp như hoa lan của Hoa Hương Lăng lên, nòng nài chăm chú nhìn, khuôn mặt này dường như không thuộc thực tại, chẳng lẽ không phải là người tương phùng trong mộng mà hắn ngày đêm hằng mong đợi sao?

Hoa Hương Lăng cũng chăm chú nhìn hắn, nước mắt chợt tuôn trào, rõ ràng tình cảm nàng đối với hắn rất sâu đậm, bàng hoàng như người đang nằm mộng.

Hoa Hương Lăng vui mừng qua dòng lệ, dịu dàng nói: “Cao ca, chàng đã thay đổi nhiều.”

Cả người Cao Phong như đang ở trong mây, mỉm cười nói: “Ta đã thay đổi rồi ư?”

Hoa Hương Lăng lắc đầu nói: “Không, chàng đã trưởng thành, và cũng chắc chắn hơn.”

Cao Phong nói: “Một nam nhân đã ba mươi ba tuổi, nếu như không trưởng thành và chắc chắn, thì xem sao được?”

Hoa Hương Lăng cười cười mở: “Chàng vẫn còn nhớ tới khách điểm ở Dương Châu không?”

Cao Phong nói: “Dĩ nhiên là nhớ, lúc đó hầu như mỗi ngày ta đều nhìn ngắm nàng, hơn nữa còn cảm thấy chưa đủ.”

Hoa Hương Lăng lắc đầu nói: “Ý thiếp nói là sau khi thương thế chàng bình phục, mỗi ngày chàng đều thích bế thiếp quay vòng vòng.”

Cao Phong đột nhiên hứng khởi, đưa hai cánh tay choàng qua eo lưng nàng, dồn khí ở Đan Điền, nhún chân, tung người xoay tròn, vô tình hắn đã sử dụng công phu khinh công “Thê Vân Tung”.

Hắn ôm người yêu vào lòng, xoay tròn trong không trung, cảm thấy đặc ý vô cùng, một cú tung người đã lên cao hơn hai trượng, đúng vào lúc hắn đang nghĩ phải mượn lực để hạ chân như thế nào, thì đột nhiên cảm thấy trong khuỷu tay như có một luồng nội lực tác động, thân thể cuối cùng không kềm được đã bay về phía đình, thì ra Hoa Hương Lăng ở trong lòng hắn đã sử dụng một công phu tuyệt diệu mượn lực di chuyển vị trí, có ý để cho hắn hạ xuống phía đình.

Cao Phong sao lại không theo ý nàng, quả nhiên ôm nàng thật trọng hạ xuống bên đình, rồi nhẹ nhàng lướt vào ngồi xuống.

Cao Phong nói: “Thật không ngờ, võ công của nàng đã đạt tới cảnh giới như thế?”

Hoa Hương Lăng úp mặt vào ngực hắn, thỏ thẻ nói: “Bởi vì thiếp mỗi ngày đều nghĩ tới chàng, cảm giác nghĩ tới chàng thật khó chịu, vì muốn loại trừ vấn vương tới hình ảnh chàng, thiếp đã dành hết thời gian còn lại để nghiên cứu võ nghệ. Thịnh thoảng lại được một ít tin tức về chàng, biết võ công chàng đã tinh thông, nhiều lần thiếp muốn trốn đi tìm chàng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, sợ cha sẽ bắt bẻ chàng, nên cuối cùng đều bỏ ý định đó đi.”

Lòng Cao Phong vừa chấn động vừa vui mừng, hồi lâu mới nói: “Ta biết, nàng nhất định không để nỗi khổ trong lòng, hóa ra là vì ta!”

Hoa Hương Lăng nói: “Thiếp còn có vài chuyện bây giờ không thể nói với chàng, chàng đừng giận thiếp nhé?”

Cao Phong hôn lên mái tóc nàng: “Sao ta lại giận nàng?”

Hai người chưa nói hết nguyên do, kẻ chưa hết nỗi sầu biệt ly, trong tình cảnh mười năm năm xa cách, bây giờ gặp nhau nhất thời sao nói hết?

Khi Hoa Hương Lãng hỏi đến Đình Hiếu Lan và việc thành thân ở Đình gia, Cao Phong từ đầu chí cuối đã đem chuyện ở An Khánh: Lư gia, Đình gia và việc Đình Hiếu Lan bị trúng độc kể ra hết.

Hoa Hương Lãng nghe thế, kinh ngạc vô cùng, nói: “Hóa ra việc này còn có ngoắt ngoéo? Không biết Lan cô nương bây giờ ở đâu? Than ôi”

Nàng bản tính điềm đạm, đa sầu tốt bụng, gặp việc gì cũng đều phân tích thông suốt, lại thường đứng về phía góc độ người khác để suy xét, do đó tuy Đình Hiếu Lan là tình địch của nàng, nhưng nàng chẳng những không xem là thù địch, trái lại còn có vẻ thông cảm nữa.

Có thể chính vì tấm lòng khoan dung đó mà Cao Phong mới khắc cốt ghi tâm thương yêu nàng.

Hai người trò chuyện tới hoảng hồn, thì bàn tới việc chung thân của hai người.

Hoa Hương Lãng nói: “Phụ thân đã để chàng ở Thúy Trúc trang, tức là đã đồng ý chuyện chúng mình. Ồ phải rồi, Phong ca, còn có một chuyện khác tiếp muốn cho chàng biết, nhất định chàng sẽ hài lòng.”

Cao Phong lắc đầu nói: “Được ở chung với nàng là ta đã hài lòng rồi, trong thiên hạ đâu còn việc gì vui hơn việc này?”

Hoa Hương Lãng mỉm cười: “Chàng muốn biết ngay cũng không được, đợi đến khi hai ta thành thân xong thiếp mới nói cho chàng.”

Cao Phong nói: “Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày mừng thọ sáu mươi của bá phụ, việc của chúng ta nàng thấy khi nào thì thích hợp để thương lượng cùng bá phụ?”

Hoa Hương Lãng nói: “Đi, bây giờ chúng ta đi kiểm phụ thân để thương lượng.” Nàng rời khỏi lòng Cao Phong, hai người cùng dắt tay nhau ra khỏi đông viện, hỏi thăm người đầy tớ, thì được biết phụ thân đang ở trong phòng khách chờ đợi.

Hết chương 78

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Ngắm Ngâm Xung Động 2

Cao Phong theo Hoa Hương Lãng đi về phía khách sảnh, trên đường đi hẳn thấy cơ ngơi của Hoa gia thật nguy nga tráng lệ, chẳng khác gì như ở hoàng cung của các bậc vua chúa, lòng hẳn không tránh khỏi cảm thán: “Thảo nào mọi người trong võ lâm đều ca tụng Thúy Trúc trang như là đệ nhất sơn trang, chẳng qua là cái vỏ phú quý xa hoa của nó, không biết trên đời này còn có bao nhiêu chỗ giống như ở đây?”

Hai người vừa tới gần phòng khách, thì gặp một ông lão đang chạy tới, người đó chính là Quán gia Hoa Xung.

Lão ta thấy Hoa Hương Lãng thì rất mực cung kính, hỏi thăm vãn an xong, lão mới nói: “Đại tiểu thư muốn gặp lão gia phải không?”

Hoa Hương Lãng gật đầu: “Phụ thân ta có trong đó không?”

Hoa Xung nói: “Có ạ, đang tiếp vài người khách lạ, chẳng biết bây giờ cô nương đi vào có gặp phiền phức không?”

Hoa Hương Lãng hơi có bất ngờ: “Khách lạ? ở đâu tới?”

Hoa Xung nói: “Không rõ lắm, hình như là người của quan phủ.”

Hoa Hương Lãng hơi trầm ngâm, nói: “Ta biết.” Nàng quay người nói khẽ với Cao Phong: “Đi thôi, chúng ta vào phòng bên cạnh đợi vậy.”

Cao Phong theo nàng đi vào cửa hông để tới phòng bên cạnh, đang định tìm chỗ ngồi, thì chợt nghe nàng thì thầm: “Đi theo em.” Hoa Hương Lãng giờ tay kéo Cao Phong, hai người đi vòng qua mấy chậu hoa, thì đến sau một bức bình phong, từ đó xuyên qua các khe hở, có thể nhìn rõ tình hình bên trong đại sảnh.

Hoa Hương Lãng không cưỡng lại tính tò mò, hiển nhiên là nàng muốn tìm hiểu xem khách lạ là những nhân vật gì, lúc này xuyên qua các khe hở, nàng thấy phụ thân ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, tựa như đang tập trung suy nghĩ gì đó.

Chỉ nghe Hoa Ngưỡng Hạc nói: “Ba vị hóa ra vì việc đó mà tới đây, các vị đã đến Lạc Dương, và ghé thăm Thúy Trúc trang, điều đó cho thấy ba vị đã coi trọng bản lĩnh nhỏ nhoi này của lão phu, các vị có nhu cầu gì cần giúp đỡ xin cứ nói thẳng, chỉ cần ở trong phạm vi các vùng Hà Nam, Lạc Dương,

lão phu sẽ tận hết sức mình.”

Lại nghe một giọng rần ròi ca tụng vang lên: “Hoa lão trang chủ quả nhiên xứng đáng là ‘nhân nghĩa cái thiên’, chỉ riêng phần hào khí này, cả võ lâm cũng không có mấy người sánh kịp.”

Nghe giọng nói này, Hoa Hương Lăng không có cảm giác gì, nhưng Cao Phong trong lòng lại rung động: “Giọng nói này thật đặc biệt, hình như ta đã nghe qua ở chỗ nào? người đó là ai? sao lại là người trong quan phủ? a, thì ra là ông ta!” Đột nhiên hắn nghĩ ra, giọng nói người đó chính là Khoái đao thân bộ Lôi Vũ của Lục Phiến môn mà ngày nào ở An Khánh Đình gia hắn đã từng có duyên gặp mặt.

Cao Phong ban đầu không có ý định nghe nhìn trộm, nhưng lúc này cũng không kềm chế nổi, xuyên qua các kẻ hở nhìn vào trong sảnh, cái nhìn này càng khiến hắn kinh ngạc hơn, chỉ suýt nữa là buột miệng thét lên, hóa ra hắn không chỉ nhìn Lôi Vũ, mà hai người kia hắn cũng nhận ra, đó chính là Tổng tiêu đầu Uy Vô tiêu cục Tân Đại Sơn và người bẩm sinh ra đã nói ngọng Sở tiêu đầu, trong lòng hắn lập tức minh bạch, nhất định Lôi Vũ vì muốn điều tra vụ án nên mới tới Lạc Dương cần sự giúp đỡ, và đã mang theo Tân Đại Sơn vừa mới trị khỏi thương tích đến để gặp Hoa Ngưỡng Hạc.

Lại nghe Hoa Ngưỡng Hạc nói: “Lôi bộ đầu quá khen, đó chẳng qua là do bạn bè trêu giỡn hồ cật nhắc, chứ thật ra danh xưng đó chỉ làm cho lão phu xấu hổ.”

Lôi Vũ nói: “Danh tiếng Hoa lão trang chủ đã vang tới trời, nhưng lòng lại rất khiêm tốn, điều này mới thực sự làm người ta bái phục.”

Hoa Ngưỡng Hạc lại một phen khách sáo.

Lôi Vũ nói: “Hai vụ án Uy Vô tiêu cục và Ngũ Hồ sơn trang, tại hạ đã truy xét hơn nửa tháng nay, từ bề ngoài cho thấy, cả hai đều là vụ cướp đoạt tài vật, liên tục xảy ra, trùng hợp rất khéo, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm phá án của tại hạ, trước mắt đã tìm ra một ít manh mối có thể kết luận, trong đó tất nhiên phải có huyền cơ.”

Hoa Ngưỡng Hạc nói: “Vậy ư?”

Hoa Hương Lăng nghe xong, lòng thầm nghĩ: “Hóa ra là về vụ án cướp tiêu cục, nhưng không biết mấy người này kiểm phụ thân ta có chuyện gì?”

Cao Phong đối vụ án này có thể nói là từ đầu đến cuối rất rõ ràng, nhưng đến khi nghe Lôi Vũ tuyên bố đã tìm ra manh mối, thì lòng hắn không tránh khỏi nổi mừng vui.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ngắm Ngâm Xung Động 3

Lại nghe Lôi Vũ nói: “Xin hỏi Hoa lão trang chủ, phường vải đen trong thành có phải là sản nghiệp do ông đứng tên?”

Hoa Ngưỡng Hạc gật đầu, nói: “Đúng vậy, đó là hơn hai mươi năm trước lão phu đã một tay sáng lập ra tiệm vải, nhưng bây giờ hầu như không can dự vào, chỉ là giao hết công việc cho bọn thuộc hạ quản lý.”

Lôi Vũ nói: “Xin lão trang chủ kiểm chứng cho một vật, nơi sản xuất của miếng vải bố này, và chỗ bán ra thành phẩm, không biết có phải thuộc vùng Hà Nam hay không?” Tai nghe có tiếng bước chân, dường như Lôi Vũ lấy ra miếng vải bố, và đưa cho Hoa Ngưỡng Hạc.

Hoa Ngưỡng Hạc giờ tay đón lấy, hiển nhiên nghi ngờ không giải thích nổi, một hồi lâu mới nói: “Ý của việc này là ...?”

Lôi Vũ giải thích: “Tại hạ đã phát hiện một hiện tượng kỳ quái, ở ngay chính hiện trường xảy ra án cướp, y phục của hơn ba mươi thi thể bọn cướp, trong đó tám y phục có chất liệu vải giống nhau, tại hạ đã cho người chuyên môn về vải nghiệm chứng, thì thu được kết quả là, nguyên liệu của các y phục này đều có xuất xứ từ vùng Hà Nam, do đó bọn tại hạ đã tìm tới đây, một là muốn được giám định cuối cùng, hai là thông qua phường vải của các hạ để tìm kiếm manh mối.”

Hoa Ngưỡng Hạc hầu như đã minh bạch, bèn nói: “Hóa ra là như thế, việc này xử lý dễ thôi, để tôi thông báo cho phường vải biết và sẽ làm rõ vụ này.” Đột nhiên ông ta mỉm cười, ca ngợi: “Lôi bộ đầu quả nhiên không thẹn là đệ nhất bộ đầu của Lục Phiến môn, tra án tỉ mỉ chu đáo, chỉ mấy mảnh vải thôi mà cũng đưa vào trong mắt.”

Lôi Vũ nói: “Chỉ là chút tài vật khiến cho Hoa lão trang chủ phải chê cười. Thật ra bọn cướp quá lợi hại, kế hoạch lại chu toàn, làm cho Lôi mỗ tôi không biết làm sao, đành phải dùng đến hạ sách này.”

Hoa Hương Lăng nghe xong, thầm nghĩ: “Phương pháp của ông ta rất cao minh, mình nghĩ một trăm người cũng chưa chắc có một người nghĩ tới, hừ, ông ta lại khiêm tốn, không biết có đúng vậy không?”

Cao Phong nghe xong, lòng chấn động mạnh: “Người này khi điều tra đã dùng sách lược thật là chặt chẽ, ngoài dự liệu mọi người, một việc nhỏ nhặt như thế cũng nằm trong suy nghĩ ông ta.” hần lại nghĩ tiếp: “Nếu như manh mối ông ta chính xác, rất có khả năng một bang phái nào ở Hà Nam đã làm việc cướp đoạt tiêu ngân, chỉ khổ nỗi là ở Hà Nam cũng có Thiếu Lâm và Tung Sơn là hai đại môn phái? Thực ra rất khó mà suy đoán ở Hà Nam còn có một bang phái nào khác có đầy đủ năng lực để cướp tiêu.” Hần thấy trước mắt vẫn còn mịt mù, nhưng nghĩ tới cách làm việc khác thường của Lôi Vũ, ông ta đã đưa được manh mối ra, chắc còn có chiêu nào khác phía sau, suy xét như vậy, lòng hần cảm thấy vui mừng hơn.

Lại nghe có tiếng Tần Đại Sơn nói: “Tình tương trợ của Hoa lão trang chủ hôm nay, Tần Đại Sơn tôi không dám quên, ngày sau nếu có gì sai khiến, Uy Vô tiêu cục từ trên xuống dưới sẽ nhất loạt nghe theo, cho dù có xông pha vào nơi nước sôi lửa bỏng, quyết không chối từ.”

Hoa Ngưỡng Hạc nói: “Tần tổng tiêu đầu nói quá lời, Hoa mô chỉ là tiện tay mà thôi, sáng sớm ngày mai, các vị sẽ trực tiếp tới phường vải đen tìm gặp Hạ Nguyên Âm, ông ta sẽ cung cấp tất cả những gì mà các vị yêu cầu.”

Lôi Vũ và Tần Đại Sơn lại nói những lời cảm tạ, cả hai bên đều khách sáo đưa đẩy qua lại.

Khi nói xong vấn đề chính của vụ án, họ lại quay sang bàn ngày sinh nhật của Hoa Ngưỡng Hạc.

Hoa Ngưỡng Hạc nét mặt tươi cười, phát biểu một ít cảm xúc cá nhân, Lôi Vũ và Tần Đại Sơn ở bên cạnh phụ họa, chỉ riêng Sở tiêu đầu một lời cũng không nói, thỉnh thoảng chỉ phát ra tiếng cười ngây ngô.

Cao Phong không thích nghe trộm nữa, bèn giơ tay kéo Hoa Hương Lăng.

Hoa Hương Lăng dường như hiểu ý, quay mặt lại, chỉ nhìn hần mỉm cười, hai người say đắm nhìn nhau, môi từ từ tiến lại gần, ngay lúc hai người đang định hôn nhau, thì chợt nghe Hoa Ngưỡng Hạc nói lớn: “Hoa Xung, thay ta tiễn quý khách.”

Hai người lập tức tập trung lắng nghe tiếng bước chân mỗi lúc mỗi xa dần.

Hoa Hương Lăng kéo tay Cao Phong, đi vòng qua bức bình phong, tiến vào phòng khách, quả nhiên thấy trong phòng chỉ còn lại một mình phụ thân.

Hoa Ngưỡng Hạc vừa thấy hai người, chẳng hề bất ngờ, mỉm cười nói: “Các con đã tới.” rồi nói với Hoa Hương Lăng: “Lăng nhi, có phải con đã lên nghe lời cha nói chuyện với khách?”

Hoa Hương Lăng cười nói: “Chỉ nghe được một ít, nhưng không có ý nghĩ gì.” ánh mắt nàng hướng về phía Cao Phong, hiển nhiên ra hiệu cho hần nói ra ý định của hai người.

Cao Phong hiểu ý, lập tức hướng về Hoa Ngưỡng Hạc quỳ bái hành lễ: “Việc chung thân đại sự của Phong nhi và Hoa Hương Lăng, ở đây xin bá phụ làm chủ.”

Hoa Ngưỡng Hạc gật đầu, giơ tay kéo hai người dậy, vẫn giữ gương mặt tươi cười nói: “Đứng lên. Ta đã cho hai con gặp nhau, tức là đã đồng ý.” Nhìn Cao Phong ông ta lại nói: “Mười năm nữa qua, mối tình của hai con không nhạt phai, điều đó cho thấy ta đã sai lầm và đã làm khổ hai con. Ta tính như vậy, còn mấy ngày nữa sẽ tới ngày chúc thọ của ta, đến ngày đó chắc chắn sẽ có nhiều bằng hữu trong võ lâm tới mừng thọ, lúc đó ta đem chuyện hôn nhân của hai con ra công bố, nhân tiện sẽ lo liệu thật thỏa đáng, hai con thấy thế nào?”

Cao Phong và Hoa Hương Lăng dĩ nhiên là vui mừng vô hạn, cả hai cùng cảm tạ, riêng Cao Phong vì quá xúc động, miệng ấp a ấp úng, đầu óc quay cuồng, suýt nữa thì hần gọi lớn “Nhạc phụ đại nhân” thành “Nhạc phụ đại ca”, việc này khiến mặt mày hần đỏ bừng.

Lòng Cao Phong và Hoa Hương Lăng như tảng đá lớn rơi xuống đất, cả hai cảm thấy mọi sự ở trên đời đều trở lên tốt đẹp.

Trong mấy ngày liên tiếp còn lại, Cao Phong nếu không chơi thả diều với Hoa Hương Lăng, thì hai người lại rủ nhau ra hồ câu cá. Trong lúc nhàn hạ, còn có cả gia đình Hoa Kính Hải cùng tham gia nữa.

Hoa Kính Hải người trầm lặng ít nói, tính hướng nội, rất giỏi thư pháp, bởi vì từ nhỏ thể chất đã yếu đuối, nên không thể tập võ công.

Hoa Vân Tàng và Cao Phong tính tình hợp nhau, cả hai đều thích đánh cờ tướng, còn Hoa Tàng Diễm tính nghịch ngợm, thích khoe khoang, thỉnh thoảng lại giở trò làm rối tung lên, khiến cho mọi người phải dở khóc dở cười vì cô ta.

Hôm nay là ngày mười một tháng tư, ngày sinh nhật của Hoa Ngưỡng Hạc sắp đến, mọi người trong Thúy Trúc trang không cần nói cũng biết là rất bận rộn.

Lúc này Cao Phong và Hoa Hương Lăng đang say sưa trong vui sướng, mới tảng sáng hai người đã rủ Hoa Tàng Diễm, và dẫn theo vài nô bộc đi vào thành mua sắm quần áo, đồ trang sức, các đồ dùng thường ngày, quà mừng thọ Hoa Ngưỡng Hạc và dĩ nhiên, mua rất nhiều vật dụng cho hôn lễ hai người.

Đến trưa, đồ mua đã chất đầy một xe, làm các người nô bộc phải một phen mệt mỏi, ai nấy đều ướt đầm mồ hôi.

Giữa lúc đang chuẩn bị quay về trang, thì đột nhiên ở phía trước có tiếng la hét, dường như có người bị đòn nên mới phát ra tiếng kêu thảm thiết như thế. Mọi người đều quay đầu nhìn, thì thấy ở đầu đường không xa lắm có nhiều người đang tụ tập vây quanh.

Hoa Hương Lăng nói: “Chắc ở phía trước có người đánh lộn?”

Cao Phong cười đùa: “Người bị đòn là nam nhân, chẳng lẽ có đại lão gia nào ham vui chui vào kỹ viện bị bà vợ bắt gặp đánh đòn?”

Hoa Tăng Diễm cảm thấy phấn khởi: “Cháu phải đi xem mới được!” nói xong nàng ta chạy như bay về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Giao Tranh Vô Nghĩa 1

Một lát sau, lại thấy Hoa Tăng Diễm chạy về, mặt đầy sùng sốt, la lên: “Cao thúc thúc, mau lại xem, là người của Đình gia đang đánh nhau!”

Cao Phong kinh ngạc, buộc miệng hỏi: “Chuyện gì? người của Đình gia đang ư? là ai?”

Hoa Tăng Diễm nói: “Là Chu Chương môn.”

Cao Phong lập tức chạy như bay lại chỗ đám người đang vây quanh.

Đến nơi, quả nhiên thấy Chu Bằng đang cầm kiếm đấu với hai người, cả ba người độ kiếm rất kịch liệt. Cao Phong nhìn kỹ hai người kia, thì lại càng ngạc nhiên hơn, thì ra đó là anh em Chương Thị Tịch Lịch Song Kiếm mà trước đó không lâu hắn đã từng gặp qua một lần ở từ lâu của Đình gia tại An Khánh.

Trong trận đấu cả ba người đều là những cao thủ kiếm thuật.

Chu Bằng công lực thâm hậu, kinh nghiệm đối địch phong phú, mặc dầu lấy một chọi hai, nhưng công thủ vững chắc, thao tác chặt chẽ, cẩn thận, không thấy mấy may gì ở thế hạ phong.

Anh em Chương Thị song kiếm phối hợp, một công một thủ, hoặc nhu hoặc cương, liên kết chặt chẽ, tuy bị đối phương tấn công mạnh mẽ, mấy lần bị áp sát, nhưng đều hóa giải được.

Nhất thời, cả hai bên đều kiêng dè không dám tấn công tùy tiện, nên cục diện trở thành thế quân bình.

Cao Phong đối với sự việc trước mắt cảm thấy quá đột ngột, hắn liếc mắt thấy Chu Bình và các đệ tử của phái Thái Sơn đang ở đằng sau Chu Bằng không xa. Một ý nghĩ thoáng qua, hắn vội dõng bước đi vòng tới đó.

Chu Bình và các đệ tử Thái Sơn nhìn thấy Cao Phong cũng có chút bất ngờ.

Cao Phong hạ giọng hỏi thăm đầu đuôi sự việc, Chu Bình và mấy người kia liền vắn tắt kể ra.

Té ra ngày đó sau khi Cao Phong rời khỏi Đình gia trang, hàng trăm thực khách võ lâm hào kiệt tới chúc mừng cũng cảm thấy buồn tẻ, nên lần lượt bỏ về.

Chu Bằng mặc dầu đối với Thúy Trúc trang chủ Hoa Ngưỡng Hạc ở Lạc Dương có phần tức giận, nhưng xét cho đại cuộc của phái Thái Sơn, cuối cùng không thể vì chuyện của tiểu bối mà ngang nhiên đắc tội với một nhân vật quan trọng mà đã được hàng vạn người trong võ lâm kính mộ. Sau khi bận rộn sắp xếp mọi công việc ở Đình gia, và bố trí cho Đình Tương Ngọc đi tham gia ti vi chiêu thân ở Tô Châu Liễu gia trang xong, ông bèn dẫn đám đệ tử đi Lạc Dương để chúc mừng sinh nhật Hoa Ngưỡng Hạc.

Vào một buổi sáng sớm, ông và đám đệ tử tới thành Lạc Dương, dự định tranh thủ nghỉ ngơi và đi mua sắm đồ lễ cho ngày mừng thọ, ai dè lúc ông và đám đệ tử đang dùng cơm trong đại sảnh của một khách điểm thì vừa vận gặp lúc anh em Chương Thị bước vào.

Anh em Chương Thị này cũng vì mừng thọ Hoa Ngưỡng Hạc mà đến.

Chương Lập bản tánh xưa nay phong lưu thích thưởng thức và phê bình phái đẹp, khi vừa nhìn thấy Chu Bình của phái Thái Sơn, thì không tránh khỏi ngửa mồn bình phẩm.

Hai anh em người khôi xướng người phụ họa, Chu Bình tuy có chút nhan sắc, nhưng không thuộc loại nghiêng nước nghiêng thành, do đó không tránh khỏi có chỗ khen chê.

Chỗ khen thì đám đệ tử Thái Sơn cười mở trong lòng, chỗ chê thì ai nấy đều tỏ ra khó chịu, có người đệ tử nóng tánh, trực tiếp mở lời trách cứ, thế là đôi bên lời qua tiếng lại, cuối cùng thì đưa tới động thủ.

Trong đám đệ tử Thái Sơn ngoại trừ Đinh Tương Ngọc là hậu sinh khả úy ra, còn các đệ tử khác đều là mới gia nhập, nên làm sao xứng đáng là đối thủ của Tịch Lịch Song Kiếm, chỉ mới một chiêu nửa thức là đã bị đánh bò cạp trên đất, ai nấy đều không dám động thủ, chỉ trở mặt nhìn sư phụ cầu khẩn, Chu Bằng không biết làm sao hơn đành phải ra tay với anh em Chương Thị.

Cao Phong sau khi đã hiểu rõ sự tình, thầm nghĩ việc nhỏ nhoi này không đáng để đôi bên động thủ, hẳn tự hỏi không biết mình có khả năng đứng ra hòa giải, để khiến cho đôi bên đều phải dừng tay, và không bị mất hòa khí hay không.

Chính vào lúc này, hốt chột nghe có tiếng Hoa Hương Lãng thì thầm bên cạnh: “Phong ca, chẳng có nhận thấy Tịch Lịch Kiếm Pháp của anh em Chương Thị, trong bộ pháp có ẩn tàng lý lẽ của ngũ hành không? kiếm pháp bao gồm đủ cả lưỡng nghi của tượng, có sinh có diệt, có trưởng có tàn, lúc tấn công thì chớp nhoáng như sấm sét, nhanh chóng không gì so sánh được, lúc phòng ngự thì như tuyết phủ đầy trời, không biết đâu mà lần ra tổng tích. Cao nhân sáng tác ra bộ kiếm pháp này quả thật đã dày công nghiên cứu, có lối suy nghĩ riêng độc đáo.”

Cao Phong nghe thấy nàng có khả năng nhìn ra được những điểm trọng yếu về kiếm pháp của anh em Chương Thị, trong có bao hàm can khôn, thì lòng vui mừng, hẳn giờ tay nắm lấy tay nàng, reo thầm trong miệng, rồi bắt đầu tập trung quan sát trận đấu.

Hết chương 81

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Giao Tranh Vô Nghĩa 2

Lúc này ba người đã đấu hơn trăm hiệp.

Tinh thần Chu Bằng nhàn nhã, không lo âu không nóng vội, chiêu tới thì hoàn chiêu, lúc công lúc thủ, không mấy may làm mất đi phong độ của một cao thủ tôn sư.

Anh em Chương Thị suy cho cùng tuổi tác còn nhỏ, từ khi học thành tài xuống núi, đây là lần đầu họ hợp kiếm với nhau để đương đầu với đối thủ mạnh, đánh lâu thấy khó thắng, thì trong lòng không khỏi cuống cuống, kiếm chiêu và bộ pháp bắt đầu thấy phù phiếm.

Chương Lập ngay từ nhỏ xúc giác đã nhạy bén, có khả năng phán đoán tình hình, lúc gặp hữu sự thì cân nhắc lợi hại rất nhanh, dĩ nhiên lúc này gã đã tính toán đánh kéo dài lâu sẽ bất lợi.

Chột nghe một tiếng chát vang lên, lại thấy Chương Kiện chuyển kiếm sang tay trái, kiếm quang đột nhiên hùng hực, đó chính là ám hiệu tấn công của anh em Chương Thị trong lúc lâm chiến với đối phương.

Lập tức vòng trong vòng ngoài như gió táp ập tới đột ngột.

Kiểm thế bên trái bên phải anh em Chương Thị lượn vòng, chiêu thức hoàn toàn giống nhau, tất cả đều là sát chiêu đoạt mệnh, có công không có thủ.

Chu Bằng đột nhiên cảm thấy hô hấp không thông sê, áp lực càng lúc càng tăng, thì biết ngay đối phương có ý muốn tốc chiến tốc thắng, kiếm trong tay ông vội ra chiêu “Nhân Quỷ Thủ Hộ”, tung ra một bức màn hào quang.

Ông trong lúc không còn cách nào khác, đã sử dụng một chiêu liều mạng của phái Thái Sơn, đó là cách tìm đường sống trong cái chết.

Ngay vào lúc này, đột nhiên nghe trong đám người vây quanh có tiếng thét lên, rồi lại thấy có bóng người thấp thoáng, trên sân đấu lại có thêm một người!

Tiếp theo đó mọi người đều nghe có ba tiếng keng keng keng liên tiếp vang dội, lại còn bắn ra các chùm hoa lửa bay tung tóe.

Chu Bằng, Chương Lập và Chương Kiện đều đồng thời cảm thấy cánh tay cầm kiếm của mình như có một luồng chấn động mạnh truyền vào, khiến cho ai nấy đều không tự chủ được phải thối lui vài bước.

Lúc này mọi người mới định thần lại nhìn rõ người dám mạo hiểm nhảy vào giải vây, là một nam tử trung niên khoảng ba mươi tuổi, mặc quần áo xanh, tay cầm trường kiếm, tướng mạo sáng sủa, thần sắc tự nhiên. Người đó dĩ nhiên là Cao Phong.

Cao Phong đứng ngoài quan sát trận đấu, mắt thấy anh em Chương Thị biến chiêu, thì đã đoán ra ý đồ của họ, hẳn biết nếu trong khoảng khắc này mình chậm trễ can thiệp, thì song phương thế nào cũng xảy ra ăn thua, và tôn thượng của đôi bên đều không thể tránh khỏi.

Chính vào giây phút sắp xảy ra tai nạn tàn khốc, là lúc hần kịp thời ra tay cứu viện, sử dụng liên hoàn tam kiếm, kiếm xuất vô chiêu vô thức, nhưng kiếm ý lại tùy tình thế mà phát sinh.

Hần trong nháy mắt đã tính toán chính xác sức mạnh trên kiếm của ba người, đánh ra liên tiếp ba kiếm để ngăn cản. Thoạt mới nhìn thế kiếm có vẻ như vô chiêu, nhưng thực ra lại chất chứa đỉnh cao võ học mà hần đã nhiều năm nghiền ngẫm kiếm thuật.

Chu Bằng, Chương Lập và Chương Kiện, vội thối lui thân kiếm, chuyển nguy thành an, ai nấy đều cảm thấy vừa hân hoan vừa bất ngờ.

Chu Bằng nhìn Cao Phong, gật đầu: “Hừm, là người!”

Ông ta định thốt lời cảm tạ, nhưng hình bóng người đệ tử thân yêu Đinh Hiểu Lan lại thoáng hiện trong đầu, khiến lòng ông tức giận, quay mặt nói với Chu Bình: “Chúng ta đi!”

Chương Lập thấy Chu Bằng bỏ đi, lòng lấy lại bình tĩnh, ôm quyền thi lễ, nói với Cao Phong: “Đa tạ huynh đài trọng nghĩa tương cứu, kiếm pháp huynh đài có thể nói là quá tuyệt vời!” Liếc nhìn thấy một thiếu nữ đi lại gần, tim gã đập thình thịch, trong đầu chợt hiểu, lại nói: “Thiết nghĩ huynh đài nhất định là Kinh Long Kiếm Cao Phong?”

Cao Phong hoàn lễ: “Tại hạ chính là Cao Phong. Tịch Lịch Song Kiếm, Chương Thị song hiệp, hôm nay được gặp quả nhiên không phải tầm thường.”

Chương Kiện nói: “Đâu có, đâu có!”

Thiếu nữ đi lại gần chính là Hoa Hương Lăng, Chương Lập đã nhận ra nàng, bởi vậy nên mới nghĩ người trước mặt là Cao Phong.

Hoa Hương Lăng vì quan tâm tới Cao Phong, nàng muốn lại gần để xem hần vô sự thì mới yên lòng, quay sang Chương Lập nói: “Đã nhiều năm không gặp, Chương đại hiệp vẫn giữ được phong thái tự nhiên như thế.”

Chương Lập trong lòng đắc ý, nói: “Thật tình mà nói, thấy Lăng cô nương như một tiên nữ tòa sáng, chắc chắn trong lòng đã đạt được ước nguyện.”

Hoa Hương Lăng cười nhạt không nói, ánh mắt dịu dàng chuyển sang phía Cao Phong.

Hết chương 82

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Giao Tranh Vô Nghĩa 3

Cao Phong đối với Chu Bằng không muốn giải bày tâm sự, lòng cảm thấy không thoải mái, và cũng không muốn nói chuyện nhiều với anh em Chương Thị, nên nói: “Chương gia hai vị huynh đệ, chắc là vì mừng thọ Hoa lão trang chủ nên mới tới Lạc Dương? Nếu là như vậy, chúng ta cùng đi chung về Thụy Trúc trang nhé?”

Chương Lập nói: “Anh em chúng tôi đúng là vì mừng thọ Hoa lão gia mà đến, chỉ là còn có một chút việc riêng cần giải quyết, do đó hôm nay không thể cùng đi chung về Thụy Trúc trang được.” Hai tay vái chào, lại nói tiếp: “Cao đại hiệp, Lăng cô nương, chúng tôi tạm thời cáo biệt, ngày mai sẽ gặp lại ở Thụy Trúc trang!”

Cao Phong và Hoa Hương Lăng lên tiếng đáp lễ.

Sau khi anh em Chương Thị đi rồi, Hoa Hương Lăng bèn căn dặn đám nô bộc đánh xe chuyển đồ mua sắm trở về trang, Hoa Tăng Diễm đi bên cạnh hỏi Cao Phong về nguyên nhân đánh nhau giữa Chu Bằng và anh em Chương Thị, Cao Phong cứ theo sự thực kể ra.

Hoa Tăng Diễm suy nghĩ một chút rồi nói: “Đôi bên chỉ vì một chút việc nhỏ nhoi đó, suýt nữa đã tạo thành lưỡng bại câu thương, thật là không đáng.”

Hoa Hương Lăng nói: “Trong võ lâm có rất nhiều mối hận thù lớn, bắt đầu đều là từ chuyện nhỏ mà khơi ra, do đó cháu nhất thiết phải ghi nhớ, làm bất cứ việc gì cũng cần thận trọng, suy nghĩ kỹ hậu quả trước khi làm, sau đó dùng phương pháp thích hợp để giải quyết vấn đề, thì sẽ thu được kết quả đúng như mình mong muốn. Phải tránh tính bao đồng, thì mới ngăn ngừa được nhiều chuyện phiền phức không cần thiết.”

Hoa Tăng Diễm gật đầu nói: “Đúng vậy, thưa tiểu cô, Diễm nhi nhất định sẽ ghi nhớ lời của cô trong lòng.”

Hoa Hương Lăng cười nói: “Lời của cháu nếu là do Vân Tăng nói thì ta mới hoàn toàn tin, nhưng từ trong miệng cháu nói ra thì ta phải giảm đi phân nửa.”

Hoa Tàng Diễm hừ nhẹ một tiếng: “Cô và cha mẹ cháu đều đối xử bất công với cháu, bất kể là việc gì, đều hướng về ca ca cháu!”

Hoa Hương Lăng kéo lấy tay nàng ta, dịu dàng nói: “Diễm nhi, cháu đã hiểu sai, điều này chẳng phải là tiểu cô bất công, bởi vì tính cháu hiếu động, ngang ngược và nóng nảy, nếu gặp việc gì cháu cũng suy nghĩ cân nhắc, thì kẻ làm tiểu cô này mới thực sự yên tâm nhiều.”

Hoa Tàng Diễm bủi môi, bất chợt cô nàng nghĩ tới lúc cùng Cao Phong trên đường về Lạc Dương, đã thúc ép hấn giao đấu với Tuệ Lâm đại sư, bất giác mặt nàng ta nóng bừng, không kềm chế được đưa mắt lên nhìn Cao Phong.

Trong lúc mọi người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới trước công trang viện.

Đột nhiên ở trong trang có một tiếng kêu trong trẻo truyền ra: “Cao thúc thúc, tiểu cô, cô chú đã về rồi à!” Lời nói chưa dứt, người đó đã chạy như bay lại.

Cao Phong ngẩn đầu nhìn, thì ra đó là Hoa Vân Tàng.

Hoa Vân Tàng sắc mặt nghiêm túc, vừa đến gần, đã đưa mắt nhìn muội muội Hoa Tàng Diễm, rồi lại nhìn cô cô Hoa Hương Lăng, sau đó mới nói với Cao Phong: “Cao thúc thúc, xảy ra chuyện rồi, Thiếu Lâm Tự phái người tới tìm Tuệ Lâm đại sư.”

Cao Phong ngờ ngác nói: “Thiếu Lâm Tự phái người tới tìm Tuệ Lâm đại sư ư? chắc Tuệ Lâm đã có chuyện gì rồi?”

Hoa Vân Tàng nói: “Cụ thể cháu không được rõ, có vẻ như Tuệ Lâm đại sư hoàn toàn không có trở về, do đó bọn họ mới đi tìm kiếm.”

Hoa Hương Lăng nghe vậy không hiểu ra sao cả, bởi vì Cao Phong từ hôm đó đến nay không nói cho nàng biết việc hấn quyết đấu với Tuệ Lâm.

Hoa Tàng Diễm nghe xong, cảm thấy quá bất ngờ, nàng thầm hỏi không biết lão hòa thượng này đã xảy ra chuyện gì? chẳng lẽ bọn họ lại đi lạc!

Cao Phong suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Các người Thiếu Lâm tới là những ai?”

Hoa Vân Tàng nói: “Là ba vị tăng lữ trung niên thuộc hàng chữ Hư, bọn họ hiện đang chờ đợi thúc thúc trong phòng khách.”

Cao Phong thờ dãi thành tiếng: “Thế cũng tốt, chúng ta vào xem đã xảy ra chuyện gì.”

Khi vào khách sảnh, quả nhiên có ba vị tăng nhân Thiếu Lâm tuổi tác trung niên đang chờ đợi Cao Phong.

Hoa Xung đang đại diện chủ nhà tiếp khách, vội đứng lên giới thiệu, thì ra ba tăng nhân đó là đệ tử của Phục Hồ đường Thiếu Lâm, pháp danh là Hư Không, Hư Tâm và Hư Thắng.

Hư Không thân hình cao gầy, mục quang sáng rực, là đại đệ tử đứng hàng đầu chữ Hư, ông ta đợi Hoa Xung giới thiệu xong, nói với Cao Phong: “Cao thí chủ, mấy ngày trước ở Hứa Xương thành có phải thí chủ đã từng gặp qua sư bá Tuệ Lâm của đệ tử?”

Cao Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, xác thực có gặp qua, ngoài Tuệ Lâm đại sư ra, còn có đệ tử tục gia Lư Hàn Bách của quý phái nữa.”

Hết chương 83

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Dị Phong Điệp Khởi 1

Ba tăng Thiếu Lâm nghe vậy, đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu. Hư Tâm không kềm được nói thầm một mình: “Quả nhiên tin tức truyền đi không giả.”

Hư Không lại nói: “Việc Cao thí chủ có giao đấu vài chiêu với Tuệ Lâm sư bá là có thật?”

Cao Phong nói: “Đích xác là có đấu qua vài chiêu. Công lực Tuệ Lâm đại sư thật thâm hậu, phong độ võ học khiến cho người ta kính phục.”

Hư Không biến sắc, chấp tay nói: “A di đà phật, thiện tai! thiện tai! Vì sao hai vị lại đánh nhau? Kết quả sau cùng trận đấu thế nào?”

Cao Phong nói: “Nguyên nhân tại hạ cùng Tuệ Lâm tiền bối giao đấu, là lúc ở An Khánh tại hạ và Lư Hán Dương lão gia có xảy ra chút hiểu lầm, do đó Lư sư huynh của quý phái mới mời Tuệ Lâm tiền bối đến gây khó dễ cho tại hạ, còn kết quả cuộc đấu ư? Tại hạ đạo hạnh bé nhỏ, đâu dám sánh

vai ngang hàng cùng Tuệ Lâm đại sư? Chính nhờ đại sư nhân nhượng, nên tại hạ mới không bị thất bại thảm hại, cuối cùng thì đôi bên huề nhau.”

Đột nhiên Hoa Tàng Diễm ồ lên một tiếng, nói lớn: “Cao thúc thúc, trước đây cháu thấy thúc thúc là người thành thật ngay thẳng, lời nói chân thực, sao hôm nay lại ăn nói ngược, thúc thúc và lão hòa thượng Tuệ Lâm ti vô quyết đấu, có phải thúc thúc đã từng nhường cho lão ấy một chiêu nửa thúc? Cuối cùng, đang từ trong ưu thế thúc thúc lại đưa ra lời giảng hòa! Hừm, còn những điều khác cháu cũng không muốn nói nữa.”

Nàng từ khi nghe nói có đám người Thiếu Lâm tới tìm kiếm Tuệ Lâm, lòng cảm thấy vừa nghi ngờ vừa lo lắng. Nghi ngờ là, lão tăng Tuệ Lâm sao bỗng vô duyên vô cớ mất tâm tông tích? Lo lắng là, trong lúc Cao Phong và đám hòa thượng Thiếu Lâm đối đáp tỉ mỉ, cuối cùng nếu điều tra ra nguyên nhân là do chính mình đã bức bách đôi bên quyết đấu, thì nhất định sẽ bị tiểu cô biết được, và sẽ có chuyện không hay. Lập tức nàng nắm lấy câu nói khiêm tốn của Cao Phong, giả vờ hồ đồ trách móc, để quấy rối người nghe, nhằm đạt được ý đồ của mình.

Có thể nói mái tóc tuyệt vời của cô bé thông minh, trong khoảng khắc đã làm cho thần kinh mọi người hoang mang và căng thẳng.

Ba vị cao tăng Thiếu Lâm lúc nghe Cao Phong nói, có cảm giác như ngọn gió xuân thổi qua mặt, lòng tràn đầy ấm áp, khoan khoái không thốt thành lời; nhưng đến khi nghe giọng thánh thót của người đẹp Hoa Tàng Diễm cất lên, thì âm thanh giống như kim loại cọ sát vào đá, toàn thân cảm thấy khó chịu vô cùng, ba vị cao tăng đều trầm nghĩ, vị tiểu thí chủ này sao lại ăn nói như thế? điều này không phải là ngang nhiên tuyên bố đuổi khách hay sao? hừ, cô ta chỉ là cô bé, chúng ta không cần phải tính toán so đo, tạm thời cứ nghe thí chủ chủ nhà nói chuyện thế nào đã?

Lúc này Hoa Hương Lăng cảm thấy quá bất ngờ, lại mang máng có dự cảm điều gì không tốt, nàng bước tới trước, quát Hoa Tàng Diễm: “Phong nhi! cháu là con nít không được chen vào chuyện người lớn, hãy lui sang một bên!”

Hoa Tàng Diễm không dám nói câu nào, bữu môi thối lui.

Hoa Hương Lăng lại quay người nói với ba vị tăng Thiếu Lâm: “Ba vị đại sư, trẻ con nhà này không hiểu lễ nghi, nếu có lời nào mạo phạm xin được tha thứ!”

Ba vị tăng miệng đều niệm a-di-đà phật, gật gật đầu, tỏ vẻ bỏ qua.

Tiếp theo Hư Không lại hỏi phương hướng hành tung Tuệ Lâm đã đi, Cao Phong thành thực đem tình hình lúc đó ra kể lại.

Ba vị tăng nghe xong, mặt đều lộ vẻ nghi hoặc, rõ ràng kết quả thu được quá mong manh. Ba vị tăng thấy trời không còn sớm, hơn nữa sự việc không có chút đầu mối nào, bèn lập tức xin cáo biệt.

Ngày mười hai tháng bốn, là ngày đại thọ mừng sáu mươi tuổi của Hoa Ngưỡng Hạc.

Ngày này sẽ được ghi chép vào sử sách võ lâm, bởi vì chính ngày này, ở tại Thúy Trúc trang, có nhiều sự kiện kinh thiên động địa, thần bí khác thường, thu hút hồn phách con người đã liên tiếp xảy ra, mà số mệnh Cao Phong đã được an bài trước để biến thành nhân vật chính của các sự kiện ly kỳ này.

Các sự kiện ngoạn mục sắp bắt đầu, và chúng ta (là những độc giả) hãy nín thở chờ xem!

Từ sáng sớm tinh mơ khi ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào Thúy Trúc trang, mọi người trong Hoa gia trên dưới ai nấy đều hớn hờ hải lòng, nhất là Hoa Hương Lăng, nàng như ngất ngây đắm chìm trong vui sướng.

Đến giữa trưa, các thất đại môn phái võ lâm đều có người tới chúc mừng đại thọ.

Thiếu Lâm phương trượng Tuệ Nhân vì có mối giao tình thâm hậu với Hoa Ngưỡng Hạc, nên đã đích thân tới tham dự, trong khoảng khắc đã làm tăng thêm vẻ rực rỡ của Thúy Trúc trang không ít.

Tiếp theo đó là tiền bối danh túc “Truy vân thiết kiếm” Thôi Mẫn Sinh của phái Võ Đang, Chương môn nhân Cát Như Lâu của Tây nhạc phái Hoa Sơn, Chương môn nhân Chu Bằng của Đông nhạc phái Thái Sơn, tiền bối danh túc “Phách thạch kiếm” Hùng Liệt của Nam nhạc phái Hành Sơn, Chương môn nhân Mộng Như sư thái của Bắc nhạc phái Hằng Sơn, Chương môn nhân Từ Hà đạo trưởng của Trung nhạc phái Tung Sơn và sư đệ của ông là Nhan Bất Thu.

Ngoài ra các bang phái khác, các lộ giang hồ hảo hán, các võ lâm hào kiệt cũng đều tới chúc mừng và đã đưa con số những người tham dự gần như lên tới ngàn người, bữa yến tiệc mừng đại thọ tất cả đều được bài trí trong đại viện.

Hết chương 84

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Dị Phong Điệp Khởi 2

Quần hào thi nhau sát phạt uống rượu, bình phẩm trà, bàn luận kiếm, làm bầu không khí bữa tiệc trở lên hào hứng sôi động. Chợt thấy quần gia Hoa Xung đang tiếp khách bên ngoài bỗng dưng chạy thẳng vào đại sảnh, nét mặt cực kỳ hứng thú.

Hoa Ngưỡng Hạc đang khách sáo hàn huyên cùng năm anh em Phi Ngư bang, vừa nhìn thấy quần gia chạy lại, ông biết là có khách quý tới thăm, lập tức ngưng trò chuyện với khách, quay sang hỏi quần gia.

Hoa Xung thấy Cao Phong đang bận tiếp khách gần đấy, mới kè gần tai Hoa Ngưỡng Hạc nói nhỏ vài câu.

Hoa Ngưỡng Hạc nghe xong, sắc mặt hơi biến đổi, dường như cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng thoáng chốc đã lấy lại bình tĩnh, ông cũng ri thăm căn dặn Hoa Xung vài câu, Hoa Xung vội vã gật đầu, lui ra.

Thời gian trôi qua khoảng uống nửa chum trà, tiệc rượu trong sảnh vốn vẫn ồn ào náo động, la hét ầm ĩ, bỗng nhiên trở lên yên tĩnh lạ thường.

Chỉ nghe có tiếng thì thảo của vài thực khách kinh ngạc thốt lên:

“Sao lại là bọn họ?”

“Bọn họ lẽ nào đi chung với nhau?”

“Ông ta không phải là thiên hạ đệ nhất Kim Kiếm bang, Bang chủ Vân Phi Tường ư?”

Rất nhiều người lúc này mới lưu tâm, ở bên ngoài cổng viện đang tiến vào sáu nhân vật khiến mọi người trong sảnh đều chăm chú nhìn ra, bọn họ đi về phía đại sảnh.

Người dẫn đầu có thân hình cao lớn, ăn mặc võ phục, lông mày rậm mắt sáng, sắc mặt uy phong, tay cầm trường kiếm.

Bên trái ông ta là hai nam nhân trung niên, một người có thân hình gầy đét, mặt vuông dài đoan chính, chòm râu ngắn, lưng đeo trường kiếm, xem có phần khí phách, còn người kia vừa lùn vừa mập, đầu trọc bóng láng, trên vai vác cây chày sắt lớn, tướng đi hiên ngang, ngạo mạn, dường như xem Thủy Trúc trang danh chấn trong thiên hạ không ra gì.

Phía sau ba người còn có ba người khác, một nam hai nữ, người nam mặc bộ đồ đen, bước chân nhẹ nhàng, sắc mặt thần thờ, ánh mắt mơ mơ màng màng, tựa hồ như lòng mang đầy ưu tư, lại giống như đang tìm kiếm cái gì? Hai thiếu nữ đi bên cạnh y, thân hình uyển chuyển, nhanh nhẹn thanh nhã, nước da trắng, một người nét mặt đoan trang, người kia trái lại luôn tươi cười.

Trong quần hào có người khẽ nói: “Người của Thục trung Đường môn cũng tới!”

Hoa Ngưỡng Hạc nhanh chóng ra sảnh tiếp đón, nét mặt hân hoan, còn cách sáu người hơn mười bước, lão đã sang sảng nói: “Vân bang chủ! Đường ngũ hiệp! vất vả cho các vị đường xa tới đây, lão phu thật không cam lòng.”

Người dẫn đầu chính là Kim Kiếm bang Bang chủ Vân Phi Tường, chỉ thấy gương mặt ông tươi cười, ôm quyền nói: “Hoa lão trang chủ quá khách sáo, lão là on trạch của thiên hạ, công đức vô lượng, thật đáng là ngày đại hỉ, anh hùng bốn phương đều tụ hội, Vân mô nếu như không đích thân tới, thì không tránh khỏi thẹn với trời đất, và cũng xấu hổ với các hào kiệt trong thiên hạ đã có mặt hôm nay!”

Hoa Ngưỡng Hạc càng thêm ưng ý, vội vàng đáp lễ: “Vân bang chủ nói quá lời, Hoa lão phu hổ thẹn không dám nhận.”

Chợt nghe một giọng nói trong trẻo vang lên: “Vân bang chủ, Đường ngũ, các người quả nhiên đã đến.” thì ra Cao Phong cũng chạy lại.

Vân Phi Tường cười nói: “Nếu chúng ta không tới, không phải là người sẽ lo lắng cho ba huynh muội Đường gia ư.” Nói xong ông quay lại nhìn ba anh em Đường gia ở phía sau mình không xa.

Bát muội Đường Đình Đình mặt ngọc ửng hồng, mỉm cười không nói.

Thất muội Đường San San đưa mắt nhìn Cao Phong, nhãn mặt làm hề.

Đường Trung Long vẻ mặt vốn thần thờ, lúc này cũng biến thành tươi tắn, nói: “Nhìn người ở đây vui vẻ, ta thấy an tâm nhiều.”

Cao Phong đi lại bên cạnh, nắm lấy tay y, nói: “Xem người cũng tốt đẹp.” Nhìn thấy ba người Kim Kiếm bang, hấn quay về Vân Phi Tường nói: “Vân bang chủ, thật là không đúng, tại hạ nhất thời hồ đồ, đã tạo ra sự hiểu lầm, làm cho Kim Kiếm bang phiền phức không ít.”

Vân Phi Tường tươi cười, đang định trả lời đáp lễ, thì nghe có tiếng khàn khàn thô lỗ vang lên: “Đừng lải nhải lắm lời! bọn lão đại ta đã khôn khổ vì huynh đệ các người, sao có thể yên tâm được!” Vì Tôn Đại Hồ ám ức khá lâu, lại không kèm chế được bản thân nên đã chen mở vào, rất may là Vân Phi Tường đã có dặn dò gã trước, nếu không thì không biết gã sẽ tuôn ra những lời lẽ khó nghe đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Dị Phong Điệp Khởi 3

Cao Phong vì biết tánh thô lỗ của Tôn Đại Hổ, tự nhiên không chấp nhất lời lẽ của gã.

Hoa Ngưỡng Hạc nhìn thấy bọn họ như đã hiểu rõ sự tình, và dường như cũng không cảm thấy bất ngờ, lão lập tức căn dặn Cao Phong sắp xếp chỗ ngồi cho họ.

Sau khi mấy người mới đến ngồi vào ghế xong, rượu và thức ăn liền được mang lên, đôi bên bắt đầu trò chuyện.

Đêm đó Vân Phi Tường sau khi được Cao Phong tự tay viết thư, bèn cùng Tôn Đại Hổ ra roi thúc ngựa, phi suốt đêm ngày tới Lư châu.

Khi đến phân đà Kim Kiếm bang ở Lư châu, thì đã sang ngày thứ hai và trời cũng về chiều, Vân Phi Tường lập tức đưa bức thư của Cao Phong ra, Đường Trung Long xem qua, cuối cùng thì tin những gì trong thư đã nói, y liền nhanh chóng ra tay giải độc cho Khúc Lâm Giang. Sau khi Khúc Lâm Giang bình phục, đôi bên cuối cùng cũng đồng ý loại bỏ khúc mắc, và họ đang là địch thủ liền biến thành bằng hữu.

Ba anh em Đường gia vốn không muốn lưu lại Kim Kiếm bang, đang định từ biệt Vân Phi Tường, thì đột nhiên từ phía phân đà Tuyên Thành của Kim Kiếm bang có truyền lại một tin tức động trời, người vợ mới cưới của phân đà chủ Cổ Nhân Kị đã bị kẻ gian bắt đi.

Vân Phi Tường thấy vừa kinh ngạc lẫn bất ngờ, ông quyết định sẽ đích thân điều tra.

Ba anh em Đường Trung Long cũng cảm thấy bất ngờ, trong lòng vẫn còn ý nghĩ muốn dò la tin tức của vụ án tiêu cực, nên cũng theo Vân Phi Tường đi Tuyên Thành.

Khi đến Tuyên Thành, thì sự việc sáng tỏ, kẻ cướp chính là một kiếm khách áo trắng, võ công rất cao siêu, đã so tài cao thấp với Cổ Nhân Kị, chỉ dùng có bảy chiêu là đã đánh bại Cổ Nhân Kị, và ngang nhiên cướp vợ ông ta mang đi.

Tiếp theo đó Vân Phi Tường cấp tốc dùng bồ câu đưa thư thông báo cho bốn mươi tám phân đà của toàn bang biết, dốc hết toàn lực ra thăm dò hành tung của vị kiếm khách áo trắng thần bí này.

Hai ngày sau, lần lượt có ba mươi phân đà trong bang hồi báo tin tức, tất cả đều là chuyện bắt người trong đêm của kiếm khách áo trắng đã xảy ra ở các khu vực đó.

Lại qua hai ngày khác, tuy cũng có vài tin tức có liên quan tới người kiếm khách áo trắng, nhưng tin tức không được tỉ mỉ xác thực cho lắm.

Vân Phi Tường thấy ngày mừng thọ của Hoa Ngưỡng Hạc đã gần kề, chỉ sợ dây dưa nhiều sẽ lỡ việc, nên đã cùng với Khúc Lâm Giang, Tôn Đại Hổ và ba anh em Đường gia tới Lạc Dương mừng thọ.

Cao Phong nghe Vân Phi Tường và Đường Trung Long kể xong, thì cũng đem cảnh ngộ tương tự mà mình đã gặp ra kể.

Cuối cùng mọi người đều tập trung câu chuyện vào người kiếm khách áo trắng thần bí.

Vân Phi Tường nói: “Võ công người đó cao siêu, hành tung lại mập mờ, hay bắt người vào ban đêm, đối tượng bị bắt đều là đàn bà con gái yếu nhược, rốt cuộc không biết mục đích làm gì?”

Đường Trung Long nói: “Trong võ lâm, hễ là việc bất cóc, thì đều không nằm ngoài ba nguyên nhân.”

Ánh mắt mấy người ngồi chung bàn đều hướng vào Đường Trung Long.

Khúc Lâm Giang nói: “Đường ngũ huynh, xin nói ra nghe thử.”

Đường Trung Long hơi suy nghĩ, nói: “Thứ nhất là tiền tài mỹ sắc, thứ hai là phục thù báo oán, thứ ba là muốn đạt thành một âm mưu nào đó.” Khi nói đến nguyên nhân thứ ba, giọng của y hơi ngừng lại đôi chút, dường như có ý hàm chứa quan điểm của mình đối với nguyên nhân này.

Mọi người đều gật đầu, tán thành ý kiến của Đường Trung Long.

Tôn Đại Hổ chửi rủa: “Bà mẹ nó, mặc kệ là nguyên nhân gì, cái thứ chết tiệt này phải giết đi! chuyên môn bắt cóc phụ nữ yếu đuối, đâu có xứng đáng làm anh hùng hảo hán!”

Ánh mắt Đường San San đột nhiên lấp lánh, nói: “Chúng ta chưa để ý tới một quy luật, các đối tượng người đó ra tay đều cùng một đặc trưng, tất cả đều là người nhà của các danh gia võ học trong võ lâm?”

Trên mặt Cao Phong, Vân Phi Tường và Khúc Lâm Giang cùng thời hiện lên sững sốt, đúng là bọn họ chưa để ý tới yếu tố này.

Đường Trung Long trầm ngâm nói: “Hành động về đêm, luôn mặc đồ trắng, bản tính người đó nhất định là cao ngạo và tự phụ; mỗi lần giao đấu, hẳn chỉ chú trọng vào thắng hay thua, không muốn làm tổn thương tới đối thủ, điều đó cho thấy người đó rất xem trọng thân phận, đối tượng bất cứ lúc nào đều nhắm vào các nhà có võ học, tất nhiên là không muốn người ngoài biết ý đồ của mình.”

Vân Phi Tường gật đầu: “Hắn nhất định muốn đạt thành một âm mưu nào đó.”

Cao Phong đang định góp chuyện, thì đột nhiên Hoa Xung chạy tới bên cạnh nói nhỏ: “Cao công tử, lão gia mời công tử qua thư phòng nói chuyện.”

Lòng Cao Phong phấn khởi, gật đầu mỉm cười, liền sau đó đứng lên hành lễ với mọi người trong bàn, rồi theo Hoa Xung đi về phía thư phòng của Hoa Ngưỡng Hạc.

Hết chương 86

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đột Biến Kinh Hôn 1

Thư phòng rất rộng rãi, sáng sủa, mỗi ngày đều có gia nhân đứng giờ vào quét dọn sạch sẽ.

Hoa Ngưỡng Hạc đưa tay vịn vào song cửa đối diện, đưa mắt nhìn xa xăm, có chút ánh nắng ấm áp mặt trời chiếu qua song cửa, hàng trúc xanh trước mặt thăm thẳm, trời xuân đã về chiều.

Chỉ vài phút trước đây trong yến sảnh đông người, ánh mắt ông tràn ngập vui vẻ, nhưng bây giờ không biết làm sao, những thỏa mãn hạnh phúc đó không còn sót lại chút gì, và thay thế vào đó là vẻ bi thương sâu thẳm.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên, Hoa Ngưỡng Hạc quay lại thì thấy Cao Phong và Hoa Xung.

Hoa Xung dáng điệu cung kính, cất tiếng: “Lão gia!”

Mặt Hoa Ngưỡng Hạc trầm ngâm, dặn dò: “Người ra ngoài trông nom công việc, nếu có việc gì quan trọng thì kiếm Hoa Hương Lăng giải quyết được rồi.”

Hoa Xung vâng dạ lui ra.

Khoảng khắc còn lại thật im lặng, Hoa Ngưỡng Hạc ngồi xuống ghế cạnh bàn đọc sách, đưa chén trà lên môi, nhưng không uống, rồi lại để xuống bàn, thần sắc tựa hồ như đang suy nghĩ, lại phảng phất như muốn nói, nhưng không thể thốt thành lời.

Cao Phong đối với tình cảnh như vậy hơi có bất ngờ, nhưng hắn không biết nói làm sao, đành cung kính đứng hầu bên cạnh.

Cuối cùng, Hoa Ngưỡng Hạc khẽ than vãn, phá vỡ bầu không khí trầm tĩnh: “Phong nhi, trong mấy năm nay, chắc ngươi oán giận ta nhiều lắm?”

Hầu như phản ứng theo bản năng, Cao Phong lập tức lắc đầu, nói: “Không có! Phong nhi đối với bá phụ vạn lần tôn kính, cho dù trong lòng có chút oán thán gì, thì cũng chỉ trách móc ông trời khéo trêu ghẹo người.”

Hoa Ngưỡng Hạc chậm rãi gật đầu, trầm ngâm nói: “Ông trời khéo trêu ghẹo người, hừ, thật đúng là ông trời khéo trêu ghẹo người.” Đột nhiên ông bật cười khô sở, nói: “Lòng tin nào đã thúc đẩy con hơn chục năm nay không vứt bỏ lời hứa ấy?”

Cao Phong im lặng giây lát, sau đó kiên định nói: “Lòng tin vào tình yêu.”

Hoa Ngưỡng Hạc khẽ cau mày, trong ánh mắt sâu thẳm có chút mê lương, pha lẫn vẻ trào lộng của cõi trần tục thế.

Ông ta chợt đưa chén trà lên miệng, nhắm một ngụm dài, trang trọng nói: “Ta đã sai lầm, thật đã sai lầm, ta không nên để các con phải chờ đợi lâu như thế.”

Tâm tình Cao Phong chợt háo hức, nói: “Bá phụ, việc đã qua không nên tìm hiểu lại, huống chi hôm nay là ngày đại hi của bá phụ.”

Hoa Ngưỡng Hạc lại gật đầu: “Thôi được, bây giờ chúng ta nói sang chuyện khác.”

Ánh mắt ông ta đột nhiên lóe ra một chút quỷ quyệt, nói: “Phải rồi, trong võ lâm có đồn đại, nói kiếm pháp của con mặc dầu được truyền thụ từ Võ Đang, nhưng phương pháp tu luyện lại theo một phong cách khác, võ công đã đạt tới mức siêu phàm thoát tục, thậm chí còn đi trái ngược lại phương pháp của các bậc tiền bối, vậy theo như ta vừa nói, con đã có diệu pháp nào?”

Lòng Cao Phong có chút bối rối, bởi vì phương pháp này chính là bí quyết mà bấy lâu nay hắn đã chôn dấu tận đáy lòng, bây giờ đột nhiên lại bị người mà hắn kính trọng đề cập tới, nhưng hắn cũng nhanh chóng hồi đáp: “Phương pháp của con chính là cầu sự tinh thuần, cầu sự đơn giản.”

Hoa Ngưỡng Hạc lộ vẻ nghi ngờ: “Cầu sự tinh thuần? cầu sự đơn giản ư?”

Cao Phong gật đầu, giải thích: “Võ công trong thiên hạ, mệnh mông như biển cả, có vô số người vì muốn đạt được thành công, đã không lơ là việc theo đuổi, nhưng cho dù bọn họ có tận sức bình sinh, cũng không thể nào thấu tóm hết thấy võ học uyên bác trong thiên hạ.”

Nói đến đó, ánh mắt hắn tựa hồ như vì quá phấn chấn mà biểu lộ hào quang, hắn tiếp tục: “Họ không ngờ rằng, đạo lý võ học trong thiên hạ, nếu biết nhiều thì không tinh, hỗn tạp quá sẽ không thuần, nên Phong nhi bèn suy xét ngược lại, trái với cách truyền thống, chỉ chọn ra trong bộ kiếm pháp những chiêu thức gì mà mình yêu thích hay thuần thực để tập luyện, tháo gỡ cái phức tạp để chế biến thành giản đơn, mọi thức đều cầu tinh, mọi chiêu đều cầu thuần, và các chiêu thức đã chọn lựa đó được tập luyện đi tập luyện lại hàng vạn lần, cho tới khi đạt tới cảnh giới cao nhất.”

Sắc mặt Hoa Ngưỡng Hạc rất đổi ngạc nhiên, tựa hồ như đã ngộ ra đạo lý: “Diệu cực, thật là diệu cực!” Ông đứng lên, thở dài rồi nói tiếp: “Đạo muốn thành công, thì lý phải thông, tâm phải định hướng, phải biết cái ta cần! Từ trước tới nay, ta luôn luôn ca tụng kiếm pháp của phái Võ Đang là tinh thâm ảo diệu, người thường khó lòng đạt tới, nhưng nay lại bị người đã phá, hơn thế nữa, kiếm chiêu trong tay người lại không giống như bọn họ, lúc lâm chiến thì quyết thắng không gì cản nổi, thì ra lại là như thế?”

Cao Phong lộ vẻ tươi cười, nói: “Phong nhi cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi, chính trong cái lý của cò vậy mà mình bạch được.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Đột Biến Kinh Hồn 2

Hoa Ngưỡng Hạc đột nhiên giơ tay phải, nói: “Con đưa thanh kiếm cho ta xem thử.”

Cao Phong ngay cả do dự cũng không có, lập tức hai tay dâng kiếm, cung kính trao cho Hoa Ngưỡng Hạc.

Hoa Ngưỡng Hạc đỡ lấy thanh kiếm, chậm rãi rút ra, thân kiếm cổ sơ, giản dị không trang trí, chỗ chuôi kiếm có khắc bốn chữ tiểu triện “Võ Đang Cổ Mộc”.

Thấy Hoa Ngưỡng Hạc ngó nhìn trường kiếm, lòng Cao Phong không hiểu sao thoáng hiện một chút tình cảm thời niên thiếu, hắn khẽ than thở: “Thanh kiếm này là di vật của sư phụ, mười năm nay nó chưa từng rời xa con một khắc.”

Hoa Ngưỡng Hạc nhẹ nhàng vỗ vào thân kiếm, nói: “Thanh kiếm này vốn rất bình thường, nhưng khi nó lọt vào tay của Cổ Mộc đạo nhân và con, thì một ngày nào đó nó sẽ nổi danh trong thiên hạ.”

Mặt Cao Phong lộ vẻ vui sướng: “Bá phụ quá khen.”

Đột nhiên Hoa Ngưỡng Hạc thốt ra một câu thật quái gở: “Cổ Mộc và con đều là những người được xem như đắc đạo, thông hiểu sự lý, gánh vác việc thiên hạ trong lòng, nhưng có một điều vĩnh viễn không thể nào hiểu được.”

Cao Phong không cảm được thốt lên: “Điều gì?”

Hoa Ngưỡng Hạc cười lạnh nói: “Lòng người!”

Ông ta đột nhiên chuyển hướng mũi kiếm, bất thành linh đâm vào ngực mình, động tác như có vẻ giễu cợt, máu tươi bắn ra tung tóe, và không một lời rên xiết, người ông co quắp lại, ngã vật xuống đất.

Nhìn thấy sự việc xảy ra trước mắt, Cao Phong đột nhiên toàn thân ớn lạnh, tay chân như bị tê dại, đầu óc quay cuồng, mồ hôi lạnh trong chớp mắt đổ ra ướt sũng áo.

Điều này nhất định không phải là sự thật! Trên thế gian làm gì có chuyện quái đản như vậy?

Giống như con ác mộng trong địa ngục dày vò, và cũng không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng Cao Phong dần dần bình tĩnh.

Cổ họng hắn lăm lăm hai tiếng “Bá phụ”, bước chân xê dịch lên phía trước, Hoa Ngưỡng Hạc, nhân vật võ lâm đã từng có thời làm rung chuyển trời đất, trước đây vài khắc vẫn còn đang sống sò sò ra đó, nhưng bây giờ lại nằm trên vũng máu, ngay trước mặt hắn ta, và tai hại hơn, cây kiếm đang cắm sâu vào ngực ông ta lại là cây kiếm của hắn!

Chính vào lúc này, có tiếng bước chân vội vàng, hai người tiến vào phòng, một tăng một tục, vị tăng trang nghiêm như phật, tuổi tác già nua, người đó chính là Thiếu Lâm phương trượng Tuệ Nhân đại sư, còn người phàm tục kia lại là quản gia Hoa Xung.

Hai người mới đến thấy tình cảnh trong thư phòng, thì hết hồn kinh hãi.

Hoa Xung gào khóc ầm ỹ, đầm ngực đầm chân, kêu trời gọi đất, còn phương trượng Tuệ Nhân thì đứng ngây người ra một lúc, đột nhiên nhắm mắt lại, miệng niệm a-di-đà phật, tiếp theo đó là thao thao bất tuyệt đọc kinh “Vãng sinh”.

Trong khoảng khắc đó, tin tức về cái chết của Hoa Ngưỡng Hạc được truyền đi khắp trang, cả Thúy Trúc trang bỗng trở lên rối ren lộn xộn.

Nghe được tin dữ, Hoa Hương Lãng hôn mê bất tỉnh tại chỗ, vợ chồng Hoa Kính Hải đứng trơ ra như phỗng, Hoa Vân Tàng và Hoa Tàng Diễm ôm nhau khóc, còn các người khác cũng đều mang tâm trạng đau thương lẫn kinh ngạc.

Rất lâu sau, trong đám nhân vật võ lâm hỗn loạn đó, dần dần cũng có người tỉnh táo.

Người mình mẫn đầu tiên là Hoa Xung, gã hướng về Cao Phong quát hỏi: “Ngươi nói đi, vì sao lại sát hại lão gia ta?”

Cao Phong tâm hồn như mê loạn, nói: “Ta ta không có giết” giọng hắn nhỏ đến nỗi chính hắn cũng không nghe được.

Lúc này hắn mới để ý, ánh mắt của những người có mặt trong phòng đang chiếu rọi vào mình, các ánh mắt đó đều giống nhau ở chỗ như có ý dò hỏi: “Vì sao ngươi lại giết Hoa Ngưỡng Hạc?”

Một câu hỏi khó trả lời nhất trên trần đời, chẳng lẽ ngươi không biết đáp án câu hỏi? mà cho dù ngươi có biết rằng đi nữa, có dùng vạn lời nói cũng không thể làm sáng tỏ vấn đề.

Không biết một chút dừng khí từ đâu thổi lại, Cao Phong đột nhiên nhìn chòng chọc vào mắt Hoa Xung, hỏi vặn: “Ngươi lấy gì khẳng định ta đã giết bá phụ?”

Hoa Xung cười lạnh: “Từ lúc lão gia bị hại, thời gian ta rời phòng này đi mời Tuệ Nhân đại sư tới không quá một chum trà, chẳng lẽ lại có người khác ở đây?”

Cao Phong cứng họng, điều này không thể có câu trả lời thỏa đáng.

Nếu như trả lời đúng sự thực, thì mình khó lòng mà biện bạch; còn nếu như bịa chuyện và bị truy vấn ra, thì chẳng khác nào tự mình đào hố chôn mình.

Hoa Xung lại hỏi: “Kiếm của ngươi đâu?”

Mặt Cao Phong như muốn khóc, và đây mới là then chốt của vấn đề? Không còn nghi ngờ gì nữa, nó chính là vật chứng rõ ràng đã đưa tới cái chết ông ta.

Hỏi kiếm ư?

Vỏ kiếm thì rơi trên đất, còn kiếm thì đang cắm vào ngực Hoa Ngưỡng Hạc.

Hết chương 88

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Đột Biến Kinh Hồn 3

Chợt nghe có tiếng cười lạnh leo quen thuộc: “Cao Phong, trước đây ta thấy ngươi là người đáng tin cậy, chính nghĩa chính trực, nào ngờ chỉ trong hơn

mười ngày ngắn ngủi, rốt cuộc người đã hai ba lần liên tiếp làm những việc bất nhân bất nghĩa, tán tận lương tâm như thế!”

Cao Phong nhìn về phía người nói, hóa ra đó là Chương môn Thái Sơn Chu Bằng.

Chỉ thấy nét mặt Chu Bằng đầy vẻ khinh bỉ, lại nói tiếp: “Việc của Hiểu Lan, người nói còn có nội tình khác, tạm thời ta gác lại chưa cần truy cứu, nhưng việc hôm nay, người sẽ giải thích ra sao?”

Cao Phong hấp tấp nói: “Có một số việc không thể xét đoán qua bề ngoài, thực ra”

Bỗng bên trong có bóng người thoáng qua, chỉ nghe “Bình” một tiếng, chính là quân gia Hoa Xung trong cơn tức giận, đã đánh lên hán một chưởng.

Cao Phong ôm ngực đau đớn, lùi về sau vài bước.

Đĩ nhiên Hoa Xung không dừng tay ở đó, vung chưởng định đánh tiếp, nhưng đã bị một nam tử áo đen giơ tay ngăn cản. Hoa Xung chửi rủa: “Tránh ra, ta muốn đánh chết cái đồ tạp chủng đó, để trả thù cho lão gia!”

Nam tử áo đen đó dĩ nhiên là Đường Trung Long, y vẫn ngăn cản và hạ giọng nói: “Xin các hạ chớ khích động, hãy để hán giải thích thế nào đã.”

Hoa Xung hầu như vì quá căm phẫn mà mất đi lý trí, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chứng cứ sự thực quá rành rành, sao lại dễ dàng cho hán ngụy biện?”

Lại nghe có giọng thâm trầm khác mắng mỏ: “Không sai, Hôm nay đồ lang sói đó nếu không bị tiêu trừ, thì vong linh của Hoa lão trang chủ không được siêu thoát!” Người nói chính là lão đại Chương Lập của Tịch Lịch Song Kiếm.

Đã có không ít người phụ họa theo:

“Giết hán! để tể hồn thiêng của Hoa lão trang chủ!”

“Đừng, giết hán!”

“Không giết hán Hoa lão gia khó lòng nhắm mắt!”

Mọi người trong thư phòng vốn đang ưu sầu xúc động, nhưng lúc này bỗng trở lên phần nộ và càng lúc càng la hét ầm ĩ.

Có người đề nghị: “Đẩy Cao Phong ra, để mọi người bên ngoài quyết định số phận hán!”

“Đừng, mang hán ra ngoài!”

Nội tâm Cao Phong vốn đang hỗn loạn, nhưng lúc này đối mặt với chuyện sống chết, nên dần dần bình tĩnh lại, trong đầu hán lần lượt nhớ lại các sự việc trước sau đã xảy ra, nhưng hán bất kể như thế nào cũng không hiểu nổi, vì sao Hoa Ngưỡng Hạc lại dùng đến cái chết để ám hại mình?

Chẳng lẽ nguyên nhân chỉ là muốn phản đối việc mình xin thành thân với Hoa Hương Lăng?

Tai nghe đám hào kiệt nhón nháo đòi xử quyết mình, lập tức Cao Phong lấy lại bình tĩnh, nói: “Được! người nào muốn giết ta, ta sẽ ra ngoài cho giết!”

Hán đi tới chỗ Đường Trung Long, nắm lấy tay y, khề nói: “Bất luận tình trạng hôm nay của ta như thế nào, người hãy nhớ là ngàn vạn lần không nên xung động, sau việc này ta sẽ điều tra chân tướng!”

Ánh mắt Đường Trung Long lộ vẻ hoang mang: “Người”

Cao Phong không nói tiếp, quay người về phía Đường San San cười nói: “Thất cô nương, cho ta mượn tạm cây kiếm.”

Ánh mắt Đường San San có vẻ kỳ quái, đôi môi mấp máy nhưng không nói thành lời, nàng lặng lẽ trao trường kiếm cho hán.

Cao Phong tiếp lấy kiếm, bước chân đi ra ngoài.

Bên ngoài thư phòng ánh sáng mặt trời thật đẹp, bầu trời quang đãng trong xanh.

Cao Phong ngược mắt đi về phía ánh nắng tươi đẹp, thấy chung quanh mình có vô số hào kiệt vây quanh, hán thảm than van: “Ánh nắng ngày mai nhất định cũng sẽ tươi đẹp, nhưng không biết ta có còn sống để nhìn nữa không? Còn Hiểu Lan thế nào rồi, muội có khỏe không? muội đang ở đâu?”

Giọng trầm nặng của Chương Lập đã cắt đứt dòng suy tư của hán: “Trước mặt anh hùng trong thiên hạ, và cũng trước khi người nhắm mắt, ta muốn hỏi người một câu, vì sao người lại ám hại Hoa lão gia?”

Cao Phong khép mắt lại: “Ta đã hại Hoa lão gia ư?” Đột nhiên hán cất tiếng cười như điên cuồng, lại nói: “Tốt lắm, Hoa lão trang chủ là do ta giết đó! Người muốn giết ta thì cứ lại đây.”

Chương Lập hừm thành tiếng: “Đã như vậy, người vẫn không may mắn hồi hận. Tốt, anh em Tịch Lịch Song Kiếm ta hôm nay sẽ cùng Kinh Long Kiếm người phân tài cao thấp!” Nói xong gã đưa mắt ra hiệu cho Chương Kiệt đang đứng bên cạnh, anh em họ tâm linh tương thông, hầu như rút kiếm ra cùng lúc, cước bộ xê dịch thành phương vị ngũ hành, đó là thế tương sinh tương khắc trong Tịch Lịch kiếm pháp.

Quần hào tựa như cùng chung ý nghĩ, ai nấy đều lùi ra sau vài bước, tạo cho sân bãi có phần rộng thêm.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Kinh Đào Hải Lãng 1

Cao Phong cũng hứ lạnh một tiếng, nói:

- Hôm nay đầu phải chết, được đánh một trận cùng Phích Lịch song kiếm, cũng sẽ thiết thống khoái!

Lời chưa dứt, làn ánh sáng trắng loé lên, một chiêu "Ô Long bãi vĩ" đã kích thẳng vào chính diện Chương Lập.

Đã có chuẩn bị trước, Chương Lập né mình, kiếm trong tay lập tức trả đòn, kiếm thế nhẹ nhàng, tấn công vào song cước phía hạ bàn đối thủ. Cùng lúc, Chương Kiệt cũng xuất chiêu, kiếm phong quét thẳng vào khoảng Cao Phong bỏ ngỏ bên hữu.

Lần giao tranh này giữa ba người, đúng là quyết đấu sinh tử, sát khí ngập tràn, giằng giụa trên khắp trang viện.

Phích Lịch song kiếm danh chấn võ lâm, họ đem cường lực giúp người yếu kém, lấy hiệp nghĩa làm gốc, lúc này, đương đầu cùng chuyện ác tặc Cao Phong chẳng duyên cớ mình bạch đã mưu sát bậc tôn trưởng, họ tránh sao chẳng khỏi phần khích hăng hái về việc trừng ác phạt gian.

Dẫu chuyện trừ gian diệt ác cùng hiệp nghĩa võ lâm là gốc, hai người họ đứng ra cũng phải trông cậy vào thực lực, vào bản lĩnh cao siêu của mình là chính, nếu không muốn tự bán mạng đi hành hiệp.

Xuất thân danh môn, Phích Lịch song kiếm học nghệ nơi Côn Lôn, cái tiền đề dè dặt "phải chắc ăn" đó đích thực đã được họ chuẩn bị kỹ càng, rồi thay, ông trời trêu người, hôm nay khơi khơi, họ đụng vào ác tặc Cao Phong này, còn chưa biết gã tài nghệ siêu tuyệt thế nào, hai bên quá chiều công thủ vài hiệp, dù Phích Lịch song kiếm đã trở hết sức lực, họ chẳng có được nửa phần hy vọng đoạt thượng phong.

Ngược lại, ác tặc Cao Phong, một chống hai, sắc mặt chẳng chút run sợ, gã chiêu nào cũng lăng lệ, thức nào gã cũng nhắm lấy mạng đối thủ, gã đã hoàn toàn chiếm thượng phong.

Quần hào quan chiến bên ngoài nhìn chiến cuộc, thấy đều hết sức hải hùng.

Trong số, có người của phái Thái Sơn là Chu Bằng, của Hoa Sơn là Cát Như Lâu, Hùng Liệt từ Hành Sơn, Nhan Bất Thụ của Tung Sơn, rồi thì Võ Đang Thôi Mẫn Sinh, Văn Phi Tường của Kim Kiếm bang, bang chủ Lâm Mục của bang Phi Ngự, bang chủ Nhạc Thánh Thiên bang Thiên Tinh cùng các hảo thủ xử kiếm khác, tuy trong mắt mọi người, kiến giải đấu có khác về các chiêu thức kiếm pháp họ đang mục kích, thấy đều cùng một quan điểm, rằng kiếm thuật của Cao Phong quả rất khó nhận biết, khó đối phó.

Rõ ràng kiếm pháp của Cao Phong xem thật hết sức giản dị, nhưng mỗi chiêu xuất sử, kiếm ý hàm chứa bên trong lại không giống nhau, khi phải sử lại một chiêu thức nào đó, lúc thấy âm nhu, lúc thì lăng lệ, lúc như quý dị, khi đi nhẹ nhàng, thanh trường kiếm trong tay gã cứ như có sức sống, nó lúc bay như rồng lộn, lúc nhảy múa như linh xà, đạt mức độ như quý thần, không sao đoán được nó sẽ kết thúc ra sao!

Chương thị song hiệp có danh tiếng trong võ lâm, chính nhờ chỗ Phích Lịch song kiếm của họ đã thừa hưởng kiếm thuật lưu truyền từ các bậc tiền bối, kiếm pháp mang tên Phích Lịch, dù hiểu nó trông vào một chữ "Khoái" (nhanh), khi song kiếm hợp bích, phối hợp cùng ngũ hành trận pháp, các đòn công thủ đều tuyệt mỹ, không chút hèn yếu.

Nếu là lần đầu Cao Phong đụng vào, chưa chắc gã đã chiếm được một chút tay trên, cuộc đấu này, gã chiếm thượng phong, nguyên nhân chính yếu là nhờ gã ngày nọ đã được xem qua hai huynh đệ họ giao đấu cùng Chu Bằng.

Bữa đó, sau khi ngẫu nhiên cùng Hoa Hương Lăng chứng kiến "Phích Lịch kiếm pháp", thấy kiếm pháp tân kỳ, Cao Phong tối hôm ấy, gã về nhà, đã nghiên cứu tỉ mỉ, hình ảnh trận đấu không ngừng được gã đem diễn lại trong đầu, cho đến tận khi gã thấu hiểu căn cơ các khúc mắc bên trong của kiếm pháp này! Bữa nay, chuyện ấy đã biến cuộc đấu giữa Cao Phong cùng song hiệp thành một thiên cổ sự bi đát.

Bỗng nhiên, Cao Phong hét to, thân hình vụt tạt ngang, làn kiếm như ánh cầu vồng, đích thị gã sử chiêu "Kinh Long phi thiên", phạt vào cánh tay cầm kiếm của Chương Kiệt!

Biết đòn đó lợi hại, Chương Kiệt nhanh chóng né mình, Chương Lập vùng trường kiếm chém xéo xuống, lấy công làm thủ, những mong đem cái nhân hạ

ra đôi đầu cùng thể công mạnh mẽ của đôi thủ.

Cao Phong sử chiêu thức này lại khác lần trước, chiêu kiếm chưa dứt, gã đã ra chiêu "Kình long phi thiên", lần này đổi cách tấn công, nhắm vào vùng tiểu phúc Chương Lập, kiếm thế nhanh chóng khác thường, đến tựa sấm sét.

Lập tức Chương thị song hiệp hoảng hốt tột độ, Chương Lập lui nhanh về sau, chém tạt ngang lưỡi kiếm, nhằm thủ thế. Chương Kiệt thấy đôi thủ đưa ra chiêu cũ, gã hươi kiếm phản kích, muốn thừa dịp tranh lấy tiên cơ.

Đầu gối, ở điểm tận cùng của chiêu "Kình long phi thiên" mà Cao Phong đã tận lực phóng ra, lưỡi kiếm vụt ngóc đầu lên nhanh tựa rồng thiêng, chém cực mau vào mé bên hông chỗ Chương Kiệt đang bỏ gối.

Chỉ nghe rú thảm một tiếng, máu me bắn tung toé, thân hình Chương Kiệt bị chém đứt đôi, hai mảnh rơi nằm trên đất.

Trên khoảnh đất, tất cả mọi người đều kinh hãi, tiếng hô hoán nổi lên từ khắp nơi.

Sắc mặt xám xịt, Chương Lập toàn thân run lẩy bẩy, gã té quỵ tại chỗ, không sao đứng lên nổi!

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Kinh Đào Hải Lãng 2

Lạc Dương thành, phố Tây.

Tổng Kí ngư quán.

Kẻ nào ngụ tại Lạc Dương thành mà có hai tai, không ai là không nghe nói đến Tổng Kí ngư quán, cũng vậy, dân Lạc Dương thành mà có còn miếng lưỡi trong miệng, là không kẻ nào không nghĩ ngợi đến chuyện được thưởng xuyên thưởng thức món cá chép kho xì dầu đường phen của nhà hàng Tổng Kí ngư quán.

Chính là Lôi Vũ đang ngồi nơi Tổng Kí ngư quán, lão sắp sửa thưởng thức món cá chép kho nổi tiếng đó.

Một miếng còn chưa vào đến miệng, lão bỗng nghe tiếng vó ngựa rầm rần gấp rút, thấy một kỵ sĩ đang bắt chợt phóng ào ào vô quán.

Mặt Lôi Vũ thoáng biến sắc, lão dòm kỹ kẻ đang chạy đến.

Kỵ sĩ mồ hôi đầm dề, nhảy xuống ngựa, đến quỳ trước Lôi Vũ, thưa:

- Tổng bộ đại nhân, Hoa Ngưỡng Hạc của Thúy Trúc trang đã bị Cao Phong sát hại, hiện thời, Thúy Trúc trang đang âm ỉ cả lên.

Lôi Vũ thất kinh:

- Ngươi nói sao?

Người đó lập lại:

- Hoa Ngưỡng Hạc của Thúy Trúc trang đã bị Cao Phong sát hại, hiện thời, Thúy Trúc trang đang loạn cào cào cả lên.

Lôi Vũ ngần ngại một chập, rồi bỗng ra lệnh:

- Mau ... Đưa ngựa cho ta mau, ta phải đích thân đi Thúy Trúc trang mới được!

Người ấy trao dây cương qua cho lão, Lôi Vũ phóng lên mình ngựa, nhắm hướng Thúy Trúc trang phi tới.

o O o

Lúc Lôi Vũ đến Thúy Trúc trang, lão cứ ngỡ bên trong trang ắt náo loạn dữ lắm, đầu dè, không những loạn, mà không khí trong ấy tựa hồ ngập ngựa mùi máu tanh tươi.

Nhiều năm kinh nghiệm hành sự, lão học tốc chạy vào chỗ sảnh đường ngang trước trang.

Trong phòng, có ước chừng trăm vị anh hào đang quây vòng chung quanh, ở giữa thấy ba, bốn người đang không ngừng cãi vã.

Vừa đúng lúc lão nghe một đại hán đầu tóc loang loáng chửi ầm ỹ:

- Con bà nhà ngươi, phái Võ Đang các ngươi đòi kiếm phổ của Cao Phong, chả phải để con bà nhà nó lợi dụng việc công làm chuyện riêng tư sao?

Đại hán đó đích thực đệ tam đương gia Tôn Đại Hồ của Kim Kiếm bang.

Lại nghe một đạo sĩ trẻ tuổi lớn giọng trả lời:

- Mong các vị chớ có hiểu lầm, Uy lực của Kinh Long kiếm pháp của phái Võ Đang, vừa rồi ai nấy đều đã cùng thấy qua, chính bản đạo từng luyện tập rồi, ai học thiếu đi mất ba chiêu, thành tựu sẽ rất hạn hẹp. bây giờ Cao Phong trở thành công địch của cả võ lâm, ắt phải lãnh chịu trừng phạt, đưa đến chỗ môn Kinh Long kiếm pháp của bản phái thành thất truyền. Bản đạo hỏi thử một câu, nếu quý phái rui cũng sa vào trường hợp tương tự, muốn bảo trì môn tuyệt nghệ chí bảo đó, thì quý vị sẽ làm thế nào?

Tôn Đại Hồ kém mồm miệng, gãi cười gằn, lâu bầu lúng búng trong miệng dăm ba câu chửi rủa gì đó, rồi không đáp trả.

Cao Phong hứ lạnh, bảo đạo sĩ nọ:

- Tăng sư đệ, ta đã giải thích rõ ràng cho sư đệ hồi mình còn ở Đình gia trang, ta không hề muốn truyền dạy Kinh Long kiếm pháp lại cho bất cứ ai, đừng nói ba chiêu, đến một thức kiếm cũng là không! Lúc này, ngươi lên tiếng đòi hỏi, chẳng phải ngươi rành rành đòi động thủ cùng ta chăng?

Đạo sĩ đó chính là Tăng Nhâm Nội, đại đệ tử của Thôi Mẫn Sinh, gã thấy Cao Phong trở thành công địch của tất cả, sau khi hỏi ý sư phụ, đã mở miệng đòi Cao Phong phải viết đưa trở lại cho gã ba chiêu kiếm thất truyền của Kinh Long kiếm pháp.

Tăng Nhâm Nội dòm dòm vào Thôi Mẫn Sinh đang ngồi một chỗ không xa, rồi nhìn vào Cao Phong, gã nói:

- Phái động thủ cùng sư huynh, sư đệ đây không dám, nhưng mong sư huynh chỉ dạy cho vài chiêu, cũng như huynh cho đệ được xem qua ấy mà!

Trong lòng giá lạnh, Cao Phong bảo:

- Ba chiêu kiếm ấy là 'Ô Long Bối Vĩ', 'Long Ân Thâm Đàm', và 'Tiềm Long Xuất Hải', phải vậy không?

Tăng Nhâm Nội đáp:

- Đúng thế! Chỉ thiếu có mỗi ba chiêu ấy thôi!

Cao Phong bảo:

- Thôi được! Ngươi hãy xem cho kỹ nhé, ta sẽ chỉ dùng ba chiêu ấy độ kiếm cùng ngươi. Vậy ngươi xuất chiêu đi.

Trong lòng Tăng Nhâm Nội mừng thầm, "Đúng là đồ cuồng vọng, ngay khi công bằng mà đấu kiếm, mười ba chiêu thức Kinh Long kiếm pháp của ngươi có biến hoá tuyệt diệu, cùng công lực thâm hậu của ngươi, ta muốn thắng được ngươi quả tình không dễ, nhưng nếu ngươi chỉ dùng nội trong ba chiêu kiếm ấy thôi, công lực ngươi sẽ chỉ phát huy ra được một hai thành, ta mà không địch nổi ngươi, thì còn đầu đá được ai trong chốn võ lâm!"

Gã bèn nói:

- Xem chiêu đây!

Tay kiếm xoay nhanh, kiếm phong phát ra chéo chéo, gã múa kiếm kích thẳng ngang ngực Cao Phong, chiêu thức gã đang sử đích thị là chiêu "Kinh Long phi thiên".

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Kinh Đào Hải Lãng 3

Mắt Cao Phong khẩn trương theo dõi cổ tay cầm kiếm của Tăng Nhâm Nội, thấy tư thế nơi ấy, gã đã đoán trước chiêu thức sắp trở ra, lập tức thần trí an định, vạch ngang ngực trường kiếm, xuất chiêu "Long Ân thâm đàm", lấy sự chậm rãi đối phó cái nhanh nhẹn của đối phương, nghe "Keng" một tiếng, hai lưỡi gươm chạm nhau, trường kiếm của Tăng Nhâm Nội đã bị chấn mạnh ra ngoài.

Một chiêu sử ra đã đoạt được tay trên, song Cao Phong không phản kích, gã cầm chắc thanh kiếm đứng tại chỗ, bất động, đưa ánh mắt lạnh lạnh theo đối thủ.

Tăng Nhâm Nội vừa ra chiêu đầu đã kém thế, lòng thầm hoảng, đang định chuyển về thế thủ, nhưng khi thấy Cao Phong ngưng thần đứng yên, gã không khỏi ngạc nhiên, thầm la "Làm trò quỷ gì đây? Chẳng những chỉ dùng ba chiêu ấy là chưa chắc xong, mà hắn lại còn không thèm phản kích?" Ngần ngor một chút, gã bèn xuất chiêu "Song Long hí châu".

Vẫn giữ thân hình bất động, Cao Phong tập trung kiếm ý vào tranh tiên, cò tay hơi xoay, lại đánh ra chiêu "Long ẩn thâm đàm" như cũ.

Khi Tăng Nhâm Nội đánh trả bằng chiêu "Phong Động lôi minh", Cao Phong bèn xuất chiêu "Ô Long bãi vĩ".

Tăng Nhâm Nội liên tiếp sách chiêu chống ba kiếm chiêu ngoan cường ấy của Cao Phong, gã thấy đối thủ vẫn trước sau chỉ thủ không công, nổi hoài nghi trong lòng gã càng tăng, đồng thời, nổi tức giận cũng càng lúc càng dấy lên, "Người coi thường ta làm vậy, ta mà không giết chết được người thì còn đâu là thiên đạo nữa!"

Lập tức, gã huy động trường kiếm tung ra toàn những chiêu thức tàn độc, đòn nào đánh ra cũng nhắm lấy mạng đối thủ, liên tiếp tấn công hơn ba mươi chiêu khoái kiếm.

Mà Cao Phong cũng vẫn giữ lời, trước sau chỉ vận dụng có các chiêu "Long Ẩn thâm đàm", "Ô Long bãi vĩ", "Tiềm Long xuất hải" để ứng phó, chiêu nào xuất ra cũng như nước chảy mây trôi, thần thức trong kiếm ý vẫn tự nó toát về nhân nhĩ, khi cần vuông thì vuông, lúc phải tròn thì tròn, mỗi mỗi đều tuyệt diệu.

Hai người giao đấu như thế, đấu chiêu thức đầy đáng về quyết đoạt mệnh đối thủ, nhưng khí thế lại giống như lúc hai huynh đệ đồng môn đang cùng nhau luyện kiếm, giống như họ cố ý tránh phương hại gây chết chóc, cuộc so kiếm còn khoát thêm vẻ thuần thực ngoạn mục,

Quần hào quan chiến thì hoa tay múa chân, vừa kinh nghi, vừa khâm phục, miệng họ không ngớt phát ra những tiếng "ò", "à" "ủa" biểu lộ của khâm phục,

Giao đấu quá tuần trà, hai bên qua lại có hơn trăm hiệp, Tăng Nhâm Nội chẳng tiến hơn lên được chút nào, lòng gã lo sốt vó, mồ hôi lạnh đã rịn rịn khắp châu thân.

Chẳng cần nhắc lại, Tăng Nhâm Nội này là cao đồ của Võ Đang, đang vinh hạnh nắm giữ thanh "Truy Vân thiết kiếm", vậy mà sao Cao Phong đây lại có thể đem gã hí lộng trước mặt đông đảo anh hào?

Hốt nhiên nghe một tiếng quát lớn:

- Nhâm Nội lui ra, để vì sư đây đến lĩnh giáo!

Chính là Thôi Mẫn Sinh thấy đồ đệ đang mất mặt, bêu xấu, lão không còn nhẫn nhịn được nữa!

Nghe tiếng sư phụ quát thét, Tăng Nhâm Nội bèn lui ra, gã ngừng chiêu, thu kiếm, rồi mặt mày sa sầm, gã quay gót bước ra ngoài.

Nhìn Thôi Mẫn Sinh đang dềnh dang bước tới, trong lòng Cao Phong chợt trào dâng một nỗi khốn khổ gã chưa từng nếm qua!

Chỉ mấy khắc trước đây thôi, gã trong lúc tức giận đã giết chết Chương Kiện, đúng lúc thân thể Chương Kiện bị chém đứt đôi, gã đã tự phát hiện rằng gã đã chẳng kiếm được chút ích lợi gì, mà ngược lại, cái chết của đối thủ đã càng dồn gã lại gần tử địa thêm một bước nữa!

Do đó, khi Tăng Nhâm Nội khăng khăng đòi xem kiếm phổ, gã đã đắn đo suy nghĩ, rồi quyết định dùng đối sách thủ mà không công, muốn cho đối thủ thấy khó mà tự động rút lui.

Nhưng đối thủ đó vừa lui ra, lại có một đối thủ khác mạnh hơn, nhập cuộc!

Trong hai mươi năm qua, võ công Thôi Mẫn Sinh đưa lão lên hàng nhân vật số một đương thời, nếu phải động thủ cùng lão, có khác nào muốn dùng đầu ngón chân chỉ chỗ thay cho ngón tay, đủ biết kết cục sẽ là như thế nào!

Cao Phong chẳng phải suy nghĩ lâu lắc, gã hiểu rõ, đụng độ một đối thủ tầm cỡ này, chỉ có cách duy nhất là đưa hết toàn lực ra mà đổ phó thôi!

Ánh mắt âm trầm, giá lạnh, Thôi Mẫn Sinh nhạ giọng bảo:

- Kiếm pháp ngươi thật khiến người ta kinh hãi, nhưng nhân phẩm ngươi thì quá sức tồi bại!

Cao Phong vẻ mặt khổ não, con ngươi ảm uất đọng chút lệ, gã kêu lên:

- Thôi sư thúc...

Thôi Mẫn Sinh đáp:

- Ta chẳng phải sư thúc ngươi! Người mới đúng là sư thúc của ta, chỉ chăm làm khó cho Võ Đang!

Cao Phong lắc đầu, gượng cười:

- Có nhiều sự kiện mà chẳng phải chỉ với dăm ba câu là có thể nói rõ ra được!

Thôi Mẫn Sinh bảo:

- Vậy thì người hãy dùng kiếm mà nói vậy!

Rồi lão thông thả tuốt kiếm, cầm tay.

Cao Phong không nói gì nữa, gã vận khí vào thanh gươm, lắc nhẹ cổ tay, xuất ra một chiêu "Linh Long hí thủy", kiếm thế nửa phần gay gắt, nửa phần chậm chạp, chính là đang vận dụng kế sách "Đầu thạch vãn lộ" (ném đá dò đường) mà gã đã dùng ngày đó khi đụng độ Tuệ Lâm.

Thần sắc ngưng trọng, Thôi Mẫn Sinh ánh mắt tập trung lên nhát kiếm đang công tới, chờ xem biến hoá tới hậu của chiêu kiếm ra sao, bỗng lão vùng gươm, nhanh như gió giật, khéo léo cùng cực, chính là lão đang sử dụng "Phong xuy vân động" trong ngón nghề tối đặc ý của lão, "Truy vân kiếm pháp".

Cao Phong thảm giệt mình "Nhanh thật", gã vội lui ra, tạt ngang thanh gươm, lấy thủ làm công.

Cuộc chiến của hai người, lấy nhanh chống nhanh, mỗi đòn tấn công đều dùng chiêu thức ngoan độc, chiêu thức tựa gió giật mưa gào, phóng ra liên miên không dứt.

Các chiêu kiếm của Thôi Mẫn Sinh phần lớn giống những chiêu mà Tăng Nhâm Nội đã sử, chỉ là công lực Thôi Mẫn Sinh đã đến cấp đẳng phong tạo cực, nội lực đạt mức lô hỏa thuần thanh, lúc thu lúc phát, đều như sấm sét luồng điện nhà trời, vượt xa không biết bao nhiêu lần Tăng Nhâm Nội mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Kinh Đào Hải Lãng 4

Trong đám quần hào đang theo dõi trận kịch chiến, có người kinh hãi, có kẻ cổ vũ, có người hân hoan trước bất hạnh kẻ khác, nhưng khác hơn tất cả, có một người đang bồn chồn lo lắng, người ấy chính là Đường Trung Long.

Gã chứng kiến Cao Phong chiến đấu liên tiếp ba trận, đang phải đụng độ Thôi Mẫn Sinh võ công vốn đạt mức đẳng phong tạo cực, xem tình hình này, có khả năng gã sẽ chịu cùng một số phận với Chương Kiện, thân phơi ngang đất, Đang lúc lo sốt vó, bỗng nơi đầu vai có ai đó khẽ vỗ nhẹ, gã quay ra nhìn, thì thấy một thân hình cao lớn như một cây tre miếu, đang ngó vào gã.

Người nọ cất giọng hỏi một câu kỳ lạ:

- Hửn Đường Trung Long là ông?

Đường Trung Long vội gật đầu:

- Là tôi ... Còn ông là ...?

Người ấy đáp:

- Tại hạ Lôi Vũ.

Lập tức Đường Trung Long thấy nhẹ nhõm trong lòng, gã la lớn:

- Ông là Lôi Vũ! Cao Phong nhất định là đã chẳng hề giết chết Hoa Ngưỡng Hạc, sự tình hết sức kỳ lạ này...

Lôi Vũ hỏi:

- Xác Hoa Ngưỡng Hạc hiện đang ở đâu?

Đường Trung Long đáp:

- Tại thư phòng.

Lôi Vũ bảo:

- Ông hãy đi theo ta vô thư phòng!

Lập tức, hai người đi vào đây.

Khi Lôi Vũ và Đường Trung Long đặt chân vào thư phòng, họ thấy xác Hoa Ngưỡng Hạc đặt nằm ngay ngắn trên sàn, cạnh vết thương ngang ngực là thanh kiếm đã được rút ra, vết máu khô còn dính trên lưỡi kiếm.

Trong phòng, ngoài người nhà họ Hoa, không có một ai khác.

Hai anh em Hoa Kính Hải, Hoa Hương Lăng ngồi ngơ ngẩn, thần thờ trên sàn, Hoa Vân Tàng cùng Hoa Tàng Diễm đang bị bà mẹ chúng cầm lấy, bà vẫn còn thút thít khóc. Chỉ mình Hoa Xung là có chút tỉnh táo, đôi gối quỳ rạp đằng trước xác Hoa Ngưỡng Hạc, gã thấy hai người bước vô, liền khẽ gật đầu chào, nước mắt còn đang nhỏ giọt bỗng tuôn trào ra nhiều hơn lên.

Lôi Vũ đến bên xác Hoa Xung, lão ngồi bệt xuống, quan sát thật tỉ mỉ từng chi tiết trên thân thể người chết, thậm chí mỗi chéo áo, mỗi cọng tóc đều không lọt ra khỏi sự khám nghiệm.

Lúc khám đến chỗ vết thương nơi ngực Hoa Ngưỡng Hạc, lão bất giác không khỏi chau mày, nơi ánh mắt thoáng hiện vẻ bất định, tưởng chừng lão đang gặp một nan đề khó khăn nhất đời, mà lão chưa có giải đáp.

Một lúc thật lâu sau, Lôi Vũ bỗng đứng bật dậy, lão đi một vòng khắp phòng, cẩn thận quan sát các bàn ghế,, đồ trần thiết trong phòng, dí mắt vào từng phân, từng tác mặt bàn, mặt ghế, cả các vết bụi bám, lão cũng không bỏ qua.

Hoa Xung bỗng nổi cơn sốt ruột, gã hỏi Lôi Vũ:

- Rốt cục, là ông đang làm trò gì vậy?

Lôi Vũ đáp:

- Ta đang tìm kiếm một cái này ...

Hoa Xung hỏi:

- Cái này là cái gì?

Lôi Vũ trả lời:

- Là sự thật!

Hoa Xung giận dữ:

- Sự thật? Chuyện giản dị như thế, thấy rõ ràng rành, ông còn đi tìm sự thực gì nữa?

Ánh mắt sắc lẹm, Lôi Vũ đáp:

- Ta tìm cái thứ gì có thể nói lên được thực sự chuyện gì đã xảy ra!

Hoa Xung chẳng trả lời, gã chậm chậm vươn tay, nhắc thanh kiếm vấy máu đang nằm trên sàn, đưa cho Lôi Vũ.

Lôi Vũ quan sát, lật qua lật lại lưỡi kiếm một hồi, rồi chợt hỏi:

- Là ai đã rút kiếm ra vậy?

Hoa Xung vẫn lặng thinh, gã ngược mắt ngó sang chỗ Hoa Hương Lăng.

Hoa Hương Lăng sắc mặt trắng nhợt, cô khẽ khàng gật đầu:

- Là tôi đã rút nó ra.

Lôi Vũ lại chìm vào cơn suy tư.

Cùng lúc đó, Hoa Tàng Diễm rút người ra khỏi vòng tay bà mẹ, nó ghé vào tai ca ca Hoa Vân Tàng thầm thì đôi ba câu.

Ban đầu, Hoa Vân Tàng có chút do dự, rồi nó lấy quyết định, gật gật đầu, hai đứa giắt tay nhau đi ra ngoài.

Ra khỏi thư phòng, Hoa Vân Tàng cùng Hoa Tàng Diễm đi ngay đến chỗ sân trong, nơi quần hào đang theo dõi trận chiến.

Hai đứa nhỏ vệt đám đông, chen vô.

Trận đấu giữa Cao Phong cùng Thôi Mẫn Sinh đã trải qua hơn ba trăm hiệp, vẫn khó phân thắng phụ, mỗi lúc một kinh tâm động phách hơn lên.

Đấu thêm chục chiêu nữa, bỗng Thôi Mẫn Sinh quát to một tiếng, lão tung mình nhảy lên, thanh kiếm trong tay lão dường như phóng ra đầy một trời hoa kiếm, thành một màn kiếm ảnh vây hãm trọn thân mình Cao Phong, chính là chiêu "Địa ngục kiếp sát" của "Kinh long kiếm pháp"!

Chiêu kiếm pháp này quá sức tàn độc, khi xuất thủ rồi là kiếm thủ không còn cách kềm chế, không còn thu chiêu được nữa, sẽ đưa đối thủ vào chỗ chết, nên trước giờ lâm chung, Cổ Mộc vì e ngại ý chí phục thù mãnh liệt của Cao Phong sẽ biến gã thành người tàn ác, đã trấn trối lời di mệnh, cấm gã không được học chiêu kiếm ấy.

Cao Phong làm sao không biết chiêu kiếm này cực lợi hại? Mặt đánh lại, gã không lui thì chớ, còn dấn tới, tung mình lên cao, trường kiếm trong tay sử ra chiêu "Kinh Long phi thiên", kiếm khí bay bỗng như rồng lượn, thanh kiếm quật mạnh lên trên, ngạnh tiếp đòn đối thủ.

Nghe "đang" một tiếng, hai lần kiếm quang vừa chạm vào nhau, lập tức tách ra, hai người tựa hồ cùng đáp xuống một lúc, họ đưa mắt đối vào nhau, thân mình chẳng chút di dịch.

Không khí đấu trường bỗng ngập ngụa trở lại mùi tanh tươi của máu!

Người dịch: livan

Nguồn: 4vn

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Nghi Vụ Trùng Trùng 1

- Sư phụ! Người sao rồi?

- Sư phụ!...

- Ôi ... Sư phụ!

Tăng Nhâm Nội cùng một số môn đồ Võ Đang đồng loạt ủa tới, cùng nâng đỡ Thôi Mẫn Sinh.

Mặt mày Thôi Mẫn Sinh xanh xám, tay trái lão ôm ngực, máu từ chỗ ấy đang tuôn chảy như suối, rõ ràng thương thế không nhẹ.

Thuốc dấu trong tay, Tăng Nhâm Nội nhanh chóng đắp vào cho ân sư.

Nhìn sang, thấy Cao Phong, mặt trắng bệch, tay trái che bụng, giữa kẽ các ngón tay, máu rịn rịn ứa ra, gã cũng đã trúng thương!

Hai cô gái nhà Đường môn lo lắng cho Cao Phong, họ chạy mau đến bên gã, trong tay Đường Đình Đình cầm lọ thuốc, cô bảo gã bỏ tay ra, đang định rịt thuốc vào chỗ vết thương, bỗng gã gạt cô ra.

Đường Sơn Sơn hốt hoảng:

- Huynh làm gì thế?

Cao Phong nhạ giọng bảo:

- Các cô tránh ra.

Đường Đình Đình, Đường Sơn Sơn đều khó hiểu, họ ngơ ngác nhìn Cao Phong.

Rồi hai cô cũng hiểu, Cao Phong thấy tánh mạng gã khó vẹn toàn, gã lúc này không muốn hai cô trợ giúp, sợ vô cớ lôi cuốn hai cô theo vào vòng nguy hiểm.

Quả nhiên, từ đám đông, nhiều kẻ hò hét:

- Giết nó đi ... Giết Cao Phong đi!

- Đúng thế ... Phải giết chết nó báo thù cho Hoa lão trang chủ!

- Không giết thẳng này, thì còn đâu là đạo trời nữa!

Một giọng thanh thoát kêu:

- Để hai anh em ta đến giết nó!

Chính là Hoa Tàng Diễm!

Cô không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt, đã đón nhận hai thanh kiếm từ đám quần hào, đưa một thanh cho ca ca.

Hoa Vân Tàng dường như bị không khí sôi sục của đám đông kích động, nó nhận thanh kiếm, theo em gái tiến về phía Cao Phong.

Mắt nhìn thấy Hoa Tàng Diễm, Hoa Vân Tàng xách kiếm tiến đến, trong lòng vốn đang nguội lạnh, Cao Phong vụt cảm giác một chút êm dịu, "Vậy cũng tốt thôi, được chết trong tay con em họ Hoa, thì coi như đã đáp đền phần nào tình ý mấy năm trường mà Hương Lăng đã dành cho ta!". Gã nhắm mắt, chờ chết.

Đến gần chỗ Cao Phong, Hoa Vân Tàng bảo:

- Muội muội, hấn đổ máu nhiều quá kia!

Hoa Tàng Diễm nói:

- Gia gia cũng đã đổ nhiều máu không kém!

Nó trợn mắt nhìn Cao Phong, rồi tiếp:

- Ca ca, anh em mình hãy kết liễu tính mạng hấn đi, báo thù cho gia gia!

Nó hươi kiếm, đang định xông vào, bỗng nghe một giọng nói quen thuộc kêu lớn:

- Vân Tàng, Tàng Diễm! Hai đứa phải mau ngừng tay lại cho ta!

Hoa Vân Tàng, Hoa Tàng Diễm đồng lúc quay ra, thì thấy cô cô Hoa Hương Lăng đang vệt đám đông, bước nhanh về phía này.

Nguyên Hoa Hương Lăng đang ở trong thư phòng, bên tai nghe tiếng quần hào hò hét đòi giết chết Cao Phong, rồi không thấy hai anh em Vân Tàng đâu hết, nàng lập tức hoảng hồn, chạy ngay ra đây.

Chờ cô cô đến gần bên, Hoa Tàng Diễm kêu lên:

- Cô cô, hấn là hung thủ giết chết gia gia, sao cô cô còn đi che chở cho hấn?

Sắc mặt tái mét, nhưng nét mỹ lệ vẫn làm rung động lòng người không kém, Hoa Hương Lăng gần giọng thật thấp, bảo:

- Ta không có đi che chở cho y, ta chỉ bảo cho hai đứa biết, nếu thực tình y đúng là hung thủ giết gia gia đi nữa, tại đây, bữa nay, ai ai cũng đều có thể giết y, duy nhất hai anh em chúng bay là không xuống tay được!

Hoa Vân Tàng, Hoa Tàng Diễm đều lộ vẻ nghi hoặc, Hoa Tàng Diễm hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Hương Lăng không đáp, cô hướng ánh mắt dõi trông sang Cao Phong.

Hoa Vân Tàng lại hỏi dồn:

- Cô cô, rút cục, là tại sao?

Sắc mặt Hoa Hương Lăng lộ vẻ bi thảm, rồi dường như cô đã hết sức quyết ý, một lúc khá lâu, mới trả lời:

- Tại vì, ông ta đích thực là cha ruột của hai đứa.

Câu nói thoát ra khỏi miệng, ai nấy nghe được đều kinh hoàng.

Cao Phong hốt nhiên rung động, gã mừng rỡ vừa bị ai đó đem nhúng gã vào một chảo dầu sôi, toàn thân gã nóng hừng hực, máu nóng dồn lên đầu, gã buột miệng hỏi:

- Hương Lăng, muội nói sao?

Bọn quần hào bỗng nhộn nhạo lên, tiếng kinh nghi vang rộ từ khắp chốn.

Hoa Vân Tàng, Hoa Tàng Diễm cũng nhất thời không sao tiếp nhận lý do đó làm một sự thật. Hoa Tàng Diễm hét ầm:

- Cô cô, nhất định là cô cô đã phát khùng rồi!

Hoa Vân Tàng cũng la lớn không kém:

- Sao thế được? Cô cô, sao cô lại bảo thế?

Hoa Hương Lăng nghiêm nét mặt, đáp:

- Ta đang rất tỉnh táo đây, mỗi câu, mỗi chữ ta nói đều là sự thật! Nếu hai đứa còn chưa tin, thì cứ đi hỏi lại bố, mẹ hai đứa đi.

Hoa Tàng Diễm lập tức cổ hết sức, gào lên:

- Cha ơi, mẹ ơi ... Hãy đến đây, mau lên!

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, hai vợ chồng Hoa Kính Hải đã từ thư phòng rào bước đến, sắc mặt cả hai vừa tiều tụy, vừa âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Nghi Vụ Trùng Trùng 2

Hoa Tàng Diễm chạy vù vù đến bên mẫu thân Dương Thị, miệng gấp gấp thúc giục:

- Mẹ ... Mẹ nói đi, điều cô cô vừa nói không phải là sự thật! Nhất định hai đứa tụi con không phải con Cao Phong!

Sắc mặt Dương Thị u ám, bà nhìn sang ông chồng.

Mắt Hoa Kính Hải vẫn chưa khô lệ, lúc ấy, thấy ướt rân rân trở lại, ông run run khoé môi, nói:

- Hai đứa đích thực là con đẻ của Cao Phong cùng cô cô các con.

Hoa Vân Tàng và Hoa Tàng Diễm ngơ ngẩn, thất thần.

Phút chốc, Hoa Tàng Diễm bỗng la hét như điên dại:

- Không ... Không phải thế! Con không phải con của Cao Phong! Cao Phong là hung thủ giết chết gia gia, con phải giết hắn trả thù cho gia gia!

Nó xoay người, tay xách kiếm, định xông vào Cao Phong, nhưng nó đã bị ngay Hoa Hương Lăng vươn tay ra tóm chặt lấy.

Cũng đúng lúc đó, có một giọng nói thật rần ròi, thật lớn:

- Bất kể là ai, từ giờ phút này trở đi, đều không được đòi giết Cao Phong!

Bị bắt ngờ, mọi người đều ngoảnh trông về chỗ thư phòng, thấy từ trong khung cửa, hiện ra hai nhân vật, một người thân hình thật cao lớn, đôi tay dài, mặt đầy râu ria, thủ đòn đao, đích thị Lôi Vũ, vị "Khoái Đao thần bộ" lừng danh thiên hạ! Người kia bận đồ đen, mặt mày tươi rói, gã đang bước rào bước thật dài, đến bên Cao Phong.

Cao Phong cũng bị bắt ngờ to, gã hỏi Đường Trung Long:

- Chuyện gì rồi?

Đường Trung Long vừa đưa tay đón lọ thuốc dầu từ cô em gái, đem rịt vào vết thương cho Cao Phong, vừa nói:

- Lôi Vũ thực không hổ danh thiên hạ đệ nhất bộ khoái! Ông ta đã điều tra, lôi ra rõ ràng mọi ngọn ngành sự việc!

Cao Phong bảo:

- Là Hoa bá phụ đã tự sát!

Đường Trung Long đáp:

- Không sai!

Quần hào ít ai là không nhận biết Lôi Vũ, họ đều đồng loạt chen lấn đổ dồn về phía lão, dường như để được nghe cho rõ lời giải thích của Lôi Vũ.

Lôi Vũ giương cặp mắt điều hâu đảo một vòng khắp mọi người, lão lớn giọng:

- Xin thỉnh Tuệ Nhân đại sư, Chu chương môn, Vân bang chủ, luôn cả Lăng cô nương, mời mọi người theo ta trở vô thư phòng!

Nói chưa hết câu, lão quay mình, cất bước đi trước, ý muốn hướng dẫn mọi người cùng lão vào thư phòng.

Thiếu lâm Tuệ Nhân đại sư, Chi Bằng của phái Thái Sơn, bang chủ Vân Phi Tường của Kim Kiếm bang, cộng luôn Hoa Hương Lăng lập tức nổi gót lão.

Cao Phong đưa mắt nhìn theo Hoa Hương Lăng đang hợp đoàn cùng mấy người kia nổi đuôi Lôi Vũ, rồi gã quay sang nhìn nhìn vào Hoa Vân Tàng, Hoa Tàng Diễm đang biểu lộ nét nghi ngờ đầy mặt, rồi gã dòm vào đám đông hào kiệt đang ùn ùn vây quanh với dáng vẻ rất không tin diễn tiến là sự thực, gã cảm giác như đang lạc vào một con mòng mị.

Mà đích thực, vết thương nơi bụng gã đang nhói nhói đau, ánh dương sáng rõ, những chi tiết ấy toàn là cảnh tượng sống động thực sự!

Hoa Kính Hải cùng bà vợ đang thuật lại câu chuyện xảy trước đây "Mười lăm năm trước, tại thành Dương Châu, cô cô của hai con làm quen Cao Phong, rồi hai người yêu thương nhau, họ hẹn hò gá nghĩa chung thân, nhưng lại bị ông nội phản đối, không cho họ cưới nhau. Ba tháng sau đó, cô cô hai đứa về nhà, chẳng dè bụng to, gia gia thấy chuyện không phải tầm thường vật vãnh, ông làm um sùm trời đất lên. Ban đầu, ông nội hai đứa cương quyết bắt phá thai, nhưng cô cô kháng kháng phản kháng, dọa sẽ tự tử! Ta cũng làm nữ nhân, ta hiểu, đây là vì cô cô quá yêu thương Cao Phong, nên đem đặt toàn bộ thương yêu đó lên cái thai. Sau đó, lúc chuyển bụng, dẫu dè lại sanh đôi, khi ông nội thấy hai đứa chào đời rồi, ông bất ngờ trở nên hoan hỉ dữ lắm."

"Mà hồi đó, ta mới kết duyên cùng Kính Hải chưa bao lâu, ta chưa có con, nên vì muốn vừa giữ thể diện, giữ danh giá cho Hoa gia mình, vừa nuôi nấng hai đứa lớn lên cho đàng hoàng, nên cả nhà đã đồng ý đem hai đứa giao cho vợ chồng ta nuôi."

Hoa Kính Hải thêm một câu:

- Vân Tàng, Tàng Diễm, hai đứa từng đã có hời, tại sao tên hai đứa đều có chữ "Tàng" ở trong, bây giờ thì ta chắc cả hai đều hiểu tại sao!

Hoa Tàng Diễm đột nhiên rú lên:

- Con không tin! Cả hai người đều đang lừa dối con!

Nó bỗng nhảy vọt đến cạnh Cao Phong, nghe "bình" một tiếng, đã co giò dánh cho gã một cước thiết nặng nề, rồi quay ngoắt đi, nó chạy ào ào ra khỏi cổng, miệng la chối lói:

- Tôi không tin ai hết! Cao Phong chẳng thể nào là cha tôi được!

--- Xem tiếp chương 96 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Nghi Vụ Trùng Trùng 3

Đến khi Tuệ Nhân, Chu Bằng, Vân Phi Tường và Hoa Hương Lăng đã vào phòng đầy đủ, giống lão đang mở đầu phiên toà thẩm vấn, Lôi Vũ hỏi thẳng mặt Hoa Xung:

- Hoa quân gia, từ lúc ông rời phòng đi mời Tuệ Nhân đại sư trở về lại đây, thời gian ước chừng bao lâu?

Hoa Xung đáp:

- Cỡ một tuần trà.

Lôi Vũ hỏi tiếp:

- Trong quãng một tuần trà đó, thư phòng đây chỉ còn mỗi Hoa lão gia và Cao Phong?

Hoa Xung gật đầu:

- Đúng thế.

Lôi Vũ lại hỏi:

- Khi ông cùng Tuệ Nhân đại sư về đến đây, đã trông thấy gì?

Rõ ràng câu đó cùng lúc đặt cho hai người.

Hoa Xung trả lời:

- Chúng tôi chỉ kịp thấy lão gia đang nằm trên sàn nhà, Cao Phong đứng kế bên.

Tuệ Nhân tuyên phạt hiệu, rồi gật đầu.

Ngừng một chút, Lôi Vũ nói:

- Nếu vậy, chúng ta có thể xác định là có hai khả năng.

Chu Bằng tiếp lời:

- Hai khả năng là ...?

Lôi Vũ đáp:

- Khả năng thứ nhất, Cao Phong giết Hoa lão gia; cái thứ nhì, là Hoa lão gia đã tự sát.

Hoa Xung nói đoá, la lớn:

- Lão gia rất bình thường, rất tinh trí, làm sao người lại đi tự sát cho được!

Lôi Vũ ngó thẳng mặt Hoa Xung:

- Ta đâu có nói Hoa lão gia không bình thường, không tinh trí! Ông nên biết, thiên hạ trong Đại Minh mình đây, mỗi ngày đều đích thực có những người đúng là bình thường, đúng là tinh trí đã đi tự tử, mà con số có khi tới hàng trăm lặn! Ông có muốn đi kiểm chứng lại xem điều ta nói đó đúng hay sai?

Hoa Xung không sao trả lời.

Gã ta bỗng dưng phát hiện rằng, đi tranh luận cùng lão bộ khoái này, chỉ tổ cho người khác thấy kiến thức mình còn kém lão rất xa!

Lôi Vũ lại tiếp:

- Chưa kể, những gì ta đưa ra mới chỉ là giả thuyết, hãy khoan đào sâu vào đấy!

Hoa Hương Lăng, Vân Phi Tường, Tuệ Nhân cùng Chu Bằng đồng loạt gật đầu.

Hoa Hương Lăng nói:

- Lôi tổng bộ, mời ngài nói tiếp đi.

Lôi Vũ quay sang phía đang đặt xác Hoa Ngưỡng Hạc, nói:

- Ngoại hiệu của Hoa lão gia là 'Nhân Nghĩa Cái Thiên', môn võ công đặc ý 'Đại Bi Thủ', bốn mươi chín thức của lão gia khiến võ lâm đều biết vì sao lão đã được sắp vào hàng cao thủ nhất lưu.

Chuyển ánh mắt sang Tuệ Nhân, lão hỏi:

- Tuệ Nhân đại sư từng giao tình khá đậm cùng Hoa lão gia, nếu gia dụ đại sư động thủ cùng ông ta, muốn phân thắng bại, thì phải cần bao nhiêu chiêu?

Tuệ Nhân đáp:

- Võ công Hoa lão trang chủ so với lão nạp tuy kém một chút, nhưng lão nạp muốn thắng ông ta, cần qua lại hơn ba trăm chiêu!

Lôi Vũ bảo:

- Thế thì hay lắm! Minh hãy xem giả thuyết này, trong thư phòng đây, Cao Phong đánh lên Hoa lão gia, dựa vào võ công Hoa lão gia, liệu có khả năng gã chỉ xuất độc nhất một chiêu mà đắc thủ?

Chu Bằng và Vân Phi Tường đồng lúc đáp:

- Chẳng thể nào!

Lôi Vũ bảo:

- Lại xin các vị để ý xem xem, nhìn cảnh tượng trong thư phòng này, liệu có gì minh chứng từng đã xảy ra một trường giao tranh giữa hai cao thủ?

Mọi người bèn để tâm quan sát các đồ vật trang trí trong phòng, bàn ghế, bình hoa, thấy đều tươm tất, chẳng thấy một chút dấu vết gì chứng tỏ đã có xảy ra xô xát cả.

Hoa Xung bỗng lớn tiếng chất vấn:

- Nói vậy thì, dấu máu trên sàn, ông giải thích sao đây?

Lôi Vũ thông thả đến nhặt thanh kiếm vấy máu lên, đi tà tà đến bên gã, ung dung hỏi:

- Nếu bây giờ mà ta dùng thanh kiếm này giết ông đi, nói vậy thì, bọn mình có cần đặt nghi ngờ Cao Phong chính là hung thủ?

Hoa Xung lại ngậm miệng!

Lôi Vũ không thèm lý đến gã nữa, lão bước đến bên cạnh Vân Phi Tường, nói:

- Bây giờ chúng mình tiếp tục đi sâu vào giả thuyết thứ nhất, là Cao Phong đã sát hại Hoa lão gia. Vân bang chủ, nếu ông cùng ta giao phong, hoặc ta ám toán ông, khi ông bị ta đâm một nhát kiếm này vô ngực, thì ông sẽ phản ứng thế nào?

Vân Phi Tường nghĩ ngợi một chút, rồi đáp:

- Ta sẽ vùng tay chụp giữ thanh kiếm.

Lôi Vũ gật gật đầu, nói:

- Đúng! Đó là phản ứng bình thường khi bị đâm đau quá.

Lão chợt quay sang hỏi Hoa Hương Lăng:

- Lăng cô nương, khi cô rút kiếm này ra khỏi lồng ngực lệnh tôn, cô còn nhớ, lúc ấy, hai tay lệnh tôn đang trong tư thế nào không?

Hoa Hương Lăng nghĩ ngợi một giây, rồi đáp:

- Tôi còn nhớ rất rõ, lúc ấy, cha tôi chẳng hề có tay nào bám giữ lưỡi kiếm cả!

Lôi Vũ kết luận:

- Vậy thì đúng rồi, Cao Phong nhất định chẳng phải hung thủ đã sát hại lệnh tôn.

Sắc mặt Hoa Hương Lăng thoáng chút biến chuyển, nỗi khổ đau trong lòng cô bỗng sút giảm hẳn, cô tha thiết, giọng gấp gáp, hỏi:

- Vậy thì vụ này, sự thực là sao?

Lôi Vũ chẳng trả lời thẳng vào câu hỏi, lão bỗng buông một câu tự thoại khá kỳ quặc:

- Chả hiểu Cao Phong sử kiếm tay mặt hay tay trái nhỉ?

Hoa Hương Lăng đáp:

- Là tay mặt.

Vân Phi Tường, Chu Bằng cũng đồng lúc lên tiếng:

- Tất nhiên ... Gã sử kiếm bằng tay mặt!

Lôi Vũ lại bước trở về bên xác Hoa Ngưỡng Hạc, lão cúi mình, chỉ ngón tay vào vết thương, nói:

- Các vị trông đây này, vết thương trí mạng Hoa lão gia đích xác do từ mé bên trái đâm xéo sang bên phải vào, một nhát chết gọn. Nhìn vết kiếm thương, ta thấy chỉ có hai khả năng: một, hung thủ sử kiếm tay trái. Hai, là chính Hoa lão gia tự mình đâm mình chết!

Vân Phi Tường, Chu Bằng, Tuệ Nhân luôn cả Hoa Xung đều tỏ lộ vẻ mặt kinh dị.

Sắc mặt u ám, Hoa Hương Lãng hỏi lầm thảm:

- Nói như vậy, rõ ràng đa đa đã tự sát, nhưng vì sao đa đa lại làm vậy? Chẳng lẽ ông oán hận Cao Phong dữ lắm? Nên mới đem cái chết của mình ra nhằm hãm hại chàng?

Lôi Vũ đáp:

- Hoa lão gia tự vận mà chết, điều đó chúng ta đã xác định xong, nhưng lý do tại sao, thật khó hiểu đối với chúng ta! Ta cho rằng, lão gia tự mình có lý lẽ riêng của ông!

Kể bên, Hoa Xung hốt nhiên khóc ầm:

- Lão gia, sao người làm chuyện ngờ nghệch thế? Người có oán hận Cao Phong đến mấy, đâu lẽ nào lại phải đi tự tử?

--- Xem tiếp chương 97 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Ý Ngoại Chi Biến 1

Ý ngoại chi biến = Biến chuyển bất ngờ.

Nhìn Hoa Xung sầu khổ đau buồn, Hoa Hương Lãng càng thêm náo lòng, mắt thần thờ, cô ứa lệ rờn rờn.

Lôi Vũ, Vân Phi Tường, Chu Bằng cùng Tuệ Nhân các người thì thăm bàn bạc, rồi quyết định nhanh chóng cho thông báo nguyên do cái chết của Hoa Ngưỡng Hạc ngõ hầu tránh cho Cao Phong lại bị thêm phiền nhiễu vô vị.

Lúc quần hào bên ngoài thư phòng tỏ rõ ngọn nguồn, họ đều bị bất ngờ, một bậc lão thành đức cao được nhiều người kính trọng, mà lại có kết cục khó tin.

Cao Phong giờ được minh oan, thương thế già xem ra cũng không quá nặng, được Đường Trung Long liệu thương, tạm chăm sóc cho.

Đĩ nhiên còn một việc lớn phải làm là đám tang Hoa Ngưỡng Hạc

Mà trong lúc sửa soạn hậu sự, lại xảy ra một việc, đó là quan gia Hoa Xung bất chợt tìm thấy một phong thư trần trối để nơi đầu giường của Hoa Ngưỡng Hạc.

Thư tuyệt mệnh viết "Kính Hải, Hương Lãng, khi hai con đọc thư này thì ta đã thành người thiên cổ. Cha các con trời sinh tính tình cao ngạo, chuyện Cao Phong đã khiến ta cả đời mang mối oán hận, đêm ngủ không ngon giấc, sống cuộc đời không lạc thú, cuối cùng đi tìm kết thúc cho mình, nhằm tạo một âm kế mà ta tin chắc Cao Phong cũng sẽ vì thế mà phải theo gót ta cùng về cõi u minh, chết như vậy, cha các con không còn gì để tiếc nuối nữa. Nếu rui có ai phát hiện lá thư tuyệt mệnh này trước khi Cao Phong bị giết chết, cái đó là ý trời, lúc ấy, cha chỉ đành buông bỏ mọi oán hận, cho thả theo gió mà bay đi!" Cuối thư có ký tên Hoa Ngưỡng Hạc.

Đọc xong di thư, cả nhà họ Hoa đều náo lòng, các vị Tuệ Nhân, Vân Phi Tường, Chu Bằng cùng mấy người khác đều thăm bị bất ngờ, họ càng thêm kính phục tài năng Lôi Vũ.

Khi Lôi Vũ đọc hết thư đó, mặt lão vụt biến sắc, bất giác toàn thân lão đổ mồ hôi lạnh ngắt. Nhiều năm sau, mỗi lần Lôi Vũ kể về những cái chết bí ẩn mà lão đã giúp phá án, bao giờ lão cũng bắt đầu bằng câu "Điều tra ra nguyên nhân cái chết của trang chủ Hoa Ngưỡng Hạc của Thủy Trúc Trang là một vụ li kỳ số một trong đời ta, nó hết sức quý dị, hết sức rắc rối, mà cũng là một vụ phá án đáng sợ nhất đời!" Lúc bấy giờ, lão lập tức hỏi Hoa Hương Lãng:

- Chữ trong phong thư này có đúng là bút tích của lệnh tôn?

Có hơi bất ngờ, Hoa Hương Lãng đáp:

- Lôi tổng bộ, sao ông lại hỏi thế? Thư này đích xác do gia phụ viết.

Lôi Vũ lắc đầu, cố giữ nét phớt tỉnh trên mặt, lão trả lời:

- Chẳng gì cả! Chỉ vì thư này nếu xác thực, sẽ là bằng chứng nói Cao Phong vô tội. Ta muốn cô chứng nhận tính xác thực của thư, là để ta lấy nó làm chứng từ trong vụ án, ta muốn lưu nó lại trong hồ sơ, cô có gì dị nghị không?

Hoa Hương Lãng ngẫm nghĩ, rồi đáp:

- Tôi không thấy có gì đáng ngại, ông cứ giữ nó đi.

Lôi Vũ cất thư vào trong bọc, rồi chia buồn cùng toàn gia xong, lão cáo từ Vân Phi Tường, Chu Bằng, Lạc Thánh Thiên, Tuệ Nhân cùng các lộ anh hào, lão rời Thúy Trúc trang, ra về.

Khi Lôi Vũ ra đi, trời đã về chiều, các lộ anh hào đến vái lạy trước linh cữu Hoa Ngưỡng Hạc để bái biệt người chết.

Đến khuya, mười phần quân hào đã ra về hết tám chín.

Lúc nhập quan, tất cả đều phát hiện Hoa Tàng Diễm chưa trở về nhà, Hoa Hương Lãng lập tức cất cừ gia nhân đi tìm kiếm cô, nhưng không ai tìm thấy.

Sáng sớm hôm sau, vào lúc đang nhập thổ quan tài Hoa Ngưỡng Hạc, bỗng thấy tráng đinh gác cổng chạy vội vã đến, giao một phong thư mà có người vừa đưa, nói cực quan trọng, yêu cầu đích thân Hoa Hương Lãng, Cao Phong đọc.

Đọc xong, Hoa Hương Lãng và Cao Phong đều tá hỏa, nguyên thư đó là của Võ Đang Thôi Mẫn Sinh gửi, báo tin tối hôm trước, lão đã mời Hoa Tàng Diễm đi theo lão, cả nhà muốn gặp lại cô, xin lên núi Võ Đang.

Hoa Hương Lãng vừa hoảng vừa rối, cô không hiểu đầu đuôi là thế nào!

Cao Phong thì hiểu quá rõ, đó là khi Thôi Mẫn Sinh hay biết Hoa Tàng Diễm là con gái gã, lão bèn bắt cô làm con tin, dùng trao đổi kiếm phổ.

Cao Phong lập tức có ý kiến, thương thế gã được Đường Trung Long chữa, không còn gì đáng lo nữa, gã có thể đi gặp Thôi Mẫn Sinh trên núi Võ Đang.

Hoa Hương Lãng ngẫm nghĩ một lúc, cô sa lệ, nói:

- Cá tính Tàng Diễm quật cường, ngay cả khi huynh có buộc được phái Võ Đang thả người, nó cũng sẽ không chịu theo huynh về nhà đâu, vậy thì huynh làm sao?

Cao Phong ngăn người, gã thấy cô nói cũng có lý.

Hoa Kính Hải thấy em gái quá bòn chòn, bèn khuyên:

- Muội muội, muội hãy cùng đi với Cao Phong lên đấy, chuyện tang ma của cha, để vợ chồng ta cùng lo cả Vân Tàng lo liệu. Cha rất thương Tàng Diễm, dưới tuổi vàng, cha sẽ không trách cứ gì muội đâu!

Gã Đường Trung Long cũng bàn góp:

- Nếu tính làm vậy, bọn mình phải đi ngay, hôm qua, Thôi Mẫn Sinh cũng đã bị trúng thương, lão chẳng đi chuyển nhanh được, mình mau ruổi ngựa rượt theo, nếu bắt kịp lão trên đường, sẽ dễ dàng giải quyết hơn là phải lên tận núi Võ Đang.

Nhanh chóng quyết định xong, Cao Phong, Hoa Hương Lãng có ba anh em nhà họ Đường tháp tùng, lập tức cưỡi ngựa tốt rời Thúy Trúc trang, nhắm hướng Võ Đang tỉnh Hồ Bắc trực chỉ.

--- Xem tiếp chương 98 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Ý Ngoại Chi Biến 2

Đoàn năm người giục ngựa gấp rút nhắm hướng nam, đến giờ thân, họ vào tới Nam Dương.

Lo ngại cho thương thể Cao Phong, Hoa Hương Lãng lấy có ngựa đã khá mệt, muốn dừng một lúc cho ngựa nghỉ dưỡng sức.

Hiểu thâm tình cô, Cao Phong đồng ý, cả năm bèn cùng dừng ngựa.

Đường Trung Long đến hỏi một ông già nhà quê đang đứng ven đường, cách đây không xa:

- Lão nhân gia, xin cho hỏi một chút, bữa nay ông lão có thấy đám ba đạo sĩ dẫn theo một vị cô nương đi ngang qua đây không?

Ông lão hơi do dự, rồi đáp:

- Phải công tử muốn hỏi một lão đạo nhân cùng đi với đám ba tiểu đạo?

Đường Trung Long gật đầu:

- Thưa, đúng thế!

Lão nông nói:

- Đúng là lão thấy bọn họ có dẫn theo một vị cô nương, cô nương đó xem chừng rất kiên cường, rất chi kiêu ngạo, hình như cô đang bị cưỡng bách phải đi theo cùng bọn họ?

Nghe lão nói, cả hai người Cao Phong, Hoa Hương Lãng cùng gấp rút hỏi:

- Xin hỏi lão nhân gia, mấy người đó đi ngang qua đây đã được bao lâu rồi?

Ông lão chỉ ngón tay về hướng nam:

- Vừa mới đây thôi, còn chưa tới một tuần trà!

Cao Phong la lớn:

- Hay lắm! Minh mau rượt theo!

Năm người lập tức lên ngựa đuổi về hướng ấy.

Chạy được một lúc, họ thấy thấp thoáng nơi xa xa lá phướn của một quán trà.

Đến gần quán, quả tình ở bên trong, mắt họ nhìn ra một lão đạo nhân cùng một cô nương, nhác trông qua, Cao Phong giật mình kinh hãi, gã hầu như suýt bị ngã ngựa.

Chỉ vì lão đạo thực ra không phải Thôi Mẫn Sinh, mà lại là Dương Bảo Thiên, mà cô gái cũng chẳng phải Hoa Tàng Diễm, thật hết sức bất ngờ, chính thị Đinh Hiểu Lan!

Lão Dương Bảo Thiên cũng bất ngờ gặp Cao Phong, bèn đứng phắt lên, la lớn:

- Không dè ngươi đã tìm tới!

Khi Đinh Hiểu Lan thấy Cao Phong, vừa giật mình, vừa mừng rỡ, cô kêu lên:

- Cao Phong, cứu muội ngay đi!

...

Nguyên ngày ấy, Đinh Hiểu Lan vừa giận vừa buồn bã, cô đã bỏ nhà Đinh gia trang, đi lang thang vắn vơ bên ngoài.

Cũng chẳng biết cô đi như vậy được mấy ngày nữa, khi lạc lõng đến một nơi nọ, bụng đói, túi rỗng, cô đã cướp giật đồ ăn nơi một hàng quán bên đường, bị chúng rượt đuổi, cô vô tình lọt đúng vào tầm mắt của lũ giáo chúng Thần Linh giáo, bọn chuyên đi tứ xứ tìm kiếm thu phục những nữ tử thuần âm.

Cũng đúng vào dịp lão Dương Bảo Thiên vừa tu luyện xong cái môn "Tội Âm thần kiếm chương", lão đang ra sức đi khắp chốn truy lùng mấy nữ tử thuần âm nữ tử, mà cô nàng Đinh Hiểu Lan hồi ở Ngự Gia trấn, do muốn cứu thoát cô nương Tú Vân của nhà họ Thường, đã tự vỗ ngực huênh hoang nhận mình là thuần âm nữ tử, Dương Bảo Thiên gặp món bở, đã chẳng bỏ lỡ cơ hội, lão tức thì dẫn cả lũ đệ tử rượt đuổi theo cô ta.

Khi Đinh Hiểu Lan bị lão bắt được, còn may cô đã thề sống thề chết mình chẳng phải loại nữ tử thuần âm đó, khiến Dương Bảo Thiên đâm bán tín bán nghi, nhưng không vì thế mà lão chịu phóng thích cô, bèn cứ giữ riết lấy.

Dương Bảo Thiên tự cho mình nhờ luyện thành môn thần công mà trở nên vô địch thiên hạ, đang muốn lên ngọn Võ Đang diễu võ dương oai một phen,

lão bèn đàn đúm lũ đệ tử đi lên núi ấy.

Mà cũng là một đụng độ hết sức ngẫu nhiên, do muốn giải thoát cô con gái khỏi tay Thôi Mẫn Sinh, Cao Phong đang rượt đuổi đến đây!

Ba anh em Đường Trung Long cũng bất ngờ khi thấy Đinh Hiểu Lan, họ chung một ý nghĩ "Thế này là thế nào? Lão đạo sĩ kia là ai? Kiểu cách hành động sao thấy cùng một giuộc với bè lũ Thôi Mẫn Sinh?"

Riêng mình Hoa Hương Lăng không khỏi bị thất vọng nặng "Sao lại chẳng phải Thôi Mẫn Sinh cùng Tăng Diễm? Cô nương này là ai thế? Mà lại quen biết Cao Phong?"

Cô bất giác đưa mắt dò hỏi Cao Phong.

Sau một chập ngắn ngo, Cao Phong xuống ngựa.

Dương Bảo Thiên dòm dòm gã, cười hi hi:

- Tiểu Cao Phong, bọn mình thật có duyên với nhau, bất ngờ lại đụng đầu nhau cái chốn này!

Cao Phong cau mày, trầm giọng, hỏi:

- Dương Bảo Thiên, ngươi quậy phá, làm bậy như thế còn chưa thấy đủ sao? Lão bắt giữ Hiểu Lan làm gì?

Mặt chẳng thay đổi, Dương Bảo Thiên vẫn hi hi:

- Bữa đó, là do cô ta tự mình yêu cầu, muốn vô thế chỗ cho cô nương nhà người ta, ta đây cũng thuận cơ hội có trời xanh sắp đặt giùm, ngươi bảo, sao ta lại dám nghịch ý trời cho được?

Cao Phong nổi giận hét to:

- Đồ tiểu nhân vô sỉ, mau thả Hiểu Lan ra!

--- Xem tiếp chương 99 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Ý Ngoại Chi Biến 3

Dương Bảo Thiên bót nét cười cợt, lão nói:

- Ngươi muốn ta thả thì ta thả, nhưng cũng nên để kẻ làm sư thúc này giữ chút ít thể diện chứ!

Cao Phong hỏi:

- Lão nói vậy ý tứ là sao?

Dương Bảo Thiên do dự một tí, rồi lão đáp:

- Lần trước, tại Ngự Gia trấn, ngươi vì muốn cứu cô nương Tú Vân của nhà họ Thường, hai ta đã giao hẹn lấy mười lăm chiêu quyết định, lần này, vì kẻ làm con tin đây đối với ngươi lại có phần thân thiết hơn, chẳng cùng phân lượng với cô kia, vậy mình tính lại nhen, hai lần mười lăm, thêm một lần mười lăm cộng vô năm chiêu nữa cho chẵn năm mươi chiêu, được chăng?

Cao Phong đang định trả lời, bỗng nghe Hoa Hương Lăng quát hỏi:

- Lão là ai vậy? Cao Phong có lão làm sư thúc từ hồi nào vậy?

Cô quát xong, đã tuột xuống khỏi mình ngựa.

Dương Bảo Thiên nhìn sang Hoa Hương Lăng, lão giật mình, "Trời đất, sao có một nữ tử xinh đẹp làm vậy, đúng là hiếm thấy!" rồi lão đáp:

- Hai mươi năm trước ta đúng là sư thúc của tiểu Cao Phong, sao cô không chịu tin kia? Ôi ... ta biết rồi, cô là bạn thân thiết của tiểu Cao Phong, vậy

bữa nay, cả nhà mình lớn bé cùng tụ hội vui vẻ ở đây, thật là tuyệt, tuyệt hết chỗ nói!

Hoa Hương Lãng nghe lão ăn nói chất chồng, cô không thềm đối đáp lão nữa, quay sang hỏi nhỏ Cao Phong:

- Cái lão đạo nhân này là ai thế? Người đang bị lão bắt giữ, là Lan cô nương của Đình gia trang, phải vậy không?

Cao Phong gật đầu:

- Lão trước kia đúng là sư thúc ta, chẳng hiểu sao Hiểu Lan lại sa vào tay lão?

Hoa Hương Lãng nhỏ giọng hỏi tiếp:

- Võ công lão so với Thôi Mẫn Sinh hơn kém thế nào?

Cao Phong đáp:

- Cao hơn Thôi Mẫn Sinh nhiều!

Hoa Hương Lãng bảo:

- Vậy huynh đừng giao thủ với lão, để đó cho muội!

Biết cô đang e ngại vì mình hiện mang thương tích, Cao Phong bối rối, đang còn chưa biết nói sao, thì bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, một kỵ sĩ đang phóng ngựa tới.

Kỵ sĩ là một đạo nhân trung niên, lưng đeo trường kiếm, thân hình cương mãnh, rồi lữ đệ tử Dương Bảo Thiên đồng thanh kêu:

- Là đại sư huynh đang trở về!

Đạo nhân đó cưỡi ngựa đến trước quán trà thì dừng ngựa, buông mình nhảy xuống, rào bước tới kề bên Dương Bảo Thiên, khẽ thăm thì mấy câu vào tai lão.

Thần sắc Dương Bảo Thiên hốt nhiên trở thành ngưng trọng, lão ngẫm nghĩ một lúc, rồi hỏi:

- Sự tình phải chăng đích xác là vậy?

Đạo nhân hết sức cung kính, đáp:

- Tuyệt đối đích xác thực!

Dương Bảo Thiên do dự một hồi, rồi nói nhỏ nhỏ:

- Đúng là trời giúp ta!

Lão dòm qua dòm lại Đình Hiểu Lan một lúc, rồi quay sang bảo Cao Phong:

- Bữa nay vì sư thúc có chuyện khẩn cấp, không rảnh thì giờ tiếp người lâu hơn nữa, cái cô nương Hiểu Lan này, ta trả lại cho người, coi như cho người nợ Dương sư thúc đây một món nợ nhân tình ... ha ha!

Cao Phong hết sức bất ngờ, đang định mở miệng hỏi tại sao, đã thấy Dương Bảo Thiên lớn tiếng ra lệnh:

- Đi!

Rồi lão phóng lên mình ngựa, ra roi, chạy về phía nam.

Bọn tiểu đạo quả nhiên không giữ riết Đình Hiểu Lan nữa, chúng lục tục kéo nhau lên ngựa chạy theo sau vị ân sư giáo chủ của cả đám.

Đình Hiểu Lan được trả tự do, cô đồ lệ dầm dề, nhào vào mình Cao Phong, khóc lóc âm ỉ.

Cao Phong vỗ vỗ nhẹ vào vai cô, dịu giọng khuyên lơn, trong tim gã cũng đang cảm giác bao nỗi đau khổ tương tự, đang chịu ngàn vạn xót xa.

Chừng một khắc sau, tiếng khóc Đình Hiểu Lan nhỏ dần, cô khẽ kháng rứt ra khỏi vòng tay Cao Phong, đột ngột hỏi gã:

- Làm sao huynh biết muội đang bị Dương Bảo Thiên bắt giữ?

Cao Phong nhè nhẹ lắc đầu, dịu dàng trả lời:

- Ta chẳng phải thần tiên, làm sao ta biết muội đang bị Dương Bảo Thiên cầm giữ? - Rồi chuyển ánh mắt sang Hoa Hương Lãng đang đứng phía ngoài

xa, gần tiếp - Ta đang gấp rút chạy lên núi Võ Đang để cứu thoát con gái ta, vừa hay gặp muội ở đây!

Đình Hiểu Lan không hiểu:

- Con gái huynh?

Cao Phong gật đầu, đáp:

- Đúng thế ... Bữa đó, hai đứa nhỏ đến Đình gia trang, đều là con ta cùng Hương Lăng ... sinh hạ ra.

Đình Hiểu Lan dòm tới dòm lui Hoa Hương Lăng, rồi quay sang nhìn vào Cao Phong, kể đó, cô liếc sơ qua ba anh em nhà họ Đường, trong ánh mắt chất chứa đầy nét ngờ vực, bồn khoăn.

Hoa Hương Lăng cũng chú mục vào cô, rồi giải thích:

- Đúng thế đấy, Hiểu Lan à, mười lăm năm trước ta có một giai đoạn gặp gỡ Cao Phong, sau đó chia tay, trở về nhà, ta đã đẻ ra chúng, nhưng khổ cái là Tầng Diễm lại không chịu nhìn nhận cha ruột, hiện nó đang bị Thôi Mẫn Sinh bắt đem về Võ Đang, bọn ta chính đang đuổi theo lão lên núi Võ Đang.

Sắc mặt Đình Hiểu Lan đầy nét đau thương, cô nửa tin nửa ngờ, đáng thần thờ.

Cao Phong đến hỏi Hoa Hương Lăng:

- Mình cho Hiểu Lan cùng đi lên Võ Đang được không?

Hoa Hương Lăng gật đầu chấp thuận.

Cao Phong bèn bước đến bên Đình Hiểu Lan, dò hỏi:

- Muội theo bọn huynh đi Võ Đang nhé?

Đình Hiểu Lan lắc đầu:

- Mấy người cứ tiếp tục lộ trình đi, đừng lý gì tới muội.

Cao Phong lo lắng:

- Vậy sao được? Muội đi một thân một mình, dễ gặp bất trắc lắm!

Ba anh em nhà họ Đường cũng đến khuyên giải cô.

Cuối cùng, Đình Hiểu Lan phải nghe theo lời họ.

Rồi Đình Hiểu Lan cùng Đường Sơn Sơn cười chung con ngựa, cả đoàn sáu người tiếp tục di chuyển, đi về núi Võ Đang.

Lúc ấy, nỗi khổ đau trong lòng Đình Hiểu Lan chẳng giảm đi chút nào, mỗi khi cô ngó vào gương mặt kiều diễm tựa thiên tiên của Hoa Hương Lăng, đầu óc cô lại ám ảnh ý nghĩ, cô ta xinh đẹp nhường ấy, mà hiện thời lại có cùng Cao Phong hai đứa con, mình mà chen chân vào, thật thiệt càng tăng thêm phần chán ngán!

Mà tính mạng cô ta sắp đi đến giây phút cuối, chỉ là cô không may may hay biết thôi!

--- Xem tiếp chương 100 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Võ Đang Chi Hành 1

Bên trong cung Tử Tiêu, điện Tử Tiêu, trên núi Võ Đang.

Lúc ấy có bảy người tụ họp trong điện, ngoài bốn thầy trò chương giáo Vân Nhận đạo trưởng, ba người kia là Thôi Mẫn Sinh, Tầng Nhâm Nội và Hoa Tầng Diễm.

Thôi Mẫn Sinh thuật lại các sự kiện xảy ra trong lần lão xuống núi này cho sư huynh Vân Nạn nghe, trong đó hai chuyện lớn nhất là hôn sự ở Đình gia trang, vụ bái thọ ở Thúy Trúc trang, kể rõ diễn tiến từ đầu chí cuối ra sao, lão cũng không quên thêm thắt vào những câu mang đầy xúc cảm của chính lão.

Trong lúc lão kể chuyện, Vân Nạn đã nhấp nhòm đứng lên ngồi xuống mấy lượt, rõ ràng vị chương giáo này cảm thấy các diễn tiến cùng các kết cục ấy quả thực rất khó tin dù chúng đều là sự thực.

Tăng Nhâm Nội thêm:

- Hai sự kiện ấy đều quả thực hết sức quái dị, mà mặc dù đều hoàn toàn bắt nguồn từ chính Cao Phong, cái cần nói thêm, là hẳn ngoài sự nhất định chẳng chịu đưa trả ba chiêu kiếm, lại còn đi đả thương luôn sư phụ đệ tử, thiệt là quá đáng mà!

Vân Nạn lườm gãi một phát, rồi vẻ khó chịu, ông ta liếc sơ qua Hoa Tăng Diễm xong, mới bảo Thôi Mẫn Sinh:

- Thành ra hai người mới chắc mẫm ý định bắt đem con gái hẳn về đây, buộc tiểu Cao Phong đến chuộc bằng ba chiêu kiếm?

Thôi Mẫn Sinh hơi sựng, lão hỏi:

- Sư huynh, huynh nói thế là thế nào?

Vân Nạn thở dài, nói nhỏ nhỏ:

- Hồi đó, thằng Dương Bảo Thiên làm chuyện động trời, chuyện tán tận lương tâm, đưa đến cái chết cực kỳ oan uổng của sư đệ Cao Mộc. Tiểu Cao Phong là đệ tử độc nhất của Cổ Mộc, bữa nay bọn ta làm sư bá, sư thúc của hẳn, mà lại muốn dùng nữ sư đệ đệ cùng là con gái hẳn, đem làm vật trao đổi? Ha ha ha ... thiệt tức cười quá!

Mặt mày nhăn nhó, Thôi Mẫn Sinh hỏi:

- Thừa sư huynh, đó là sư đệ đã tạm thời lập mưu kế ấy, có ai hơn nổi Cao Phong về cái tính khí ngoan cường ương ngạnh?

Vân Nạn bỗng dừng nhớ đến một chi tiết, bèn hỏi:

- Lúc người giao đấu chống tiểu Cao Phong đến mức quyết định tới cùng của thắng bại, người đã sử dụng chiêu thức nào thế?

Thôi Mẫn Sinh lại thêm một lần ngật ngạt, lão tần ngần một lúc, rồi mới đáp:

- Là chiêu "Địa ngục kiếp sát" của Kinh Long kiếm pháp.

Vân Nạn đập bàn, lão tròn tròn mắt, hét:

- Người dám?

Thôi Mẫn Sinh đứng vụt dậy, khoa tay áo:

- Vào cái lúc sống chết đó, huynh bảo đệ phải làm sao?

Vân Nạn hứ lạnh một tiếng:

- Người đã làm gì? Người nên biết, đó là người đã bước một bước vào Quỷ Môn quan rồi đó!

Thôi Mẫn Sinh nhăn tít hàng lông mày, rõ ràng lão không chịu tin!

Vân Nạn bảo:

- Hai năm trước đây, đích thân ta đi đánh trận chiến trên Hoàng Hạc lâu, lúc đó, võ công, kiếm pháp của tiểu Cao Phong đã vượt xa người, nói gì hiện tại?

Mặt mày khổ sở, Thôi Mẫn Sinh lặng thinh.

Vân Nạn lại nói:

- Rút cục, Cao Phong muốn hoá giải cái chiêu 'Địa Ngục kiếp sát' đó, ắt hẳn phải dùng chiêu "Kinh Long phi thiên"!

Có chút bất ngờ, Thôi Mẫn Sinh buột miệng hỏi:

- Sư huynh, huynh làm sao mà biết vậy?

Vân Nạh không trả lời lầo, ông ta đặt một câu hỏi với giọng hơi kỳ lạ:

- Nếu mà là ta giao thủ cùng người, khi ta sử "Địa Ngục kiếp sát" tấn công người, người sẽ sách chiêu ra sao?

Thôi Mẫn Sinh suy nghĩ hồi lâu, rồi đáp:

- Đệ sẽ cũng dùng "Địa Ngục kiếp sát", nhưng sẽ rán giành tiên cơ!

Vân Nạh hỏi:

- Vậy tại sao thằng Cao Phong nó đã lại chẳng sử chiêu "Địa Ngục kiếp sát" vậy?

Thôi Mẫn Sinh cảm giác ruột gan quặn thắt, lầo hỏi:

- Tại sao nó đã làm thế?

Vân Nạh đáp:

- Tại vì lúc sư đệ Cổ Mộc hấp hối, đã trời trăn lời cấm hắh không được học chiêu kiếm ấy, bằng không, ai biết kết cục sẽ là sao chứ! Ta cứ tưởng người cũng biết chuyện đó!

Đầu óc Thôi Mẫn Sinh bỗng trống rỗng, vẻ hoang mang hiện đầy mặt.

Bảy người hiện diện trong điện, vậy mà không khí trầm lắng hắh xuống.

Một lúc thật lầu sau, Vân Nạh bảo đại đệ tử đưa Hoa Tàng Diễm đi nghỉ.

Ra đến bên ngoài điện, bỗng Hoa Tàng Diễm ngoảnh lại bảo Vân Nạh và Thôi Mẫn Sinh:

- Núi Võ Đang của quý giáo phái thật hùng vĩ, phong cảnh lại chẳng tệ, bốn cô nương quyết định ở lại đây ít bữa, nếu có người của Thúc Trúc trang đến kiếm, tính lầu cả Cao Phong, xin hai vị cứ nói là ta chưa muốn về nhà!

Rồi cô quay gót bước đi!

--- Xem tiếp chương 101 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Võ Đang Chi Hành 2

Đoàn sáu người Cao Phong, Hoa Hương Lãng đi từ Đông Thiên môn, vào Long Hồ điện, vượt ngang Tuần Bi đình, Thập Phương đường, đến thẳng điện Từ Tiêu.

Gã đạo đồng canh gác điện trông thấy khách lạ, bèn chạy ra nghênh đón, hỏi mục đích cuộc thăm viếng.

Cao Phong thẳng thắn trình bày lý do, gã đạo đồng vội đi nhanh vào trong điện báo tin.

Chẳng mấy chốc, một vị đạo sĩ trung niên rào bước tiến ra, sắc mặt thâm trầm, chính là đại đệ tử Tiêu Thành của Vân Nạh.

Cao Phong bước đến đón đầu, chấp tay hành lễ, giọng cung kính:

- Tiêu sư huynh, xa cách huynh đã nhiều năm rồi, huynh vẫn được khỏe?

Tiêu Thành đáp lễ:

- Cao sư đệ có khỏe không, xin mời các vị nhập điện, sư phụ ta đang chờ bên trong.

Gã lập tức quay mình, đi trước dẫn đường.

Vào đến nội điện Từ Tiêu, bên trong họ chỉ thấy có mỗi mình đạo trưởng Vân Nạh.

Vừa nhắc thấy Cao Phong cùng đoàn người, ông ta đứng dậy, mỉm cười chào đón họ.

Cao Phong bước nhanh đến, quỳ xuống làm lễ, cung kính thưa:

- Phong nhi xin ra mắt Vân sư bá, từ biệt người đã hai năm, Vân sư bá hoàn toàn được mạnh giỏi?

Vân Nhạn đưa tay nâng gã đứng lên, đáp:

- Phong nhi hãy đứng lên đi, sư bá vẫn khoẻ, mọi chuyện bình thường.

Rồi ông mời mọi người ngồi vào chỗ.

Cao Phong lên tiếng giới thiệu Hoa Hương Lăng, ba anh em nhà họ Đường cùng Đình Hiểu Lan, tất cả đều lần lượt chào ra mắt đạo trưởng.

Xong xuôi thủ tục ấy, đã có các đạo đồng phục dịch dâng trà nước.

Vốn tính tình hào sảng, Vân Nhạn biết ý định của Cao Phong, ông ta vào thẳng vấn đề, bảo gã:

- Phong nhi, các sự kiện liên quan đến người ở Đình gia trang cùng Thúy Trúc trang, ta đây đều đã được tường trình cả rồi, mấy vụ dính dáng tới sự khiếm khuyết trong kiếm phổ của ba chiêu kiếm, là đều làm theo lời trăng trối của sư đệ Cổ Mộc, ta vốn không muốn tạo khó khăn gì cho người.

Quay sang Tiêu Thành, ông ra lệnh:

- Người hãy đi mời Tàng Diễm cô nương đến đây.

Tiêu Thành vâng lệnh, gã lập tức rời điện.

Cao Phong cùng Hoa Hương Lăng đều bất ngờ, cả hai lập tức đứng lên cảm tạ.

Vân Nhạn bảo:

- Chuyện Vô Đang đã gây phiền hà các người, ta hy vọng các vị đừng để tâm, có Thôi sư đệ ở đây, để ta bảo y đến có lời cùng các vị.

Cao Phong thưa:

- Vân sư bá khách khí quá rồi!

Hoa Hương Lăng cũng vội nói:

- Vân chương môn là bậc đặc đạo, tâm địa khoáng khoáng, thật khác hẳn người thường!

Rồi Vân Nhạn hỏi thăm cô các chuyện đã xảy đến cho Hoa Ngưỡng Hạc tại Thúy Trúc trang.

Cao Phong, Hoa Hương Lăng thành thực thuật lại toàn bộ sự kiện.

Nghe xong, Vân Nhạn buông một tiếng thở dài,

- Thiệt cuộc đời có nhiều chuyện lạ lẫn như vậy, cao thâm khôn lường. Là anh hào thời nay, được tất cả mọi người kính trọng, ngưỡng mộ, chuyện xảy đến cho Hoa trang chủ, ai mà tưởng tượng ra nổi lại có thể kết cục là thế?

Cũng đúng lúc đó, một mình Tiêu Thành đi vào, sắc mặt đầy nét lo âu, gã đến thưa cùng Vân Nhạn:

- Sư phụ, Tàng Diễm cô nương không chịu theo con ... đến đây!

Có hơi ngạc nhiên, Vân Nhạn ngược nhìn Cao Phong cùng Hoa Hương Lăng, ý đồ hỏi.

Hoa Hương Lăng cũng không vì thế mà bất ngờ, cô đứng dậy nói với Tiêu Thành:

- Cảm phiền đại giá sư huynh dẫn đường, đưa tiểu nữ đích thân đi gặp nó!

Tiêu Thành đáp:

- Tất nhiên là được rồi, xin mời cô nương theo ta!

Gã thấy sư phụ cùng Cao Phong hai người gật đầu chấp thuận, bèn xoay mình đi ra ngoài.

Hoa Hương Lăng theo sau Tiêu Thành, đi ra ngoài điện, dọc đường cô thấy đầy rẫy những toà điện, những từ đường, mỗi mỗi đều hoặc thâm u hoặc

cao nhô, chung quanh có các thân cây tùng bách cao ngất vẩy bọc, thấy tre trúc xanh mướt, thấy kỷ hoa dị thảo, chen chúc nhau khoe thanh sắc, lòng cô thâm cảm thán với ý nghĩ "Môn phái Võ Đang được lừng danh võ lâm Trung nguyên, nguyên không những nhờ đơn độc vào võ học tinh ảo, mà còn ở những phong cách có phần thanh tú lý kỳ này, tất cả đều đã được lưu truyền từ ngàn đời. Thử hỏi còn nhỏ tuổi, Cao Phong trưởng thành trong khung cảnh này, hèn chi chàng có cái phẩm cách đoan chính, giờ đây, chàng trở về chốn cũ thân thuộc lần này, chỉ vì chuyện con gái ta, thế nào chàng cũng có phần nào phiền muộn trong lòng. Mà cái tính khí của Tàng Diễm cũng thật là quá quái, đụng vào cái bướng bỉnh đó của nó, mình mà buộc được nó đổi sang gọi mình bằng mẹ cũng đã phải cần chút đỉnh chì chiết rồi, kể đó, muốn nó chịu chấp thuận gọi Cao Phong làm cha, nhất định thiệt sẽ còn khó khăn hơn nhiều!

Bổng Tiêu Thành cắt ngang mạch suy tư của cô:

- Lãng cô nương, mình đã đến nơi rồi!

--- Xem tiếp chương 102 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Võ Đang Chi Hành 3

Hoa Hương Lãng trấn định tâm thần xong, cô mới nhận ra mình đã vô tri giác bám sát gót Tiêu Thành tới đứng trước một gian phòng.

Tiêu Thành gõ cửa, gọi to:

- Hoa Tàng Diễm cô nương, mở cửa ra!

Nghe đúng giọng Hoa Tàng Diễm từ trong trả lời:

- Xin làm ơn báo với mấy người của Thúy Trúc trang là tôi không theo họ về nhà đâu!

Về mặt chịu thua, Tiêu Thành ngước nhìn Hoa Hương Lãng.

Hoa Hương Lãng cũng gõ vào cửa, nói:

- Diễm nhi, ta đã từng dạy con, bộ con quên hết cả rồi sao? Sao con giờ lại giờ chúng bướng bỉnh ra vậy?

Giọng nhỏ rí, Hoa Tàng Diễm thưa:

- Tiểu cô cô, thi ra là cô cô đã đến kiếm con!

Hoa Hương Lãng gắt:

- Là ta! Trước hết, con mở cửa ra!

Cửa vẫn đóng im ỉm, bên trong phòng lặng như tờ.

Hoa Hương Lãng lại nạt:

- Diễm nhi, mấy câu vừa qua của ta, con đã không chịu để tai nghe sao?

Một lúc sau, có tiếng Hoa Tàng Diễm:

- Tiểu cô,... Từ giờ trở đi, con có phải sửa cách gọi đó thành má má không?

Hoa Hương Lãng bị bất ngờ, trong lòng có chút cảm giác êm dịu, cô đáp:

- Chẳng có gì gấp gáp, cái đó tạm thời khoan nói tới!

Hoa Tàng Diễm lại hỏi:

- Còn Cao Phong kia nữa?... Con rồi sẽ phải làm như thế nào đây?

Hoa Hương Lãng dẫn đo, rồi đáp:

- Ý con muốn nói gì?

Hoa Tàng Diễm lại lặng thinh.

Hoa Hương Lãng bèn bảo nó:

- Ca Phong đích thực là bố đẻ ra con, vậy con nghĩ con phải xưng hô thế nào?

Hoa Tàng Diễm hỏi:

- Nhưng mà y đã giết chết ông nội?

Hoa Hương Lãng đáp:

- Cao Phong không liên quan gì đến cái chết của ông nội con. Cái đó, ta có thể đứng ra bảo đảm với con.

Hoa Tàng Diễm lại nói:

- Nhưng ... hãy còn chuyện khác rất khó cho con!

Hoa Hương Lãng hỏi:

- Còn chuyện gì khác nữa?

Hoa Tàng Diễm hỏi:

- Cha mẹ trước đây của con, con phải làm gì bây giờ?

Hoa Hương Lãng bất ngờ, cô nghĩ thầm "Thì ra chuyện đó làm nó khó xử, mình phải giải thích sao đây cho nó hiểu?" Rồi cô trả lời:

- Cha với mẹ ấy, chính là bác trai, bác gái của con, nhưng dù là cha hay là mẹ, gốc gác vẫn là người một nhà, chưa kể hai người đã nuôi nấng con khôn lớn, con có gọi họ là gì đi nữa, hai người cũng không nề hà đâu.

Một lúc lâu sau, tiếng Hoa Tàng Diễm vẫn còn chút ngại ngùng, hỏi:

- Nếu quả thực con gọi Cao Phong bằng cha, liệu ông ta có đối xử con tốt hệt như người cha trước đây của con Không?

Hoa Hương Lãng đáp:

- Chắc chắn ông ta sẽ hết sức xử tốt ... sẽ tốt phi thường với con. Con biết không, ông đang bị thương nặng, vậy mà vẫn bắt chấp vết thương, đã cỡi ngựa cả mấy trăm dặm, chạy một mạch từ Lạc Dương lên núi Võ Đang để đón con. Lại nữa, Thôi đạo trưởng của Võ Đang bắt đem con về đây, vốn muốn đem con làm vật trao đổi lấy một món hết sức hệ trọng của ông ta! Món đó, trước giờ ông ta đã giữ thiệt chắc, quyết sống chết không giao cho kẻ khác. Nhưng vì cứu con, lúc đi đường, ông ấy đã nói với ta, ông đành làm trái lời sư phụ ông mà đem nó đánh đổi chuộc con về ...

Cửa phòng bỗng mở toang, Hoa Tàng Diễm nhảy a vào lòng Hoa Hương Lãng, mở miệng khóc ầm ĩ.

Để nó tẩm tức một hồi, rồi Hoa Hương Lãng nhẹ vỗ vỗ vào lưng Hoa Tàng Diễm đang ôm chầm lấy mình, dỗ dành nó:

- Diễm nhi, con hãy nín ngay đi, cha con chính là đang đợi con trong điện, phía trước.

Hoa Tàng Diễm mắt lệ nhạt nhoà, ngược nhìn Hoa Hương Lãng:

- Cha con ...?

Hoa Hương Lãng gật gù đầu, đáp:

- Đúng thế, là cha Cao Phong của con.

Đúng lúc ấy, nghe ầm vang ba thanh âm đinh tai, tiếng vang vọng trên đồi núi nghe mãi một lúc lâu vẫn không dứt.

Tiêu Thành, Hoa Hương Lãng, Hoa Tàng Diễm đều bị giật mình.

Sắc mặt Tiêu Thành chuyển biến lớn, gã nghiêm giọng bảo:

- Lãng cô nương, đây là tiếng báo động khẩn cấp phát từ cổng chính Võ Đang sơn tôi, xin mời hai người đi theo tôi ngay.

Rồi gã quỳ mình, chạy đi.

Thấy bộ dạng gã hết sức khản trương, Hoa Hương Lãng hiểu là chuyện này quan trọng không ít, cô bèn nắm tay con gái, trở khinh công chạy sát theo đằng sau gã.

--- Xem tiếp chương 103 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Hoành Sanh Cự Biển 1

Hoành sanh cự biển: Chợt có biển to!

Ba người chạy ước chừng một dặm, mắt vừa thấy điện Từ Tiêu, tai đã nghe từ đây vọng về âm thanh náo loạn những tiếng la hét, tiếng chửi bới ... của khá đông đảo nhiều người.

Về đến nơi, nhìn sơ qua, Hoa Hương Lãng thấy mé trong điện, một bên là năm, sáu chục người đứng vây quanh Vân Nhận, Thôi Mẫn Sinh, Cao Phong, Đường Trung Long, toàn vận đạo bào, hiển nhiên họ đều là đệ tử Võ Đang. Phe bên kia tụ tập ước chừng hai ba trăm, đạo có, tục có, người cầm đầu chính thị lão đạo sĩ Dương Bảo Thiên cô từng gặp gỡ trên đường, bên cạnh lão thấy hai nhân vật, một vị trung niên văn sĩ, đầu đội khăn vuông, mặt xương xương, mắt sáng như điện, trông qua biết ngay y là nội gia hảo thủ, người kia vừa thấp bé, vừa gầy còm, mặc áo vải gai, trong tay thủ một ngọn đoản thương, sắc mặt hết sức hung phấn, rõ ràng ra dáng ta đây làm một tay đầu sỏ.

Hoa Hương Lãng dắt Hoa Tàng Diễm, theo Tiêu Thành vượt qua một khung cửa hông, cùng rảo bước vào trong điện.

Đúng lúc ấy, cô nghe tiếng chửi mắng của Thôi Mẫn Sinh:

- Đồ chết bầm không tiền khoáng hậu nhà ngươi, cứ mãi nuôi ham hố ảo tưởng, phái Võ Đang ta cao danh vọng, dày uy tín, đâu có phải chỗ cho bọn ngươi đến, muốn làm gì thì làm!

Dương Bảo Thiên cười ầm:

- Ngươi là cái thá gì mà đứng ra nói năng làm vậy? Mười lăm năm trước, ngay lúc ta rời bỏ Võ Đang, đã từng bảo phái Võ Đang là chẳng có họ Vân, cũng không có đứa họ Thôi, chỉ có người họ Dương, bữa nay, ta y lời, trở về xem xem cao nhân của cái Võ Đang đó giờ cao thấp cỡ nào!

Lão nói xong, cười ha hả, lũ đệ tử đứng đằng sau lão cũng hùa vào theo mà cười ầm ĩ.

Sắc mặt Thôi Mẫn Sinh tối sầm như chì, tay bặt kiếm, miệng nói:

- Bữa nay, ta quyết một trận sống còn cùng bọn lưu manh chúng bay!

Rồi y tiến lên dậm bước, trong tư thế sẵn sàng động thủ cùng Dương Bảo Thiên.

Dương Bảo Thiên cười hì hì, lão ngó sang trung niên văn sĩ, bảo:

- Lí đường chủ, xem chừng đây là phần của ông đó!

Gã trung niên văn sĩ khẽ mỉm cười, đáp:

- Có lời Dương giáo chủ, Lí mỗ cung kính chẳng bằng tuân mệnh.

Chân gã chẳng thấy di động, hốt nhiên toàn thân đã bung tới, tà quyền hữu chưởng, nhanh như chớp, vung lên tấn công Thôi Mẫn Sinh.

Thôi Mẫn Sinh chẳng dám khinh địch, lão khoa kiếm một vòng sáng rực, quét ra mé trước ngực.

Thân hình trung niên văn sĩ lanh lẹn né tránh làn gươm, đồng thời, song thủ biến sang thế chụp, kéo, nhanh tựa sấm sét, gã đã tung ra một loạt mười ba chiêu trào công.

Nhìn gã trung niên văn sĩ giao phong cùng Thôi Mẫn Sinh, Cao Phong tự hỏi "Gã này là ai mà thân thủ cùng chiêu thức xem thấy có phần quen thuộc?"

Vân Nhận cũng thăm bất ngờ "Người này võ công thiệt cao, sao ở đâu trong võ lâm lại mọc ra một cao thủ ta chưa từng nghe danh? Mà sao y chịu về

hùa với Dương Bảo Thiên?"

Thấy vẻ hoang mang của Vân Nạn, Dương Bảo Thiên khoái chí, cả cười:

- Vân sư huynh, ta có lời khuyên ông hãy hiểu rõ tình hình mà chủ động bàn giao toàn bộ phái Võ Đang, ta bảo đảm, sẽ không xâm phạm bất cứ người nào của ông, các toà điện, các từ đình không mảy may động chạm tới, bằng không ...

Về mặt lão khinh khinh, kiểu như lão chắc mẫm nắm trọn Võ Đang son trong tay!

Vân Nạn đáng thâm trầm, đáp:

- Thì ra ngươi hãy còn nhớ đến lịch đại tổ sư, ta thiết không hiểu tại sao ngày đó, sư phụ nhìn nhầm, đã chịu thu nhận ngươi vô làm môn hạ Võ Đang?

Dương Bảo Thiên trả lời:

- Sao dám bảo sư phụ nhìn nhầm? Chính là lão nhân gia có con mắt tinh đời, ta dám chắc người thấy trước nơi ta một nhân tài kiệt xuất, thừa sức tạo nên một thiên đại sự oanh oanh liệt liệt!

Vân Nạn thờ dài, lão biết lầm lời chỉ vô ích, bèn quay sang bảo Cao Phong:

- Phong nhi, con hãy rán lo bảo vệ các bạn hữu của con cho tốt, hành sự tùy theo tình huống.

Cao Phong gật đầu:

- Dạ ... Vân sư bá!

Gã nhanh chóng đến đứng cạnh các cô Đinh Hiểu Lan, Hoa Tăng Diễm, Đường Sơn Sơn cùng Đường Đình Đình, trong tư thế sẵn sàng giữ an toàn cho họ.

--- Xem tiếp chương 104 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Hoành Sanh Cự Biển 2

Vân Nạn tuốt kiếm cầm tay, quay sang bảo Dương Bảo Thiên:

- Xem chừng sau bấy nhiêu năm, võ công ngươi cũng có tiến triển, để sư huynh đến lĩnh giáo!

Ông vận khí toàn thân, tiến lên dậm bước, chuẩn bị động thủ.

Về mặt khinh khinh, Dương Bảo Thiên cười nửa miệng, quay sang bảo gã mặc áo vải gai đứng kế bên:

- Nguyễn đường chủ, cái lão bị bông này không để đối phó, để ta tiếp lão, các chuyện khác, giao cho ông lo.

Tên Nguyễn đường chủ cười ha hả` đáp:

- Họ Nguyễn đây tuy tự thấy bản lĩnh cũng khá, nhưng cũng phải biết điều một chút, Vân Nạn đạo trưởng, chừng môn Võ Đang dù sao cũng có được chút đỉnh phân lượng của Dương giáo chủ, chuyện đối phó bọn ngu dân kia, giáo chủ xin cứ khoan tâm.

Dương Bảo Thiên chẳng nói gì thêm, quai tay tuốt kiếm, kêu đánh "soạt" một tiếng, miệng lão cũng thét to, rồi người và kiếm bay vù vào Vân Nạn.

Đã chuẩn bị sẵn, Vân Nạn thân hình bất động, tay khẽ nâng cao, nhẹ nhàng đẩy kiếm ra, lấy nhân hạ đối phó với nhanh nhẹn, mũi kiếm xiên xiên chọc thẳng vào mặt đối thủ.

Dù thân mình đang lơ lửng trên không, Dương Bảo Thiên vẫn cứ lạnh lện, vẫn tiếp tục đòn tấn công, lão khẽ chuyển thân, lừa thế, hươi kiếm nhắm vào yết hầu Vân Nạn, chiêu kiếm biến chuyển nhanh tựa hồn ma bóng quỷ.

Người quan chiến đang há hốc mồm trước các chiêu thức thần kỳ của hai đại cao thủ tuyệt thế đó, thần hồn chưa định, đã nghe tiếng thét to:

- Gét hết tội chúng cho ta! Đứa nào đệ tử Võ Đang, đừng để thoát bất cứ ai!

Chính là tên Nguyễn đường chủ không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt, đang hạ lệnh cho đồng bọn tức thì quần công.

Dẫn đầu cả bọn, đoản thương trong tay, hấn xông xáo giữa đám đệ tử Võ Đang đang tụ tập trong điện, như cộp dừ lọt vào giữa bầy dê.

Lũ giáo chúng Thần Linh giáo thấy đích thân giáo chủ cùng hai vị đường chủ đều đang hỗn chiến trước mặt, chẳng đứa nào dự dự một giây phút, đều rùng rùng huy động võ khí trong tay, xông vào chém giết.

Ngay sau đó, trong điện Tử Tiêu, giữa ánh chớp loá loá của đao kiếm, giữa tiếng hò hét đinh tai, hỗn loạn bùng nổ khắp nơi.

Nhưng có một điều lạ, số giáo chúng Thần Linh giáo tuy nhiều, dù đang chiếm lợi thế, không đứa nào động chạm gì đến nhóm ba người anh em Đường Trung Long, chúng giữ ý, tách rời họ ra ngoài vòng chiến.

Cao Phong, Hoa Hương Lăng và Đường Trung Long đều lấy làm lạ, họ chỉ đành đưa mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, thấy vẫn chẳng ai đến động chạm vào phe mình, Cao Phong bót căng thẳng, gã phóng tầm mắt nhìn toàn thể cuộc chiến.

Trận kịch chiến giữa Thôi Mẫn Sinh cùng trung niên văn sĩ, cả hai đều trở khinh công tuyệt diệu, tung các chiêu thức càng lúc càng quái dị, mỗi lúc một thêm tàn độc, sử kiếm pháp đạt mức lô hỏa thuần thanh, chiêu chiêu, thức thức, hoặc tiến hoặc lui, bước chân trầm ổn, hai bên tận lực thi triển sở trường, thoát chạm vào, thoát tách ra, thật khó phân ai cao ai thấp ngay được.

Cuộc chiến bên kia giữa Vân Nhạn chồng Dương Bảo Thiên, cùng môn phái, họ hiểu nhau rất rành tận gốc tận rễ, các chiêu thức phần lớn giống nhau, công thủ đều nhanh nhẹn tuyệt luân, con mắt cao thủ sử kiếm của Cao Phong nhìn mà không chán.

Nhìn sang cục diện các đệ tử Võ Đang, gã thấy bọn họ đang nguy khốn, ngọn đoản thương của tên Nguyễn đường chủ đó như múa vào chỗ không người, đâm trước gạt sau, tả xông hữu đột, trong chớp mắt, đã có năm sáu đệ tử mất mạng, khiến hai cao thủ giáo chúng rảnh tay, nhập cuộc, đưa tình hình Tiêu Thành càng lúc càng nguy ngập, gã vốn đã lạc vào hạ phong từ lâu.

Hốt nhiên nghe Dương Bảo Thiên hét to một tiếng, thanh kiếm trong tay lão vụt thay đổi phong cách, thân hình lão phiêu hốt như quỷ mị, kiếm thế chuyển sang âm nhu, mũi kiếm thoát tả thoát hữu, mức độ kỳ quái thật khó liệu định, trong kiếm phong ẩn ẩn hiện hiện một luồng khí âm hàn.

Vân Nhạn hoảng to, ông than thầm "Kiếm pháp gì mà kỳ quái vậy? Âm khí ngùn ngụt như ma như quỷ!". Ông hết dám tấn công, tận lực lui về phòng thủ.

Cao Phong cũng nghĩ bụng "Đây đích thực môn 'Tối Âm Thần Kiếm Chương' mà lão vừa luyện thành! Quả nhiên âm độc!"

--- Xem tiếp chương 105 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Hoành Sanh Cự Biến 3

Nhìn tình hình trước mắt, ba người Cao Phong, Hoa Hương Lăng và Đường Trung Long bấy giờ nhận rõ ra rằng, lần lên núi Võ Đang này, Dương Bảo Thiên đã có chuẩn bị chu đáo, dựa cân bằng lực lượng, lão đã sắp đặt người đâu vào đấy, xem ra, nếu bọn ba người họ còn chần chừ không tham chiến, phái Võ Đang, lần đầu tiên từ mấy trăm năm nay, thế nào cũng sa vào kiếp nạn tuyệt diệt môn phái.

Cao Phong đánh mắt sang Đường Trung Long, ngụ ý nhờ gã đối phó tên mặc áo vải gai Nguyễn đường chủ.

Đường Trung Long hiểu ý, bèn quay ra sau dặn dò hai cô em gái dăm ba câu, rồi song quyền vung lên, thân thủ nhanh như cắt, gã đã xông thẳng vào tên Nguyễn đường chủ!

Gã Nguyễn đường chủ này đang đại chiến Tiêu Thành, vào lúc hoàn toàn chiếm thượng phong, mắt thấy sắp hạ gục đối thủ, gã chợt nghe từ đằng sau có tiếng gió lạ ập vào, biết bị cao thủ tấn công, mà lại là hạng cao thủ khó đối phó, gã bèn lập tức bỏ địch thủ trước mặt, quay lại nghênh tiếp chiêu tấn công đó.

Đường Trung Long vừa nhập cuộc, tên Nguyễn đường chủ bị áp lực nặng nề, lập tức mất đi ưu thế trước đây.

Tiêu Thành vừa vót vát được tính mạng từ Quý Môn quan trở về, bèn không chần chừ, hoa kiếm phối hợp vào đòn tấn công của Đường Trung Long, liên thủ giáp kích đối phương.

Và tên Nguyễn đường chủ đúng là đang nhức đầu khổ sở, nội công cực độc chiêu cực nhanh của mình Đường Trung Long đã thấy chớ phở, còn bị thêm Tiêu Thành, y phải gắng sức huy động ngọn đoàn thương, múa quấy như rồng thiêng, song vẫn khó tránh các hiểm chiêu từ đối phương, khiến y phải lui lìa lìa.

Cao Phong bèn quay sang dặn dò Hoa Hương Lăng cách thức bảo vệ người phe già.

Hoa Hương Lăng nói:

- Huynh đang mang kiếm thương trong mình, mà lại còn muốn ra động thủ cùng Dương Bảo Thiên sao?

Cao Phong liếc nhìn Hoa Tàng Diễm, rồi khẽ cười:

- Ta được thấy Tàng Diễm vô sự, vết thương đã lành được nhiều!

Gã vắn mình xông ra, miệng la lớn:

- Vân sư bá, đồ nhi đến giúp người một tay!

Gã quai tay tuốt guom, tung ra chiêu "Kình Long phi thiên" công vào mé sau lưng Dương Bảo Thiên.

Nghe tiếng Cao Phong hô hoán, rồi Dương Bảo Thiên cảm giác gió kiếm hung mãnh đang phá không tấn công tới, bị bất ngờ to, lão phải thu hồi chiêu kiếm "Trăm hoa thủ diệt" vừa tung ra mé trước, quay lại nghênh tiếp đòn tấn công của Cao Phong.

Vừa được Cao Phong xông vào trợ chiến, Vân Nhạn lên tinh thần, ông lập tức thay đổi chiến thuật, hươi trường kiếm trong tay vung ra một chiêu "Phong xuy vân động", nhắm đoạt tiên cơ.

Mà Dương Bảo Thiên võ công dầu rõ cao, nhưng phải một lúc đương đầu màn hợp công của hai đại cao thủ, cước bộ lão đã thấy loạn, tay sử kiếm hơi hoang mang.

Lão đầu thêm chục hiệp nữa, biết nếu còn tiếp tục, sẽ gặp phiền phức lớn, bèn tung mình nhảy ra ngoài, nhìn Cao Phong, quát hỏi:

- Tiểu Cao Phong, mi điên rồi ư? Phái Võ Đang bắt giữ con gái mi, rõ ràng chẳng có ý tốt, sao mi còn đi giúp tụi chúng chống đối ta?

Cao Phong hơi ngạc nhiên, gã nghĩ thầm "Thiệt lạ ghê, sao lão ta lại biết chuyện đó?" Chần chừ một chút, Cao Phong đáp:

- Thì cũng như lão đã bắt giữ Hiểu Lan vậy, xem chừng cũng không nhiều hảo ý!

Dương Bảo Thiên nói:

- Nhưng mà ta đã không làm khó gì mi, đã thả cô ta ra rồi mà!

Cao Phong đáp:

- Võ Đang cũng chẳng làm khó gì tôi, cũng đã trao trả con gái lại cho tôi!

Dương Bảo Thiên khoa ống tay áo:

- Vậy thì ngươi chớ có đi giúp bất cứ phe nào mới phải chớ!

Cao Phong hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chẳng giúp bên nào? Nguyên lai Võ Đang đương thái bình vô sự, sao lão lại đi cấu kết cùng bọn yêu nhân đó, muốn dùng chúng tiêu diệt gọn Võ Đang, đúng là chuyện cực hiểm ác, chuyện khi sư diệt tổ, làm sao tôi có thể tụ thủ bàng quan?

Rồi gã dõm vào Vân Nhạn, nói:

- Vân sư bá, cái món hoạ hoạn này mà không trừ cho tuyệt, sau này sẽ hung hiểm vô cùng!

Vân Nhạn làm sao không hiểu chuyện đó, ông thét to:

- Giết chết nó đi!

Khoa nhanh trường kiếm, ông tung ta chiêu "Khổng tước chấn linh" đâm vào mé yếu huyệt nơi bụng dưới Dương Bảo Thiên, đây là một chiêu tấn công tối hiểm độc của Thái Cực kiếm pháp.

Dương Bảo Thiên biết sự lợi hại của nó, lão lắc tay, huy động thanh kiếm phản kích thẳng vào đấy.

Cao Phong căn bản không muốn cho lão có dịp ngừng tay điều hoà hơi thở, thấy lão đang nghênh tiếp kiếm chiêu của Vân Nhạn, gã bèn xù ra chiêu "Ô

long bãi vĩ", một chiêu hai thức, kiếm tới cực nhanh, chém vào phần đầu gối, phần hạ bàn của lão.

Dương Bảo Thiên phải tận sức thi triển "Tội âm thần kiếm cuồng", tạo một màn kiếm quang lạnh lẽo, chiêu nào chiêu nấy đều âm độc, uy lực thật chẳng phải tầm thường, mới đối phó được hai đại cao thủ. Võ công lão sấn cao cường chẳng nói làm chi, kiếm pháp đối phương lão lại rành rọt, cộng thêm công phu tu tập bao nhiêu năm trời đã giúp lão sử dụng trường kiếm rất thành thục, các bước tiến thoái của lão, các đòn công thủ đều có thể nói chúng hoàn toàn liên lạc với nhau như áo trời, không một chỗ sơ hở.

--- Xem tiếp chương 106 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Hoàn Bích Quy Triệu 1

Càng đấu, Dương Bảo Thiên càng hoảng, mấy lần lão ngộ hiểm, chỉ toàn cậy vào công lực thâm hậu cố hữu mà lão đã thoát chết. Từ đuôi mắt, thấy gã trung niên văn sĩ hầy còn đang giăng co, còn Nguyễn đường chủ thì gặp rủi nhiều hơn may, lão tức thì quyết định, "Còn muốn làm hảo hán, thì hảo hán phải biết nhẫn nhục mà trông vào đường dài!"

Lão bèn thét to một tiếng, giả chuyển sang tấn công, tung liền ra hai hư chiêu.

Cao Phong, Vân Nhạn đâu biết ý đồ đó, cho rằng đối thủ sắp trở tuyệt chiêu, họ bèn cùng lúc lui về sau.

Thấy đối phương trúng kế, Dương Bảo Thiên lập tức thoát thân, lão quày mình, thi triển khinh công bỏ chạy thật nhanh, miệng la lớn:

- Tinh thể bất diệu, tất cả hãy rút lui!

Nhanh như cắt, lão đã biến mất dạng vào vùng núi non nơi xa xăm.

Trung niên văn sĩ, Nguyễn đường chủ cùng lũ giáo chúng Thần Linh giáo, khi thấy Dương Bảo Thiên bỏ chạy, chẳng đứa nào ham chiến, cũng hè nhau trở nghề tẩu thoát, chen nhau đông ồ ạt xuống núi.

Thấy chúng đệ tử Thần Linh giáo rút chạy, Cao Phong chợt nhớ tới một điều, gã lập tức co giò rượt theo, tóm lấy hai tên giáo chúng chạy sau rốt, điểm huyệt cho chúng té nhào.

Không hiểu ý đồ của gã, Vân Nhạn gọi theo:

- Phong nhi, giặc cùng đường, chớ đuổi!

Cao Phong quả nhiên thôi không truy đuổi nữa, gã trở gót, hai tay xách hai tên giáo chúng đệ tử Thần Linh giáo.

Các đạo nhân khác của Võ Đang lo quét dọn hiện trường, chăm sóc đồng đạo bị thương.

Thôi Mẫn Sinh, Tiêu Thành cùng lũ đệ tử khác của Võ Đang lớn tiếng chửi rủa bè lũ Dương Bảo Thiên xong, bèn cùng quay sang cảm ơn Cao Phong, Đường Trung Long.

Hoa Tàng Diễm cũng đã nhanh chóng chạy đến hỏi han sự tình, cô mở miệng gọi Cao Phong bằng "bố Cao Phong", khiến gã này vui sướng trong lòng, bèn nói nhỏ vào tai cô:

- Bố hãy còn chút công chuyện quan trọng phải giải quyết, sau đó, mình sẽ hàn huyên nhiều.

Hoa Tàng Diễm cũng thấy sung sướng, cô bèn quay gót trở về đứng cạnh Hoa Hương Lăng.

Cao Phong bàn cùng Vân Nhạn, Thôi Mẫn Sinh và Tiêu Thành:

- Mình hãy vào điện Phụ Mẫu, có chuyện gấp cần thảo luận.

Vân Nhạn, Thôi Mẫn Sinh tuy không hiểu ý định của gã, đều đồng ý theo gã đi vô điện Phụ Mẫu.

Vào đến nơi, Cao Phong buông hai tên giáo chúng Thần Linh giáo xuống, rồi đến bên Tiêu Thành, khẽ nói:

- Tiêu sư huynh, phiên huynh kiếm giữ cho ít bút mực và giấy.

Tiêu Thành ứng tiếng nhận lời, gã bỏ đi, một lúc sau, đã trở về, giấy bút trong tay.

Cao Phong bèn giải huyệt cho hai đứa nọ,

Cả hai đều hốt ha hốt hoảng, ngó dáo dác, không biết phải làm gì, bộ dạng hết sức sợ sệt.

Cao Phong nói:

- Hai vị đạo huynh chẳng việc gì phải sợ cả, dẫu cả hai lên Võ Đang làm bậy, nhưng vì không phải người chủ chốt, ta sở dĩ giữ hai vị lại đây, chỉ có một chút chuyện nhỏ này cần hai vị chỉ bảo cho, nếu hai vị chịu hợp tác, chút nữa đây, ta sẽ trả tự do cho hai vị.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, rồi một đứa hỏi:

- Không rõ ông muốn hỏi chuyện chi?

Cao Phong làm bộ đắn đo một chút, rồi hỏi:

- Xin cho hỏi, yếu quyết của chiêu kiếm "Long Ẩn Thâm Đàm" trong "Kinh Long kiếm pháp" là như thế nào?

Một gã vừa định mở miệng, thì đã nghe đứa kia la lớn:

- Thập nhị sư huynh, không được thố lộ, cái đó là phản bội sư môn, là phạm vào tội chết đấy!

Gã thập nhị sư huynh quả nhiên không dám nói năng gì.

Cao Phong dòm tên kia, dọa:

- Hai vị không chịu nói, ắt sẽ bị thê thảm đấy, ta sẽ chặt đứt cả tay lẫn chân của cả hai!

Gã đó sắc mặt sạm như chì, nhưng vẫn tỏ thái độ hết sức kiên quyết:

- Dẫu làm vậy đi nữa, bọn ta nhất định không khai!

Cao Phong cười gằn, nói:

- Ta còn chưa nói xong mà! Ta chặt tay chặt chân xong, hai vị biết ta sẽ làm gì kẻ đó không?

Sắc mặt của cả hai tên lộ vẻ khản thiết.

Gã thập nhị sư huynh không nhẫn nại được, hỏi ngay:

- Sau đó là sao?

Cao Phong chẳng trả lời gã, quay về phía Vân Nhạn, hỏi:

- Vân sư bá, đệ tử nhớ không lầm, phía sau núi Võ Đang mình hình như có một hầm rắn thì phải?

Vân Nhạn gật đầu:

- Đúng rồi, gần đây, rắn trong hầm sinh sôi nảy nở nhiều, kiếm đồ nuôi chúng mệt quá, có vài con đã bò loạn cả ra ngoài!

Cao Phong nói:

- Nếu vậy, bởi hai vị đạo huynh đây không chịu hợp tác, mình chặt chân chặt tay xong, sẽ đem cả hai bỏ xuống hầm nuôi rắn, sư bá thấy sao?

Vân Nhạn khẽ lắc đầu, thờ dãi:

- Xem chừng ý đó cũng khá hay đấy!

--- Xem tiếp chương 107 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Hoàn Bích Quy Triệu 2

Nghe nói thế, hai đệ tử Thần Linh giáo gần như muốn xỉu lăn ra đất.

Gã thập nhị sư huynh run run giọng, bảo:

- Thập tam sư đệ, bọn mình chẳng còn cách ... à mà này, nếu tụi mình kín miệng, thì trong giáo phái có ai hay biết chuyện gì xảy ra ở đây đâu?

Tên thập tam sư đệ chịu liền:

- Ồ ... Huynh cứ khai ra đi!

Rồi gã quay sang hỏi Cao Phong:

- Ông muốn nói về chiêu "Long Ân thâm đàm" chứ gì?

Cao Phong đáp:

- Đúng rồi.

Gã thập tam sư đệ suy suy nghĩ nghĩ, rồi nói:

- Bốn câu khẩu quyết là như vậy: Thông nữ liên mạch tẩu đan điền,

Hồi phong ôn ngọc tế như vũ,

Thái thủ bả quan dụng thái khuyết,

Li hợp chi tế nhu dũng tuyến

Cao Phong dòm dòm gã, nói:

- Tốt ... Tốt lắm

Vân Nhận, Thôi Mẫn Sinh đều mừng rơn, họ đang định giục Tiêu Thành ghi chép, bỗng nghe đánh "soạt" một tiếng, ánh kiếm loé lên, nghe gã thập tam sư đệ hét lên thảm khóc, thì ra gã đã bị nhát kiếm đó của Cao Phong chặt đứt đi mất một ngón tay.

Gã thập tam sư đệ cổ bụm chặt vết thương, máu ở đấy vẫn chảy rò rỉ, gã hướng ánh mắt kinh nghi nhìn vào Cao Phong.

Vân Nhận, Thôi Mẫn Sinh, Tiêu Thành đều bị bất ngờ, họ cùng chăm chú nhìn tên thập tam sư đệ.

Cao Phong trừng mắt ngó gã thập tam sư đệ, gần giọng:

- Bốn câu khẩu quyết đó rõ ràng là thế này: Thông nữ liên mạch tẩu dũng tuyến,

Hồi phong như vũ tế ôn ngọc,

Thái thủ bả quan dụng đốc mạch,

Li hợp chi tế nhu đan điền,

tại sao mi dám đọc tâm bậy tâm bạ?

Tên thập tam sư đệ ngu ngơ một chút, rồi tức giận hỏi:

- Ông đã biết hết cả rồi, còn hỏi tụi tôi làm gì?

Cao Phong nạt gã:

- Ta hỏi là có dụng ý riêng, mi mà còn dám đọc trộm, hãy coi chừng cái đầu mi đó, ta đem chặt phăng nó xuống tức thì!

Rồi Cao Phong quay qua tên thập nhị sư huynh, bảo:

- Ta hỏi lại nè, 'Long Ân Thâm Đàm', bốn câu khẩu quyết như thế nào, người hãy đọc lên cho thật rõ ràng coi!

Mặt trắng bệch như sáp, tên thập nhị sư huynh ngấm nghĩ một lúc, rồi đọc rành mạch từng chữ một: Thông nhũ liên mạch tẩu dũng tuyến,

Hồi phong như vũ tề ôn ngọc,

Thái thủ bả quan dụng đốc mạch,

Li hợp chi tế nhu đan điền,

Vân Nhận, Thôi Mẫn Sinh nghe xong, thấy đều mừng thầm, Tiêu Thành kể bên lo cặm cùi ghi chép lên giấy.

Cao Phong lại hỏi tiếp:

- Thế bốn câu ca quyết của "Ô Long Bãi Vĩ" là sao?

Gã thập nhị sư huynh lại đọc rõ ràng từng chữ một: Thông quan thái thủ tẩu tây hộ,

Ý khuyết thành không lưu nhâm mạch,

Nam khúc chu dương khứ khả vọng,

Tăng lâm bộ khúc nhu thái khuyết.

Cao Phong tủm tỉm cười, liếc qua Tiêu Thành.

Hiểu rằng không có giả trá, Tiêu Thành mau mắn ghi vào giấy.

Tiếp tục kiểu đó, Cao Phong hỏi sang chiêu thứ ba "Tiềm Long xuất hải", gã thập nhị sư huynh chẳng dám dối trá một chữ, đã đem nguyên văn đọc ra.

Cao Phong truy xong khẩu quyết của ba chiêu của "Kình Long kiếm pháp", bèn quay sang thưa cùng Vân Nhận:

- Vân sư bá, đồ nhi không rành Thái Cực kiếm pháp để tra hỏi chúng!

Vân Nhận hiểu ý gã, ông tiến ra, dùng cách thức của Cao Phong, đã tra ra được năm chiêu khiếm khuyết của Thái Cực kiếm pháp, tên thập nhị sư huynh có phần nể vì đạo trưởng nhiều, lắm chỗ gã sợ nhớ nhầm, đã chịu khó ôn lại cho đến lúc tin chắc là không sai sót.

Xong màn tra khảo các kiếm quyết, Cao Phong quả nhiên giữ lời, không làm khó dễ gì hai tên giáo chúng nữa, lập tức trả tự do cho chúng, lại còn nhờ Tiêu Thành hộ tống cả hai ra ngoài điện.

o O o

Dưới chân núi Võ Đang ...

Gió núi nổi lên, nhẹ nhẹ, êm êm, mon man như hơi thở một nàng thiếu nữ, khiến người ta muốn mê mẩn ...

Dương Bảo Thiên chẳng chút mê mẩn, lão gần muốn nổi khùng!

Quầy đầu nhìn lũ đệ tử đang bỏ nháo bỏ nhào chạy ầm xuống núi, lão chỉ muốn há họng chửi thề một chặp, cho tiêu tan bớt uất khí, thề nhưng lão thực không biết phải bắt đầu mần chửi thề từ chỗ nào, từ người nào!

Cùng lúc, lão thấy thấp thoáng một bóng áo xanh đang vùn vụt phóng đến, hình dạng trông quen quen, đích thị gã trung niên văn sĩ, Lý đường chủ.

Mặt mày gã cũng bí xị chẳng kém Dương Bảo Thiên bao nhiêu:

- Dương giáo chủ, ngài ào ào bỏ chạy trước, ta thấy, trong tình thế cấp rập đó, ai giữ được dũng khí chơi đến cùng, kẻ đó thắng!

Dương Bảo Thiên bức tức, đáp:

- Ông nói mạnh miệng lắm... Ông thử tỉ đấu tên Cao Phong liên thủ với lão già Vân Nhận xem ...

Lý đường chủ hừ lạnh:

- Lúc đầu, sách lược là do ngài định đoạt, sao bây giờ lại nói thế?

Dương Bảo Thiên thờ ra, bảo:

- Giờ nói gì cũng muộn màng, lần ra quân này bất lợi, cả hai giáo phái mình đều hao tổn binh lực, vậy mình nên bàn tính lại kỹ hơn...

Lý đường chủ cũng thờ dài:

- Bàn tính thêm ... Ý ngài muốn ta và lão Nguyễn trở về thú tội cùng chủ công ta sao?

Dương Bảo Thiên đáp:

- Ông cứ yên tâm, ít lâu nữa ta sẽ đích thân đến giải thích tự sự cùng ông ấy.

Lúc này, gã mặc áo vải gai Nguyễn đường chủ cũng đã đến nơi, gã nói:

- Vậy thì tốt quá ... chủ công rất kính trọng Dương giáo chủ, có Dương giáo chủ ngài ra mặt giải thích, tội làm hao quân của hai ta cũng được giảm nhiều!

Dương Bảo Thiên đáp:

- Nội trong hai mươi ngày thôi, thể nào ta cũng đích thân đến gặp ông ta.

Lý đường chủ nói:

- Nếu vậy, chúng tôi tạm từ biệt ngài, xin hẹn gặp lại sau.

Gã cung tay chào, rồi lập tức cùng Nguyễn đường chủ thi triển khinh công, chạy mất.

Nhìn theo hai thân ảnh đang đi xa dần, Dương Bảo Thiên rầu rĩ than:

- Cái lão Bạch Long môn chủ này là thần thánh phương nào, chẳng hiểu ma lực ông ta cao cỡ nào mà sao trong đám môn hạ lại lắm cao nhân dị sĩ thế!

--- Xem tiếp chương 108 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ngũ Thái Chu Độc 1

Ngũ thái chu độc: Nhện độc ngũ sắc.

Trên núi Vô Đang, hôm ấy là ngày mười bảy tháng tư.

Nhóm Cao Phong, Hoa Hương Lăng đã ở trên núi ba bốn ngày nay rồi, dù Vân Nhạn hết lòng khẩn khoản mời họ ở lại, nhưng vì Hoa Hương Lăng thối lo âu công chuyện Thúy Trúc trang, cuối cùng, Cao Phong quyết định ra đi.

Đến giữa ngo, Đường Đình Đình bỗng đến tìm Cao Phong báo tin cho gã đừng lo vì vắng mặt Đình Hiểu Lan, nguyên do cô này đã một mình xuống núi từ sáng sớm để trở về nhà, cô đi mà không chào từ biệt ai.

Cao Phong hiểu cô ta đang trong tình huống khó xử, cho rằng để cô tự về nhà như vậy, mọi người đỡ phải chú tâm đến an toàn của cô.

Về chiều, Cao Phong, Hoa Hương Lăng, Đường Trung Long cùng cả bọn đến chào từ biệt Vân Nhạn để hạ sơn. Vân Nhạn, Thôi Mẫn Sinh cùng Tiêu Thành theo tiễn họ tận dưới chân núi.

Cao Phong nói:

- Thôi sư thúc, Vân sư bá, đề đề nhi được yên lòng, mong các vị gắng đề phòng Dương Bảo Thiên, y sẽ kiếm cách lên quấy nhiễu nữa.

Vân Nhạn đáp:

- Vừa rồi, mình bị hấn tấn công bất chợt, sau đây, sư bá sẽ có cách đối phó nếu hấn lại mò đến.

Cao Phong nghe thế, gã vững bụng hơn, sáu người bèn từ giả các vị đạo trưởng, rồi kẻ lên xe, người cưỡi ngựa, họ rời Vô Đang, trở về Thúy Trúc trang.

Đúng ngo ngày hôm sau, cả đoàn nghỉ nơi một tiểu trấn, dùng cơm tại sảnh đường một khách sạn.

Đang bữa ăn, bỗng nghe trên đường có tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng người thoá mạ, mỗi lúc một gần.

Đi đầu là một lão phụ, y phục tối tăm, đầu bạc trắng như bông, ánh mắt hung tợn, cầm trong tay một món vũ khí khá đặc dị, giống giống một cặp kéo lớn.

Hai người theo sau tầm vóc vừa phải, một người ăn mặc theo kiểu khất cái, người kia trang phục hết một đầu đà.

Ba người xông vào sảnh đường, chạy thẳng về góc phía nam.

Nhóm Cao Phong nhìn về phía đó, thấy nơi bàn trong góc ngồi đơn độc một thực khách, cỡ hơn bốn mươi, quần áo lụa là gấm vóc, thần thái nhàn nhã, đang tự rót rượu độc ẩm, không để mắt đến ba kẻ đang xông vào.

Đã nghe lão phụ thoá mạ:

- Phí Ngữ Thư, thằng cầu tặc kia, bọn ta truy tầm ngươi thiệt đến khổ!

Gã Phí Ngữ Thư ngược lên, nhìn lão phụ, bảo:

- Bọn Quan Tây Thần độc môn các ngươi, kiếm ta làm gì?

Lão phụ buông một tràng cười quái đản:

- Còn để làm gì nữa, mi giết chết đệ đệ ta, ta bỏ qua sao được?

Phí Ngữ Thư hỏi:

- Đệ đệ ngươi là ai?

Lão phụ nghiêng răng đáp:

- Là Lam Trù, bang chúa bang Thanh Long!

Phí Ngữ Thư nói:

- À ra thế... Bọn ngươi tìm đến ta trả thù, được lắm, động thủ đi thôi!

Lão phụ gọi to:

- Lão Lư, Thiết đầu đà, vô đi nào!

Tiếng chưa dứt, bà ta khoát mạnh tay áo, một làn chớp xanh loé ra, thể đi nhanh như sấm sét, tấn công đích xác vào ngay ngực Phí Ngữ Thư.

Phí Ngữ Thư chau mày, cổ tay khẽ lay động, ánh đao loá loá như tia chớp, nghe một loạt tiếng đinh đinh ... gã đã gạt roi vô số độc châm xuống sàn.

Thấy ám khí độc châm của bà ta vô dụng, chẳng chút chần chừ, hai người kia hươi vũ khí tấn công vào.

Phí Ngữ Thư chẳng dám xem thường, gã huy động thanh đao nghênh chiến.

Khất cái sử một ngọn roi dài toàn thân đen nhánh, lập loè ánh xanh biếc, toát hơi lạnh buốt, rõ ràng roi được tẩm chất kịch độc.

Đầu đà dùng một cây thiết bổng, chiêu thức nặng nề, mãnh liệt, tiếng xé gió vù vù, có kiểu cách, khí thế của Tôn Đại Hổ.

Bốn người đánh nhau ngay trong sảnh đường, bàn ghế đổ vỡ ầm ỹ, chén đĩa bay tứ tung, lại nữa, lão phụ đứng kế bên cứ vung tay phóng ám khí từng chập, thật náo loạn vô cùng.

Thanh đao trong tay Phí Ngữ Thư múa lên hết sức lanh lẹ và hung hiểm, thức nào chiêu nấy đều nhanh và ác, gã tuy một đấu ba, nhưng vẫn chiếm thượng phong.

Bất chợt, một người chạy ào ào từ lầu trên xuống, miệng kêu inh ỏi:

- Mọi người ngừng đánh nhau nữa!

Xem hình dạng, ắt hẳn đây là lão bản chủ khách điểm.

Lão phụ liếc xéo vào y:

- Cút đi!

Lão bản tất nhiên không tránh ra, y quỳ thụp xuống sàn:

- Các người làm ơn dừng tay ngay ... Xin lập tức dừng tay!

Lão phụ bức tức, miệng thét lớn, tay bà ta hoa mạnh, phóng ra một làn ám khí, đã thấy máu me bắn tung toé, lão bản gục ngã tại chỗ.

--- Xem tiếp chương 109 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Ngũ Thái Chu Độc 2

Xem đến đây, Cao Phong nổi giận bùng bùng:

- Mụ già này sao thiệt hung ác quá, vô cớ giết người lương thiện!

Gã định đứng dậy, bỗng nghe Hoa Hương Lăng khuyên:

- Phong ca, mấy người này đều tà khí đầy mình, bọn ta tránh giằng giũa vào thì hơn.

Cao Phong nghe thế, bèn nhẫn nhịn.

Cùng lúc, hai người khác từ trên lầu đi xuống, một nam một nữ, còn nhỏ tuổi lắm, họ vừa trông thấy xác chết lão bản thì oà khóc to, rõ ràng đây là hai con của chủ quán.

Thấy chúng khóc lóc âm ỉ, mụ già bức bội, chẳng nói năng gì hết, đã bước tới một bước, vung cây kéo ra, tức tốc giết chết cả hai.

Nhìn thấy thế, Cao Phong không sao nhìn được nữa, gã nổi giận, thét to:

- Mụ già độc ác! Xem ta tới lấy mạng mụ đây này!

Gã phóng mình tới, làn kiếm quang loé lên, hươi guom chém sả vào mặt mụ già.

Mụ già bất ngờ thấy có kẻ can thiệp, trông thân thủ cùng chiêu thức, mụ biết ngay đã đụng vào hảo thủ, phát xôn xang trong lòng, mụ né mình, khoa cây kéo trong tay lên trả đòn.

Đấu được bốn chiêu, Cao Phong nhân sơ hở của đối thủ, gã tung chiêu "Tiềm Long xuất hải" đánh bật cây kéo ra, rồi vụt ngược lưỡi guom trở lại, gã chém vào cổ tay cầm kéo, thấy một vòi máu bắn tung lên, cả kéo lẫn bàn tay mụ già rơi rụng trên sàn.

Nhìn sắc mặt tái mét của mụ già, Cao Phong trừng mắt, bảo:

- Ta hy vọng cái đau khổ của vụ đứt tay đó sẽ nhắc nhở mụ, từ rày, chớ có tàn sát người vô tội nữa!

Mụ già hừ lạnh:

- Hào kiếm pháp! Hào kiếm pháp!...

Bàn tay tả mụ vụt vung lên, một làn khói bụi màu xám bắn trườn vào mặt Cao Phong.

Cao Phong thất kinh, gã khoa kiếm đánh bật ra, bỗng nghe xuy xuy một tiếng, rồi nghe 'bụp', từ giữa đám bụi có vật gì nổ tung ra tựa pháo hoa.

Thấy diễn biến, Hoa Hương Lăng la lớn:

- Coi chừng!

Đường Trung Long cũng thét to:

- Mau tránh ra.

Giữa cơn hoảng hốt, Cao Phong cảm giác lồng ngực co thắt, gã biết đã bị trúng đòn, bèn xoay mạnh cổ tay, quét ra một làn kiếm quang, chặt đứt đôi mụ già.

Hai người Đường Trung Long, Hoa Hương Lăng cùng một lúc chạy bay đến bên Cao Phong, chỉ thấy mặt mày gã xám đen, phản xạ quờ quạng, rõ ràng đã trúng phải một thứ kịch độc.

Đường Trung Long lạnh lén vung tay điểm vài trọng huyệt nơi ngực Cao Phong, rồi quài tay áp nhẹ vào vùng bụng gã, thúc đẩy nội lực, đã thấy một mẩu cương châm đen xì vọt ra khỏi miệng Cao Phong, rớt trên sàn. Đeo găng tay vô, Đường Trung Long thò nhặt mẩu cương châm lên, gã quan sát tỉ mỉ, thò mũi ngửi sơ qua, tức thì mặt mày tái mét, miệng gã lảm thảm:

- Nhện độc ngũ sắc! Đúng là nọc nhện độc ngũ sắc!

Mắt gã bỗng nhạt nhoà, chột ứa ra đôi ba hạt lệ.

Nhìn thấy thế, Hoa Hương Lăng biết ngay độc tố này không phải tầm thường, cô chú mắt nhìn Đường Trung Long, hỏi:

- Đường ngũ huynh đệ, các vị là danh gia nghề sử dụng độc, nhất định có cách giải trừ, xin mau mau cứu huynh ấy!

Đường Sơn Sơn, Đường Đình Đình và Hoa Tàng Diễm cũng đã kéo đến vây quanh.

Đường Sơn Sơn cả tiếng hỏi:

- Ngũ ca, huynh có chắc chắn đây là độc "ngũ thái chu" không?

Đường Trung Long thở mạnh ra, mắt nhìn vô xác mụ già trên sàn, đáp:

- Thì ra mụ là 'Bách Độc Bà Bà' của Thần Độc môn, ta mà sớm biết vậy, đã phải tự mình nhảy ra đối phó mụ rồi!

Gã quay sang hỏi Đường Sơn Sơn:

- Thất muội, muội có đem theo trong mình món 'Hùng Đàm Linh Xà Hoàn' không?

Đường Sơn Sơn đáp:

- Có.

Rồi cô lập tức lấy từ trong bọc ra một bình thuốc, đưa cho ông anh.

Đường Trung Long mở nắp, trút ra một hoàn thuốc, nhét vào miệng Cao Phong, cho gã nuốt thuốc xuống.

Uống xong hoàn thuốc, mặt Cao Phong vẫn dờ dẩn, khí đen bốc ngùn ngụt, không có dấu hiệu gì khả quan.

Cùng lúc, một thân hình phục sức hoa lệ ghé vào, khi thấy tình hình Cao Phong trúng độc, mặt ông ta lộ nét băn khoăn, nói:

- Đa tạ huynh đài đã ra tay tương trợ, chuyện này ...

Nguyên bót đi được cường địch "Bách độc bà bà", ông ta đã giải quyết xong hai đối thủ kia.

Cao Phong gượng cười:

- Ông bất tất phải cảm ơn, xin cứ ra đi.

Ông ta do dự một chút, nói:

- Hy vọng còn có cơ hội gặp lại.

Rồi quày gót đi ra ngoài.

--- Xem tiếp chương 110 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Ngũ Thái Chu Độc 3

Khi Phí Ngừ Thư đi khỏi rồi, Cao Phong cảm giác trước mắt mờ mịt, gã cố sức nâng tinh thần, muốn quay sang bắt chuyện với Hoa Hương Lăng, nhưng toàn thân vô lực, đầu nặng như đeo đá, chân bồng bênh như chẳng chạm đất, bỗng gã thấy trời đất quay cuồng, rồi té nhào trên sàn nhà, ngất xỉu.

Trong cơn mơ màng, tựa ngủ mê, gã cảm giác nghe tiếng khóc sụt sùi của Hoa Hương Lăng, rồi dường tượng nghe giọng nói của Đường Trung Long:

- Độc của nhện Ngũ Sắc căn bản không giải trừ được, đến ngay cả Thần Độc môn, bọn họ cũng chịu thua. Trên đời này, nếu còn có ai giải được nó, thì chỉ có mỗi mình người đó thôi...!

Rồi cũng không biết trải qua bao lâu nữa, gã dần dà khôi phục tri thức, thấy toàn thân đau nhức, chân tay xụi lơ, miệng khô, lưỡi đắng, gã muốn mở miệng nói, cuồng hống như có vật gì chặn nghẹn, không phát ra được tiếng nào.

Gã gắng sức mở mí mắt, thì thấy mình đang nằm bên trong một cỗ xe đang di chuyển, khoang xe trống vắng, người đang đánh xe đang trước có hình dáng quen thuộc, chính thị Đường Trung Long.

Qua khỏi một quãng đường bằng phẳng, thùng xe bắt đầu bị dẫn sóc nặng, làm Cao Phong bị cảm giác thật khó chịu, gã nghĩ bụng "Xe này đang đi đâu đây? Đường như đang leo dốc núi!"

Rồi đi thêm cũng không biết bao lâu nữa, cuối cùng ngựa và xe cũng dừng lại, thấy có người thò mình vào khoang xe, nâng gã lên, gã chậm chậm mở mắt, nhận ra ánh mắt quan hoài của Đường Trung Long đang dõi vào gã:

- Huynh cảm giác ra sao?

Cỗ hống Cao Phong vừa khô vừa ngứa, gã đáp:

- Ta ...

Lời muốn nói trong miệng, gã không tìm được sức lực cho thoát ra thành tiếng.

Rất nhanh chóng, tay Đường Trung Long vừa mớm cho gã uống khá nhiều nước, vừa cho gã nuốt xuống một hoàn thuốc.

Khi chất thuốc ngấm vào phủ tạng, tuy Cao Phong vẫn còn đau nhức toàn thân, nhưng tay chân gã đã bắt đầu cảm giác được chút đình khí lực.

Một lúc lâu sau, Đường Trung Long hỏi:

- Huynh bây giờ liệu đủ sức đứng lên không?

Cao Phong cố tự phấn khích tinh thần, đáp:

- Ta nhất định đủ sức ...

Đường Trung Long giúp gã xuống xe, quả nhiên Cao Phong đã có thể tự đứng vững, gã mới phát hiện mình đang ở bên trong một cốc núi.

Chỉ tay vào một lối mòn quanh co phía trước, Đường Trung Long bảo:

- Huynh bây giờ cứ men theo đường mòn đó mà đi cho đến khi gặp một dòng suối nhỏ chắn đường, thì sẽ thấy một gian nhà tranh. Sau đó, huynh cứ cầu xin chủ nhân gian nhà cứu chữa cho, đệ nghĩ người ấy đủ khả năng giải độc, nhưng ngàn vạn lần, huynh nhớ đừng nói là do đệ đưa huynh đến đây, nếu không, họ sẽ không chịu ra tay chữa độc cho huynh đâu!

Đầu óc Cao Phong mơ mơ màng màng, gã gật gật đầu đáp:

- Ta hiểu rồi...

Sau đó gã lần mò theo chỉ dẫn của Đường Trung Long đi men theo lối mòn. Quãng đường không dài lắm, nhưng Cao Phong có cảm giác nó vô tận, đi mãi không tới.

Cuối cùng, lúc gã hầu như cạn kiệt sạch sức lực, thì vừa hay thấy một dòng suối, khi đến ven bờ, đang dõi mắt tìm gian nhà tranh, chợt phát hiện một vị hồng y tiên tử đang từ nơi không xa lắm tiến ra nghênh đón gã.

Cao Phong định thần nhìn kỹ, thấy người đó không phải tiên tử, nhưng hiển nhiên còn xinh đẹp bằng mấy tiên nữ, còn nhu mì hơn nhiều.

Gã thấy cô này thân hình tha thướt, ngón tay thon thả, khoé mắt long lanh, thần thái bức nhân, nhưng khi trông thấy Cao Phong, cô có một thoáng ngưng ngáp, rất nhanh chóng, đã lấy được bình tĩnh trở lại.

- Người đi vào Vô Nhân sơn cốc, có chuyện gì vậy?

Cô chủ động cất tiếng hỏi Cao Phong trước.

Đầu óc vẫn mù mờ, Cao Phong đáp:

- Tôi bị trúng độc, tìm đến đây cầu thầy thuốc ra tay cứu chữa, xin cho hỏi, cao nhân hiện có nhà không?

Nữ lang bị bất ngờ, cô chăm chú quan sát Cao Phong một lúc lâu, rồi với thần sắc hết sức nghiêm trọng lạ thường, cô hỏi:

- Ông có sao lại trúng phải thứ độc ấy, chắc hẳn ông mang một món hận thù to tát với Thần độc môn của xứ Quan Tây?

--- Xem tiếp chương 111 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Ngũ Thải Chu Độc 4

Cao Phong tuy bị bất ngờ to, nhưng gã biết cô nương đây là người mà gã phải cầu xin chữa trị cho, bèn nói:

- Thì ra cô nương chính là người tại hạ đang tìm, tại hạ cùng Thần Độc môn vốn chẳng oán thù, có điều tại hạ ưa rồi hơi quản chuyện thiên hạ sự, mới đắc tội cùng Thần Độc môn, ra nguyên do này!

Cô gái do dự một lúc, rồi hỏi:

- Là ai đã đưa ông đến đây?

Cao Phong lưỡng lự một chút, rồi đáp:

- Xin lỗi cô nương, thứ cho tại hạ vô lễ, tại hạ không tiện trả lời câu hỏi ấy!

Cô gái lắc đầu, thở dài:

- Ông không nói, thực ra tôi cũng đã biết rồi, chính là ngũ ca tôi đưa ông đến.

Cao Phong hốt nhiên nhớ lại, Đường Trung Long có một cô em gái nổi danh thần y, gã rung động "Không lẽ đây lại là cô em thần y mỹ nữ tên Đường Cẩm mà Chuông Lập từng nhắc qua? Đồn đúng là không ngoa, cô này thiệt xinh đẹp như tiên"

Lại nghe cô gái nói tiếp:

- Ngũ ca sợ bị tôi buộc phải trở về nhà, sợ tôi lấy chuyện chữa trị cho ông làm sức ép, nên đã không tiện đến gặp tôi, nhưng thực ra anh ấy cũng dư biết, tôi làm sao có thể khoanh tay làm ngơ, không cứu chữa cho được!

Cao Phong càng ngạc nhiên hơn, gã bắt giác hỏi:

- Xin hỏi, cô nương do đâu mà đã suy ra được vậy?

Cô gái đáp:

- Ông trúng độc Nhện Ngũ sắc, căn bản là không sống sót quá nửa thời thần, nhưng nhờ ngũ ca tôi đã cho ông uống linh dược liệu thương của Đường môn là "Hùng Đâm Linh Xà Hoàn"

cùng với "Tuyệt Hoa Giải Độc Phiến", rồi anh ấy lại đem công phụ nội lực đặc biệt của Đường môn tôi là 'Bạt Dương Thủ' giúp ông liệu thương, ông mới đã có thể giữ được mạng sống quá mười thời thần, ông mới có thể còn sức mà đứng đây nói chuyện qua lại cùng tôi.

Cao Phong trong lòng phục lẫn, "Cô gái này thực là hết sức phi thường, chỉ nhìn sơ qua mặt mình mà đã gọi rõ mồn một tự sự, xem ra mình có hy vọng được cô ta giải độc cho"

Gã bèn nói:

- Cô nương quả thực người thần, hay biết rõ ràng mọi chuyện.

Cô gái thở ra:

- Ông khen tôi cũng vô ích, mặc dầu tôi thực tâm muốn chữa dứt độc cho ông, thế nhưng tôi vô phương!

Cao Phong chợt thấy cỗi lòng nặng trĩu, gãi yên lặng một hồi, rồi mới hỏi:

- Lòi cô nói đó là sự thực?

Khuôn mặt kiều diễm của cô gái thoáng nét buồn,

- Tôi việc gì phải nói gạt ông? Ngũ ca tôi tuy là người phóng đảng, nhưng không phải bất cứ ai anh ấy cũng ra sức giúp rập, mà cũng không đưa một người xa lạ tầm thường đến đây cho tôi chữa trị, người nam tử mà anh ấy đưa đến, chỉ có một thôi, phải là người nổi danh giang hồ, là "Kình Long kiếm" Cao Phong.

Cao Phong hoàn toàn bị sững sờ, gãi hốt nhiên phát hiện, cô gái trước mặt đây, đích thực là một nàng tiên, đôi mắt cô, không một bí mật gì của gã mà cô không hay, không biết.

Gã tần ngần một lúc, rồi quày mình, bước đi.

Tiếng cô gái vang lên nơi sau lưng:

- Sao ông lại bỏ đi như thế? Tôi bảo đảm, ông sẽ không sống để thấy mặt trời mọc ngày mai đâu!

Cao Phong dừng bước, nói:

- Chết vậy còn hơn chết tại chỗ này, làm mất danh tiếng của cô nương.

Cô gái bảo:

- Nếu ông chịu lưu lại đây, tôi ít ra cũng có thể duy trì mạng sống ông thêm được ba ngày nữa.

Cao Phong xoay người lại, gượng cười:

- Sống thêm được ba ngày, hay chết trước đi ba ngày, có gì khác đâu?

Cô gái bỗng mỉm cười, nụ cười đó hầu như có thể đánh tan đi băng giá dày dạn ngàn năm,

- Dĩ nhiên là có khác! Tôi có thêm được ba ngày để tìm cho ra phương pháp giải độc cho ông. Nếu ông thấy đáng công làm thử như lời tôi nói, mời ông đi theo tôi!

Rồi cô trở gót bước đi.

Cao Phong thoáng một chút do dự, rồi đi theo cô.

Hai người men theo bờ suối, đi chừng một khắc, quả nhiên đến trước một gian nhà tranh.

Gian nhà khá thấp, nhưng không mang tục khí, kiến trúc tao nhã, trước nhà là một khoảnh vườn nhỏ, màu sắc cỏ cây hoa lá tươi đẹp đến làm say đắm lòng người, cho thấy tài trí cùng sức lực dựng xây siêu việt của chủ nhân.

Cô gái dừng chân trước cửa, không đi vào nhà.

Cao Phong cũng đến đứng cạnh cô.

Rồi gã nghe cô nói vọng vào bên trong:

- Tiểu Phụng, có khách lạ đến chơi, em hãy tránh mặt đi một lúc, được không?

Cao Phong cảm giác lạ lẫm, "Thì ra còn có người khác bên trong, chẳng hiểu đây là bằng hữu hay là bệnh nhân của cô ấy?"

Sau một chập, không nghe có tiếng chân bước đi, cũng không thấy ai lộ mặt, gã tưởng chừng nghe có tiếng song cửa khép lách cách, rồi không còn tiếng động nào khác nữa.

Còn đang lạ lẫm, Cao Phong đã nghe cô gái bảo:

- Minh vô nhà đi.

--- Xem tiếp chương 112 ---

Chương 112: Liệu Độc Quái Pháp 1

Hai người vào nhà, bên trong trần thiết giản dị nhưng sạch sẽ, mùi thảo dược bốc nồng hắc khắp nơi.

Cô gái bảo Cao Phong ngồi lên trên một ghế đầu, rồi lấy từ rương thuốc ra một túi kim châm.

Biết cô sắp dùng kim châm huyết đạo giải độc cho mình, Cao Phong bèn hỏi:

- Cô nương, cô cần châm huyết đạo trên thân thể nam nhân tôi, nếu có gì không tiện, thì cô cứ chỉ bộ vị huyết đạo để tôi tự châm lấy.

Cô gái đáp:

- Không cần ... Tôi chỉ châm huyết đạo trên tay và chân ông. À này, ông từ giờ cứ gọi thẳng tên Đường Cẩm của tôi, tôi là lục muội của Đường Trung Long, hay ông gọi tôi Cẩm cô nương cũng được.

Cao Phong gật đầu:

- Dạ ... Cẩm cô nương!

Rồi gã lập tức tụt giày, đưa bàn chân ra.

Đường Cẩm dùng kim cắm vào mấy huyết đạo khác nhau trên tay và chân gã.

Cô vừa châm, vừa hỏi:

- Ông hiện thời có thấy đau trong ngực lắm không?

Cao Phong gật gù đầu:

- Dạ ... Đau!

Đường Cẩm lại hỏi:

- Ông có thấy nhức buốt trong đầu?

Cao Phong thưa:

- Hiện thời thì không buốt, nhưng coi bộ khá chóng mặt.

Đường Cẩm suy nghĩ một hồi, rồi bảo:

- Vậy thì tốt! Ngũ ca đã kịp thời cứu viện ông vào thời điểm quan trọng khẩn cấp, óc ông lúc ấy chưa bị độc thấm lên nhiều.

Sau khi cô châm chừng hai mươi huyết đạo, Cao Phong lập tức cảm giác toàn thân đau nhức dần, nhưng tinh thần đã mỗi lúc một sáng khoái hơn, khoảng chừng cạn một tuần trà, mỗi chỗ cắm kim thấy có máu đen rỉ ra khá nhiều.

Đường Cẩm chăm chú quan sát tình trạng Cao Phong, lúc thì cô trầm tư, lúc thì cô nhíu mày, rõ ràng bệnh trạng Cao Phong xem ra tồi tệ hơn cô từng nghĩ.

Cuối cùng, cô rút hết kim châm.

Tay chân Cao Phong cảm giác thoải mái hơn nhiều, gã bèn thuận miệng hỏi:

- À này ... Cẩm cô nương, vị bằng hữu ở trong nhà hồi nãy bộ đã đi khỏi rồi à?

Đường Cẩm thoáng chút ngạc nhiên, cô cười nụ, đáp:

- Ông muốn hỏi về Tiểu Phương à! Cô ta vừa đi ra ngoài theo lối cửa sổ đằng sau nhà.

Thấy có chút kỳ lạ, Cao Phong bèn hỏi:

- Sao cô ấy không ra lối cửa trước, mà lại vượt song cửa sổ sau nhà mà đi thế?

Đường Cẩm đáp:

- Tại vì cô ấy xấu xí quá, cô e rằng khiến ông trông thấy mà phát hãi sợ, nên mới phải trốn tránh, đi lối ấy!

Cao Phong gạt đầu, ừ à một tiếng, bụng nghĩ thầm "Ta bộ chưa từng thấy người mang hình dạng xấu xí sao, chắc cô này là thân thiết của lắm với cô nương đây, hai người hẳn quan hệ mật thiết, có khi cô ta ngược phải gặp người lạ, nên mới vượt cửa sổ mà đi! Có điều, khinh công người này cao cường lắm, đến ta mà còn không nghe được tiếng bước chân!

Thấy nét mặt Cao Phong cô quái, Đường Cẩm cho là gã không tin lời cô nói, bèn hỏi ngay:

- Ông không tin lời tôi à?

Cao Phong vội gạt đầu lia klạ:

- Tôi tin chứ! Tôi là người sắp bỏ mạng đến nơi, Cẩm cô nương việc gì mà phải nói gạt tôi?

Đường Cẩm cũng gạt gù, bảo:

- Đúng thế thật!

Cô lau chùi sạch sẽ mũi mũi kim, bỏ chúng trở vào bao, xong xuôi rồi mới nói:

- Từ giờ phút này, ông không được ăn, cũng chẳng được uống, cho dù bị đói khát đến đâu đi nữa, ông nghe hiểu rõ chưa?

Cao Phong gật gật đầu.

Đường Cẩm giải thích:

- Đó là vì tôi muốn giới hạn sự vận chuyển của máu huyết trong người ông đến mức tối thiểu, máu càng ít chảy trong kinh mạch chừng nào, càng gia tăng khoảng thời gian sống còn, như vậy, tôi mới kịp có đủ thì giờ nghiên cứu sách vở, tìm cách giải độc cho ông.

Cao Phong đáp:

- Tôi hiểu!

Đường Cẩm bỏ túi kim châm vào rương thuốc xong, cô chuẩn bị quay người bước đi, miệng còn căn dặn:

- Bây giờ, tôi phải vào phòng trong tra cứu tài liệu liên quan đến độc của Nhện Ngũ sắc, khi nào tôi chưa ra trở lại đây, ông cứ ngồi yên đấy, đừng đi đâu hết, vậy được không?

Cao Phong lại gật đầu.

Không nói gì khác nữa, Đường Cẩm đi vào phòng trong.

Ngồi như thế không biết bao nhiêu lâu, Cao Phong cứng đờ ra đấy như một gã đần độn!

Ánh sáng bên ngoài gian nhà nhạt dần, thấy ngày sắp tàn, đây là lần đầu tiên gã nhận thức, bất một người phải bất động không được làm gì khác, cứ ngồi rìet trên cái ghế đầu này, quả tình hết sức nhàm chán, có phần khổ sở nữa!

--- Xem tiếp chương 113 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Liệu Độc Quái Pháp 2

Trời đã về khuya, Cao Phong khắc khoải chờ mãi, cuối cùng, Đường Cẩm cũng hiện ra trở lại.

Sắc mặt hơi tối ám, Đường Cẩm nói:

- Đến giờ, tôi vẫn chưa tìm ra cách giải độc, nhưng tạm thời mình có thể thử một cách hiếm lạ này, dù nó không trực tiếp hoá giải độc tố, nhưng cũng khá dĩ tạm thời khắc chế độc tố trong cơ thể ông.

Lòng Cao Phong hơi rúng động, gãi hỏi:

- Cách làm như thế nào?

Đường Cẩm đáp:

- Ở một chỗ không xa nhà lắm, có một dòng suối nhỏ, ông hãy đến bờ suối, trút bỏ hết áo quần, tìm chỗ đáy suối nào thiệt nhiều bùn, ngâm mình dưới nước, đắp bùn lên đây thân thể, che kín luôn hết cả tay chân.

Mặt Cao Phong lộ đáng ngần ngại:

- Phải cởi bỏ hết tất cả quần áo à?

Đường Cẩm nói:

- Đúng thế, cởi bỏ toàn thể quần áo.

Cao Phong không nói gì nữa, gãi đi ra khỏi nhà.

Bên ngoài nhà, ánh trăng trải khắp, rọi in hình bóng nghiêng nghiêng trên đất, nom gãi như một thân ảnh cô đơn, cô đơn như tình huống hiện tại đầy thể lương trong gãi.

Đến bờ suối, gãi bước xuống, vực nước vĩa lên mặt, cảm giác mát lạnh như thấm vào tận phế phủ.

Rồi gãi chậm rãi cởi bỏ hết y phục, lội xuống dòng suối, ra chỗ nước dâng ngang đầu gối, dưới đáy suối, mò thấy tích tụ thật nhiều bùn.

Kế đó, gãi khoan thai nằm ngửa người, gác đầu lên bờ, tay vốc bùn đắp che kín toàn thân.

Tùng đám mây bồng bềnh trôi ngang bầu trời, dưới ánh trăng sao nhàn nhạt, gãi cất giọng tự trào:

- Đây là số kiếp kết quả của trò rồi hơi đi quán chuyện thiên hạ, người biết chưa?

Cao Phong cười gượng, miệng nói nhỏ nhỏ:

- Nếu cho người một cơ hội khác nữa, người liệu có còn đang không nhảy vô gánh bàn độc mướn nữa chẳng?

Bỗng nghe tiếng Đường Cẩm vọng đến từ ven bờ suối:

- Ông thể nào cũng sẽ lại nhảy vô!

Có hơi bất ngờ, Cao Phong hỏi:

- Cô đến đây tự khi nào thế?

Đúng là Đường Cẩm đang ngồi bên trên bờ suối, cô túm túm cười, đáp:

- Vào lúc ông vừa thoát y xong!

Cao Phong khe khẽ thở ra,

- Sao cô lại học đầu được cái thói hư hỏng đó? Con gái mà đi nhìn đàn ông con trai ở trường, là dễ hư lắm đó!

Đường Cẩm bảo:

- Tôi thấy ông quên tôi đang làm nghề gì rồi! Nếu tôi e ngại không dám nhìn thân thể nam nhân, thì làm sao ra tay chữa bệnh họ cho được?

Cao Phong im lặng một lúc, rồi hỏi:

- Lần đầu cô nhìn thấy thân thể nam nhân ở trường là vào dịp nào vậy?

Đường Cẩm ngẫm nghĩ, trả lời:

- Là lúc tôi được mười ba tuổi, đã từng mấy lần dòm ngó ca tắm tấp, mà ngũ ca tôi chẳng hay biết gì ráo!

Cao Phong cười nhăn nhó, gãi thờ ra một hơi, rồi nói:

- Cô xem chừng kết ngũ ca cô lắm!

Đường Cẩm đáp:

- Ngũ ca tôi cái gì cũng hay hết, chỉ tội tính khí quá cứng nhắc, tí như vừa rồi, anh ta chẳng muốn nhận mặt người thân gia đình, vì chẳng muốn bị tôi bắt anh trở về nhà!

Cao Phong chột nhó tới một điều, gãi hỏi:

- Cô chắc hãy còn giận phụ thân cô lắm?

Đường Cẩm không đáp, cô ngẩng nhìn trời cao, buông tiếng thở dài.

- Nhưng cô còn có cái gia đình ở tận xứ Thục xa xôi ấy, chẳng phải hay hơn tôi lắm sao! Còn có người thân cùng nhà là điều may mắn lắm. Hai anh em cô có biết không, người phải xa nhà xa xứ từng nhiều lần nhớ nhưng, nhiều đêm nằm mơ được về lại nhà!

Cao Phong cũng vì thế mà lọt vào một cơn trầm tư lâu dài.

Thực ra, cô và gã đều cùng cá tính, chỉ là gã ráng giữ một bộ mặt khác khi đối diện người ngoài, giữ vẻ một nam nhân

kiên cường, rút cục, g là một hình thức nguy trang của bọn nam nhân đang phải sống xa quê, hoặc không sao trở về sống trong gia đình thân thuộc, hoặc không có lấy một mái nhà để trở về, đã từng bao đêm mơ mộng một mái nhà thân yêu? Có kẻ nào dưới tình huống đó mà không từng một lần âm thầm gạt lệ?

Đêm đã khuya lắm rồi, cũng chẳng biết Đường Cẩm đã trở gót từ hồi nào, trong tim gã, vẫn còn ghi đậm hình bóng một nữ tử có dung nhan rúng động lòng người!

Chẳng biết bao nhiêu lâu sau đó, Cao Phong rút cục cũng nhắm mắt lạc vào một giấc mộng, trong mơ, gã trở về Thúy Trúc trang, sống quây quần cùng Hoa Vân Tàng, Hoa Tàng Diễm, nhưng lại không có hình dáng nào của Hoa Hương Lăng

--- Xem tiếp chương 114 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Liệu Độc Quái Pháp 3

=Mặt trời chiếu sáng chói lọi.

Tia nắng chiếu trên mặt gã, tạo cảm giác ấm áp, đánh thức niềm hy vọng.

Cao Phong mở mắt, độc thương trong người tuy hãy còn gây nhức nhối, nhưng nước suối chảy quanh gã làm gã đã có thể nhận biết sự vật rõ rệt hơn, khí lực trong người gã vẫn còn thấy đầy rẫy, ít ra cũng cho thấy liệu pháp của Đường Cẩm quả nhiên hữu hiệu.

Gã chậm chậm đứng lên, vốc nước rửa ráy toàn thân, từ từ đi lên bờ mặc quần áo, rồi trở về gian nhà tranh.

Lúc ấy Đường Cẩm ở bên trong nhà, cô đang đọc sách, khi thấy gã, cô đặt sách xuống, nhoen miệng cười, hỏi:

- Ông cảm giác trong người ra sao?

Cao Phong đáp:

- So với hôm qua thì thấy có khá hơn, nhưng ...

Đường Cẩm hỏi:

- Nhưng ... gì vậy?

Cao Phong nhăn nhó:

- Tôi đói quá!

Đường Cầm trẻ môi, cô quay sang phía cái bàn, trên mặt bàn đặt một cái tô, có vẻ đang đựng một thứ nước sền sệt, còn đang bốc khói.

Khi Cao Phong thấy chất nước trong cái tô ấy, cổ họng gã không giấu nổi một tiếng ợ nhỏ.

Đường Cầm bảo:

- Ông hãy uống cạn thứ dung dịch trong tô này đi.

Có hơi ngần ngại, Cao Phong hỏi lại:

- Chẳng phải cô đã từng giận, tôi bất cứ lý do gì, có đói khát đến mấy, cũng không được ăn được uống gì hết kia sao?

Đường Cầm đáp:

- Nhưng, giờ tôi đói ý rồi!

Cao Phong không hó hê gì thêm, gã đến bên bàn, nâng cái tô lên, đang định uống vào, bỗng dưng đặt đánh cộp một tiếng cái tô trở xuống, gã giương mắt nhìn vào Đường Cầm, vẻ mặt lộ nét quái dị, như thể chuyện uống cái thứ nước đó là khó tưởng nổi!

Đường Cầm vẻ như đang nhin cười, hỏi gã:

- Sao ông không uống?

Cao Phong ứa chút nước mắt, thề lưởi, đáp:

- Đây là nước quái quỷ gì vậy? Vừa đắng, vừa chua, lại vừa xót lưởi!

Đường Cầm đáp:

- Đây là thang Xà Đàm Phật Thủ Hộc Hoa (Mật rắn nấu Hoa Hoè và trái Phật thủ) , đầu tối hôm qua, tôi đã suy nghĩ phôi chế ra, rồi sai Tiểu Phụng vượt cả ngàn dặm đường đi Vân Nam tìm cho ra mật còn tươi của rắn Xà Xà, để sáng sớm hôm nay, đem sắc cho ông thang thuốc đó.

Cao Phong giật mình, gã tròn tròn mắt ngó cô:

- Cô nói, tối qua, Tiểu Phụng đã đi tận Vân Nam kiểm thuốc, sáng sớm nay, đã trở về lại nhà rồi?

Đường Cầm cười cười:

- Ông không tin à?

Cao Phong đáp:

- Cô có giết, tôi cũng không tin!

Gã nghĩ thầm "Cô nhóc này đang muốn nói vung lên mọi chuyện đây, đi về ngàn dặm đường nhanh như vậy, ngựa chạy còn không xong, sao bằng hữu Tiểu Phụng của cô lại có thể đi mau về sớm như vậy được?"

Đường Cầm cũng không giận, cô điềm đạm nói:

- Ông vốn đã không tin tôi rồi, hẳn ông nghĩ rằng, tôi đã sắc đại cho ông một thang thuốc thông thường nào đó, rồi đưa cho ông uống vậy sao?

Cao Phong nuốt ực nước miếng, cắn răng, đáp:

- Bất kể thuốc đó đắng đến đâu, cứ coi như ực một bát thuốc độc mà chết cho rảnh!

Gã nâng cao cái tô, uống một hơi cạn queo thang thuốc.

Chờ Cao Phong đặt cái tô trở lại mặt bàn xong, Đường Cầm hỏi gã:

- Bây giờ, ông còn đói không?

Mặt Cao Phong lộ thần sắc quái dị, một lúc lâu sau gã mới trả lời:

- Hiện giờ bụng tôi đầy một thứ nước đắng, có cảm giác chất chua đang thấm ra khắp mình mẩy, cho dù cô có đem sơn hào hải vị bày đầy ra đây, tôi nhất định cũng không sao nuốt vô nổi!

Đường Cẩm khẽ lắc đầu, tủm tỉm cười, rồi nói:

- Cho dù là vậy, tôi cũng không có gì cho ông ăn đâu, bây giờ, ông bắt đầu đi làm việc!

Cao Phong không ngờ tới, gã hỏi:

- Làm việc?

Đường Cẩm háp háp mắt nhìn gã,

- Dĩ nhiên là phải làm việc, ông tìm đến đây xin chữa bệnh, tôi cho ông ở, cho ông ăn, cho ông uống, tôi đã thu được của ông một xu teng nào đâu?

Cao Phong tròn mắt:

- Cho ăn, cho uống ... Tôi đã ăn quái gì đâu nào?

Đường Cẩm đáp;

- Chính ra tôi cũng định cho ông ăn đấy, thế nhưng bệnh ông, đâu có được phép ăn với uống!

Cao Phong lại hỏi:

- Tôi đã ở chỗ nào nào?

Đường Cẩm chừng như không sao nhịn được cười,

- Thì ở dưới suối đó, nếu không được một thần y mỹ nữ như tôi chỉ bảo, ông thử nghĩ xem, trọn đời ông, có khi nào ông được dịp tắm mình suốt đêm dưới bùn, trong một dòng suối không?

Cao Phong gần muốn khóc, gã chần chờ một lúc, rồi hỏi:

- Cô muốn nói gì thì nói, tôi phải làm việc gì đây?

Đường Cẩm đi ra ngoài nhà, cô nhìn nhìn về khoảnh vườn, rồi bảo:

- Ông có thấy mấy khóm củ cải ở mé bắc mảnh vườn kia không?

Cao Phong ngó cổ ra trông, quả nhiên, nơi góc phía bắc của khoảnh vườn xanh um, thấy mọc không ít khóm củ cải!

--- Xem tiếp chương 115 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Liệu Độc Quái Pháp 4

Đường Cẩm bảo:

- Bữa nay, công việc của ông chỉ có mỗi chuyện là nhổ cho hết củ cải ở khoảnh vườn này.

Cao Phong đáp:

- Dễ dàng quá, tôi thế nào cũng làm xong!

Rồi gã định quay đi làm việc, nhưng đã bị Đường Cẩm kêu dừng lại.

Cao Phong không hiểu ý cô, bèn hỏi:

- Cô còn muốn căn dặn gì khác nữa?

Đường Cẩm đáp:

- Tôi còn chưa nói hết, ông hãy gọt đã. Khi ông nhỏ củ cải, cần để ý hai điều.

Cao Phong hỏi:

- Hai điều gì thế?

Đường Cẩm nói:

- Thứ nhất, ông không được cúi lom khom. Thứ nhì, ông không được ngồi mà nhỏ!

Cao Phong nghe nói, gã muốn nổi nóng:

- Vậy cô muốn tôi nhỏ như thế nào bây giờ?

Đường Cẩm đáp:

- Dễ lắm! Ông đứng thẳng hai chân, rồi vươn mình tới mà nhỏ!

Cao Phong có hơi sững sờ, nhưng gã biết cô nương mỹ miều trước mắt đây có nhiều ý tưởng quái dị ngoài sức tưởng tượng, gã cũng gật đầu đồng ý, lập tức ra vườn, bắt đầu nhỏ củ cải.

Củ cải đang độ chín tới, đủ loại màu xanh màu hồng khoe sắc, thân củ mập lớn, hai phần còn chìm dưới đất, coi thật bất mắt.

Là người thủ tín, Cao Phong khi chịu lời với ai, gã không chút xem nhẹ hứa hẹn, đúng là cứ mỗi củ, gã đứng thẳng trên hai chân mà nhỏ rất đàng hoàng chẳng chặc.

Nhỏ được chừng hai thời thần, đã đến giữa trưa. Dù Cao Phong đã cố hết sức mình, gã cũng chỉ mới xong được chừng phần ba công việc, nhưng may nhờ gã bản thân con nhà võ, cơ bắp, xương cốt mạnh mẽ, rắn rỏi, nhờ hay chăm làm, chăm luyện, công việc này tuy có khó nhọc, nhưng gã không nề hà.

Thêm chừng nửa thời thần nữa, chừng như mệt mỏi vì đọc sách, muốn nghỉ mắt, đồng thời cũng tiện dịp kiểm tra công tác của gã, Đường Cẩm đi ra khoanh vườn.

Thấy cô tiến đến gần, Cao Phong không nói năng gì, vẫn tập trung vào việc nhỏ củ cải.

Đường Cẩm nhòm nhỏ gã một hồi, rồi cô đột nhiên hỏi:

- Cao Phong, hiện giờ ông có còn thấy choáng váng như trước đây không?

Dừng tay nhỏ, Cao Phong nghĩ ngợi một chút, đầu óc gã tự kiểm tra tình hình trong mình, rồi khẽ mỉm cười, gã đáp:

- Tôi chẳng chút để ý đến nó, bây giờ, hết thấy choáng váng rồi.

Đường Cẩm khẽ thờ ra, nói:

- Thế thì hay lắm! Nó cho thấy cách chữa của tôi là đúng!

Cao Phong tự gã cũng hiểu ra, bèn nói:

- Cô bắt tôi uống trọn tô thuốc đó, rồi bắt đứng nhỏ củ cải, thì ra là để chữa thương cho tôi!

Đường Cẩm cười tủm tỉm, đáp:

- Đúng vậy! Tôi làm cầu may, không dè lại hữu hiệu!

Cao Phong trong lòng vui mừng, gã nói:

- Cô thật không hổ danh thần y nữ tử, cái độc thương của tôi cũng là hiếm thấy và khó chữa, giờ cô trị lành, nhất định cô nổi danh tiếng rền thiên hạ.

Đường Cẩm cũng rất sung sướng, cô bảo:

- Tôi chẳng cần danh tiếng rền thiên hạ, cái quan trọng là chữa khỏi cho ông, cho xứng đáng với cái tình bạn thân thiết giữa ông và ngũ ca tôi.

Nhắc tới Đường Trung Long, Cao Phong gắng nói:

- Trong tám anh em Đường gia nhà cô, tôi nghĩ ngũ ca là người hiểu cô nhất!

Đường Cẩm đáp:

- Chính thế! Ba năm trước, tôi chữa, cứu mạng một kẻ thù của Đường môn, cha tôi truy ra, ông định hạ sát tôi, lúc ấy ngũ ca vì bệnh tôi, đã động võ cùng cha tôi, cũng may không xảy ra đáng tiếc, bằng không, tôi chưa chắc còn sống sót đến giờ.

Cao Phong cười:

- May mà đã chẳng xảy ra chuyện gì, nếu không, trong không ít người trên đời này vì phạm lỗi mà đoán mệnh, tôi cũng liệt vào làm một trong số ấy!

Đường Cẩm nói:

- Chưa hẳn! Ti như không có Đường Cẩm thần y là tôi cứu ông, thì cũng sẽ có Chương Cẩm thần y hoặc là Lý Cẩm thần y, họ sẽ nhất định ra tay chữa trị cho ông.

Cao Phong đáp:

- Làm sao mà có được! Y thuật họ sao so sánh được với vị Cẩm cô nương không tiền khoáng hậu này!

Hai người càng nói càng mặn chuyện, ham nói cho tới nỗi Cao Phong quên luôn cả nhỏ củ.

Trời về chiều, Đường Cẩm bảo Cao Phong ngừng công việc, hai người vào nhà ăn cơm tối xong, Cao Phong lại ra suối, đắp bùn, ngâm mình.

--- Xem tiếp chương 116 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Oan Gia Tụ Đầu 1

Tăng sáng hôm sau, như bữa trước, Cao Phong rửa ráy sạch sẽ, bận quần áo, trở về nhà.

Đường Cẩm cũng đã sắc xong cho gã thang thuốc, có điều, mùi vị không giống thang hôm qua.

Cao Phong cũng chẳng nhiều lời, uống xong, gã chỉ vâng lời cô, tiếp tục đi làm việc.

Sinh hoạt như thế chừng hơn mười bữa, các nỗi đau đớn trong mình Cao Phong giảm dần, gã đã có cử chỉ, hành động bình thường. Đường Cẩm luôn theo dõi tình trạng ngộ độc của gã, cô thấy chất độc đã giải trừ được hơn tám, chín phần, chỉ có điều, gã chưa thể đề khí, vận sức.

Chiều nọ, giữa lúc Cao Phong đang chuyện gẫu cùng Đường Cẩm, bỗng có một người sắc mặt đen sì đi đến trước nhà, miệng người đó la lớn:

- Cầu xin Đường Cẩm cô nương cứu mạng!

Cao Phong và Đường Cẩm đều bị bắt ngờ.

Nghe giọng nói quen quen, Cao Phong định thần nhìn kỹ, gã giật mình, lớn tiếng hỏi:

- Chương Lập! Sao lại cũng tìm đến đây?

Người sắc mặt đen sì ấy chính là Chương Lập, khi Cao Phong dòm kỹ, da mặt hắc cho thấy hắn đang trúng độc không phải nhẹ. Hắn trông thấy Cao Phong trong nhà, cũng bị ngạc nhiên chẳng kém.

Đường Cẩm quan sát Chương Lập một lúc, cô tức thì sa sầm nét mặt:

- Sao ông lại trúng phải độc Ứ Huyết Hồng của nhà họ Đường vậy?

Chương Lập đang lúc hoang mang, tai vừa nghe câu hỏi của Đường Cẩm, miệng hắn vội vàng đáp:

- Tại hạ đang giao tranh cùng người, có một vị cô nương vô tình giúp đỡ cho một tay, chẳng ngờ, cô ấy bất cẩn phóng độc vào tại hạ, sau đó, cô nương ấy biết không thể tự mình cứu chữa giải độc được, mà tâm địa cô ấy cực tốt, đã chỉ cho tại hạ tìm đến đây cầu xin cô nương mở cho một con đường sống!

Đường Cầm có chút đắn đo, rồi cô nổi giận:

- Nói láo khoét!

Cô hừ mạnh, rồi tiếp:

- Món độc Ú Huyết Hồng chỉ riêng mình thất muội ta hay dùng, khi em ta phóng độc này ra, đối thủ nó nhất định phải là người mà nó cực hận, chứ nếu nó muốn cứu giúp người khác, chẳng khi nào sử dụng tới món độc đó. Hừm! Vậy là người đã có làm chuyện gì bất kính cùng người nhà họ Đường ta, để đến nỗi thất muội ta phải tung nó ra, là người chỉ có chết, nhờ bát muối tâm địa thiện lương, không đành lòng thấy người chết, mới lén giấu thất muội mà chỉ nẻo cho người tìm đến đây cầu ta cứu mạng.

Chương Lập nghe Đường Cầm nói một hơi, mặt hắn hiện rõ nét kinh ngạc, ngay đến cả Cao Phong đang đứng dòm dòm một bên cũng bị bất ngờ không kém.

Qua thần sắc kinh nghi của Chương Lập, Cao Phong biết ngay những gì Đường Cầm vừa bảo đều là sự thực, gã bất giác nhớ tới lần đầu diện kiến cô, gã còn chưa mở miệng, bao nhiêu bệnh trạng của gã, cô dòm sơ qua một cái, là nói lên vanh vách, đâu vào đấy! Gã bèn nghĩ thầm "Chương Lập ơi là Chương Lập ơi, cho dù người trong lúc đi đến đây đã sắp đặt bao nhiêu lời dối trá có lớp có lang, nhưng trước mặt cô ta, làm sao người qua mặt cô ấy cho nổi? Sắp lớp như vậy mà muốn cô ấy còn chịu cứu chữa cho người, chẳng phải người muốn diễn trò điều dở cho cô ta xem ư?"

Chương Lập ngờ ngác một chút, khi hắn thấy mặt mày Đường Cầm không lộ chút gì từ tế, hắn hiểu ngay hậu quả trò dối trá của mình là vô cùng tai hại, hắn khóc oà, hai chân quỳ thụp ngay xuống, miệng nức nở, năn nỉ:

- Tiểu nhân quả thực hết sức hồ đồ, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, đã đắc tội cùng thất cô nương, mới bị thất cô nương tung độc, bát cô nương thấy thương tình tiểu nhân, mới chỉ cho tiểu nhân một con đường sống, tiểu nhân nài nỉ cầu xin Cầm cô nương ngài tha trọng tội lỗi gạt của tiểu nhân, mà ban cho tiểu nhân một cái mạng sống nhỏ bé...

Hắn càng lúc càng khóc lóc thê thảm, nước mắt nước mũi choànm ngoàm.

Khóc đã đời, nhưng thấy Đường Cầm thủy chung không chút xúc động, hắn lết tới bên mình Cao Phong, nức nở:

- Ô Thúy Trúc trang, Cao đại hiệp ngài bị người ta vu hãm, mà anh em tôi có mắt như mù, đã làm quấy cùng ngài, vì muốn thừa cơ hội đó dương danh, lập công lớn cùng giang hồ, rõ ràng cái tội đó thực đáng chết trăm ngàn lần! Đệ đệ tôi vì vậy mà đã chết, xin ngài tha tội cho nó, người chết là hết, tôi chỉ hy vọng ngài thương tình tiểu nhân đây còn cha già không ai chăm sóc, rồi tránh cho dòng giống họ Chương tuyệt tự, vô hậu, xin ngài hãy lựa lời cầu xin giúp cho tiểu nhân, cứu cái mạng nhỏ này của tiểu nhân!

Thấy hắn một thân đường đường nam tử, mà bất kể thân phận, đã quy lụy cầu xin, Cao Phong ban đầu vốn không muốn chen vào, nhưng nghe hắn kể lể "còn cha già không người chăm sóc", "giúp tránh cho họ Chương khỏi nạn tuyệt tự" ... Cao Phong bất giác mũi lòng, gã không tự chủ, đưa ánh mắt cầu khẩn, nhìn sang Đường Cầm.

Đường Cầm hừ lạnh một tiếng:

- Ông chẳng nên năn nỉ cầu xin gì hết, tôi là nhất quyết không cứu chữa cho hắn!

Rồi cô trở gót, đi vào nhà.

--- Xem tiếp chương 117 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Oan Gia Tự Đầu 2

Nhìn Đường Cầm đi vào nhà, Cao Phong biết, nếu gã cũng đi theo xin xỏ giùm, sẽ bị kết quả ngược lại, gã bèn lặc đầu, liếc nhìn Chương Lập, thờ dài.

Chương Lập thấy Cao Phong cũng vô phương giúp mình, hắn biết mệnh hệ chẳng còn bao lâu, buồn quá, hắn bèn y như cũ, nhào lặn ra đất khóc lóc.

Cao Phong nghe tiếng khóc mà não lòng, gã bèn đi lấy cây rìu, đem ra sân trước bỏ củi.

Bỏ được một đồng củi to, khắp mình mướt mồ hôi, Cao Phong nghỉ tay, chợt gã phát hiện Chương Lập đã ngưng khóc từ hồi nào, hắn đang nằm ngay đơ trên sân đất, gã bèn tự hỏi "Chết rồi sao?". Gã bèn bước đến gần, nghe tiếng hắn hô hấp, thì ra hắn đã ngủ say mất rồi.

Đến tối, sau bữa cơm chiều, Cao Phong đang tán gẫu cùng Đường Cầm, thì nghe Chương Lập thức giấc.

Gã trông thấy Chương Lập mình mẩy bê bết bùn, mặt bẩn thiu, nom còn tệ hại hơn một tên ăn mày.

Vốn tâm địa thiện lương, Đường Cầm biết hắn đang đói, cô nhìn vào ánh mắt khẩn cầu của Cao Phong, hiểu ý gã, cô bèn đem cơm nước ra cho Chương Lập.

Hết một con chó đói, được bát cơm, Chương Lập ăn lấy ăn để.

Về khuya, Cao Phong vẫn như cũ, ra ngủ trâm mình dưới suối.

Chương Lập tuy gần tới số, nhưng so với Cao Phong, hắn còn sướng hơn, còn được vô ngu kê bên đồng rom sau hè.

Giữa trưa hôm sau, thừa dịp Đường Cầm bận tra khảo sách vở, Cao Phong rón rén đến gần Chương Lập, ri tai hắn:

- Ngươi thực ra còn muốn sống nữa hay không?

Chương Lập chán nản, nói:

- Tôi cũng muốn sống chứ, nhưng chỉ còn được năm ba hôm nữa thôi!

Cao Phong bảo:

- Nếu ngươi chịu khó làm theo lời ta, ta bảo đảm cô ấy rồi sẽ cứu chữa cho ngươi!

Lập tức lên tinh thần, Chương Lập hỏi:

- Phải làm như thế nào?

Cao Phong đáp:

- Bây giờ, ngươi còn bao nhiêu khí lực, phải đem trút ra bằng hết, đi lao động mà kiếm lấy con đường sống.

Chương Lập ngẫm nghĩ, bỗng thấy sức lực từ đâu kéo về toàn thân, hắn bèn đứng dậy, hỏi:

- Tôi phải lao động việc gì cho tốt?

Cao Phong dòm dòm vào lu chứa nước đang cạn khô.

Chương Lập hiểu liền, hắn bèn quơ nhanh lấy đôi thùng gánh nước, đi ngay ra suối.

Đang lúc Đường Cầm tra khảo sách vở trong nhà, cô bỗng nghe kêu rầm rầm đằng trước, ngạc nhiên, cô đặt quyển sách trong tay xuống, đi ra ngoài tìm hiểu.

Ra đến sân nhà, cô thấy Chương Lập cộng thêm đôi thùng gánh nước đang nằm lăn lóc ra đấy, nước đổ tràn lan đầy sân, khi nhìn tới cái lu, thấy nó đã đầy ắp, cô hiểu hết ngay mọi chuyện.

Cô chẳng nói một lời với tên Chương Lập đang sống dở chết dở, mà đi ro ro ra ngoài vườn, nơi Cao Phong đang gầy cò.

Thấy cô đến gần, Cao Phong ngừng tay, hỏi:

- Cầm cô nương, Chương Lập đang trúng độc khá nặng, hắn còn đi gánh nước, thiệt muốn tìm thần chết!

Về mặt thâm trầm, Đường Cầm bảo:

- Ông gợi ý cho hắn làm, lại còn muốn giả nai với tôi kia?

Cao Phong hơi khựng, gã cười gượng:

- Cô cứu sống hắn đi, một dịp cho hắn cơ hội hối cải!

Đường Cầm thở ra, nói:

- Bẩm tính con người thiện hay ác, rất khó đổi thay, tôi không phải không muốn cứu chữa cho hắn, chỉ e ngại, cứu hắn sống rồi, sau này, hắn lại làm hại người khác!

Cao Phong đáp:

- Bị vụ đó, bài học gã đang học thâm thúy lắm, tôi nghĩ hẳn sẽ do đó mà tìm đường hối cải.

Đường Cẩm do dự một hồi, rồi cô nói:

- Lần này, tôi nghe ông cứu chữa cho hẳn, nếu sau này hẳn lại làm ác nữa, ông có chịu thay tôi mà xử trị hẳn không?

Cao Phong gật đầu:

- Được! Tôi hứa.

Đường Cẩm không nói gì thêm, cô trở gót đi vô nhà.

Cao Phong cũng thôi giã cỏ, gã theo sau cô, đi ra khỏi khoảnh vườn.

Đến chỗ Chương Lập, Đường Cẩm bảo Cao Phong giúp hẳn cởi áo, cô lấy kim, châm trên mình hẳn.

Các đại huyệt châm xong, Chương Lập thổ ra không ít máu bầm, Đường Cẩm lại lấy ra mấy hoàn thuốc, cô bảo Cao Phong giúp cho hẳn uống.

Uống hết mấy hoàn thuốc, thần sắc Chương Lập khá hẳn ra, hẳn lập tức bò vào gần đồng rơm, lăn quay ra ngủ.

--- Xem tiếp chương 118 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Oan Gia Tự Đầu 3

Đến chiều, đang lúc Cao Phong, Đường Cẩm giặt giũ quần áo nơi sân trước, Chương Lập từ mé suối trở về nhà.

Cao Phong ngược trông, thấy hẳn ta đã tắm gội sạch sẽ, mặt mày sáng sủa, thần sắc tươi tắn, cuối cùng đã lấy lại phong thái của "Phích lịch song kiếm" Chương đại hiệp ngày nào, bèn hỏi:

- Gì thế? Người hiện đã khoẻ hẳn chưa?

Chương Lập mỉm cười, đáp:

- Mạnh lắm rồi! Tay nghề diệu thủ của Cẩm cô nương đích thực số một trên đời này!

Hắn chấp tay, vái Đường Cẩm;

- Chương Lập đa tạ đại ân cứu mạng của Cẩm cô nương.

Đường Cẩm tiếp tục giặt giũa, đáp:

- Không cần tạ ơn. Ông khoẻ rồi, vậy hãy nhanh chóng ra đi, đi thôi.

Chương Lập đáp:

- Dạ.

Rồi hẳn quay sang hỏi Cao Phong:

- Thương thế ông chữa tới đâu rồi?

Cao Phong đáp:

- Còn cần đôi ba bữa nữa mới lành.

Vừa trả lời, vừa vươn mình đứng lên.

Chương Lập đến gần Cao Phong, khẽ nói:

- Đúng ra, tôi đích thực nên cảm ơn ông mới là phải phép!

Hắn vươn tay nắm lấy tay Cao Phong, sắc mặt đầy vẻ biết ơn.

Cao Phong nói:

- Tôi ...

Bỗng một luồng lực đạo từ tay Chương Lập xộc vào, đánh gãy ngã ngựa, quyền kinh đó, Chương Lập dốc toàn sức đánh ra, chỉ nghe Cao Phong kêu "hự" một tiếng, toàn thân gãy xương cốt rã rời, như muốn tan tành thành từng mảnh vụn.

Nhìn tình thế, Đường Cẩm giật thót mình, cô la lớn:

- Chương Lập, ngươi định giờ trò gì thế?

Sắc mặt âm trầm, Chương Lập lạnh lùng nói:

- Ta muốn giết hắn!

Đường Cẩm không hiểu, hỏi lại:

- Ngươi biết đấy, ta sợ dĩ cứu ngươi, hoàn toàn vì ông ta đã cầu khẩn, năn nỉ, ngươi làm vậy, đã không biết ơn thì chớ, còn đem oán cừu mà trả?

Chương Lập hừ lạnh:

- Đem oán trả ơn? Bọn ta thì oán thù trả oán thù, mang ơn thì trả ơn!

Hắn hùng hăng bước tới bên Cao Phong, vung chân đá vào đầu gối một cước thật tàn bạo, rồi nói:

- Cao Phong, ngươi giết chết đệ đệ ta ... Ta, Chương Lập, có thù phải trả, mối thù giết em mà không báo, thì còn làm người sao được?

Cao Phong đau văng đầu, toàn thân lạnh ngắt, óc gã tê liệt, muốn cất tiếng trả lời cũng không xong.

Đường Cẩm vốn chẳng hay giữa Cao Phong cùng Chương Lập có mối oán thù giết em, giờ cô biết được, bèn mắng thăm trong bụng "Cao Phong huynh thật rõ ràng hết sức hồ đồ, đã biết hắn ôm mối thù hận to lớn như vậy, sao còn làm người tốt, đi cầu xin ta chữa cho hắn, chẳng phải tự mình tìm tử lộ à?"

Cô đứng lên, nói:

- Chương Lập, tính ra Cao Phong sát tử đệ đệ ngươi, gãy thiếu ngươi một mạng, nhưng chính ta cũng đã cứu ngươi một mạng, ngươi trả ta cách nào?

Chương Lập cười nhạt, rồi đáp:

- Cẩm cô nương, cô nói cũng có phần đúng, nhưng hai ta tính toán phải cho đúng, cái thù giết em không thể đánh đổi với cái ơn của cô.

Đường Cẩm hỏi:

- Sao lại không đánh đổi được?

Chương Lập ngần ngừ một lúc, rồi bảo:

- Không đổi được! Cẩm cô nương, hai món nợ này không cân bằng với nhau!

Đường Cẩm hỏi:

- Có gì mà không cân?

Chương Lập vung chân giương bên trên đầu Cao Phong, nói:

- Chuyện hắn giết một mạng đệ đệ ta là không cân, không xứng.

Đường Cẩm chẳng hiểu hắn tính toán gì, nhưng cô cũng phải gật đầu.

Chương Lập nói tiếp:

- Nhưng cái mạng cô cứu ta, chỉ tính có nửa mạng!

Đường Cẩm không hiểu:

- Có nửa mạng?

Chương Lập khoé miệng lộ một nét cười âm độc:

- Ta là chết đi rồi, cô mới ra tay cứu sống lại, thì chẳng phải cô đã chỉ cứu có nửa mạng là gì?

Đường Cẩm biết đang đối đầu một tên vô lại hạng nặng, tuy trong lòng cực kỳ tức giận, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, cô hỏi:

- Nói như thế, ta đích xác chỉ cứu cho ngươi được có nửa mạng thôi?

Chương Lập bảo:

- Nếu vậy, hai ta giải quyết sao đây?

Đường Cẩm kêu khổ trong lòng, cô biết hẳn sẽ đưa điều kiện khó lòng chấp nhận, nhưng miệng vẫn nói:

- Ngươi nói rõ cho ta nghe xem!

Chương Lập nói:

- Thứ nhất, ta đem chặt đứt cả tay lẫn chân nó, để lại cho nó nửa mạng sống thôi, như thế, hai ta coi như bằng cân lượng với nhau!

Đường Cẩm sắc mặt rầu rĩ, hỏi:

- Làn vậy tàn nhẫn quá! Điều thứ hai là gì, ngươi nói ra đi?

--- Xem tiếp chương 119 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Oan Gia Tụ Đầu 4

Chương Lập nhòm Đường Cẩm, mặt thoáng gọn nét cười gian ác:

- Điều thứ hai này, có chút khiến Cẩm cô nương nhột nhật đấy!

Bùn rùn cả tay chân, Đường Cẩm hỏi:

- Nhột nhật là thế nào?

Chương Lập bảo:

- Vẻ đẹp thiên tiên của Cẩm cô nương là tuyệt sắc trên đời, tại hạ vốn chẳng dám khơi khơi mơ tưởng cực lạc, nhưng nợ nần với Cẩm cô nương, kẻ hèn này tuy đã thanh toán xong, nhưng cái giá mà cô đòi hỏi thật là thất hòng, thật quá đắt đấy!

Đường Cẩm chửi thầm "Cái đồ vô si tệt!", nhưng mặt cô vẫn tươi cười, nói:

- Thì ra ngươi muốn đòi chuyện nam nữ vui thú hả?

Mặt lộ nét dâm tà, Chương Lập đáp:

- Cẩm cô nương quả nhiên hết sức thông minh, chuyện gì nói sơ qua là cô hiểu liền, điều kiện đó, cô có thể chấp thuận hay từ chối, tại hạ không muốn Cẩm cô nương phải thẹn thùng!

Đường Cẩm hỏi:

- Nhưng ta đâu thể có lựa chọn nào khác?

Đang nằm dài trên đất, Cao Phong tuy thân mình không sao cục cựa, nhưng gã hiểu rõ chuyện đó là sẽ dẫn đến cái gì, gã gắng thu thập hết sức lực trong người, la lớn:

- Cầm cô nương, đừng nghe theo điều kiện đó của hắn!

Câu nói lấp bắp chưa hết, gã đã rú lên một tiếng, đầu cổ đau điếng, miệng khạc ra máu, thấy trời đất quay cuồng, chính vì Chương Lập nghe gã ngăn cản, sợ bị gã phá hỏng mất hảo sự của hắn, đã đáng cho gã một cước đích đáng.

Đường Cầm hốt hoảng kêu:

- Ngươi đừng đá ông ta nữa, ta chịu theo lời ngươi cho rồi.

Chương Lập mặt đắc ý, làm vẻ khỏ sở:

- Nhưng thật là làm khó cho Cầm cô nương quá!

Đường Cầm mặt thoáng ửng hồng, cố nặn một nụ cười, cô đáp:

- Bây giờ ngươi thả ông ấy đi, rồi theo ta vào nhà.

Chương Lập vùng vằng lắc đầu, nói:

- Đâu được! Nghề sử dụng độc của Cầm cô nương là thiên hạ vô song, tại hạ đâu có đến mười lá gan, một trăm cái mật, cũng chả dám đi vô nhà với cô đâu!

Đường Cầm bảo:

- Vậy sao mình có thể làm giữa ban ngày ban mặt trước nhà được... !

Chương Lập cười tít mắt:

- Có gì mà không được? Đây là sơn cốc tên "Vô Nhân", cả mười năm cũng không một ma nào bén mảng đến, thêm nữa, tại hạ chưa từng hưởng cái thú to tát ấy dưới ánh mặt trời, chỉ mới nghĩ đến đã thấy bị kích thích quá sức!

Đường Cầm miệng đối đáp cùng hắn, trong đầu cô không ngừng moi óc kiếm cách, bỗng cô rúng động "À há ... Mình mê muội quá rồi, sao có thể quên bằng đi mắt Tiểu Phụng cho được!"

Cô không dẫn nổi nổi mừng, bèn vui vẻ nói:

- Làm thế chắc cũng hay!

Thấy diện sắc cô hoan hỉ, Chương Lập như dống trống mở cờ trong bụng, hắn vội bảo:

- Hay lắm chứ! Ta bảo đảm, làm một lần là Cầm cô nương suốt đời sẽ không quên!

Đường Cầm đưa tay ra mời hắn:

- Vậy ngươi lại đây!

Nhưng Chương Lập lại lắc đầu:

- Kê hèn này thật không dám lại!

Đường Cầm không hiểu, cô hỏi:

- Ngươi có gì mà không dám?

Chương Lập đáp:

- Cô mà còn y phục đầy trên mình, kê hèn này là không dám lại gần. Kê hèn này tuy cuồng vọng, trước mặt cô nương cũng phải nể nang đôi chút, ai biết đâu đấy, cô nương ngoài giới chữa độc, còn có thể giỏi dụng độc nữa không chừng!

Đường Cầm thâm chủi rủa "Đồ chó má gì đâu! Thật đúng là gian manh!"

Cô hỏi :

- Ý của người là ...?

Chương Lập cười tít mắt

- Ý của ta là, Cầm cô nương liệu có thể thoát bỏ hết ý phục chăng?

Đường Cầm thở ra,

- Dù gì đi nữa, cời sớm hay cời muộn cũng đều phải cời cả thôi, ta đành theo ý người vậy ..

Vừa nói, cô vừa đưa tay cời nút áo.

Dưới ánh dương chói lọi, toàn bộ sự việc xảy ra như thật, một dịp trên đời cho nam nhân nào còn có mắt được xem qua những gì y hằng thầm mơ thầm ước.

Cao Phong không muốn nhìn, gã chỉ hận sao chẳng chết ngay cho rồi, gã muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng miệng gã không sao mở ra được, bàn chân của Chương Lập đang gi, bịt chặt mồm gã.

--- Xem tiếp chương 120 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Như Mộng Tự Huyền 1

Hai tròng mắt Chương Lập gần như muốn rớt ra ngoài, hắn thấy trước mặt rõ ràng một sắc đẹp toàn bộ còn tuyệt mỹ hơn hẳn từng mộng mơ, nếu gương mặt Đường Cầm đẹp như tiên, mô tả thân hình cô phải dùng câu "Mỹ miều như quý nữ".

Áo váy vừa tuột xuống, hiện ra gò ngực cao vút, eo lưng thon nhỏ, làn da cô trắng ngần như lụa bạch, mịn màng hơn màu mỡ đông. Còn đôi chân của cô nữa kia! Mắt Chương Lập tham lam dòm ngó lom lom, hắn quên phứt đi mất chuyện theo dõi đôi tay cô.

Cô đưa tay kéo áo lên che chắn, len lén mở nắp một cái bình nhỏ, rồi ném nó theo cùng y phục sang một bên.

Từ trong bình toát ra một mùi hương kỳ dị, theo làn gió cùng ánh nắng man mác toả đi khắp chốn.

Chương Lập đang thấy cổ họng khô ran, hơi thở trở nên dồn dập, mỗi nơi mỗi chỗ trên cơ thể hắn bỗng phát sinh một biến hoá khác thường.

Hắn cho rằng những thay đổi ấy là biến chuyển bình thường tự nhiên của mọi nam nhân trước tình huống.

Cùng lúc ấy, bỗng một làn âm phong rộ lên, thế gió mỗi lúc một mạnh, dường như không khí nói ấy đang ngạt ngạt một luồng hơi thở kỳ quái.

Gót chân hắn cuối cùng cũng được nhắc ra khỏi mặt Cao Phong, rồi nó chậm chậm bước về chỗ Đường Cầm.

Tuy Chương Lập cảm giác kì quái, nhưng hắn chẳng bận tâm, Chương đại hiệp nhà ta từng trải gió bão nhiều phen rồi, trận âm phong này thì có gì là đáng kể đâu!

Hệt như trong một giấc mộng ảo, từ trong nhà bò ra một con trăn khổng lồ đang phóng vùn vụt đến chỗ Chương Lập.

Mình con trăn to như cái đầu, mắt xanh lè sáng như một ngọn đèn, nó mở toang hoác cái miệng đỏ lòm, thè ra rứt vào một mảng lưỡi, khí thế cực kỳ hung mãnh, tưởng chừng có thể tấp và nuốt gọn một thớt voi lớn.

Thân mình Chương Lập làm sao to bằng mình voi? Nhưng thiệt ra, Chương đại hiệp đây cũng đang hoài bão một thân công phu gớm ghê.

Chỉ hận một nỗi, con mãng xà này không thao diễn với hắn như hắn tính, cái miệng đỏ lòm như máu của nó đâu có báo trước cho người ta hay nó sẽ làm gì, chỉ thấy nó ập đầu vào, quét cái đuôi dài, xô Chương Lập té nhào trên đất, đè chặt lấy hắn.

Tất nhiên là Chương Lập hoảng hồn, miệng hắn la lớn:

- Cứu mạng!

Hai tay hắn dụng toàn lực đẩy cái đầu trăn ra, cổ găng giãy giữa hồng cựa thoát khỏi vòng quấn.

Cao Phong cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hoàng, gã ngẩn ngơ nhìn con trăn hả to miệng, từ từ nuốt đầu Chương Lập xuống bụng nó; gã cũng không biết gã bị kích động tới chừng nào, nhưng trong lòng gã lại thấy yên ổn, rồi không chịu đựng được thêm nữa, gã ngất xỉu.

Khi Cao Phong tỉnh trở lại, gã thấy gã đang yên ấm nằm trên một giường trải nệm, một khuôn mặt khả ái ôn nhu đang cười cười với gã.

Giương mặt tươi tắn ấy thật là mỹ miều, thật là dễ mến, thật thân ái, thật quen thuộc với gã.

- Thế Chương Lập đâu?

Đó là câu đầu tiên gã thốt lên, hỏi Đường Cẩm.

Đường Cẩm hỏi ngược trở lại:

- Huynh nói sao?

Cao Phong ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Hắn đã bị trăn nuốt rồi, phải không?

Đường Cẩm tủm tỉm cười, bảo:

- Bây giờ thì huynh biết Tiểu Phụng kia là ai rồi đấy chứ?

Cao Phong bất ngờ:

- Vậy nó là Tiểu Phụng?

Đường Cẩm đáp:

- Đúng thế. Chính nó là Tiểu Phụng đấy.

Cao Phong thở ra một hơi, rồi nói:

- Giờ thì tôi tin cả rồi!

Đường Cẩm lúng liếng cặp mắt, liếc gã:

- Huynh tin cái gì?

Cao Phong đáp:

- Giờ thì tôi tin là trên đời này, có thể buổi tối đi Vân Nam rồi gấp rút trở lại đây vào sáng hôm sau!

Đường Cẩm nở nụ cười ngọt ngào:

- Tất nhiên rồi! Trên đời này, ngoài Tiểu Phụng, còn ai khác có thể đi nhanh được đến thế!

Cao Phong hỏi:

- Tiểu Phụng đâu? Nó lại đi ra chỗ ấy hả?

Đường Cẩm cười nụ:

- Nó đi trốn mất rồi. Chỉ khi nào muội gọi, còn thì nó không ra mặt đâu!

Cao Phong cũng muốn cười góp, nhưng chỉ nội nghĩ tới cười thôi, gã chợt cảm giác đau đớn nơi vết thương trên mặt, rồi cái đau lan dần toàn thân.

Đường Cẩm đã sắc sẵn cho gã thang thuốc.

Gã nhìn cô bón thuốc vào miệng gã, bỗng phát hiện rằng, cô gái trước mặt đây thật đẹp đẽ, thật dịu dàng, thật chân thành cùng gã.

--- Xem tiếp chương 121 ---

Chương 121: Như Mộng Tự Huyền 2

Bón xong hết thang thuốc cho gã, Đường Cẩm đem cái bát không ra đặt trên bàn, rồi quay trở lại, ngồi ghé vào một bên giường, cô nhìn nhìn vào Cao Phong.

Gò má gã vốn đang âm ỉ đau, Cao Phong lúc ấy chợt thấy nó phát nóng hừng hực.

Một lúc sau, mặt vệt đỏ bừng, Đường Cẩm hỏi gã:

- Muội hỏi huynh câu này, huynh phải hết sức thành thật trả lời muội!

Cao Phong gượng cười, đáp:

- Ta mà có muốn không thành thực cũng không được, vì ta từng phát hiện rằng, ta có gắng mấy đi nữa, cũng không sao giả dối cùng cô cho được!

Đường Cẩm cũng khẽ cười:

- Vậy thì ... hỏi muội trút bỏ hết quần áo, huynh có lên dòm hay không?

Cao Phong ứ hự cái miệng gã lắp bắp:

- Thực ra ... Thực ra ... lúc ấy, ta không có ý dòm ngó gì .. nhưng mà ... nhưng mà ...

Đường Cẩm tròn mắt:

- Nhưng mà cái gì ...?

Cao Phong ngập ngừng, rồi nói:

- Nhưng mà lúc đó Chương Lập hấn rào bước về phía cô, ta lo cho cô quá, còn thấy nổi giận!

Đường Cẩm mặt thoáng hớn hờ, cô thờ ra:

- Nói vậy ... muội chẳng còn cách nào khác nữa rồi!

Cao Phong khó hiểu, gã chẳng sao ngăn được câu hỏi:

- Có sao lại không còn cách nào khác?

Đường Cẩm đáp:

- Ban đầu, muội tính chờ huynh lành mạnh thì cho huynh ra đi, nhưng bây giờ thì có chuyện khó, đành phải giữ huynh ở lại đây vậy!

Cao Phong tròn mắt:

- Vậy sao được, ta đâu có thể ở lại đây hoài được!

Đường Cẩm sa sầm nét mặt, hỏi:

- Sao không ở lại được?

Cao Phong đáp:

- Cô giữ ta ở lại cái "Vô Nhân" cốc này làm chuyện gì?

Đường Cẩm đáp:

- Muội một thân một mình ở trong "Vô Nhân" cốc này, cô đơn hiu quạnh, huynh nghĩ xem, huynh có nên ở lại đây không?

Cao Phong nghiêm nét mặt:

- Cái đó càng tuyệt đối là không! Tại vì ... tại vì ..

Ánh mắt Đường Cẩm sắc như dao cạo:

- Tại vì giống gì?

Cao Phong giọng khẳng định như đinh đóng cột:

- Tại vì ta là người có gia thất rồi!

Đường Cẩm hốt nhiên đứng bật dậy, giận dữ:

- Huynh nói xạo hơi nhiều!

Cao Phong đáp:

- Ta có nói xạo đâu?

Đường Cẩm bảo:

- Hai tháng trước đây, ngũ ca ghé qua, trong chuyện trò, có đề cập đến huynh, nói rằng huynh dẫu say mê một nữ tử tên Hoa Hương Lăng, nhưng đã hơn mười năm rồi không chút âm hao, giờ huynh nói với muội là huynh đã lập gia thất, đừng sắp sửa nói thêm với muội rằng huynh đã có con cái rồi đấy!

Mặt mày nhăn nhó, Cao Phong nói không ra hơi:

- Đó là hai tháng về trước! Nếu đúng vào hai tháng trước mà ta ghé qua đây, mà nghe kể xảy ra những việc ấy, đến ngay ta còn không tin nữa là! Nhưng những công chuyện xảy ra trong vòng hai tháng đó, ngay ta cũng không sao nghĩ, tưởng là có thể thực sự xảy ra được, nếu đem kể cho cô nghe, cô không thể nào tin ta nói thực! Cô có vì thế mà đem bầm mả ta ra, thì ta cũng đành chịu!

Thấy Cao Phong nói một hơi cả chục câu, mặt Đường Cẩm thoáng điểm một nét cười, rồi cô nhỏ nhẹ bảo:

- Thì huynh cứ đem kể hết ra cho muội nghe những gì xảy đến với huynh trong hai tháng đó, muội mà nghe thấy một câu nào giả trá trong ấy, sẽ biểu Tiểu Phụng tới nuốt huynh cho rồi!

Nghĩ đến cảnh Tiểu Phụng nuốt trọn Chương Lập, Cao Phong cũng thấy rùng mình sớn ớn, gãi gượng cười:

- Trước mặt cô mà nói nhăng, xem chừng tám, chín phần mười là ta sẽ vào bụng Tiểu Phụng. Thôi được, để ta đem hết những gì xảy đến với ta trong hai tháng ấy kể cho cô nghe, từ đầu chí cuối!

Gã lập tức bắt đầu từ chuyện xảy ra ở Đình gia trang, gồm luôn ân oán giữa hai họ Đình và họ Lưu, chuyện Hiểu Lan tự tử bằng độc dược, khiến từ hôn lễ vui vẻ biến sang lục đục, rồi trên đường từ An Khánh đi Lạc Dương, gã đụng độ Tuệ Lâm của phái Thiếu Lâm, đến chuyện trong Thúc Trúc Trang, Hoa Ngưỡng Hạc tự sát nhằm hãm hại gã, khiến quần hùng nổi giận, đưa đến giao tranh cùng anh em Phích Lịch song kiếm Chương Lập và với Thôi Mẫn Sinh. Trong khi đó, nhờ tài phá án của Lôi Vũ, gã thoát nạn, đến lôi ra hai đứa con, rồi cuộc, Thôi Mẫn Sinh bắt cóc Hoa Tàng Diễm, đem nó lên Võ Đang, khiến hấn cùng Hoa Hương Lăng, ba anh em Đường Trung Long, tổng cộng năm người phải kéo nhau đi Hồ Bắc, trên đường bắt chợt gặp lại Hiểu Lan, rồi xảy ra việc Dương Bảo Thiên làm loạn trên núi Võ Đang, xong việc ấy, cả bọn xuống núi, gã dính vào vụ Phí Ngự Thư mà trúng phải độc của nhện ngũ sắc ... Gã lần lượt, tỉ mỉ kể lại cho cô nghe, hết cả gần một thời thần mới chấm dứt.

Nhưng những chuyện huyết án của Uy Vũ phiêu lục, gã ngần ngại kỹ, rồi cuối cùng khéo léo bỏ qua, gã không muốn Đường Cẩm này sanh thêm phiền não vì những sự kiện ấy.

--- Xem tiếp chương 122 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Như Mộng Tự Huyền 3

Nghe Cao Phong chậm rãi thuật chuyện, tâm tư Đường Cẩm khi thì mừng rơn, khi thì ai oán, lúc thì tức tối, lúc lại ngạc nhiên, có lúc cô thấy bồn chồn, cho đến khi Cao Phong kể xong mọi chuyện, cô nhắm mắt, duyệt kỹ lại trong đầu những sự kiện, cảm giác chúng có phần nổi xuyên suốt với nhau thành một chuỗi.

Thấy chúng khó tưởng tượng nổi, nhưng hoàn toàn hợp lý, hợp tình, cô đi đến kết luận rằng chúng hoàn toàn không có điểm nào giả dối.

Cuối cùng, diện sắc thâm trầm, cô đứng dậy, nghiêm nét mặt nói:

- Những chuyện huynh kể hoàn toàn không chút sơ hở, muối tin huynh. Nhưng nếu huynh không muốn ở lại đây, hãy còn một cách khác nữa.

Cao Phong mừng quá, gãi hỏi:

- Cách thức thế nào?

Đường Cẩm lạnh lùng nói:

- Móc hai mắt ra cho muối!

Nói xong, cô đi ra khỏi phòng.

Cao Phong tưởng chừng thân mình gãi vừa rút xuống một hăm nước đá, mặt mày gãi lạnh ngắt, nội thể rét run.

Qua khí thế cô nói, gãi thấy rõ rằng Đường Cẩm không hề muốn bốn cọt, với một người thầy thuốc quen dụng dao, dụng kéo mổ xẻ bệnh nhân, nhìn máu chảy như không, thì chuyện móc hai tròng mắt xuống có gì là khó khăn ghê gớm đâu!

Nghĩ đến chính mình sẽ trở thành người khiếm thị, rất nhanh chóng, Cao Phong hình dung ra một số điều quan trọng.

Thứ nhất, về sử kiếm, gãi tuy thuần thực "Kinh Long kiếm pháp" đến mức thiên hạ vô song, nhưng từ đây, kiếm do người loài sử sẽ là thứ kiếm pháp mù loà, tuyệt đối nảy sinh nhiều vấn đề mới mẻ!

Thứ nhì, nhìn về phương diện các nữ tử xinh đẹp! Các gương mặt mỹ miều của Hoa Hương Lăng và Hoa Tàng Diễm là gãi thôi hết còn được nhìn ngắm nữa, Hoa Hương Lăng thì còn tạm được, nàng vốn mang tình nghĩa thâm trọng cùng gãi, sẽ chung thủy cùng gãi đến trọn đời, chứ Hoa Tàng Diễm là tuyệt sẽ chà khách khí mà lịch sự cùng gãi đâu, bỗng dưng cô ta va vấp phải một ông bố mà cô chưa mấy có cảm tình, với cái tính khí ngoan cường kỳ lạ của ả, từ giờ cứ phải ngày ngày nhìn một tên mù loà làm bố của mình, thế nào cũng đến hồi cô ta làm chuyện động trời gãi chưa lường trước nổi!

Thứ ba, dung mạo của gãi, tuy gãi không dám sánh cùng Phan An, nhưng cái nét đoan chính, nghi biểu đàng hoàng này bỗng nhiên thiếu mất đi cặp mắt, chỉ khiến người ta nhìn vô mà đâm ra chán ghét!

Lòng còn đang còn rối rắm với mấy ý nghĩ đó, gãi chợt thấy Đường Cẩm bước vô phòng, mặt không chút biểu tình, cô hỏi gãi:

- Huynh đã nghĩ chín chắn chưa?

Cao Phong vội vàng nhắm mắt ngậm miệng, đến thoát một chút rắm cũng không dám, giả đồ như không hay biết cô đang hỏi gãi gì đấy!

Đường Cẩm lại nói:

- Huynh không nói, vậy muối nghĩ là huynh đã ưng chịu cái cách đó của muối!

Cao Phong vội vàng cãi:

- Ta đâu có ưng chịu!

Đường Cẩm nói dần từng chữ một:

- Huynh không ưng chịu cái gì? Là không chịu ở lại đây, hay không chịu tự móc mắt ra?

Cao Phong có cảm giác ẻo uột như một quả bóng da xì hơi, lần ngang vạch dọc nhăn nhúm hiện đầy khắp cả thân mình.

- Ta chẳng ưng chịu gì hết!

Đường Cẩm chẳng chấp nhận câu trả lời, cô bảo:

- Huynh là phải chọn một trong hai, nếu không, muối sẽ chọn giùm!

Cao Phong bị lẳng nhẳng trong mấy cái nhăn nhúm một lúc lâu, cuối cùng, gãi đành thò đầu ra, mặt có vẻ là lạ, gãi nói lấp lấp:

- Thực tình ... Thực tình ...

Đường Cẩm gắng hỏi:

- Thực tình gì?

Cao Phong liếc trộm cô, rồi quay nhanh ánh mắt sang chỗ khác, gãi đáp:

- Thực tình ... Cô ép buộc ta như thế, có chỗ không công bình!

Đường Cẩm hỏi:

- Không công bình chỗ nào?

Mặt sượng sùng, Cao Phong đáp:

- Cô bảo vì ta đã nhìn lúc cô thoát y, đòi móc mắt ta, nhưng tối bữa đó, chẳng phải cô cũng đã ngo ta lúc ta không một còn mảnh vải nào trên người kia sao?

Đường Cẩm bỗng cười khúc khích, một lúc sau cô mới nói:

- Muội tưởng chỉ có thứ người như Chương Lập mới ăn nói vô lại như vậy, đâu có nghĩ huynh cũng có thể là vậy!

Nhìn nụ cười của cô, Cao Phong cảm giác quả bóng da ấy đã hết nhăn nhúm, giờ da nó đã căng phồng lại như cũ, một phút sau, gãi nói:

- Nếu ta mà giống Chương Lập, nhất định ta đã ngay từ đầu ưng thuận ở lại đây với cô rồi!

Đường Cẩm cắn môi, khề thờ ra:

- Thôi được! Giờ tạm khoan nói mấy chuyện này, chờ khi nào huynh khỏi bệnh hẳn, mình sẽ bàn tiếp trở lại!

--- Xem tiếp chương 123 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Bạch Y Kiếm Khách 1

Tối hôm ấy, Đường Cẩm vẫn cho Cao Phong uống thuốc, vẻ giống như chưa hề xảy ra chuyện "đòi gãi tự móc mắt" lúc ban ngày.

Cơm nước xong xuôi, hai người chuyện gẫu, Đường Cẩm hỏi về vụ Đinh Hiểu Lan trúng độc, Cao Phong bèn diễn tả cho cô nghe tình huống lúc ấy thực sự ra sao.

Đường Cẩm suy ngẫm, nhẩm tính quãng thời gian, thì chuyện xảy ra đã hơn nửa tháng rồi, mà mình thì hiện còn chưa nghĩ ra cách thức khu trục độc tố, lập tức cô ớn lạnh toàn thân.

Nghĩ đến chỗ Hiểu Lan sắp chết, một lúc thật lâu, Cao Phong không sao giữ cho lòng gãi bình tĩnh nổi.

Khuya đến, Đường Cẩm ngủ trên sàn kế cận giường gãi.

Qua ngày thứ ba, Cao Phong đã có thể ra khỏi giường, có thể đi lại, Đường Cẩm kiểm tra thương thế, thấy thương tích da thịt cơ bản đã lành lặn, nhưng độc tố trong nội thể gãi vẫn chưa bị trục ra hết.

Mấy ngày sau đó, giữa hai người, ngoài trị thương, ngoài chuyện vãn, không xảy ra chuyện gì lớn lao khác.

Đến ngày thứ tám, Cao Phong cảm giác thân thể hoàn toàn bình thường, gãi đề khí, đưa chân khí vận chuyển một vòng, không bị chút trì trệ nào, gãi bắt giác mừng rơn, chạy ngay đi tìm Đường Cẩm báo cho cô hay.

Sau khi kiểm tra cẩn thận, mặt không chút biểu tình, Đường Cẩm nghĩ ngợi hồi lâu, rồi nói:

- Độc trong mình huynh đã hoàn toàn bị trục ra hẳn, nhưng muội không mấy vui, vì muội biết huynh sắp nhanh chóng rời xa muội.

Cao Phong trầm ngâm một lúc, rồi đáp:

- Ân tình cô dành cho ta, chi e kiếp này vô phương đền đáp, đáng tiếc là có nhiều chuyện mình không thể quay ngược thời gian lại được, nếu không, ta chẳng muốn xa rời cô chút nào!

Đường Cẩm thở ra một hơi dài, cô bỗng cười nhẹ:

- Huynh đi rồi, muội vẫn hãy còn Tiểu Phụng!

Miệng tuy cười, nhưng khoé mắt thâm thắp ngấn lệ.

Cao Phong lặng thinh, thật lâu, gã nhìn chăm chăm vào cô, rồi bỗng nhiên, gã đứng bật dậy, thi triển khinh công chạy vù vù ra ngoài.

Gã chạy cật lực, khi ra khỏi tầm mắt của Đường Cẩm, đã ở ngoài xa cửa sơn cốc.

Bên ngoài cốc, núi vẫn xanh biếc, cây cối vẫn um tùm, mây trắng vẫn lãng đãng trôi, dường như chúng vẫn đang có cuộc sống gia đình của chúng.

Cho dù núi xanh đẹp đến đâu, cho dù gia đình chúng thế nào, gã vẫn chẳng vì thế mà lơ là chút nào bước chân đang vùn vụt phóng về nhà gã ở Thúy Trúc trang.

Gã một mực nghĩ nhớ về Hoa Hương Lăng, Hoa Vân Tàng cùng Hoa Tàng Diễm, mong ngóng đoàn tụ cùng họ, tâm tư gã bồi hồi bồi hồi như đám mây trắng trôi bồng bềnh trên cao kia.

Cũng không biết đã chạy được bao xa, một thôn xóm nơi xa lọt vào tầm mắt gã.

Gã loí bước, nhắm phía thôn xóm ấy, tính ghé vô đây hỏi thăm đường đất, rồi sẽ tiếp tục chạy nữa.

Cũng có chút kỳ quái, bất chợt trên con đường chạy xuyên qua xóm ấy, thấy hiện ra nhiều cỗ xe với nhiều ngựa đóng vào mỗi cỗ.

Đoàn ngựa xe di chuyển chậm rãi, tưởng chừng trên các xe ấy đang chất chứa một thứ gì có trọng lượng lớn.

Lúc Cao Phong đến gần, đồ vật trên xe gã đã có thể thấy rõ, mỗi chiếc xe chở một cái rương khá lớn.

Gã còn đang thắc mắc không hiểu trong rương chứa đựng thứ gì, từ giữa các cỗ xe đột nhiên hiện ra một kiếm khách sắc phục trắng như tuyết.

Kiếm khách cầm chắc thanh gươm trong tay, mặt lạnh lùng tựa băng giá, ánh mắt sắc loá, dòm vào Cao Phong, gần giọng hỏi từng tiếng một:

- Ngươi là ai?

Cao Phong chợt nhớ đến mấy thiên tự sự mới đây trong võ lâm nói về một "Bạch y kiếm khách" cứ xuất thủ là tóm là bắt hết ráo, mặt gã vội tạo nét bình tĩnh khác thường, trả lời:

- Là tôi định hỏi thăm đường đất, xin các hạ cho biết, đi Lạc Dương phải theo ngã nào?

Gã bạch y kiếm khách thoáng một chút trầm ngâm, rồi đáp:

- Ngươi muốn hỏi thăm đường đất, đằng trước sẵn có thôn xóm, có sao chặn lối người đi đường mà hỏi?

Cao Phong gật đầu, đáp "Ồ", rồi quay gót đi vào thôn.

Chờ đến lúc đã vào hẳn trong xóm rồi, Cao Phong mới ngoái trông lại, thấy đoàn xe cũng đang trên đường đi vào thôn xóm như gã.

"Chà hiểu mấy cái rương đó đựng cái quái gì bên trong?" Cao Phong vốn đã từ bỏ ý định dò hỏi đường đất trở về Thúy Trúc trang, nhưng càng nghĩ đến ánh mắt uy hiếp kinh người của bạch y kiếm khách, gã càng thấy nổi mạnh bản tính hiếu thắng sinh cường, "Hừ .." mình nhất định phải truy cho rõ ngọn nguồn mới được!

--- Xem tiếp chương 124 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Bạch Y Kiếm Khách 2

Gã nhanh chóng nhận rõ hai vấn đề: Thứ nhất, gã không mang trường kiếm bên mình, lúc gã trúng độc, thanh gươm đã bị bỏ lại tại chỗ, giờ chắc hẳn nó đang được Hoa Hương Lăng giữ hộ, gã còn chưa giải quyết xong chuyện binh khí tùy thân, rùi tay không mà đụng độ vào trường kiếm của bạch y kiếm

khách, chỉ có đường chết! Thứ nhì, làm sao vào sát gần mấy cỗ xe, mở rương ra xem mà không bị bạch y kiếm khách phát giác.

Chính lúc gã còn đang suy nghĩ, đoàn xe ngựa cũng đã tiến sâu vào thôn xóm.

Để tránh gây sự chú ý nơi bạch y kiếm khách, gã vội vã vào một nhà trong xóm, vờ xin nước giải khát.

Trong nhà có đứa bé trai rất sõi lời, đã đem ngay đến cho gã một bát nước to.

Cao Phong uống hết nửa bát nước, đặt bát xuống, nhỏ giọng hỏi đứa bé:

- Cậu nhỏ nè, làm ơn cho hỏi, gần đây có lò thợ rèn nào không?

Đứa bé cỡ sáu bảy tuổi, niên kỷ tuy còn non nhưng miệng lưỡi khá lớn, đã cất cao giọng trả lời:

- Thợ rèn? Đầu mé tây xóm này có lò rèn của lão họ Lý!

Rồi nó còn giơ ngón tay chỉ chỗ.

Nhìn theo hướng nó chỉ, Cao Phong chẳng thấy lão họ Lý đâu, thấy ngay tên bạch y kiếm khách!

Tên bạch y kiếm khách nọ chẳng biết đã lén lút, vô thanh vô tức đến gần từ hồi nào!

Trong lòng phát sợ, mặt Cao Phong thoáng kinh ngạc, gã chợt nhận ra rằng, đứng trước tên bạch y kiếm khách, cả hai tay đều trống không, gã thật chẳng khác một con mồi đang bị người ta săn đuổi, gã căn bản không một chút sức lực nào hồng đôi phở.

Tên bạch y kiếm khách mặt thoáng sa sầm, lom lom dòm Cao Phong, hỏi:

- Ngươi chẳng chịu hỏi đường sao? Có gì lại muốn tìm lò rèn?

Cao Phong quay mặt, không dám nhìn vào ánh mắt hắc, đáp:

- Tại hạ một thân một mình rong ruổi trên quan đạo, trong lòng vốn chẳng yên, rui gặp giặc cướp, trong tay không một tác sắt, thì biết làm sao? Ông thấy thế có đúng không?

Bạch y kiếm khách mặt chẳng chút biểu tình, nói:

- Thì ra ngươi đang tìm một món vũ khí phòng thân.

Cao Phong gật đầu.

Bạch y kiếm khách hỏi:

- Ngươi nhất định là một tay sử kiếm!

Cao Phong hơi là lạ:

- Sao các hạ biết?

Bạch y kiếm khách nói gần từng chữ một:

- Chính ánh mắt ngươi đã báo ta hay!

Cao Phong cũng cười:-

- Thì ra là mắt tôi đã báo đúng tôi rồi!

Bạch y kiếm khách cười góp theo, nhưng trong nụ cười có thoáng chút lạnh lẽo:

- Ta thích gặp những kẻ dụng kiếm, ta hi vọng mình sẽ không là đối thủ của nhau.

Hắn nói xong, quay gót đi về chỗ đoàn ngựa xe.

o O o

Lò rèn của lão họ Lý quả nhiên ở tuốt về mé cực tây của xóm đó.

Lão Lý này nhác trông thấy Cao Phong đang rào bước tiến đến, biết ngay có món bỏ, bèn hỏi:

- Xin hỏi công tử tìm đến có chuyện chi?

Cao Phong đáp:

- Mua một thanh trường kiếm.

Lý lão đầu hỏi:

- Trường kiếm thế nào, dài bao nhiêu, nặng nhiều ít?

Cao Phong đáp:

- Dài ba xích bảy phân, nặng cỡ mười cân!

Lý lão đầu bỗng mỉm cười vui vẻ.

Cao Phong hỏi:

- Tại sao lão tiên sanh cười?

Lý lão đầu nói:

- Xin công tử chờ cho một chút!

Lão đi vô mé sau lò rèn, được một lát, đã trở ra với một thanh trường kiếm trên tay.

Nhìn thoáng qua cây kiếm, Cao Phong thiết hết sức vui mừng, loại kiếm này đích thực thứ mà gã ưa chuộng nhất, nhưng sờ tay vào túi, nét hân hoan vừa hiện trên mặt vụt khựng lại.

Lý lão đầu cũng không cười, bảo Cao Phong:

- Nếu công tử không mang theo tiền, xin cứ tùy tiện sao cũng được, lão đây không bán chịu!

Cao Phong lại sờ vào ngang thắt lưng, tay chạm vào một khối ngọc, đây là món quà làm tin của Hoa Hương Lăng trao tặng cho, gã bèn móc nó ra, đưa lão thợ rèn.

Lý lão đầu nhìn tới nhìn lui khối ngọc, mặt lão ngẩn ra:

- Món đồ này thật rất quý giá, lão đây

Cao Phong bảo:

- Khối ngọc này tạm đưa ra làm vật thế chấp, mai mốt, tôi sẽ đem bạc đến chuộc nó về.

Gã nói xong, cầm thanh trường kiếm, bỏ đi.

Nhìn bóng Cao Phong đi xa dần, lão họ Lý lắc đầu, lầm thầm:

- Khối ngọc này trị giá hai ngàn lượng, ông chẳng ngại ngần gì mà đưa ngay cho lão, khiến tự lão đây cũng nảy sanh chút đĩnh e ngại!

--- Xem tiếp chương 125 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Bạch Y Kiếm Khách 3

Mang kiếm trong người, tinh thần Cao Phong không những phấn chấn, nó lại càng khiến gã cảm giác sức lực hoàn toàn đầy ắp như xưa.

Gã đứng ẩn trong một xó của xóm, âm thầm theo dõi mấy cỗ xe ngựa đang đồng lúc di chuyển xa dần, lòng gã nhăm nhăm, chờ đoàn xe đi khuất hẳn, gã sẽ bám sát theo, giữ một cự ly tuyệt đối an toàn.

Ngựa và người thể nào cũng cần nghỉ ngơi, khi ấy, bọn họ phải ngủ, phải ăn, nhất định là sẽ lơ lửng canh chừng, mình tìm cách lại gần, gã tin chắc sẽ có cơ hội mở rương ra xem.

Càng suy luận, gã càng thấy háo hức.

Thậm chí, gã còn tưởng tượng đến tình cảnh lúc gã mở mấy cái rương đang do tên thủ lĩnh bạch y trách nhiệm canh giữ.

Đoàn xe đi về hướng đông, mỗi lúc một xa dần, sắp sửa lọt ra khỏi tầm nhìn.

Cao Phong biết đến lúc gã cũng phải lên đường bám theo, nhưng để tránh bị bạch y nhân nghi ngờ, tự gã vừa phải giữ cự ly, đồng thời vừa phải ẩn mình cho kín kẽ.

Còn may, ngón khinh công Thê Vân Túng Vô Đang được gã thao luyện đến mức không tệ, đem sử dụng vào việc vừa ẩn nấp vừa theo dõi này là dư sức.

Cứ bám theo như vậy, sau vài thời thần, đã đúng ngọ, lúc thể nào ngựa xe cũng phải dừng chân ăn uống, nghỉ ngơi.

Quả nhiên, đoàn xe ngừng di chuyển, ở canh chừng xe cũng có vài tên xa phu, đi tiểu tiện cũng dăm ba đứa, uống nước nôi cũng vài tên, ăn uống cũng chẳng thiếu, cả bọn cứ luân phiên mà sinh hoạt trong mấy vụ đó.

Có điều, khi nhìn đến bạch y nhân, Cao Phong thấy hấn như đóng đinh dính sát vào mấy cỗ xe, hấn chả ăn, chả uống, chả tiểu tiện, thấy còn khả thứ, đang này, hấn chả chút ý định ngồi xuống chân nghỉ lấy một lúc.

Cao Phong cũng y như vậy, gã cũng ẩn nấp trong một khoảnh rừng một nơi không xa, gã chẳng thể cự quậy chẳng thể lui ra sau, gã giận muốn trào máu họng "Mí chẳng phải con người ư? Ta phải lấy làm phục mi rồi, có khi mi là thứ tối đến cũng chẳng ngủ!"

Sau một lúc, mấy cỗ xe lại thấy rục rịch, lần lượt sắp hàng, rồi theo lệnh vẫy tay của thủ hạ tên bạch y nhân, đoàn xe lại tiếp tục hành trình.

Cứ như thế, sau chừng mỗi hai thời thần, bạch y nhân lại cho nghỉ ngơi, mà cứ mỗi lần dừng chân như vậy, bạch y nhân tuyệt đối không đi cách xa khỏi đoàn xe quá mười lăm bước.

Cao Phong nhẫn nại, cứ giữ y nguyên cự ly mà lần lút theo sau, khi màn đêm dần buông xuống, họ đến một tiểu trấn.

Mang tên Khách Trấn, khi gã nhìn bao quát, Cao Phong thấy bên trong, người đi lại thưa thớt, rõ ra một nơi ít bộ hành lui tới.

Khi đoàn người của bạch y nhân vào đến đầu trấn, đã có hai tên hoá kẻ quán trọ đứng chực sẵn, chúng chào đón khách với sự nồng nhiệt khác thường, ý hấn để tranh giành mỗi bờ, cả hai hầu như có thể quỳ ngay xuống đất mà chào mời khách. Cuối cùng, bạch y nhân chọn quán trọ của tên hoá kẻ đã vô vấp như trẻ đón chờ mẹ về chợ.

Cao Phong nán ná đến khi tối mịt hấn mới đi vào trấn. Khi gã định đi vô quán ăn cơm thì mới phát giác ra vấn đề có hữu, túi gã rỗng tuếch, không một xu ten.

Thế là gã quyết định phải làm xong trước một việc, ấy là làm sao cho gã giàu tiền lên hơn một chút.

Gã bèn thi triển khinh công, đi một vòng tiểu trấn, thám thính những căn hộ nào còn chong đèn, mà chẳng thấy một nhà nào gã có thể xuống tay cho được.

Lý do thật rất dễ hiểu, mặc dù hai nhà trong số ấy có vẻ giàu, nhưng theo đạo lý mà xét, vào ăn trộm của hai nhà ấy, thấy có điều không ổn.

Thế nhưng chuyện mà gã phải giải quyết sớm, là cái bao tử trống rỗng, trưa đã chẳng ăn gì, tối cũng không cơm nước, dạ dày đang réo sùng sục. Làm sao đây?

- Xong rồi! Mình đi vô chỗ hậu sảnh quán trọ nơi bạch y nhân đang trú!

Tìm ra ý ấy, Cao Phong mừng rơn, nếu đi vô đó, gã giải quyết một lúc hai việc: thứ nhất, ở đấy chắc chắn không thiếu thức ăn, gà béo, rượu ngon, cứ tìm kiếm là sẽ thấy. Thứ nhì, vừa giải quyết bao tử, vừa cùng lúc theo dõi động tĩnh đoàn xe của bạch y nhân, có khi được cơ hội ghé sát vào, mở rương ra xem.

--- Xem tiếp chương 126 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Tương Trung Bí Mật 1

Tương trung bí mật (Bí mật trong rương)

Nghĩ như vậy, không chút chần chừ nào nữa, Cao Phong chuyển mình chạy nhanh về mé ngoài quán trọ, rồi giờ chút thuật môn khinh công, gã nhảy lên nóc nhà, quan sát kỹ tình hình xong, gã đi vô nhà bếp, quả nhiên gã kiếm được gà béo, rượu ngon thật quá dễ dàng.

Lấy được đồ ăn rồi, gã cẩn thận tránh né những nhân viên phục vụ của quán, nhảy trờ lên trên mái nhà, thả sức chè chén.

Nuốt trọn con gà, uống sạch mỹ tửu, rõ ràng no nê, Cao Phong vỗ vỗ vào bụng, nằm dài thẳng cẳng, buông nhẹ một tiếng thở dài, gã ngước trông lên bầu trời.

Sao đêm lấp lánh sáng, tựa như nhãn châu của Đường Cầm, mừng rỡ tượng cô vừa đang cười cùng gã, vừa như muốn thở than cùng gã những nỗi nhớ nhung sau khi chia tay.

Là cái cơ duyên gì đưa đẩy gã bị sa, bị quán quít vào trong những sợi tơ tình? Món ân tình này liệu có đi về đâu không? Nhưng, Thúy Trúc trang là tất cả của tất cả, là cái chân thực nhất, cái tối quan trọng nhất đời gã.

Xảo hợp nào vậy, đã đưa gã mắc nợ ở cô cái món nợ sâu thẳm như biển khơi này? Ân tình này làm sao gã hoàn trả đây? Đáng tiếc, dòm tới dòm lui, gã chả có gì sở hữu sắt! Lấy gì trả nợ đây?

Đúng lúc ấy, Cao Phong mới phát hiện gã là một tên lưu manh lớn cỡ nào trong tình trường! "Ta gieo biết bao đau khổ cho Hiểu Lan, gây biết bao khổ ải cho Hương Lăng, rồi lại mang nhiều thống khổ đến cho Cầm cô nương?... Ta đích thực một tên đại lưu manh với đầy đủ ý nghĩa của từ ấy, không hơn, không kém!"

Hốt nhiên, một giọng nói vọng đến kéo hấn ra khỏi dòng tâm tư,

- Sứ giả đại nhân, ngài đã cực nhọc trọn ngày rồi, ngài nên đi nghỉ sớm đi, tối nay, để tiểu nhân canh gác cho.

Cao Phong giật mình "Sứ giả đại nhân? Sứ giả đại nhân là ai đây?"

Tinh thần lập tức phấn chấn, gã chú tâm nghe ngóng động tĩnh bên dưới.

Quả nhiên, gã nghe giọng quen thuộc cất lên:

- Giờ ta đi nghỉ đây, nhớ hai thời thần nữa thì giao ban cho lão Vương, mà phải cẩn thận, để xảy ra chuyện làm lạc gì, đầu bọn ngươi không bảo đảm còn dính trên cổ đầu!

Gã vừa lên tiếng gật gật đầu vâng dạ, thái độ hết sức cung kính.

Cao Phong la thầm trong đầu "Nguyên bạch y kiểm khách đây là sứ giả đại nhân, nhưng sứ giả của cái gì? Hay lắm, tốt lắm, chỉ chờ mi đi ngủ, bảo đảm ta sẽ có cơ hội đến mò mảy cái rương của mi ra xem!"

Gã chợt liên tưởng đến vụ án Uy Vũ phiêu cực, tìm gã bỗng đập loạn nhịp, mấy cái rương này nếu chứa đựng quan ngân, gã một thân một mình thật rất khó lòng đối phó! Thầy kệ, cứ hãy xem trong rương là gì đã, còn gì khác ... tính sau!

Tại gã nghe tiếng bước chân người, tên bạch y kiểm khách nợ quả nhiên đang xuyên qua mấy dãy hành lang, đi xa dần.

Chờ thêm chừng một tuần trà nữa, Cao Phong thấy rõ là không có khả năng tên bạch y nhân sẽ lộn trở về, gã bèn thi triển khinh công, nhẹ nhàng đáp xuống đất, ẩn mình trong một xó tối, tỉ mỉ quan sát tình hình trong nhà.

Mà nội viện cái khách điểm thiệt không phải nhỏ, cây cỏ trồng khắp nơi, vào lúc khuya khoắt này, nó tịch tịch âm u, khoác một tư vị khác lạ.

Dựa vào ánh trăng nhàn nhạt, Cao Phong chăm chú vào cái kẻ vừa trao đổi đối thoại cùng bạch y nhân.

Ở góc phía bắc của gian nhà, tên này chẳng đứng yên chỗ, khi dòm trái, lúc ngó sang phải, kẻ chỗ hấn sắp hàng mấy cỗ rương chuyên chờ trên xe.

Thừa lúc hấn không chú ý, Cao Phong tiến nhanh đến sau lưng, thò ngón tay điểm đúng vào thuyệt huyết của hấn. Hấn không ừ hự được một tiếng, đã ngã đổ sầm xuống tại chỗ.

Cao Phong vươn tay đỡ hấn, khẽ khàng đặt hấn nằm dài trên sàn, rồi rào bước thật nhanh đến cái rương gần đấy nhất.

Tổng cộng tất cả tám rương, mặt trên không khoá, gã lập tức mở đại một cái ra, dưới ánh trăng, gã thấy bên trong là hai thân hình nữ nhân nằm dài, lúc trông kỹ lại, gã giật mình, lạc giọng, la lớn "Nghĩa mẫu!"

Thì ra, bên trong rương là Đinh lão phu nhân của Đinh gia trang!

Xem kỹ đến người kia, giật thót mình thêm lần nữa, gã hầu như muốn phát khóc lên được, vì người ấy không dè lại là Đinh Hiểu Lan!

--- Xem tiếp chương 127 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Tương Trung Bí Mật 2

Đang lúc tâm thần gã bấn loạn, bỗng từ mé sau có tiếng gió lạ vút tới, Cao Phong còn chưa kịp quay lại, thì vùng eo lưng gã bị chạm mạnh, làm gã mất tri giác, té ngựa xuống.

Khi Cao Phong tỉnh lại, trời vẫn hazy còn tối đen, gã phát hiện mình đang nằm trên một cái giường, chỉ là, lần này, người ngồi kế bên giường không phải Đường Cẩm nữa, bất ngờ lại là Lôi Vũ!

Cao Phong hết sức ngạc nhiên

- Đây là đâu? Sao ông lại ở đây? Chuyện này rút cục là gì vậy?

Chính Lôi Vũ cũng đang dòm vào gã, ông ta hỏi ngược lại:

- Sao ngươi cũng lại đến chỗ cái tiểu trấn này?

Cao Phong định thần ngẫm nghĩ, rồi gã hiểu ra, hỏi:

- Thì ra là ông đã điểm huyết đánh ngã tôi?

Lôi Vũ đáp:

- Là ta!

Cao Phong la lớn:

- Đồ vô lại nhà ông! Nghĩa mẫu và Hiểu Lan thì sao rồi?

Sắc mặt thâm trầm, Lôi Vũ đáp:

- Họ vẫn hazy còn nằm trong rương!

Cao Phong cũng hét hoảng ngồi nhồm dậy:

- Ông điên rồi! Tôi đã phải chờ cả ngày mới có cơ hội cứu họ, đúng lúc đó, ông lại đến điểm ngã tôi làm chi vậy?

Gã nói xong, đã tụt xuống giường, với ý định chạy ra ngoài cửa đi cứu người, nhưng đã bị Lôi Vũ dang tay ôm chặt gã, chặn lại.

Cao Phong càng bức:

- Ông có sao nín giữ tôi lại?

Lôi Vũ dòm dòm vào gã, nghiêm sắc mặt, hỏi:

- Ngươi hãy nhìn ta cho kỹ xem, ta có vẻ gì là một thằng điên không?

Cao Phong căn bản chẳng lý tới lão, vận sức dể vùng vẫy, thoát khỏi tay lão.

- Ông là một thằng rồ dại, một thằng điên nặng!

Lôi Vũ bảo:

- Nếu ta mà là đồ điên, người liệu còn sống mà đứng ở đây không?

Cao Phong sững sờ, gãi dừng bước, nhìn vào Lôi Vũ.

Ánh mắt sắc lẹm, Lôi Vũ hỏi:

- Người có biết, trong mấy cái rương đó, ngoài hai mẹ con Đình lão phu nhân, còn có ai khác nữa không?

Cao Phong lắc đầu, nói:

- Tôi không biết!

Lôi Vũ bảo:

- Trong rương còn có Nhạc Thỉnh Thiên, con trai của Bang chủ bang Thiên Tinh, còn có đứa con gái bảy tuổi của Cát Như Lâu phái Hoa Sơn, còn có Dương lão gia từ vùng An Khánh nằm cùng con cháu lão, còn có một số khác mà ta không quen mặt, biết tên, nhưng họ đều thuộc về những thế gia trong võ lâm hiện thời.

Cao Phong hỏi:

- Sao ông biết?

Lôi Vũ đáp:

- Ta đã theo dõi bọn chúng ba ngày ba đêm nay, mấy cái rương ấy, ta cũng đã từng mở ra xem cả rồi.

Cao Phong lại hỏi:

- Nói vậy, lúc tôi bám theo đuôi bạch y nhân, ông cũng hay luôn?

Lôi Vũ đáp:

- Đúng thế!

Cao Phong hỏi:

- Vậy mục đích ông là gì?

Lôi Vũ bảo:

- Ta cũng không tin là người có thể đoán ra mục tiêu theo đuổi của ta!

Thoáng một chút suy nghĩ, Cao Phong nói:

- Ông là đang bám theo một manh mối, đã nhận thức ra một vụ việc có nhiều dây mơ rễ má?

Lôi Vũ gật đầu:

- Quà là thế!

Cao Phong hừ lạnh một tiếng:

- Thây kệ chuyện của ông, giờ tôi cần phải đi cứu nghĩa mẫu tôi cùng Hiểu Lan ra khỏi rương!

Lôi Vũ bảo:

- Họ chỉ bị trúng mê hương mà mê man thôi, căn bản không gì nguy hiểm, muốn cứu họ ra, cần gì phải làm ngay bây giờ?

Cao Phong vốn chẳng để ý mấy lời lão nói, gãi dĩ nhiên đang rào bước đi ra ngoài!

Tiếng Lôi Vũ vang lên sau lưng:

- Người chẳng lẽ không muốn phá cái nghi án Uy Vũ phiêu cục sao? Người bộ không muốn biết vì sao Hoa Ngưỡng Hạc đã tự tận hòng vu oan giá họa cho người sao?

Cao Phong đứng hẳn lại.

Đây là vì hai vấn đề mà Lôi Vũ nêu lên, đích thực mạng ma lực kỳ lạ, khiến gã không sao không dừng bước cho được!

Gã quày lại nhìn Lôi Vũ, hỏi:

- Những điều ông nói đều đúng cả?

Lôi Vũ đáp:

- Hai tháng vừa qua, ta chạy đôn chạy đáo, hết sức bận bịu với cái nghi án đó, vậy mà ngươi lại cho rằng ta nói giả trá?

Cao Phong ngần ngợ một chút, rồi bỗng hỏi:

- Bạch y nhân nhất định là cao thủ kiếm pháp đã giết chết Kim Thị ngũ hổ?

Lôi Vũ mặt thoáng cười cợt:

- Cuối cùng ngươi cũng đã thấy rõ !

Cao Phong lại do dự một lúc, rồi nói:

- Có điều tôi không hiểu rõ lắm, gã bạch y kiếm khách này có dính dáng vào đầu tới chuyện xảy ra ở Thúy Trúc trang?

Bỗng dưng nét mặt xạm xuống, Lôi Vũ nói:

- Cứ chờ đến khi mọi chuyện được soi tỏ xong hết, ngươi sẽ hiểu thôi!

--- Xem tiếp chương 128 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Tương Trung Bí Mật 3

Cao Phong hỏi:

- Vậy thì, giờ mình làm gì?

Lôi Vũ nói:

- Chuyện mình phải làm bây giờ là đi ngủ, sau đó, chờ trời sáng, mình tiếp tục theo dõi.

Chợt Cao Phong nghĩ tới một điều, gã hỏi:

- Hồi này, tôi điểm huyết mê đánh ngã tên canh gác, rồi bị bạch y nhân hay được, mình có còn muốn theo dõi y, sợ sẽ khó ra!

Lôi Vũ cười:

- Ngươi đừng lo, lúc ta xách ngươi đi, đã có tiện tay giải huyết luân cho hần rồi!

Mặt Cao Phong có hơi nghi ngại:

- Có khi hần ...

Lôi Vũ hỏi:

- Lúc hần tỉnh lại, chuyện đầu tiên hần làm là chuyện gì?

Cao Phong đáp:

- Hần quyết phải đi kiểm tra mấy cái rương đó!

Lôi Vũ vẫn cười, hỏi tiếp:

- Thấy mấy cái rương chẳng hề hấn gì, liệu hấn có đại đột, coi rẻ tính mạng mà đi báo cáo tất cả sự việc không?

Cao Phong cũng cười:

- Hấn sẽ chẳng đại đột đâu!

o O o

Sớm mơi ... Hãy còn chưa rõ mặt người ...

Màu trời đang đông vừa ứng hồng là Cao Phong đã tỉnh giấc, rồi gã bắt đầu ngày mới bằng đi đến lay lay Lôi Vũ, muốn đánh thức lão dậy.

Bị hấn thô bạo lay chuyển mãi, cuối cùng Lôi Vũ cũng phải thức giấc.

Cả hai nhanh chóng rửa mặt, súc miệng, đi ăn điểm tâm, thanh toán tiền trọ, nai nịt vũ khí vào mình xong, họ ra mai phục nơi đầu trấn đằng kia, chờ sự xuất hiện của bạch y nhân cùng đoàn xe cộ của y.

Cao Phong hốt nhiên nghĩ tới một chuyện, gã hỏi:

- Ông bám theo đoàn xe ba ngày trời, thế bây giờ đã biết gốc gác của bạch y nhân chưa?

Lôi Vũ thoáng tư lự, rồi đáp:

- Y nhất định là Bạch Long sứ giả của Bạch Long môn.

Cao Phong lẩm nhẩm:

- Bạch Long sứ giả? Ủ ... đúng đấy, y phải là Bạch Long sứ giả thôi.

Lôi Vũ hỏi:

- Ngươi có quen hấn từ trước?

Cao Phong lắc đầu:

- Chỉ là tối qua, tôi nấp trên mái nhà, nghe lỏm người nọ xưng gọi y là sứ giả đại nhân, vậy hấn y là Bạch Long sứ giả rồi!

Lôi Vũ vụt cười:

- Ngươi thiệt gan cùng mình, dám leo lên nóc nhà, nghe lén y chuyện trò.

Cao Phong chùng như có hơi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn lão, rồi hỏi:

- Nhey giả dụ bị y phát giác, thì y làm quái gì?

Lôi Vũ vẫn cứ cười, rồi mới nói:

- Ngươi chẳng may mà bị y phát giác, thì kết cục sẽ ra sao, liệu ngươi biết không?

Cao Phong có hơi bực, hỏi liền tức thì:

- Kết cục ra sao?

Lôi Vũ đáp:

- Tám phần mười là bỏ mạng, còn hai phần kia thì ...

Lão ngừng nói, lắc lắc đầu, thở dài .

Cao Phong mặt không vui, hỏi:

- Còn hai phần kia là gì? Cứ nói thẳng ra đi!

Lôi Vũ đáp:

- Hai phần kia là, nếu ngươi còn chút tinh trí, co giò mà bỏ chạy thiệt lẹ!

Cao Phong cười:

- Tôi không tin y lợi hại đến thế!

Lôi Vũ mặt thoáng sa sầm, lão hỏi:

- Người có biết, y đã dùng tất cả bao nhiêu chiêu để đánh bại chương môn Cát Như Lâu của Hoa Sơn không?

Cao Phong hỏi:

- Bao nhiêu chiêu?

Lôi Vũ nói dần từng tiếng:

- Mười chín chiêu!

Đôi mắt Cao Phong vụt loe loé, gã dòm kỹ vào Lôi Vũ, tưởng chừng trên mặt lão vừa mới có một nụ hoa anh đào mọc ra cấp kỳ. Dòm dòm một lúc, rồi gã mới hỏi:

- Mười chín chiêu?

Lôi Vũ gật đầu.

Cao Phong sa ngay vào một trạng thái thâm trầm, mặt gã hiện nét vừa có phần nghi ngờ, vừa có phần kinh hãi, thấy rất rõ, gã đang nghĩ xem, khi gã giao tranh cùng Cát Như Lâu, tay tông sư một đại võ phái, muốn thắng ông ta trong mười chín chiêu, trận chiến sẽ phải diễn ra như thế nào?

Một lúc thật lâu sau, Cao Phong mới hỏi:

- Là chính mắt ông nhìn thấy?

Lôi Vũ đáp:

- Tuy ta chẳng chính mắt thấy, nhưng đây là lời thuật lại của một người quen mà ta hết sức tin cậy, cái kết cục ấy theo người đó nói, chẳng thể nào là bịa đặt!

Cao Phong thở ra:

- Cứ nhìn các vết kiếm thương y dùng sát hại Kim Thị ngũ hổ đủ khiến người ta phát sợ, chuyện y đánh bại Cát Như Lâu trong vòng vẹn có mười chín chiêu, chả phải là một quái sự sao?

Bắt chợt Lôi Vũ xua tay, ra hiệu cho gã ngừng nói.

Cao Phong ngưng thần nghe ngóng, nơi đầu đường ra trấn, quả nhiên là bạch y nhân nọ hộ tống đoàn xe ngựa, y đang tiến lại gần.

--- Xem tiếp chương 129 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Nhất Lộ Cân Tung 1

Nhất lộ cân tung (Một mạch bám theo)

Xe ngựa mỗi lúc một đến gần, trong chớp mắt, đã tới ngang chỗ hai người ẩn nấp, tiếng chân bước, tiếng bánh xe lăn, tiếng người ồn ào nghe rõ mồn một.

Cao Phong, Lôi Vũ nín thở, họ có cảm tưởng chỗ nơi chỗ họ đang ẩn mình không đủ rậm, không đủ cao để che giấu thân mình họ, làm họ những muốn độm thổ toàn thể châu thân sâu xuống đất.

Cuối cùng, hình dạng bạch y nhân cùng đoàn xe ngựa cũng xa khuất dần, cho đến khi chúng biến mất tầm khỏi tầm nhìn, Lôi Vũ cùng Cao Phong mới đứng hẳn lên.

Cao Phong có hơi bứt rứt, gã trông sang Lôi Vũ, hỏi:

- Mình cứ phải giữ cự ly lớn đến thế ư?

Lôi Vũ khẽ cười, đáp:

- Để bảo đảm an toàn tuyệt đối, mình phải ở ngoài xa hẵn tầm mắt của Bạch Long sử giả.

Cao Phong vẫn hầy còn nghi ngại, hỏi thêm:

- Ông cho rằng ở ngoài tầm nhìn là sẽ tuyệt đối được an toàn?

Lôi Vũ gật đầu.

Cao Phong hỏi:

- Thế ông không sợ mất tung tích họ à?

Lôi Vũ đáp:

- Đừng lo! Người nên biết cho rõ, là mình đang theo dõi Bạch Long sử giả hay đoàn xe của hắn?

Cao Phong suy nghĩ một chút, rồi vụt cười:

- Có lý! Mình chính là theo dõi đoàn xe, và chuyện mình đích thực phải hết sức đề phòng, đúng là bị Bạch Long sử giả phát hiện.

Lôi Vũ nói:

- Trách nhiệm chủ yếu của Bạch Long sử giả là mấy cái rương chở trên mấy cỗ xe đó.

Cao Phong bảo:

- Thành ra, nếu mình cứ bám theo dấu bánh xe, sẽ không lo bị hắn phát giác, mà cũng không sợ mất dấu mục tiêu!

Lôi Vũ nói:

- Hãy còn một điểm này rất quan trọng ...

Cao Phong tròn mắt, hỏi:

- Điểm gì?

Lôi Vũ nói nho nhỏ:

- Nếu như có kẻ nào khác cũng đang theo dấu đoàn xe này, mình tuyệt đối tránh làm con bọ ngựa sấn ve sấu, kẻ đó nhất quyết làm chim se sẽ!

Cao Phong thoáng rung mình, đôi mắt gã rơi vào Lôi Vũ.

Lôi Vũ chỉ cười cười, nụ cười muôn thưở của lão hồ li!

Cao Phong thờ ra, gã đột nhiên phát giác, mỗi lần gặp Lôi Vũ, gã đều học được từ lão một vài bất ngờ gì đó!

Hai người dõi theo vết bánh xe, cứ khi nào đoàn xe hiện ra trong mắt thì họ ẩn nấp, rồi điều chỉnh tốc độ, tiếp tục bám theo.

Cứ một mạch bám theo như vậy, sau hai ngày, họ phát hiện được vài quy luật: Thứ nhất, đoàn xe đi về hướng đông, thứ nhì, đoàn xe chỉ lựa đi những lối nhỏ ít dấu chân người qua lại, Thứ ba, mỗi bận tạm nghỉ hay trú trọ ở đâu, bắt đắ dĩ lắm, bạch y nhân mới chịu tách xa khỏi đoàn xe, y luôn giữ khoảng cách không ngoài ba mươi bộ.

Đến ngày thứ ba, Cao Phong thiệt hết kiên nhẫn, gã hỏi Lôi Vũ:

- Mình rốt cục còn phải bám theo bao lâu nữa đây? Đoàn này đi về đâu vậy?

Lôi Vũ nghĩ ngợi một chút, rồi đáp:

- Mình chỉ còn phải theo dõi nhiều lắm là một ngày nữa, là sẽ biết kết quả.

Cao Phong hỏi:

- Sao ông biết?

Lôi Vũ trả lời:

- Bởi vì, cứ đi hoài như vậy, phía trước sẽ hết lối!

Cao Phong chợt hiểu ra:

- Đúng rồi... Đi thêm về hướng đông, là gặp bờ biển!

Lôi Vũ nhíu mày suy nghĩ, rồi nói:

- Nếu như ta tính không lầm, sào huyệt của cái bọn đang gây khốn cho võ lâm là bọn Bạch Long môn này nằm cách biển không xa.

Cao Phong hỏi:

- Nếu như mình bám theo đến tận bờ biển, mà tổng đàn của Bạch Long môn đích thực ở gần đấy, ông rồi sẽ làm gì?

Lôi Vũ đáp:

- Bước thứ nhất đương nhiên là tiến hành dò thám, xem bọn chúng nhân số bao nhiêu, mục đích đang nhắm tới là gì? Khi nắm được mấy điểm đó rồi, thì sẽ tính tới bước kế tiếp.

Cao Phong hốt nhiên liên tưởng đến việc Uy Vũ phiêu cục, gãi hời hợt:

- Nếu vậy, các món ngân lượng vụ Uy Vũ phiêu cục cũng nhất định có manh mối ở đấy?

Lôi Vũ suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Cái án Uy Vũ phiêu cục này dính dáng tới nhiều chuyện quá, có rất nhiều sự tình vượt ra ngoài ý liệu của người và của ta!

Cao Phong nói:

- Ông là biết ít nhiều bí mật bên trong, mà chẳng bảo cho tôi biết với, cứ bắt tôi suy đoán riết!

--- Xem tiếp chương 130 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Nhất Lộ Cân Tung 2

Lôi Vũ đáp:

- Thực ra, có rất nhiều chuyện ta không tiện nói ra cho người hay, vì chúng mang nhiều khả năng chuyển biến khác nhau, ta đã đoán biết chúng thông qua nhiều manh mối, hoặc nhiều bằng chứng khó xác minh, có khi còn xa rời sự thật không chừng, nên khi chưa quyết đoán được tính chính xác, ta tạm thời thấy nói ít chừng nào hay chừng nấy!

Cao Phong thở ra một hơi, nói:

_ Nếu là vậy, ông cứ tự mình suy đoán trước, khi nào ông phát hiện được gì trọng đại với chúng cứ xác thực thì phải nhớ bảo cho tôi biết với.

Lôi Vũ hỏi:

- Chi vậy?

Cao Phong khẽ cười, nói:

- Là vì tôi vừa chợt nhận ra rằng, phá án, tìm ra lời giải các nghi vấn đúng là một trò hết sức thú vị, nếu may được tiếp thu một ít kiến thức nghề nghiệp từ ông, không chừng ít lâu nữa, tôi có khi cũng tìm đến ăn ké bát cơm công môn với ông!

Lôi Vũ gật đầu, cười nhẹ.

Hai người tiếp tục theo dõi. lúc ấy vào mùa hè, nhiệt độ nóng bức, nắng cháy da, đến quãng giờ ngo, bao nhiêu nước đem theo đã uống cạn, chả hiểu vì giống gì, cái nóng đã làm Cao Phong sinh ra bức bối.

Theo thông lệ, đoàn xe của bạch y nhân tùy lúc mà ngừng nghỉ, dịp này, họ dừng chân tại một quán trà nằm ngay chỗ ngã ba đường.

Chủ quán trà là một nữ tử, tuy tuổi tác đã trung niên, nhưng vẫn còn xuân sắc, bà ta muốn kiểm soát nhiều sanh ý từ đoàn khách này, ngoài sự cố gắng đưa đẩy bao nhiêu là duyên dáng chiêu đãi, đã kiếm không biết được ở đâu ra một ít quả dưa hấu to dùng đem bày hàng.

Bạch y nhân đang nóng bức trong mình, gặp cơ hội này, đã lập tức dẹp bỏ mọi phong cách bình thường, cất đặt bọn xa phu cứ nằm ngang nằm ngửa mà nghỉ mát, ai uống trà thì uống, ai ăn dưa thì cứ ăn, ai mạn chuyện, muốn chọc ghẹo bà chủ quán thì cứ mà mạn chuyện, mà chọc ghẹo ... chờ trời bớt nắng, bớt nóng thì sẽ lên đường đi tiếp.

Tình cảnh hai người Cao Phong, Lôi Vũ thật tệ hại, họ giấu mình trong cỏ rậm, bị ánh nắng thiêu đốt thân mình đến quá queo thì chớ, còn phải giương mắt ra nhìn quán trà phía trước, chống mắt ngó mấy quả dưa hấu ở xa tít tắp.

- Bọn này định làm gì vậy? Chẳng lẽ chờ đến tối mới chịu lên đường ư?

Bị dày dụa hơn nửa thời thần rồi, thiệt tình Cao Phong hết còn chịu nổi!

Lôi Vũ suy nghĩ, rồi bỗng hỏi:

- Ngươi cho rằng Bạch Long sứ giả đang nghỉ ngơi đây sao?

Cao Phong đáp:

- Bộ chẳng phải họ đang nghỉ ngơi kia sao?

Lôi Vũ trả lời:

- Mấy người kia thì nghỉ ngơi thiệt, nhưng y thì không! Kiểu cách như y, căn bản không để ngoại cảnh chi phối đến trách nhiệm cùng hiệu suất làm việc của y.

Cao Phong không hiểu, gãi bất giác hỏi ngược lại:

- Vậy thì y đang làm trò trống gì?

Lôi Vũ đáp:

- Ngươi đã chẳng để ý, có thấy đằng trước đây là chỗ nào không?

Cao Phong moi óc một lúc, dòm dòm, ngó ngó, rồi nói:

- Là ngã ba đường ... Đúng rồi, y đang chờ gặp ai đó!

Lôi Vũ khe khẽ thở dài, nói:

- Y nhất định đang chờ ai đó, hơn nữa, ai đó lại là một người vai vế quan trọng.

Chẳng cần truy vấn cho nhiều, kẻ nào đó mà buộc bạch y nhân phải chờ với đợi, nhất định chẳng phải hạng tầm thường.

Quả nhiên, chờ thêm một nửa thời thần nữa, nơi xa từ mé đông nam con đường nghe có tiếng vó ngựa dồn dập vọng đến.

Cao Phong, Lôi Vũ tập trung nhìn về hướng ấy, hình dạng kẻ sắp đến hiện ra rõ dần, một người một ngựa, phóng thật nhanh, trong chớp mắt, đã tới ngay ngã ba đường.

Kỵ sĩ phục sức hoa lệ, dáng vẻ nhanh nhẹn, gãi nhảy ào xuống ngựa, chạy đến chào hỏi, ra mắt bạch y nhân.

Từ xa trông lại kẻ ấy, Lôi Vũ tịnh chẳng một chút phản ứng, trong khi Cao Phong suýt nữa là ngoác miệng mà hét to lên rồi!

Thấy gã đang bị kích động, Lôi Vũ hỏi:

- Ngươi nhận biết người ấy sao?

Cao Phong háng giọng cho cổ họng đỡ khô, đáp:

- Nếu chẳng phải vì hân, tôi không sao nghĩ ra được chuyện gì khiến tôi có mặt ở đây lúc này, cũng như đã chẳng có dịp gặp gỡ lại ông!

Lôi Vũ hỏi:

- Y là ai vậy?

Cao Phong đáp:

- Y mang tên Phí Ngữ Thư, y nhất định làm một đường chủ trong Bạch Long môn.

Lôi Vũ chau mày, hỏi:

- Người từng được xem y xuất thủ chưa?

Cao Phong gục gặc đầu, đáp:

- Có xem qua rồi! Võ công rất cao, hơn hẳn hạng cao thủ số một!

--- Xem tiếp chương 131 ---

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Phong Xuy Lãng Khởi 1

Có người miệng lưỡi nhanh nhẩu, hoạt bát, có người giỏi tính toán, có người xúc giác nhạy bén, có người giỏi đoán ý kẻ khác, cũng có người giỏi tìm giải đáp cho mọi nan đề cực khó.

Nếu phải dùng duy nhất một câu để tả con người Lôi Vũ, ta có thể bảo lão là tổng hợp của những tính năng nêu trên.

Đây chẳng phải bảo lão là một thứ siêu nhân, chỉ để nói lão đã tự tạo cho mình những ưu điểm ấy.

Những thành tựu trọn đời lão, quyết chẳng phải ngẫu nhiên mà có, hay nói đơn giản, chẳng do lão đã tận tâm tận lực mà thu lượm được kết quả, thực ra, ngoài những nỗ lực lão bỏ vào đây, chủ yếu dĩ nhiên là do chính lão đã tự tìm cách phát huy đặc điểm thiên phú, đem ứng dụng chúng vào công việc, vào chức nghiệp mà lão đang thích thú theo đuổi.

Lôi Vũ giỏi mưu lược, giỏi phán đoán, phần lớn những ý đồ, tính toán của Bạch Long sứ giả đều không ra ngoài ý liệu của lão, nhưng có một sự kiện quan trọng lại tuyệt đối đi ra ngoài ước tính của lão.

Đến tối khuya, đoàn xe cộ cùng Bạch Long sứ giả và Phí Ngữ Thư đích xác là đến sát mé biển, nhưng tuyệt chẳng thấy cái chỗ mà lão ước định phải là tổng đàn của Bạch Long môn, chỉ thấy họ tá túc nơi nhà người đánh cá, như tụi họ đã có sắp đặt trước.

Lôi Vũ cùng Cao Phong đều đố người ra!

Gió biển thổi nhẹ, sóng vỗ rạo rạo vô bờ, trước mông mênh biển rộng, chẳng hiểu vì Cao Phong cũng không rõ biết trong đầu gã đang nghĩ ngợi gì, hay gã cố tình ngao Lôi Vũ:

- Chẳng lẽ cái căn nhà người đánh cá đó cũng là tổng đàn của Bạch Long môn sao?

Gương mặt rần rỗi của Lôi Vũ chẳng chút biểu tình, đây thực là một câu hỏi hết sức vớ vẩn!

Nếu lão trả lời "Không phải", hiển nhiên chính lão đã tự mình huỷ bỏ tất cả những gì lão đã sắc sảo suy luận được trước đó, còn đâu là danh tiếng lẫy lừng của lão nữa! Thế nhưng nếu lão bảo "Phải", thì chẳng khác gì bảo tên giả cả đánh cá đó là Bạch Long môn chủ? Cái mục lão bà của tên giả đó làm Bạch Long môn chủ phụ nhân? Còn mấy đứa trẻ ranh ba bốn tuổi vừa chạy từ ngoài đường vô nhà kia là ...

Cũng không biết lão lạng thình bao lâu, bỗng Lôi Vũ vỗ mạnh tay lên đầu, nói:

- Ta biết rồi!

Cao Phong đang ngu ngơ gãi gãi đầu, vội hỏi:

- Ông biết gì thế?

Lôi Vũ dòm ra chỗ mệnh mông biển rộng, lão thờ ra, nói:

- Là y sắp ra khơi!

Cao Phong hơi sững sờ, hỏi:

- Ra khơi? Y ra khơi làm gì?

Lôi Vũ đáp:

- Trong võ lâm, Bạch Long môn thật là thần bí, mà quái, mà Bạch Long môn chủ là ai, tổng đàn Bạch Long môn đặt ở đâu, chẳng một ai biết cho rõ! Thế là vì đâu?

Cao Phong suy nghĩ, một lúc sau, gã nói:

- Tại vì Bạch Long môn chủ cùng tổng đàn của Bạch Long môn căn bản không ở trung nguyên!

Lôi Vũ gật gù:

- Đúng!

Cao Phong trợn mắt:

- Chẳng lẽ tổng đàn Bạch Long môn lại ở hải ngoại?

Lôi Vũ lại gật đầu, đáp:

- Khả năng ấy xem chừng không lớn, nhiều lắm là ở trên biển!

Cao Phong hỏi:

- Trên biển?

Ánh mắt khẽ chớp, Lôi Vũ đáp:

- Đúng thế! Tổng đàn Bạch Long môn là phải ở trên một hòn đảo!

Bỗng Cao Phong nhớ tới Đinh lão phu nhân và Đinh Hiểu Lan còn đang bị nhốt trong rương của Bạch Long sứ giả, gã hết hoảng:

- Vậy mình làm như vậy, Hiểu Lan và nghĩa mẫu tôi vẫn còn đang trong rương, tụi mình phải đi giải cứu họ ra khỏi rương liền, nếu còn cứ chần chờ, một khi họ bị Bạch Long sứ giả đem ra biển rồi, thì sẽ rắc rối hơn lên!

Lôi Vũ ngẫm nghĩ, rồi nghiêm mặt, bảo:

- Ngươi hãy tạm chờ đó, ta rồi sẽ có cách!

Cao Phong càng cậ rập hơn, gã la lớn:

- Ông còn có cách gì khác nữa đây? Mọi chuyện, đã được Bạch Long môn chủ đâu đấy sắp đặt gọn gàng cả rồi, sáng sớm mai, Bạch Long sứ giả là sẽ đưa họ lên thuyền ra khơi, tôi thực không tin ông có thể kiếm được thuyền khác để tiếp tục chuyện rượt đuổi theo họ?

Bỗng Lôi Vũ mỉm cười!

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Phong Xuy Lăng Khởi 2

Thấy hơi lạ, Cao Phong hỏi:

- Ông cười gì thế?

Lôi Vũ đáp:

- Tìm thuyền tiếp tục theo dõi thì không thực tế, nhưng ta cứ bám sát theo cùng thuyền của chúng.

Cao Phong tròn mắt dòm lão như đang dòm một quái vật.

Lôi Vũ hỏi:

- Ngươi không tin?

Cao Phong bảo:

- Ông muốn tôi tin ông thế nào đây? Thuyền lớn mấy đi chẳng nữa, ngẩng đầu tìm không thấy thì cúi xuống ắt cũng sẽ thấy!

Lôi Vũ nói:

- Cũng có lúc, nhìn thì cứ nhìn, thấy thì cứ thấy đấy!

Cao Phong suy nghĩ, rồi nói:

- Y đã gặp mặt tôi hai lần, thì sẽ nhận ra tôi, hình dạng ông vậy, thêm vào danh tiếng trên giang hồ của ông, cũng có khả năng giúp bọn y đoán ra được.

Lôi Vũ lại cười:

- Võ lâm đều biết ta quen nghề phá án, quen dùng đao, nhưng ta có một món này mà không nhiều người biết tới!

Cao Phong hỏi:

- Là gì vậy?

Lôi Vũ đáp:

- Hóa trang!

Mà Lôi Vũ hóa trang thật.

Lão lôi nhanh từ trong bọc đeo sau lưng ra một ít kẹp, một cái kéo, râu giả, bột khuấy hồ và một thứ là lạ mà Cao Phong chưa từng thấy qua.

Lão bắt đầu hoá trang cho Cao Phong trước, ước chừng cạn hai tuần trà thì coi như xong việc.

Cao Phong vừa nhìn vào kiếng, gã gần muốn xỉu, người trong gương căn bản chẳng phải gã, mà là một lão già khốn khổ.

Nhưng gã lập tức vui mừng, trai tráng trẻ trung như gã bỗng dưng biến hình thành một lão già, xem ra cũng hay hay.

Chưa kể là để đối phó một đối thủ gã khó lòng chiến thắng cỡ Bạch Long sứ giả.

Kể đó, Lôi Vũ bắt tay vào việc tự hoá trang cho lão.

Hầu như Cao Phong dán mắt vào suốt quá trình, thấy lão cạo sạch hàm râu, tạo nếp nhăn nheo đen đui đầy mặt. Chừng một tuần trà sau, lão đã hoàn toàn biến hình đổi dạng.

Ngoài vóc dáng, Cao Phong thật không thể tìm ra chỗ nào tương tự nhân dạng lão Lôi Vũ trước đây!

Khi cả hai hoá trang xong, trời đã tối sầm.

Cao Phong bỗng nhớ tới một điều khó giải quyết, gã hỏi:

- Hồng biết khi nào thì thuyền bọn chúng mới tới, nhưng có chuyện này quan trọng, là mình làm sao để lần được lên thuyền?

Lôi Vũ đáp:

- Bởi vậy, mình bây giờ phải mạo hiểm một chuyến.

Cao Phong hỏi:

- Mạo hiểm?

Lôi Vũ gật đầu:

- Ừ ... Khuya nay, mình phải đến sát gian nhà người đánh cá, dò thám cho rõ mọi chuyện của Bạch Long sứ giả, rồi sau đó tùy cơ hành sự.

Rồi dựa vào bóng tối, Cao Phong, Lôi Vũ nhanh chóng lại gần căn nhà người đánh cá.

Trong nhà đã lên đèn, dưới vầng sáng yếu ớt lên thấy tấm lưới mỏng nhẹ phơi bên ngoài, một mùi tanh nồng theo gió biển thoảng đưa vào mũi.

Thân hình Lôi Vũ nhẹ nhàng tựa mèo, mà lại lạnh lén, lão nhô lên hụp xuống dăm ba lần đã dán sát người vào bên dưới song cửa.

Cao Phong tuy kém hơn một chút, nhưng gã cũng không dễ phát tiếng động, đã đến được gần bên Lôi Vũ.

Kế đó, gã nghe tiếng Phí Ngữ Thư nói:

- Lần thất bại kế hoạch tại Thúy Trúc trang, chẳng phải môn chủ không đủ anh minh, mà chính vì đã có xảy ra chuyện ngoài dự định.

Lại nghe tiếng Bạch Long sứ giả hỏi :

- Chỗ nào là ngoài dự liệu đâu?

Phí Ngữ Thư đáp:

- Chỉ tại cái tên Lôi Vũ Lục Phiến môn (Thành ngữ: làm việc cho quan nha) thôi, thủ pháp phá án của y thật cao minh, làm cho mình tính trật.

Nghe thế, toàn châu thân Cao Phong rung động!

Vụ việc ở Thúy Trúc trang quả nhiên cũng là một bước trong kế hoạch của Bạch Long môn sao? Sự việc đó khớp vào đâu trong kế hoạch của chúng? Chuyện này, thật Cao Phong có nằm mơ nằm mộng cũng không sao tưởng ra nổi!

Nhưng Lôi Vũ lại bình tĩnh một cách khác thường, lão vỗ nhẹ vào vai gã, ý bảo gã chớ quá khích động, dường như trong đầu lão đã có dự liệu sẵn cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Phong Xuy Lăng Khởi 3

Lại nghe tiếng Bạch Long sứ giả hỏi:

- Ngày thi hành kế hoạch ở Thúy Trúc trang, ông có mặt tại chỗ không?

Phí Ngữ Thư đáp:

- Ngày ấy thì hạ thuộc không có mặt, thuộc hạ chỉ vừa mới biết được, dựa vào tin tức của chủ nhân truyền đạt.

Bạch Long sứ giả thở ra một hơi, rồi nói:

- Thúy Trúc trang thực sự là tâm huyết của chủ nhân, giờ đành phải buông xuôi, thấy rõ, mình không có cách gì quay trở lại được nữa.

Lặng yên một lúc, tiếng Phí Ngữ Thư lại vang lên:

- Sứ giả, chỉ còn chờ đưa xong lượt con tin này về đến nơi, ắt chủ nhân sẽ cho triển khai bước thứ nhì của kế hoạch.

Bạch Long sứ giả "ừ" một tiếng, rồi nói:

- Mấy năm sau này, chủ nhân bị hàm oan, phải nhẫn nhục chịu đựng, gánh những đau khổ mà người thường không sao tưởng nổi, bây giờ, các mẩu chốt đã đủ để triển khai kế hoạch khả dĩ tạo lực lượng, cũng là lúc mà chúng mình phải tận sức tận trung.

Phí Ngữ Thư cung cung kính kính thưa:

- Vâng.

Nghe tới đây, con tim Cao Phong đập loạn lên, "Lôi Vũ quả nhiên chẳng lừa dối mình, vụ ở Thúy Trúc trang đó đúng là có dính dáng tới Bạch Long môn, thì ra đều toàn do bọn chúng sắp đặt từng ly từng tý cả. Xem ra bây giờ hẳn còn nhiều âm mưu nữa, bọn người hãy cứ nói, cứ nói ra đi, ta chỉ chờ nghe, xem các kế hoạch hại người ấy là gì?"

Trong lòng cực kích động, Lôi Vũ nói thầm "Bước thứ hai của kế hoạch là gì đây? Nói mau ...Nói mau lên đi!"

Tên Bạch Long sứ giả này cùng Phí Ngữ Thư dường như cố ý làm khó hai người họ, đang huyền thuyên nói chuyện, bỗng dừng phắt ngang đấy, cái "Bước thứ hai của kế hoạch" là gì, lại chẳng bàn tới, làm hai kẻ nấp nánh bên ngoài thiệt giống như kiến bò trên chảo nóng, chẳng tìm được cách gì để thúc giục!

Sau đó, người trong nhà là Bạch Long sứ giả cùng Phí Ngữ Thư nói chuyện về tình hình mấy tháng vừa qua đi tứ xứ gom góp các con tin, khi nói về vụ "qua chiêu cùng Lâu giáo chủ", ngữ điệu nghe thật đơn giản, chỉ là "Kiếm pháp của Cát Như Lâu, chừng môn Hoa Sơn quả không tồi, đã có thể chống chọi ta được mười chín chiêu", Phí Ngữ Thư nghe nói, cũng ừ à, xem chuyện ấy thật bình thường, nhưng khi vào lỗ tai của Cao Phong, Lôi Vũ, câu nói đều tạo cho họ cảm giác rờn rợn!

Nói thêm một hồi nữa, câu chuyện chuyển hướng, lại nghe Phí Ngữ Thư bảo:

- Lúc sau này, chủ nhân thường ở lại Hoan Lạc đảo, đích xác là đang có xây dựng trên ấy một cơ ngơi xứng đáng với người!

Bạch Long sứ giả hỏi:

- À này, tin tức từ trên đảo nói gì?

Phí Ngữ Thư đáp:

- Dường như thiếu nhân công xây dựng, muốn làm cho xong trong vòng ba tháng, cần phải mướn thêm nhân công mới được!

Nghe thế, Lôi Vũ vui mừng đến mức muốn la lên, rõ ràng đang đúng vào việc lão đang cần!

Cao Phong tạm thời chưa có phản ứng, khi thấy bộ dạng lão như thế, gã nghĩ một chút, rồi chột hiệu.

Đúng lúc, nghe Bạch Long sứ giả hỏi:

- Cần thêm chừng bao nhiêu nhân công nữa?

Phí Ngữ Thư đáp:

- Cỡ chừng nhiều lắm là hai mươi người.

Bạch Long sứ giả bảo:

- Hai mươi người thì không nhiều, mà chiếc thuyền ngày mai cập bến cũng khá to, vậy sớm ngày mai, ông hãy đến các chợ búa gần đây chiêu mộ người, chỉ cần trả giá lương lậu cho cao một chút, thì sẽ nhanh chóng mộ đủ người, bọn mình sẽ sớm được trở về đảo.

Phí Ngữ Thư lại cung cung kính kính "ạ" một tiếng.

Nghe đến đây, lòng Lôi Vũ mừng như mở cờ, lão sợ đêm dài lắm mộng, bèn ra hiệu cho Cao Phong, ý muốn bỏ đi ngay tức khắc.

Cao Phong thấy rút cục đã thu lượm được tin tức tốt, sợ nảy sinh nhiều chuyện rắc rối khác, bèn lập tức lẳng lặng rút lui theo gót lão.

Vừa về đến chỗ an toàn, Cao Phong nói ngay:

- Tổng đàn tụi chúng quả nhiên đặt trên đảo, nhưng có điều tôi không rõ, cái Bạch Long môn này sao lại dính dáng vô với vụ Thúy Trúc trang?

Lôi Vũ đáp:

- Hiện thời, khó giải thích cho rõ được, nhưng mình cứ bám sát theo sau, mọi sự việc sẽ sáng tỏ ra thôi!

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Phong Xuy Lăng Khởi 4

Cao Phong bàn:

- Giờ thì mình có nên kiếm một chỗ nào ngủ, sau đó, trời sáng, mình đến chỗ chợ búa nào gần đây, chờ Phí Ngữ Thư, ông thấy vậy được không?

Lôi Vũ đáp:

- Thêm vào đó, mình còn phải làm một việc khác nữa!

Cao Phong hỏi:

- Làm chuyện gì?

Lôi Vũ nói:

- Tức là lại hoá trang ngơoi cho khác đi!

Cao Phong cười rộ:

- Sớm biết thế, ông lẽ ra đừng cải trang tôi thành một lão già như vậy!

Nằm trên giường, trong lòng Cao Phong nổi sóng cuộn cuộn, lâu thật lâu, gã không sao trấn tĩnh được, đó dĩ nhiên do sự việc tại Thúy Trúc trang, có gì mà Bạch Long môn chủ tìm cách thao túng, tạo áp lực lên Thúy Trúc trang?

Đã bằng cách nào buộc được một tay anh hào đương thời như Hoa Ngưông Hạc phải đi vào con đường chết, không có đất cho lão chùn chân, lùi bước?

Còn Hoa Hương Lăng nữa?

Nàng có dính líu gì vô mấy chuyện đó không?

Nàng có đang bị Bạch Long môn chủ áp đặt không?

Nếu nàng không bị gì, quả một điều quá tốt rồi!

Thế nhưng nếu nàng đúng là nằm đang trong sự điều động của Bạch Long môn, sau đây, mình sẽ sống như thế nào cùng nàng? Mình sẽ sống ra sao ở Thúy Trúc trang? Sẽ đối mặt cùng hai đứa con như thế nào?

Trời đất tuy bao la, nhưng gã chả biết phải đi về nẻo nào?

Tăng sáng hôm sau!

Rời khỏi giường, chuyện đầu tiên Lôi Vũ bắt tay vào làm là cải trang lại cho Cao Phong.

Bận này, Cao Phong đương nhiên thôi không đóng vai một lão già, mà trở thành một tên công nhân vạm vỡ, hình dạng phải cho ra mẽ con nhà lao động.

Hóa trang xong, Cao Phong soi gương, hết sức hài lòng, gã dang tay định cầm trường kiếm, nhưng nó đã nhanh chóng bị Lôi Vũ chụp mất, bị lão dang tay ném ra ngoài cửa sổ.

Cao Phong thẳng thốt nhìn thanh bảo kiếm bay vụt ra ngoài, sao thấy nó giống tình hình lúc gã co giò tẩu thoát khỏi căn nhà của Đường Cẩm thế!

Lôi Vũ bảo:

- Ngươi phải ghi nhớ cho thật kỹ, từ giờ trở đi, ngươi không còn là vị Kinh Long Kiếm Cao Phong của trước đây nữa, mà là một tên phu phen nhọc nhằn lao động hòng nuôi vợ, nuôi con!

Mặt rầu rĩ, Cao Phong hỏi:

- Nếu chẳng may phải động võ cùng Bạch Long sứ giả, bọn mình chẳng phải sẽ như bầy cừu trước miệng sói dữ sao?

Sắc mặt u ám, Lôi Vũ đáp:

- Trong bất cứ trường hợp nào, mình phải đứng lộ sơ hở cho hắn thấy, cũng rán tránh động thủ cùng hắn.

Cao Phong gục gặc cái đầu, gãi nghĩ ngợi một lúc, bỗng nói:

- Tôi chợt nhận ra rằng con người tôi đã thay đổi mất rồi!

Có hơi ngạc nhiên, Lôi Vũ hỏi:

- Sao tự dưng ngươi lại có ý nghĩ như thế?

Cao Phong nét mặt nghiêm trang, đáp:

- Rõ ràng tôi đã đổi thay rồi, so với lúc trước, tôi thấy mình nhát gan hẳn đi, trở thành dễ sợ chết!

Lôi Vũ ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Cái đó thì đúng đấy, nếu ngươi mà không thay đổi, ấy mới là lạ!

Cao Phong hỏi:

- Tại sao?

Lôi Vũ cười nhẹ:

- Chẳng tại sao cả, vì bây giờ, ngươi không còn như ngươi ngày trước nữa, ngươi làm cha hai đứa con, cũng lại làm chồng của một nữ tử.

Cao Phong đắn đo một hồi, rồi gãi thờ dãi, chất vấn:

- Ông bảo là tôi đã bị ngoại cảnh biến đổi, thì trong tâm tư cũng nảy sinh những thay đổi theo à?

Lôi Vũ gật đầu, đáp:

- Thực ra, với ngươi, những biến đổi đó lại là tốt, khiến ngươi trở nên thận trọng hơn, làm cho ngươi chú tâm hơn, khi đứng trước những sự kiện trọng đại, sẽ bắt buộc ngươi bớt mạnh động, bớt ầu tả như thuở xưa!

Cao Phong dòm dòm vào lão, rồi nói:

- Chẳng còn sớm sửa gì nữa đâu, muốn được lọt vào đám phu phen do Phí Ngữ Thư chiêu mộ, hãy ngừng suy nghĩ mấy chuyện rườm rà ấy đi!

Lôi Vũ quả nhiên không nói năng gì khác, bảu thu xếp, nhặt nhanh dăm ba món gì đó, rồi hắng giọng một tiếng, vung tay ném thanh bội đao tùy thân ra ngoài song cửa xong, lão rào bước đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Phong Xuy Lãng Khởi 5

Cao Phong, Lôi Vũ hỏi đường, quả nhiên đã rất dễ dàng tìm đến một khu chợ, tìm ra chỗ tuyển dụng người lao động, đến ghi danh xong, họ ngồi trà trộn vào đám người đang đợi ở đây, chờ Phí Ngữ Thư đến thuê.

Chừng một thời thần sau, đúng là Phí Ngữ Thư đến thật.

Y vừa vào tới nơi, đã nhanh chóng gặp lão bản phụ trách vấn đề lao công, khề khà uống trà một lúc với ông ta. Trong chớp mắt sau, giao dịch kết thúc chóng vánh, sổ nhân công đều được thuê xong.

Vậy là Cao Phong, Lôi Vũ trở thành hai phu phen mới của Phí Ngữ Thư, được hắn đưa về chỗ bờ biển.

Gió biển thổi ào ào, sóng vỗ mạnh vào bờ, không biết tự bao giờ, ven bờ biển thấy đang thả neo đậu một cổ thuyền to, thân thuyền dài chừng hai, ba mươi trượng.

Vừa thấy cổ thuyền, một số phu phen khoái chí, đã ồ ạt leo nhanh lên đấy.

Con tìm hồi hộp, Cao Phong theo sau Lôi Vũ, đi lên thuyền.

Một vài khắc sau, Bạch Long sứ giả cũng lên đến nơi, theo sát sau y là mấy hòm rương.

Lòng Cao Phong chợt lắng dịu xuống khi gã gặp lại mấy cổ rương ấy.

Cuối cùng, thuyền cũng nhổ neo, giương buồm khởi hành.

Thuyền cười sóng hai ngày, vô sự.

Qua đến ngày thứ ba, con thuyền vẫn lướt trên mặt biển bình lặng, bọn phu phen lại xúm xít vào đánh bạc như hai ngày trước đó,

Cao Phong cùng Lôi Vũ cũng tham dự vào sòng bạc, hăng hái như những con nghiện đồ đen thực thụ, tuy trong lòng nặng trĩu lo âu.

Lôi Vũ thâm tính toán, khi lên đến đảo rồi, làm cách nào lão giải cứu con tin, cũng như làm sao triệt hạ một tổ chức to lớn, mạnh mẽ như Bạch Long môn đây?

Trong đầu Cao Phong, ngoài chuyện làm sao giải cứu Đinh lão phu nhân và Đinh Hiểu Lan, dĩ nhiên, quan trọng không kém là gã còn phải điều tra cho ra tương quan giữa Bạch Long môn cùng Thủy Trúc trang, cũng như những âm mưu đằng sau kế hoạch bắt giữ, trao đổi con tin là gì?

Cờ bạc một lúc, giả vờ thua sạch hết tiền, Cao Phong buông vài câu chửi thề, bỏ đi ra chỗ đầu thuyền nhìn ngắm mặt trời.

Lôi Vũ thật không muốn để người khác thấy quan hệ giữa lão cùng Cao Phong, bèn thân kệ Cao Phong đang bỏ cuộc, lão vẫn tiếp tục sát phạt.

Đúng vào lúc ấy, Bạch Long sứ giả chừng như bị cuồng chân cuồng cẳng trên thuyền, cũng lên đi dạo trên boong. Y dòm ngó màn cờ bạc một lúc, rồi đi ra hóng gió phía đầu thuyền, nơi Cao Phong đang đứng.

- Tại sao ngươi không chơi cờ bạc? - Bạch Long sứ giả đặt câu hỏi rất hợp tình hợp lý vào tình huống ấy.

Cao Phong liếc mắt sang y, đáp:

- Xui xẻo quá ... Ngày nào cũng thua sát ván, chẳng có được cái khí thế của vàng thái dương!

Bạch Long sứ giả hé một nụ cười hiểm hoi trên môi:

- Chơi cờ bạc mà .. Dĩ nhiên chuyện được thua là đâu tránh khỏi!

Cao Phong hừm một tiếng, trong lòng e sợ đề lộ sơ suất trước mặt y, bèn nói:

- Sứ giả đại nhân, ngài đi thuyền cũng đã lâu, cứ ở đây mà ngắm thái dương cho thoải mái. Tại hạ có chút công chuyện phải làm, xin đi lo liệu cho xong.

Gã quay mình đi được chừng ba bước, bỗng nghe Bạch Long sứ giả gần giọng gọi giật :

- Ngươi .. Đứng lại đấy!

Cao Phong giật thót trong tim, gã bèn dừng bước, quay lại nhìn vào Bạch Long sứ giả.

Mắt sắc lém như dao cạo, Bạch Long sứ giả chất vấn:

- Ngươi là thằng nào?

Mặt Cao Phong giả dạng hãi sợ, nhưng trong lòng gã thực tình cũng thấy bản, đáp:

- Là một phu phen giúp việc vặt!

Bạch Long sứ giả nhủ mảy, quát :

- Mi mà dám gạt gạt ta, coi chừng ta sẽ mi thành mười tám mảnh nhỏ!

Hai tay Cao Phong chấp lại, gã vái lia lịa:

- Tiểu nhân nào dám lừa dối ngài ...

Biển cổ đột ngột này làm kinh động mọi người trên thuyền.

Sòng bạc tạm ngừng, mấy con bạc đều đưa mắt nhìn về đầu huyền.

Lôi Vũ quần thắt con tim, lão la thảm "Thằng cha này quả thiệt hết sức lợi hại, chẳng hiểu do đâu mà hấn nhìn ra chỗ sơ hở?"

Dưới khoang huyền, Phí Ngữ Thư cũng nghe ồn ào, y chạy ngay lên, cung kính hỏi:

- Chuyện gì vậy, thưa sứ giả?

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Bích Hải Cuồng Triều 1

Bạch Long sứ giả trở tay vào Cao Phong, hỏi:

- Ông nhìn thật kỹ xem, tên này có phải do ông thuê về không?

Phí Ngữ Thư ngấm sơ Cao Phong, rồi quay sang thưa cùng Bạch Long sứ giả:

- Bẩm sứ giả, hấn đích thực do thuộc hạ đã thuê ở chỗ khu chợ về.

Bạch Long sứ giả chăm chú quan sát, rồi ánh mắt dịu xuống, y thềm nói nhỏ:

- Hình dạng tên này thấy quen quá, vì sao ta có cảm tưởng đã có gặp đâu đây rồi? Nhưng chuyện thuê mướn phu phen là mới vừa quyết định đây thôi, không thể có khả năng bị người dự đoán trước được!

Đúng lúc ấy, từ nơi xa vọng về tiếng sấm nổ, thanh âm đặc biệt, làm ù tai thật lâu. Mọi người trên thuyền đều ngạc nhiên, sao giữa trời quang mây tạnh lại có sấm sét?

Chẳng rõ kẻ nào đó la lớn:

- Mọi người mau trông kìa .. Đàng trước, có tàu thuyền! Nhiều lắm!

Lúc ấy tất cả cũng đều đã nhìn rõ, phía mặt biển đàng xa trước đầu thuyền, có ước chừng mười bảy, mười tám cỗ đại thuyền, trong số có một chiếc đang nghiêng ngả, khói đen cuộn cuộn bốc lên từ sau đuôi.

Cả Bạch Long sứ giả lẫn Phí Ngữ Thư đều bị cảnh tượng đó cuốn hút ngay lấy.

Một lúc sau, tình huống nơi ấy rõ dần, thì ra không hiểu duyên cớ gì, đã xảy ra đại chiến giữa hai đội thuyền.

Tiếng ầm ĩ chính là tiếng nổ của mấy khẩu súng lớn.

Bạch Long sứ giả lập tức hạ lệnh giảm tốc độ di chuyển.

Cao Phong, Lôi Vũ cũng đứng lẫn vào đám đông trên thuyền, cùng dõi mắt trông về phía ấy.

Chỉ thấy đó là mười bảy, mười tám cỗ thuyền đang quần thảo nhau, cung tên, ám khí, hoá khí bắn loạn đả vào nhau, cuộc chiến giữa hai bên đang vào thời điểm quyết liệt.

Một chập sau, khi chiến cuộc đang xảy đã có thể quan sát rõ, họ thấy được nhiều bóng người giao tranh qua lại, vọt tiến vọt lui, hò hét, chém giết, tiếng hô hoán, sát phạt nghe rõ mồn một.

Mọi người trên thuyền này đều thấy lạ, nhưng có hai bị kinh ngạc tột độ, chính là Cao Phong và Lôi Vũ, vì có vài kẻ đang tham chiến nơi ấy là những người họ biết ít khả năng hiện diện trên mặt biển!

Đây là bang chủ Vân Phi Tường của Kim Kiếm bang, nhị đương gia Khúc Lâm Giang và tam đương gia Tôn Đại Hồ!

Ngày ấy, sau sự kiện ở Thúy Trúc trang, Vân Phi Tường, Khúc Lâm Giang cùng Tôn Đại Hồ, ba người ngay tối hôm ấy rời Lạc Dương, kéo nhau về phân đà ở phủ Khai Phong với dự tính tiến hành điều tra mấy vụ người nhà của đã chủ địa phương bị bạch y nhân bắt cóc.

Đang lúc chưa truy ra manh mối, bỗng một tin tức đưa đến làm Vân Phi Tường tức giận đến lộn ruột, đó là một đội thuyền của bang Kim Kiếm đã bị người ta phục kích, ngoài chuyện cướp bóc tài vật, bọn tấn công lại còn sát hại một số gần hai mươi bang chúng.

Quá giận dữ, Vân Phi Tường bèn thống lĩnh Khúc Lâm Giang, Tôn Đại Hồ và bang chúng đến ngay hiện trường.

Đến vùng biển ấy, dựa vào một số tin tức điều tra được từ những người sống sót, những tên đánh lén ấy là đồng lõa cùng nhóm tàu thuyền la sát vốn từng bị bang hội của họ tấn công mấy ngày trước đó, bây giờ rủ nhau đến báo thù.

Vân Phi Tường sao có thể nuốt trôi mối hận này cho được, sau khi bàn bạc cùng thuộc hạ, bèn quyết định ra khơi truy lùng lũ người la sát để phục thù.

Phân tích tương quan lực lượng, cùng các điểm mạnh, yếu đôi bên, Vân Phi Tường một mặt huy động một số nhân lực lớn, một mặt cho trang bị đầy đủ các vũ khí, ám khí thông thường, cộng thêm một số đại pháo.

Cũng rui cho bọn người la sát, biển lặng, sóng yên, trời trong xanh, gió nhẹ nhẹ, vốn khả năng họ bị Vân Phi Tường bắt gặp là rất nhỏ, khoi khoi vào lúc còn chưa bị Vân Phi Tường phát hiện, lũ chúng qua ống nhòm, đã thấy được đội thuyền của Vân Phi Tường từ nơi xa tít mù tấp.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Bích Hải Cuồng Triều 2

Con mắt của vị lão huynh dùng ống nhòm quan sát có vẻ không tốt, y nhầm lẫn đội thuyền của Vân Phi Tường với những thương thuyền bình thường của Đại Minh, bèn hạ lệnh tăng tốc độ tiến đến cướp bóc.

Rõ ràng trên biển suốt bảy tám ngày nay, Vân Phi Tường đang trong con tuyệt vọng, lương thực lại sắp cạn, y đang định trở về, bỗng thấy thuyền bọn người la sát xông xáo đến, y thoát đầu kinh ngạc, rồi phát cuồng lên vì mừng.

Dĩ nhiên, một đằng "Tim bọn mi rõ khổ", một đằng "Của trên trời rơi xuống", hai bên không chút khách khí, miệng la hét, vung tay vung chân chuẩn bị xông vào nhau.

Trận chiến này, một bên do tầm cừu mà đến, đã có sửa soạn kỹ lưỡng, khí thế hùng hực, hung hãn tựa hổ, sói, còn bên kia, cậy mình như lang sói trước bày cừu đối phương, cứ ngỡ chỉ đâm hai nhát thương, bắn ba phát đại pháo là đánh bại đối thủ, dẫu dè, lúc nhập trận rồi, mới phát hiện rằng vai trò cừu và sói đôi khi cũng bị đảo ngược!

Phản Vân Phi Tường, y tận dụng tối đa đám sói trong tay, đem xông phá bày cừu, hoặc tấn công hai cánh, hoặc tập trung mũi nhọn, hoặc ồ ạt công đã, kết hợp các mặt trường đoàn hỗ trợ cho nhau, khi xé lẻ, khi tập hợp lực lượng, tấn công có nhịp độ, chẳng quá một nửa thời thần, đã diệt gọn đối phương.

Vào cao điểm trận chiến, bọn Bạch Long sứ giả, Cao Phong, Lôi Vũ, Phí Ngừ Thư từ vẫn xa quan sát rõ, khi họ đến gần, chiến cuộc đang vào hồi tàn cục.

Say mê chém giết đến mất đồ quạch, Vân Phi Tường dường kiên quyết tàn sát trọn bộ người la sát, khi y thấy thuyền lạ tiến lại gần, chẳng chút chần chừ, đã ra lệnh thủ hạ dàn trận đón đầu.

Trông thấy thế, biết sắp xảy ra phiền phức to, Bạch Long sứ giả vội đề khí, lớn giọng gọi sang:

- Mấy bằng hữu trên biển kia, xin đừng hiểu lầm, chúng ta chẳng phải thù địch của các vị đâu!

Vân Phi Tường còn chưa trả lời, đã nghe Tôn Đại Hồ cười hô hô:

- Lão đại, con bà nó .. Bọn mình rõ ràng gặp hên, kẻ thù bỗng dung cả lũ tự động xấn xác đến nạp mạng!

Vân Phi Tường se sẽ chau mày, y quan sát kỹ lưỡng Bạch Long sứ giả, nhủ thầm "Người này trang phục oai nghiêm, trường kiếm lăm lăm, khí thế bức nhân, có khi là kẻ mà nhiều người đồn đại là Bạch y kiếm khách đây chăng? Chẳng lẽ lại xảo hợp đến thế, tại mất bản bang truy tầm y khắp nơi chẳng ra, bỗng nhiên giữa biển cả mệnh mông lại va vấp vào y? Ừm... mình hãy cứ lợi dụng kiểu ăn nói bồ bã của tam đệ, thăm dò hần một phen xem sao, sau đó sẽ tính!

Y bèn cất cao giọng đáp trả Bạch Long sứ giả:

- Các hạ tung hoành vũ lâm, bắt cóc người người khắp chốn, chẳng để Kim Kiếm bang vào mắt, còn đang giam giữ vợ con của phân đà chủ chúng ta, giờ lại lên giọng bảo đừng ngộ nhận!

Đứng lẫn vào đám đông, Cao Phong có bất ngờ khi gặp lại bọn người Kim Kiếm bang của Vân Phi Tường, gã sớm đã nghĩ đến chuyện "Bạch y kiếm khách bắt giữ vợ con nhà người ta", giờ nghe chính miệng Vân Phi Tường nói ra, gã tỉnh ngộ liền, cười thầm trong bụng "Ha ha ... Mãn vui nào nhiệt sắp xảy ra đây! Cường long đụng vào mảnh hồ, thế nào mà chẳng ầm ỹ ... Bạch Long sứ giả ơi là Bạch Long sứ giả ơi, để xem thử xem võ công cao cường của ngươi đối phó cách nào với cái món số ít người của mi đụng độ đám đông bữa nay!

Vừa nhìn sơ qua, Lôi Vũ cũng cùng tâm tư với Cao Phong, thì ra giữa Vân Phi Tường cùng Bạch Long sứ giả vốn mang sẵn một món ân oán, lão lập tức than thầm "Hồng to .. Hồng to ... Nếu bọn Kim Kiếm bang bữa nay hòa vào quân công báo cừu, xảy ra đại chiến đó, hậu quả chưa biết ra sao, vụ truy tâm của ta có khi tiêu tan mất!"

Mất sắc như mất chim ưng, Bạch Long sứ giả đảo một vòng vào bọn Tôn Đại Hổ, Khúc Lâm Giang, rồi quay sang hỏi Vân Phi Tường:

- Kim kiếm bang? Các hạ có phải là vị bang chủ đại danh đỉnh đỉnh Vân Phi Tường?

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Bích Hải Cuồng Triều 3

Khi thấy y chỉ liếc sơ qua đã nhận ra mình, Vân Phi Tường tuy có chút bất ngờ, nhưng lão cười nhạt, nói:

- Nếu ngươi đã có thể nhận ra ta là Vân Phi Tường, ắt cũng biết danh tiếng Kim Kiếm bang của ta, ắt cũng nhất định hiểu trước giờ bốn bang hành xử theo lệ luật giang hồ, chưa một ai dám động chạm đến người bốn bang, còn chưa có ai dám chọc giận bốn bang!

Lão nói một tràng dài, giọng đầy kiêu kỳ, lớn lối, nghe thiệt đã con ráy!

Đứng kế bên hẳn, Tôn Đại Hổ vụt cười ầm ỹ, cả tiếng phụ họa:

- Lão đại, đụng vào cái đồ bòm dài đuôi to này, bọn mình đánh rầm một loạt xú khí ra, đưa tụi nó đi xuống thăm Longg Vương, theo bầu bạn cùng đám quỷ la sát dưới đáy biển, chẳng hay hơn sao?

Vân Phi Tường lờm y, rồi chuyển ánh mắt sang bạch y kiếm khách.

Bạch Long sứ giả cũng dư biết y đang đứng mấp mé miệng núi lửa, chỉ cần một câu nói hớ hênh, là tai họa sẽ dồn dập trút xuống, y bèn một mặt vận dụng trí óc tìm phương sách, một mặt nói:

- Vân bang chủ, nói đúng sự thực, tại hạ còn chưa sao biết được vụ ở Tuyên Thành lại có dính dáng đến chủ quý bang.

Y giả vờ chột hiểu, "ồ" một tiếng, rồi tiếp:

- Chẳng lẽ 'Lưỡng Đầu Giao' họ Cổ lại là đà chủ quý bang sao?

Mặt Vân Phi Tường lộ ánh giận dữ:

- Nói vậy thì người trong nhà đó là đã bị ngươi bắt giữ?

Mặt Bạch Long sứ giả lộ vẻ ân hận, y chấp tay thành quyền, nói:

- Đúng là làm lẫn ... Hiểu lầm cả ... Vân bang chủ, ngài nghĩ coi, phóng tầm mắt nhìn vào võ lâm hiện thời, đám đối đầu cùng Thiếu Lâm, Võ Đang cùng bảy đại môn phái ngoài quý Kim Kiếm Bang của ngài, chỉ còn thấy có Bạch Long Môn của ta thôi. Tại hạ vốn làm sứ giả trong ấy, thân mang trọng trách, lý đầu vô cớ đi gây hấn, tạo oán thù giữa hai bên,? Minh liên kết chung một trận tuyến chẳng phải hay hơn sao? Phu nhân của Cổ đà chủ đích thực đang do tại hạ cầm giữ bên dưới khoang thuyền này, tại hạ xin lập tức thả người, rồi mong Vân bang chủ cùng các vị rộng lòng tha thứ, tại hạ thay mặt Bạch Long môn, tại đây, xin thành khẩn nhận lỗi cùng các vị.

Y nói xong, chấp tay, khẽ nghiêng mình vái một vái, rồi quay sang bảo Phí Ngữ Thư:

- Phí đường chủ, ông hãy bảo lão Vương nhanh chóng giải mê dược cho vị nữ tử áo tím, rồi đưa người ấy lên giao trả về Vân bang chủ!

Phí Ngừ Thư ứng tiếng nhận lệnh, quỳ mình bước đi xuống mé dưới.

Quả nhiên, chừng một khắc sau, Phí Ngừ Thư dìu một nữ tử điểm lệ sắc mặt trắng bệch lên boong.

Chợt nghe giọng nói ồm ồm của Tôn Đại Hồ:

- Con bà nó ... Rõ ràng là Đào hồng muội tử đây mà! Đào hồng muội tử, Đào hồng muội tử, tụi nó hành hạ tới mức muội tử hồng chịu nổi sao?

Ngừ khi có nét lo lắng, xem chừng hán còn quan tâm hơn cả cho chính mụ vợ hán!

Theo dõi tình hình đến đây, Cao Phong nghĩ thầm "Những lúc bình thường, tên Bạch Long sứ giả này mặt mày hung hăng, đầy kiêu ngạo, tự phụ, khi gặp nguy biến thì cũng biết nghiêng ngả theo chiều gió, trở hết tài miệng lưỡi ngoại giao, hồi Vân Phi Tường ơi là Vân Phi Tường ơi, người chó ngán vạn lần bị hán hoa ngôn xảo ngữ mà thành lung lạc tinh thần, bỏ qua hết chuyện quá khứ! Trên biển rộng mênh mông này, y tiến thoái đều vô sách, cho dù với võ công, cá tính của y, giờ lọt vào thế quá bất địch chúng, thiệt ta cũng chưa rõ mặt thất của y là thế nào?

Lôi Vũ cũng thầm van vái "Vân bang chủ, ngài là người cao cả, rộng lượng, đừng lấy theo thói thường mà sử trí y, tha cho y một lần đi. Ui chao ... Xin nể cái mặt Lôi lão đầu ta đây mà buông tha cho tên Vương bát đản này!

Bỗng nghe Vân Phi Tường thở ra:

- Được lắm.. Hay lắm....!

Lão quay sang một tráng hán lực lưỡng đang đứng kế bên, bảo:

- Hồ huynh đệ, phiền người qua đó đem Đào Hồng muội tử về giùm.

Gã hán tử mang họ Hồ đó cung kính dạ dạ, rồi điểm nhẹ gót chân, y tung mình nhảy sang thuyền của Bạch Long sứ giả, rào bước đến trước mặt Phí Ngừ Thư, nói với nữ tử mặc áo tím

- Xin lỗi tâu tâu.

Y dang tay ôm gọn nữ tử, rồi phi thân bay trở về thuyền của y, đặt nữ tử đứng xuống.

Nữ tử áo tím này vừa thoát hiểm cảnh, nàng như còn đang trong mộng, thần sắc mê man, khi dòm thấy mấy người xung quanh Vân Phi Tường, nàng oà khóc.

Bản tính thô lỗ, Tôn Đại Hồ thấy thế, bèn la lớn:

- Đào Hồng muội tử, là kẻ nào đã ức hiếp muội tử, nói ta hay, có phải là thằng súc sinh bạch y nhân đó đã giờ trò cầm thú gì với muội tử...?

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Bích Hải Cuồng Triều 4

Vân Phi Tường rầy y:

- Lão tam, hãy đến đứng cạnh ta này, đệ bớt nói nhăng một chút đi.

Tôn Đại Hồ vốn nóng nảy, y nhảy nhồm lên, la lớn:

- Lão đại! Tôi không có nói nhăng! Huynh thử xem cho kỹ đi! Để cho gã bạch y nhân này ức hiếp Đào Hồng muội tử, bọn Kim Kiếm bang mình sẽ chuốc biết bao nhiêu phiền toái to đấy. Rồi đây, mình đi lại trên giang hồ, ai này trong bang đều bị coi như thứ chỉ biết cúi đầu, cụp đuôi, thì còn đâu là mặt mũi nữa!

Y tuân cái giọng thô lỗ một tràng dài nổ như pháo tết, ai này nghe đều thấy tức cười nôn ruột.

Vân Phi Tường cũng mắc cười, tuy đang giận dữ, nhưng lão vụt xoay chuyển ý nghĩ, thấy rằng mình lui bước lúc này, thì thật cũng có chút chẳng vè vang gì. Dầu nghe nói người trong Bạch Long môn đông đảo cao thủ, hành tung thần bí quý dị, nhưng vào giờ phút này, họ đã giờ trò ngay trên đầu mình đây, làm sao bỏ qua cho được? Lão bèn hết muốn giáo huấn thêm Tôn Đại Hồ, mà còn muốn tạt nước theo mưa, bèn làm ra vẻ chột hiểu, bảo:

- Nói cũng đúng đấy, lão tam nói cũng có lý đấy.

Lão nhỏ giọng vài câu khuyên lon nử tử Đào Hồng đang sứt sứt , rồi quay sang Bạch Long sứ giả, lão cất tiếng sang sảng bảo:

- Thấy tôn giá đã thả người và cũng đã có lời tạ lỗi, Vân mỗ nhân dĩ nhiên sẽ nể mặt tôn giá dăm ba phần, nhưng cứ để cho các vị thông thả ra đi thì cũng có chỗ khó chấp nhận được.

Bạch Long sứ giả thâm hút vào một chân khấu khí, hỏi:

- Ý Vân bang chủ ra sao, xin xứ nói thẳng ra.

Vân Phi Tường ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp

- Như tôn giá vừa qua có nói, thuộc hạ của cả hai môn phái mình là đồng đạo võ lâm, nên đứng vào cùng một trận tuyến, vậy thể theo truyền thống giang hồ, nếu muốn bắt tay nhau vào cùng theo một mục tiêu, thì trước hết cũng phải làm quen nhau đã.

Bạch Long sứ giả gật đầu, đáp:

- Ý của Vân bang chủ là muốn mình thi thố tài năng, vậy thì thi thố ra sao? Xin cũng để nghe Vân bang chủ định đoạt.

Vân Phi Tường chẳng chút khách khí, nói:

- Thế thì hay lắm... Mình cứ làm theo thông lệ, đấu ba trận thắng hai là được, mỗi bên cử ra ba người, lần lượt so tài, với bất kể hình thức võ công nào, phân thắng phụ theo quy cách võ lâm, có hai điều, bên thua phải thông tri tới các đại môn phái, phải công khai gửi thư tạ lỗi đến bên thắng. Điều hai, bên thua phải trả hai vạn lượng vàng ròng làm quà mở đường cho đôi bên cùng vui vẻ mà xóa sạch quá khứ.

Bạch Long sứ giả lại gật gù, nói:

- Được, Vân bang chủ đã thẳng thắn như vậy, bản sứ giả chẳng hề có ý dị nghị, Vân bang chủ ngài xin tuyển chọn người tham chiến, nửa thòì thần nửa, đôi bên sẽ so tài trên cỗ đại thuyền này, được không?

Vân Phi Tường sắc mặt thâm trầm, đáp:

- Được!

Rồi lập tức quay sang bảo Tôn Đại Hổ, Khúc Lâm Giang cho triệu tập đôi ba bang chúng quan trọng tới thảo luận về kế sách xuất chiến.

Bạch Long sứ giả cũng rút lui về chỗ đuôi thuyền, nhỏ giọng bàn bạc cùng Phí Ngữ Thư.

Đám đông trong đó có Cao Phong thấy đều thấy hứng thú trước diễn tiến bất ngờ của sự tình, thật ra ngoài mọi tiên liệu.

Gã thoảng thấy Lôi Vũ đang đứng nấp nánh bên be thuyền, bèn rao bước lại gần lão.

Chờ gã đến thật gần, Lôi Vũ mới nhỏ giọng thăm thẳm:

- Vụ này xem ra hay ho đấy, cho mình có dịp xem rõ kiếm thuật của Bạch Long sứ giả, phòng cho mai đây bị buộc phải đương đầu y.

Cao Phong nhăn nhó:

- Ông chẳng phát hiện một chuyện đáng tức cười sao?

Lôi Vũ hỏi:

- Chuyện gì?

Cao Phong đáp:

- Bên Bạch Long sứ giả chỉ có thể cử ra hai người tham chiến, vậy mà Vân Phi Tường lại ước định ba người ba trận.

Lôi Vũ mỉm cười:

- Nếu nói như vậy, ba trận là có một trận không cần thiết, là Kim Kiếm bang thắng hai trận rồi.

Lã chột ngưng cười, nói thêm:

- Nếu giả thử vậy, chiến thắng thực sự của cá cược được quyết định tại trận chiến của Phí Ngữ Thư rồi?

Cao Phong bảo:

- Là thế ... Trận đấu của y, Bạch Long sứ giả có thể thắng, nhưng vì thiếu người, thì y rốt cuộc sẽ thua, thấy có hay ho đấy!

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Ước Định Tam Chiến 1

Trước tình hình, Bạch Long sứ giả cũng nhận định thật rõ ràng, chỉ cần Phí Ngữ Thư đoạt thắng lợi trong trận đấu của y, trận thứ ba sẽ không thành vấn đề.

Vấn đề là chỗ đó, làm cách nào để Phí Ngữ Thư chiến thắng?

Đối thủ của y chỉ có thể là Khúc Lâm Giang hoặc Tôn Đại Hồ.

Hai người võ công tương đương là điều ai trong võ lâm đều rõ, tâm tư Khúc Lâm Giang thật trọng, kiếm pháp y có chiều sâu, với võ công của mình, nếu Phí Ngữ Thư muốn đánh bại y, quả thực có phần khó khăn. Còn Tôn Đại Hồ, người đúng như tên gọi, tính tình bặm trợn, dễ bốc đồng ắt nhiều nhược điểm, so cùng Khúc Lâm Giang, thấy có nhiều triển vọng chiến thắng tên này hơn.

Thành thử Bạch Long sứ giả mới bàn bạc cùng Phí Ngữ Thư phương án chủ chốt nhằm đối đầu Tôn Đại Hồ với Phí Ngữ Thư.

Cuối cùng, thời hạn ước định để hai bên bàn bạc cũng hết, Vân Phi Tường cử người ra thông báo.

Đứng nơi đầu thuyền, Bạch Long sứ giả lớn giọng hỏi:

- Mời quý bang cử người ra đánh trận đầu?

Chỉ thấy từ thuyền đối phương tiến ra một người, áo trường bào màu xanh, thân hình vừa tầm, tay thủ trường kiếm, chính là vị đương gia thứ nhì của Kim Miểu bang mang tên Khúc Lâm Giang.

Khúc Lâm Giang nhẹ nhàng tung mình như chim yến biển đáp sang chỗ đầu thuyền Bạch Long sứ giả, sắc mặt thâm trầm, chấp tay thành quyền, hỏi:

- Xin hỏi, bên quý phái, là ai ra đấu trận này?

Người mà Bạch Long sứ giả chỉ định sẵn lập tức từ trong đám đông bước ra, ấy là một hán tử trung niên, cương đao trong tay, sắc mặt căng thẳng, cho cảm tưởng thân mình y vô lực, èo uột.

Cao Phong, Lôi Vũ đều bị bất ngờ, đều cùng một ý nghĩ "Người này chẳng phải là hán tử mấy bữa trước đây lo đánh xe, là tên gà chết họ Lư 'hai trứng' sao? Có khi hẳn là một cao thủ thâm tàng bất lộ của võ lâm không chừng?"

Khúc Lâm Giang hết sức cung kính chấp tay vái gã họ Lư ấy, nói:

- Mời xuất chiêu!

Gã họ Lư 'hai trứng' ấy không nói không rằng, hươi đao chém vào chỗ đầu vai đối thủ.

Khúc Lâm Giang hết sức bất ngờ, nghĩ bụng "Người sao lại khách sáo thế này, sẽ còn phoi ra những sơ hở nào nữa đây?", nhưng vẫn chẳng hề sơ suất, y nhẹ né mình, tránh nhát chém, đồng lúc phóng ra một cước ngay mặt đối thủ.

Thực tình, Khúc Lâm Giang không toan tính nhiều vào cước đó, cái đá chỉ để chuẩn bị cho ba chiêu kiếm lợi hại kế tiếp của "Sưông nguyệt kiếm pháp".

Tất cả đều choáng bất ngờ trước gì xảy ra lúc ấy!

Chỉ nghe "phịch" một tiếng, một bóng người bắn tung ra, gã họ Lư 'hai trứng' không tránh kịp ngọn cước, lãnh trọn cú đá, té nhào lăn trên sàn thuyền.

Khúc Lâm Giang hết sức ngạc nhiên, mắt dòm trừng trừng vào đối thủ.

Gã họ Lư 'hai trứng' co quắp thân hình, thanh đao rớt nằm kề bên, hai tay gã bưng mặt, dường như đang bị cú đá đó làm cho đau đớn vô ngần, chẳng thể gắng gượng đứng dậy nổi.

Sau một thoáng yên lặng, rộ lên một loạt tiếng hò reo như sấm.

Bang chúng Kim Kiếm bang không sao nhìn được cười, nhất là Tôn Đại Hổ, y chạy thoát ra khỏi đám đông, hoa tay múa chân, nhảy chơi chơi làm sàn thuyền chỗ ấy gần như lung lổ đến nơi.

- Con bà nó, thì ra là một tên trứng ung! - Tôn Đại Hổ hét rầm rĩ, hươu thật cao cây thiết chử trong tay, - Lão đại, trận thứ nhì để ta lo, để ta bóp mấy cái trứng này cho nó xiu hết cho rồi!

Nhưng Vân Phi Tường lại cứ trầm ngâm, chờ cho Khúc Lâm Giang trở về đến nơi, y mới trao đổi dăm ba câu cùng gã, trên mặt chẳng những không biểu lộ một chút vui mừng nào, mà lại có phần tư lự.

Đó là chột thoáng qua óc y sự tích "Điền kị tái mã" lưu truyền rộng rãi trong dân gian.

Bỗng dung thấy nét mặt Vân Phi Tường khác lạ, Tôn Đại Hổ vội vã hỏi:

- Lão đại, tại sao huynh không chút hào hứng gì hết vậy?

Vân Phi Tường đáp:

- Thắng dễ dàng quá, ắt có cái gì đây! Mấy trận sau thể nào cũng có bầy rập, lão tam, trận tới đây, để cho người lãnh, nhưng phải dè dặt trông chừng đối phương mới được!

Tôn Đại Hổ tròn tròn mắt:

- Tại sao?

Vân Phi Tường đáp:

- Chẳng vì sao cả, tại có người tính toán kế sách, trong đó muốn mình giảm bớt cảnh giặc!

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Ước Định Tam Chiến 2

Mắt Cao Phong chứng kiến Khúc Lâm Giang chỉ vồn vện một cuộc đã đánh bại đối thủ, sau một phút bất ngờ, gã quay sang nhìn vào Lôi Vũ.

Lôi Vũ khoé môi giấu một nét cười, thì thầm:

- Sau khi con cáo già chơi xong ngón trốn tìm đó, để xem Vân Phi Tường sẽ giờ trò gì?

Cao Phong vừa trông sang Vân Phi Tường mang vẻ mặt thâm trầm bên thuyền bên kia, vừa trả lời:

- Ông yên tâm đi, tay Vân Phi Tường này cũng chẳng hạng dễ nhường nhìn ai khác đâu!

Đã thấy Vân Phi Tường ra nơi đầu thuyền, lớn giọng gọi sang thuyền Bạch Long sứ giả:

- Trận đầu này coi như xong, vậy trận thứ hai, đến lượt bên quý vị cử người xuất chiến.

Bạch Long sứ giả đáp:

- Vậy thì thế này, trận thứ hai đây, hai ta giao đấu, nếu quý bang thủ thắng, không cần đến trận thứ ba nữa, ngài thấy thế được không?

Vân Phi Tường hừ lạnh, nói:

- Tôn giá nói hay nhỉ, sao lại tùy tiện phá bỏ quy củ vậy được?

Bạch Long sứ giả chau mày, hỏi:

- Phá bỏ quy củ chỗ nào đâu?

Vân Phi Tường đáp:

- Vụ cá cược này đã phân chia trước sau rõ ràng rồi, lấy thắng bại định ăn thua. Phàm những trò cá cược đều phải có quy củ, phải có thứ tự cái trước ,cái sau. Nếu không phân trước sau, thì làm sao mà tiến hành cá cược cho được?

Sắc mặt lạnh như băng giá, Bạch Long sứ giả không trả lời.

Vân Phi Tường lại nói tiếp:

- Vừa qua, theo lời thỉnh cầu bên quý môn phái, bốn bang đã là bên đứng ra cử người tham chiến trước, vậy trận thứ hai này, làm cách chi đi nữa, cũng phải đầu tiên do do bên quý môn phái đề cử người .

Bạch Long sứ giả khẽ mím môi, hỏi:

- Vậy thì trận thứ ba tính cách nào?

Sau một phút đắn đo, Vân Phi Tường nói:

- Trận thứ ba, nếu bên quý môn phái không có điều gì dị nghị, mình sẽ oản tù tì để ấn định xem bên nào phải đề cử đấu thủ trước.

Bạch Long sứ giả lặng thinh một chút, dường như đành cam chịu, y thờ ra, rồi đáp:

- Được rồi! Trận thứ nhì này do chính ta thi đấu, vậy bên quý bang, là ai sẽ xuất trận?

Vân Phi Tường còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe Tôn Đại Hổ la lớn:

- Lão đại, để ta!

Rồi dĩ nhiên với cây thiết chử trong tay, hắn đã chạy vù ra chỗ mũi thuyền.

Vân Phi Tường liếc mắt vào gã, căn dặn:

- Phải hết sức cẩn thận, khi vừa đụng tình thế quyết định thắng hay thua, thì lập tức dừng tay, hiểu chưa?

Tôn Đại Hổ đáp liền:

- Ta biết rồi mà, lão đại!

Gã điểm nhẹ gót chân, tung mình lên, tà tà bay sang bên thuyền bên kia, đáp đôi chân bằng bằng bặt bặt dính chặt lên sàn thuyền đối phương.

Thấy gã xông qua, Bạch Long sứ giả lui ra sau dăm bước, khen:

- Tôn huynh lưng danh vũ lâm, quả nhiên thân thủ thiết hay, xin mời!

Tôn Đại Hổ giống như học cùng một thầy với gã Lưu 'hai trướng', hết như đang phóng một phát trung tiện, gã vung tay, quát một tiếng, một chiêu "Hoành tảo thiên quân" lập tức công sang đối thủ.

Phải biết, cây chày sắt nặng cả trăm cân, vừa kình cang vừa khó huy động, người tầm thường mà xử nó ắt sẽ gặp không ít khó khăn, thế nhưng vào tay hắn, thấy nó nhẹ hẫng, được gã múa may, điều khiển tùy tâm tùy ý.

Bạch Long sứ giả chẳng dám xem thường, mắt bám sát vào ngọn chử, thân mình y lắc nhẹ, tránh ngọn đòn tấn công của cây chử đang giáng vào, trường kiếm vụt chém xéo, lấy chậm rãi chống nhanh nhẹn, đầu lưỡi kiếm đang chìa ngang ngực đối phương, bỗng kiếm ánh vụt tắt, thật không hiểu kiếm chiêu sẽ công tiếp về phía nào!

Cũng chính là thắc mắc của Tôn Đại Hổ, gã đang không biết lưỡi guom cùng kiếm phong đang chìa vào bên nào, trong lòng hoảng hốt, "Con bà nó ... Gặp ma rồi, sao mà có thứ kiếm pháp cực nhanh đến thế!"

Còn may, gã từng trải trăm trận, kinh nghiệm đối địch khá phong phú, dù kinh hãi nhưng lòng chẳng loạn, gã đã rút tay trái về mé sau, vung cây chử trong tay phải ra đằng trước, hoá giải được chiêu thức kỳ ảo của đối thủ.

Tuy chỉ trao đổi một chiêu duy nhất, cả hai đối thủ đã khiến ít nhất bốn người quan chiến bị rung động mạnh trong lòng.

Cao Phong, Vân Phi Tường, Khúc Lâm Giang, ba người cao thủ thiện nghệ sử kiếm, họ vừa xem qua chiêu thức của Bạch Long sứ giả, đều cùng một ý nghĩ " Kiếm pháp người này rõ ràng nhanh lạ thường, nhẹ nhàng phóng ra, vận dụng theo tâm ý, quý dị ở chỗ đóng mở khác lạ, không sao biết chỗ nào mà lẩn, mà tránh"

Là cao thủ dụng đao, Lôi Vũ từng nghe danh Bạch Long sứ giả võ nghệ cực kỳ cao siêu, giờ đây, chính mắt lão trông thấy kiếm pháp đó thần kỳ nhường ấy, lão than thầm "Con bà nó ... thiệt ghê gớm quá, sau cái tuyệt diệu của chiêu kiếm hoa mỹ mà hắn khoi khoi sử ra, chả hiểu mấy đòn sắp tới đây còn lợi hại tới chừng nào?

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Ước Định Tam Chiến 3

Bình thường, cây thiết chữ to lớn trong tay Tôn Đại Hồ sử chiêu thức nặng nề, uy lực gần như vô cùng tận, nhưng trước Bạch y sử giả, gã hầu như không sao thi triển ra nổi được lấy một thành, sau khi qua lại chừng chục chiêu, ngoài trừ chiêu đầu song phương cùng ở thế công, chín chiêu kia gã bị địch thủ dồn vào thế chỉ thủ, không sao phản công.

Rõ ràng, võ công Bạch Long sử giả mà gã cứ tưởng thuộc loại trổng ung, thật sự nó lại cao siêu hơn gã xa lắc.

Sang đến chiêu thứ mười một, chẳng hiểu vì sao thế công của Bạch Long sử giả bỗng có phần loi lôm.

Tôn Đại Hồ gấp dịp lấy lại hơi thở được một chút, gã hét to, vung mạnh cây thiết chữ ra, một chiêu "Thái sơn áp đỉnh" dùng mãnh búa vào đầu đối thủ.

Sức mạnh trong chiêu thức đó nặng ngàn cân, uy lực cực lớn, xem ra cho dù bất cứ ai đó bản lãnh ngất trời, cũng chưa chắc đỡ nổi.

Bạch Long sử giả chẳng xuất chiêu nào để đỡ, thân ảnh hắn giống như cánh bướm vờn hoa, đã lướt tránh một cách tuyệt mỹ, khi cây thiết chữ đáng tạt xuống, thân mình hắn đột nhiên nhẹ nhàng bốc lên cao.

Tiếng hoan hô rộ lên như sấm.

Cho dù là người phe hắc hay là bang chúng Kim Kiếm bang, ai nấy đều bị tuyệt kỹ kinh người đó chinh phục.

Tiếng hoan hô còn chưa dứt, thân mình hắn đang lơ lửng trên không, thanh trường kiếm đã vẽ ra một ánh cầu vồng, liên lạc một hơi bảy chiêu liên hoàn, mỗi chiêu được sử ra trong tư thế cùng phương hướng khác hẳn chiêu trước.

Theo dõi đến ngang đấy, thần sắc Cao Phong hệt như một người lạ xa quê hương từ ấu thơ, bất ngờ, hốt nhiên gặp gỡ đồng hương gã từng nhớ nhưng đã lâu, gã vừa kinh hãi, vừa nghi ngại, vừa kỳ lạ, mà lại trộn lẫn vô vàn nỗi mừng vui.

Gã chợt nhớ lại một chiêu trong "Kinh long kiếm pháp" mà gã sử ra để chống đỡ chiêu "Địa ngục kiếp sát", chiêu thức này gã chưa hề được học hỏi qua, chỉ là vì gặp nguy cấp thì đầu óc thúc đẩy gã sử chiêu "Kinh long phi thiên" ứng phó, Thôi Mẫn Sinh hồi ở Thủy Trúc trang, kết cục cả hai đều thọ thương trầm trọng suýt bỏ mạng.

Chiêu kiếm mà Bạch Long sử giả lảng không sử ra, tuy khác chiêu "Địa ngục kiếp sát", nhưng tình huống thì y hệt nhau, đều cùng mang một thế tấn công tuyệt diệu.

Nói chỉ là để so sánh, cái uy lực trong chiêu kiếm của Bạch Long sử giả xem chừng không gì sánh nổi, chiêu thức do hắn tùy tâm thu phát, tựa hồ tiện tay phóng ra!

Trước chiêu thức tấn công tuyệt diệu nhường ấy, lòng Tôn Đại Hồ kinh hãi để đầu cho hết, gã liên tục thối lui, cây thiết chữ trong tay không ngừng bật mạnh lên cao để đỡ đòn.

"Đỉnh ... đỉnh ... đỉnh ... đỉnh ... đỉnh ... đỉnh ... đỉnh ... đỉnh", một loạt bảy tiếng nối nhau vang lên, chân Tôn Đại Hồ đã lùi về sau đúng bảy bước, bảy nhát chém liên hoàn của Bạch Long sử giả đều đã được ngăn chặn.

Mỗi lần vung ngọn chữ lên chống đỡ, gã đều toàn lực tập trung hết sức lực vào đấy.

Bạch Long sử giả cười nhạt, rồi quát lớn:

- Giới!

Người vẫn lơ lửng trên không, làn kiếm phong đột ngột biến đổi, nghe thanh kiếm rền lên một tiếng như rống hú, một kiếm chiêu cực kỳ dùng mãnh đang thân tốc đáng xuống.

Tôn Đại Hồ muốn tiếp tục lùi, nhưng gặp một vấn đề, cho dù hai bên đang giao thanh trên một cỗ thuyền rất lớn, thế nhưng thuyền phải lớn đến cỡ nào đây? Trong chớp mắt, gã đã mấp mé ngay bờ thuyền, lùi thêm một bước nữa là gã sẽ rơi tòm ngay xuống biển.

Vân Phi Tường, Khúc Lâm Giang cùng một số đông hảo thủ Kim Kiếm đều hết sức cập rập, mà không có cách chi giúp gã.

Cao Phong, Lôi Vũ, Phí Ngừ Thư cùng một loạt người khác trên thuyền này cũng lòi mắt ra nhìn, thấy rõ kết cục trận đấu đang vào thời điểm quyết định.

Chỉ thấy Bạch Long sứ giả đang tung ra một chiêu kiếm tàn độc, kiếm thức như ma quỷ, vẻ như vừa muốn chém thẳng mặt Tôn Đại Hổ, vừa muốn xả xuống tiện đứt cánh tay gã.

Tôn Đại Hổ lùi không đất lùi, tránh không chỗ tránh, biết tánh mạng mình đang hồi kết liễu, gã bèn ra sức vung một chữ vào trung diện đối thủ, với ý đồ "Vây Ngụy cứu Triệu".

Biến hoá của ngọn đòn đó, dường như Bạch Long sứ giả đã có tính sẵn rồi!

Lưỡi kiếm của Bạch Long sứ giả lướt theo chiều ngọn chữ, chém thẳng xuống, như một con đại bàng bỏ nhào xuống sót miếng mồi là con thỏ rừng, cùng với lưỡi kiếm búa xuống, tả thủ hấn chụm thành trảo, chụp vào yết hầu của Tôn Đại Hổ.

Chỉ trong một sát na đó, hấn đã bóc trần toàn bộ sơ hở nơi Tôn Đại Hổ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Ước Định Tam Chiến 4

Một cảm giác xa vắng, đã lâu không gặp, chợt nổ bùng trong lòng Tôn Đại Hổ, rồi nó ồ ạt lan truyền đến tận mỗi ngõ ngách trong cơ thể gã.

Cảm giác của sự thất bại.

Đòn tấn công của đối thủ đánh đến, tạo trong gã cảm giác hệt một con cừu trên bàn mổ của đồ tể, gã không có lấy được một chút hơi sức phản kháng mà chỉ thấy run rẩy vì sợ hãi.

Dĩ nhiên Bạch Long sứ giả không có ý giết gã, khi lân kiếm phong vừa tạt vào mặt gã, y đã lập tức chấm dứt thế công

Trong tư thế thu chiêu nhẹ nhàng phoi phới, Bạch Long sứ giả thoái bộ mười bước ra xa.

Mặt xám như chì, Tôn Đại Hổ đứng ngẩn ngơ ra đấy, một chớp sau, gã bỗng vung tay, quát thét một tiếng, ném cây thiết xử trong tay ra khơi xa.

Cây đại thiết xử quả tình bay vút lên thật cao, tít xa, rồi nghe tòm một tiếng, nó khuấy lên một gợn sóng rồi chìm sâu xuống đáy biển.

Lôi Vũ thì thâm vào tai Cao Phong:

- Võ công của Tôn Đại Hổ, cũng có thể liệt vào hàng nhất lưu cao thủ, vậy mà trước mặt y, hấn đã không sao tri chí quá nỗi hai mươi chiêu.

Cao Phong đáp:

- Kiếm pháp y dầu ghê gớm thiệt, nhưng cũng bộc lộ một nhược điểm.

Mắt Lôi Vũ loe loé sáng, lão hỏi

- Nhà ngươi đã phát hiện thấy nhược điểm của y ở đâu?

Cao Phong bảo:

- Mỗi chiêu, mỗi thức của kiếm pháp y thấy đều hết sức tinh diệu, thấy mỗi chiêu mỗi thức đều dữ dằn công phá, đặc biệt là màn tung mình lên không trung đánh xuống, thế công quá sức mãnh liệt.

Lôi Vũ ngưng thần, suy nghĩ, rồi nói:

- Ta hiểu rồi, các cách thức công phá như vậy ắt đòi hỏi phải vận dụng khá nhiều nội lực tầm cỡ lớn, nếu đấu dả một lúc lâu, sẽ hết sức bất lợi.

Cao Phong gật:

- Chính là vậy.

Lôi Vũ bàn:

- Thành thử, muốn đánh bại loại đối thủ như vậy, cách tốt nhất là "dĩ dật đãi lao", chỉ thủ mà không công, cầm cự cho qua nhiều lần ngoài một trăm chiêu, rồi mới phản kích.

Cao Phong cười nhún nhó:

- Dưới kiếm của y, người bình thường chịu thấu quá ba chiêu hai thức đã là khó rồi, muốn cầm cự cho qua trăm chiêu, đâu phải dễ!

Lôi Vũ hỏi:

- Với võ công cỡ ngươi, chắc hẳn không thành vấn đề?

Cao Phong lắc đầu, đáp:

- Khó đấy!

Khi Vân Phi Tường thấy Tôn Đại Hồ đã lạc bại rồi mà vẫn còn đứng ngẩn ngơ, chưa chịu trở về thuyền mình, lão la lớn:

- Lão tam, thắng bại đã rõ, hãy trở về đây ngay đi.

Tôn Đại Hồ giận dữ, hậm hực nện gót chân, rồi mặt mày tối sầm, gã phi thân trở về.

Vân Phi Tường nhìn hắn về đến nơi, cười nhẹ, hỏi:

- Lão tam, sao lại đen vát cái món đồ nghề kiếm ăn đó đi vậy?

Tôn Đại Hồ bực dọc:

- Tổ bà nó món đồ gì đâu, đâu chẳng thắng nổi, cũng chỉ vì nó! Không vứt quách đi, giữ lại làm gì?

Bang chúng bang Kim Kiếm nghe gã nói thế, ai nấy đều vì nghĩ tới thảm bại vừa mới đấy, chẳng dám cười, chỉ có một tên không dần nổi, lờ đờ lọt ra tiếng hích hích.

Tôn Đại Hồ giận run, gã quay về phía đám bang chúng, nạt:

- Con bà nó ... Có cái quái gì đáng tức cười, đũa nào còn cười nữa, tao sẽ ném theo nó luôn đó!

Vân Phi Tường không nói gì thêm, lão rào bước ra nơi đầu thuyền, nói với sang bên Bạch Long sứ giả:

- Võ công tôn giá quả thực cao sâu khôn lường, giờ đây, mỗi bên đều một bàn thắng một bàn thua, vậy đấu trận thứ ba đi cho xong.

Bạch Long sứ giả đáp:

- Trận thứ ba này, cũng sẽ do tại hạ ra tay, ý quý phái ý là sao?

Vân Phi Tường cười nhạt, bảo:

- Đâu được! Theo ước định trước đây, mình đã giao ước rõ ràng rồi, hai bên sẽ cử ra ba người ba trận khác nhau, thứ tự đề cử cũng đã đồng ý, sao đến trận thứ ba này, tôn giá lại muốn đẹp bỏ mọi quy củ?

Bạch Long sứ giả biết có đôi co mấy cũng vô ích, y bèn thờ dài, rời chỗ nơi đầu thuyền lui về mé sau.

Một hồi sau, người tham dự trận đấu được xác định, bang chủ Kim Kiếm bang Vân Phi Tường đích thân nhập cuộc, bên phe Bạch Long môn, người vào trận dĩ nhiên là Phí Ngữ Thư.

Nhìn Vân Phi Tường ôm trường kiếm phóng mình sang, Lôi Vũ quay sang hỏi Cao Phong:

- Võ công của Vân Phi Tường cùng Phí Ngữ Thư, nhà ngươi chắc đều đã có thấy qua rồi?.

Cao Phong đáp:

- Đều đã từng được chứng kiến.

Lôi Vũ hỏi tiếp:

- Song phương thật sự chênh lệch nhiều ít?

Cao Phong nói:

- Chênh nhau không nhiều lắm, có thể tính phần thắng của Vân Phi Tường cỡ sáu chục phần trăm.

Lôi Vũ cười:

- Nói vậy, trận tới đây thực sự là trận đấu chính thức!

Cao Phong gật gù đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Ước Định Tam Chiến 5

Vân Phi Tường và Phí Ngữ Thư trao đổi câu khách sáo xong, gần như đồng lúc, họ xuất chiêu tấn công đối thủ, một bên kiếm thuật tinh diệu, mỗi chiêu mỗi thức đều thần kỳ, đều nhằm chiếm lấy tiền cơ, một bên đao pháp lạnh lợi, đao thức khoan thai, bộ pháp linh động. Nhất thời, chưa thấy ai ăn ai.

Vân Phi Tường bản thân là bang chủ Kim Kiếm bang, bang Kim Kiếm do một tay lão lập nên, trong vòng mười năm ngắn ngủi vừa qua, danh tiếng của nó đã từ một bang hội nhỏ bé, qua tay lão, tiếng tăm vang dội loan truyền khắp giang hồ, ngoài phần do kết giao rộng khắp của lão, do khổ tâm kinh doanh các địa phương, còn phải trông vào võ công cực kỳ cao siêu của lão, khiến lão hiếm gặp đối thủ.

Thời còn trẻ, qua một kỳ duyên, lão may mắn gặp một cao nhân phái Thiên Sơn, vị này xem thấy ở lão một người cao nhân nghĩa, lắm hào khí, sau nhiều phen khảo nghiệm, ông ta đã rất sung sướng thu nạp lão làm đệ tử, truyền thụ cho lão toàn bộ công phu một đời của mình,

Mà Vân Phi Tường đích thực là một kỳ tài võ học, sau khi đã luyện thành đạt tất cả tuyệt kỹ võ công phái Thiên Sơn, chỉ ngắn ngủi có vài năm, đã đạt cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Theo thời gian, dưới chiêu bài Kim Kiếm bang, danh tiếng Vân Phi Tường nổi như cồn, toả sáng khắp chốn giang hồ.

Gốc gác võ công của Phí Ngữ Thư nguyên từ một vị tướng quân khai quốc công thần.

Vị tướng quân này một đời mặc giáp cuir ngra, trải trăm trận chiến, một pho "Hàn Hồng đao pháp" trong xông pha giữa chốn ngàn vạn ba quân đã được trui rèn đến mức tuyệt diệu, sau này, gặp con quốc nạn, vào lúc tuổi già, ông tình cờ gặp Phí Ngữ Thư, nhờ nhân duyên run rủi, đã đưa đến hai bên kết tình sư đồ.

Học trọn bộ đao pháp xong, theo lời nhắn nhủ của sư phụ, Phí Ngữ Thư đã đến đầu quân dưới trướng Bạch Long môn chủ.

Trận đấu giữa song phương càng lúc càng kịch liệt, thoáng chốc đã qua hơn trăm chiêu.

Lúc này, Cao Phong đã tách xa khỏi Lôi Vũ, gã đứng lẫn vào đám đông, chăm chú theo dõi trận đấu, do suốt đời mài miết cùng kiếm thuật, và lại đao pháp với gã có phần không rành rẽ lắm nên gã đã chỉ chú mục vào thanh trường kiếm trong tay của Vân Phi Tường.

Gã nhận xét, biến hoá trong chiêu kiếm của Vân Phi Tường mỗi lúc một nhanh lên, trong các đòn tấn công, lúc thì chuyển từ đông sang tây cực mau, trong tình hình trước mắt, rõ là lão đang nắm phần chủ động.

Xem hai bên giằng co một lúc lâu, mà vẫn chưa phân thắng bại, gã bèn chuyển ánh mắt sang Bạch Long sử giả, muốn từ biểu hiện trên mặt y mà dò xét tâm tư của nhân vật thần bí này.

Chỉ thấy sắc mặt Bạch Long sử giả thâm trầm, khi thì giãn hàng lông mày, khi thì cười lạnh, dấu thần tình âm u vô định, nhưng qua đó cũng cảm giác y không mấy vui trong lòng, hiển nhiên y đánh giá diễn tiến của trận chiến đang bất lợi cho phe mình.

Lôi Vũ thì khác hẳn Cao Phong, lão tinh thông đao pháp, mà về kiếm pháp thì lại chẳng hiểu gì mấy, lão chỉ chăm chú vào đường đao của Phí Ngữ Thư.

Lão nhận thấy, đao pháp của Phí Ngữ Thư khi thì cực nhanh, lúc lại rề rề, khi lạnh lẹn, sát sát, mỗi mỗi đều mang nét biến hoá vô cùng, mỗi mỗi đều hết sức tinh diệu, khiến lão bị thu hút sâu đậm vào đấy, trước tình huống nào của trận đấu, đầu óc lão đều tìm cách ấn chứng bằng lúc món "Lê hoa đao pháp" của mình xem mình sẽ phải đối phó ra sao.

Còn Tôn Đại Hổ thì nghĩ thầm "Có gì, cái tên đối thủ của Khúc lão nhị là đồ trứng ung, lại thấy mấy đấu thủ về sau ghê gớm gấp bao nhiêu lần? Con bà nó, rõ ràng Khúc lão nhị có một vận số cực hên!

Về phần Khúc Lâm Giang, y ngẫm nghĩ "Người này vô danh tiểu tốt chốn giang hồ, đầu ngón đao pháp y lại cao siêu đến thế, cũng còn may, lão đại mưu kế thâm sâu, đã khám phá kế hoạch đối phương, nếu mà Tôn lão tam đối đầu y, và để lão đại đụng độ bạch y kiếm khách, tất hỏng to."

Đầu thêm hơn trăm chiêu nữa, bỗng nghe Vân Phi Tường quát to một tiếng, bóng kiếm nhanh như làn chớp, các chiêu tấn công tung ra vùn vụt như gió táp mưa sa.

Thần sắc Phí Ngữ Thư trầm hẳn xuống, y liên tiếp thoái lui, đao trong tay chuyển về thế thủ, quây thành một màn đao quang vây bọc lấy thân mình.

Bỗng nghe reng một tiếng, trường kiếm đã xuyên thủng màn đao.

Dường như thời gian ngừng trôi, thân mình hai đầu thủ bỗng bất động.

Tất cả đều thấy thật rõ, mũi nhọn thanh trường kiếm của Vân Phi Tường đang gí sát vào cuống huyệt Phí Ngữ Thư!

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Hoan Lạc Chi Đảo 1

Thắng bại đã rõ, có người tức tối đến nghiêng răng nghiêng lợi, có kẻ vui mừng hò hét như điên.

Vân Phi Tường lui lại, rút kiếm về, nói:

- Đa tạ đã nhường.

Sắc mặt Phí Ngữ Thư xám xịt, y quay gót, về trước mặt Bạch Long sứ giả, quỳ thụp xuống, cung kính nói:

- Thuộc hạ bất tài, xin sứ giả trừng phạt!

Nét mặt nặng nề, Bạch Long sứ giả đưa tay đỡ y đứng lên, bảo:

- Đứng lên đi. Ý trời đã định, cahr phải lỗi ông!

Rồi y quay sang nói với Vân Phi Tường:

- Vân bang chủ, cuộc cược thí võ này đúng là chúng tôi đã thua, trong vòng một tháng nữa, bản môn sẽ theo cam kết định trước đây mà tìm cách thi hành.

Vân Phi Tường đáp:

- Hay lắm! Hai bên chia tay nhau ở đây, hy vọng sau này còn có dịp gặp gỡ, khi ấy, y như lời tôn giá đã có nói, là sẽ đứng cùng chung một trận tuyến.

Dứt lời, lão phi thân nhảy trở lại thuyền phe mình, cất tiếng ra lệnh, cả đội thuyền kéo nhau rút về căn cứ.

Nhìn đoàn thuyền của Vân Phi Tường đi xa dần, Cao Phong than thầm "Vân Phi Tường ơi là Vân Phi Tường ơi, trên biển cả mênh mông, ta và lão gặp nhau, mà sao chẳng thể ra mắt chào nhau, vồn vã cùng nhau đàm ba câu, thiệt chẳng hiểu con tạo còn trớ trêu đến đâu nữa!"

Lôi Vũ cũng nhủ thầm "Vân bang chủ, lão đại nhà ông quả nhiên cũng nể mặt lão Lôi ta đây, đã chẳng làm gì, chẳng gây khó khăn chút nào đến lão Lôi, lão Lôi chúc lão thuận buồm xuôi gió, mát chèo mát mái!"

Cũng vẫn như trước đây, cổ cự thuyền lại tiếp tục cưỡi gió vượt sóng tiếp tục cuộc hải hành.

Cổ thuyền đi thêm ba ngày nữa, hoàn toàn được sóng thuận gió êm.

Ngày đó, vào xế chiều, giống như mấy ngày trước đây, Cao Phong, Lôi Vũ cùng đám phu phen vẫn miệt mài vào cò bạc.

Đang ngồi sòng bạc, Cao Phong chợt nghe có ai đó la lớn:

- Trông kia ... Có đảo lớn trước mặt!

Các con bạc đồng loạt ngừng cuộc đồ đen, tất cả mọi người nhìn về phía đầu thuyền, thấy một hòn đảo hiện ra trong mắt.

Cao Phong nghĩ thầm "Nhất định đây là hòn đảo mà Bạch Long sứ giả có nói qua, là đảo Hoan Lạc.

Hình dạng hòn đảo nhìn từ xa còn mơ hồ, ẩn ẩn hiện hiện. Đi thêm một khắc nữa, đến gần vào, nhìn kỹ, thấy hòn đảo tuy có vẻ nhỏ, nhưng núi rừng trên ấy nhuộm màu sắc tương phản, trông thật đẹp đẽ, rất bắt mắt.

Bạch Long sứ giả đã chống vánh cho người đến tuyên cáo các luật lệ trên đảo về chỗ ăn, ngủ, tất cả phải nghe theo hiệu lệnh, dĩ nhiên, chủ ý không muốn ai muốn làm gì thì làm, không muốn mọi người đi lại lảng quăng, kẻ nào làm trái lời sẽ lãnh hậu quả trầm trọng, có thể đưa đến bị chặt cụt đôi chân.

Cao Phong, Lôi Vũ đều cùng một ý nghĩ "Tụi bay lo ăn uống cho, dĩ nhiên là tốt ... Nhưng muốn cấm cản bọn ta đi lảng quăng, cái đó coi bộ khó!"

Đi thêm một lúc nữa, cuối cùng cỗ thuyền cũng cập bờ, thả neo đậu lại.

Trên đảo đã có tổ chức người ra tiếp đón.

Bạch Long sứ giả và Phí Ngữ Thư xuống thuyền trước, đến gặp bọn tiếp tân.

Cả bọn trao đổi dăm ba câu xong bèn quay mình đi sâu vào nội địa.

Cao Phong, Lôi Vũ theo đám nhân công lên bờ, thấy ven biển lở nhỏ đầy đá tảng lôm chôm có, nhẵn nhụi có, đứng xen lẫn vào với cát mịn.

Phía xa trên đảo, cây cỏ xanh mướt, lối mòn quanh co, trong gió biển mon man, lan toả một mùi hương dễ chịu, rõ là một chốn đảo nguyên trên đời.

Theo sự phân công của Lư Nhị Đan, dăm ba lao công được cử khiêng hòm rương.

Dẫu Lôi Vũ, Cao Phong ngờ ý muốn tham gia vào khuôn vác, nhưng đều đã bị khước từ.

Lôi Vũ mắng thầm trong bụng "Con bà nó cái tên Lư Nhị Đan này, sao mà Khúc Lâm Giang đã chẳng một cước đá chết mi đi cho rồi!"

Cao Phong cũng thấy bức bối trong lòng "Có được đi trong đám khuôn vác rương hòm này thì mới biết chúng sẽ bị cất giấu ở đâu, đến lúc muốn cứu người, sẽ dễ dàng hơn nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Hoan Lạc Chi Đảo 2

Cùng những phu phen còn lại, Cao Phong, Lôi Vũ nhanh chóng được một tên đánh xe chuyển thủy thủ chỉ huy, đưa họ đến vùng đất đang có công trình xây dựng ở phía đông đảo.

Cùng đám đông, hai người xuyên qua những vùng đất, ngoài phần phong cảnh đẹp đẽ, thấy đường xá kiến thiết không tệ, hết đoạn đầu chừng nửa dặm là ra một lối hẹp rải đá cuội, dẫn đến đại lộ rộng lớn lót đá tảng, hai bên đường đầy rẫy những lầu hồng gác tía, xen kẽ cùng những khoảnh vườn rộng thoáng, còn thấy cả những đình các, mái tháp cao ngệu, kiến tạo đâu đâu cũng không chút cầu thả, rõ ràng đang phô trương nét giàu sang phú quý.

Trong lòng Cao Phong nhuộm chút hãi sợ "Vị Bạch Long môn chủ này rốt cuộc chả hiểu là thần thánh phương nào, đem tổng đàn đặt trên một hòn đảo xa khơi cũng còn được đi, mà còn phô trương biết bao giàu sang phú quý, có khi danh môn chính phái Trung Nguyên coi bộ không hơn được bao nhiêu. Xem ra, vị Bạch Long môn chủ này đã khổ tâm khổ trí không biết bao nhiêu để kinh doanh, kiếm tiền tạo dựng công trình, cơ ngơi này không mười thì cũng phải mất tám năm."

Nhưng Lôi Vũ tựa hồ không ngạc nhiên lắm về vẻ phú quý này, lão chỉ bình thản đảo mắt nhìn quanh quất.

Nhưng đến một chỗ mà lão thấy có vẻ thích hợp, mới bảo nhỏ Cao Phong:

- Ngươi từ chỗ này trở đi, phải chuyên chú ghi nhớ trong đầu đường đi lối lại trên đảo, các kiến trúc quanh đây, thậm chí ngay cả các tảng đá, bụi cây cũng phải chú ý nhập tâm.

Cao Phong hỏi:

- Để làm gì?

Lôi Vũ đáp:

- Vì nếu ghi nhớ cẩn thận, rủi bị bại lộ hành tung hay bị biến cố bất ngờ nào đấy, mỗi chi tiết đã ghi nhớ kỹ đó đều có khả năng giúp mình thoát chết!

Cao Phong cười tủm tỉm:

- Thực tình, ngoài danh hiệu khoái đao thần bộ thượng hạng, tôi thấy ông hãy còn thêm ngoại hiệu thượng thặng khác nữa!

Lôi Vũ hỏi:

- Ngoại hiệu gì?

Cao Phong đáp:

- Con cáo già!

Lôi Vũ cũng cười, bảo:

- Ngoại hiệu đó trước đây cũng đã có kẻ gán cho ta rồi!

Cao Phong lắc đầu, cười nhẹ, nghĩ thầm "Đi theo lão cáo già này, xem chừng lãnh chịu nhiều nguy hiểm dữ, nhưng nhất định lão có tài chuyển nguy thành an, vì bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào, lão cũng đều tài tình liệu việc trước hết thấy mọi người, mọi chi tiết, mọi diễn tiến kế tiếp đều được lão sắp đặt đối phó hết sức thoả đáng. Lão thuộc loại người, thời khắc nào cũng suy nghĩ tính toán mà mình không biết khi nào thì lão mệt mỏi vì tính toán."

Cuối cùng thì đến khu công trường xây dựng.

Số đông đảo phu phen đang bận bịu công việc, khi thấy có thêm người mới đến góp sức, thầy đều vui mừng, đều cả tiếng hoan nghênh.

Bởi thân hình to lớn, Lôi Vũ sớm được sắp xếp vào tổ khuôn vác đá tảng, còn Cao Phong bị đưa vào đám thợ mộc.

Cả hai nhờ căn bản võ công, chuyển vận động sức lực trong các công việc đó không quá khó khăn với họ.

Lao động nửa ngày, vào chiều tối, ăn cơm xong, Cao Phong, Lôi Vũ theo đám lao công về nghỉ ngơi tại khu phòng ốc ở cách xa chỗ đó.

Khuya đến, cả hai già dặn muốn đi nhà xí, cùng kéo nhau ra ngoài.

Lôi Vũ nói:

- Ngày đầu tiên trở về bản doanh, thế nào Bạch Long sứ giả cũng phải đến gặp để báo cáo cùng Bạch Long môn chủ tình hình công tác, hai ta hãy tìm cơ hội giống lúc còn ở ven bờ biển mà đi thám thính tin tức cho thật tốt vào.

Cao Phong đáp:

- Từ hồi rời thuyền đến giờ đã quá nửa ngày trời, có khi y đã bẩm báo đâu đấy xong xuôi hết cả rồi!

Lôi Vũ suy nghĩ, rồi thở ra, lão bảo:

- Dù gì đi nữa, đã đến tận nơi này rồi, cũng chẳng còn sớm sửa gì đâu, khuya nay, mình hãy cứ đi loanh quanh xem sao, cũng là để do thám địa hình.

Cao Phong gật đầu:

- Cho dù không gạt hái được bao nhiêu, cũng không sao, cùng lắm, ngày mai mình sẽ tính cách khác.

Lập tức, cả hai thi triển khinh công, nương theo bóng trăng mà di chuyển về hướng tây.

Tuy địa hình trên đảo phức tạp, lắm hầm hố, gò nông, nhưng nhờ thân mang võ công khác thường, cả hai không gặp bất cứ khó khăn nào.

Cuối cùng, một gian nhà còn đèn lửa nơi xa đã khiến Lôi Vũ chú ý, hai người bèn nương theo ánh đèn mà tìm cách đột nhập vào gần.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Hoan Lạc Chi Đảo 3

Hai người lặng lẽ đến gần căn nhà có ánh đèn hắt ra ngoài song, chăm chú lắng tai nghe động tĩnh bên trong nhà.

Sau một chập, nghe có tiếng bước chân, rồi vang lên một giọng nói quen thuộc:

- Lão Tàn, tối hôm nay có khách quý đến chơi, môn chủ có dặn, phải sắp đặt một bàn tiệc linh đình, ông hãy lo liệu giùm nhé.

Cao Phong, Lôi Vũ đều rung động trong đầu "Đây chẳng phải là giọng tên Lư Nhị Đản sao? Quý khách? Hòn đảo này đón tiếp khách khứa quý vào hạng nào thế?

Lập tức nghe tiếng lão Tàn hỏi ngay:

- Khuya khoắt thế này, còn đón tiếp quý khách từ đâu đến vậy?

Lư Nhị Đản quát lên:

- Chuyện này đâu đã đến ông quản? Có nhiều chuyện mà biết cho lắm chỉ tỏ tồn thọ, ông hiểu chưa?

Gã làm lão Tàn liền miệng vâng dạ, y không dám hó hé hỏi thêm mấy câu thừa thải kiểu đó nữa, rõ ràng đang làm ra vẻ bận rộn.

Chờ thêm một lúc nữa, nghe có tiếng bước chân đi xa dần, ắt hẳn tên Lư Nhị Đản đã rời khỏi căn nhà ấy mà đi mất rồi.

Lôi Vũ đưa tay ra hiệu cho Cao Phong, ý bảo muốn bám gót theo. Khi Cao Phong hiểu ý lão rồi, gã gật đầu đồng ý.

Hai người rời xa khỏi khung cửa sổ, ra đến sân trước, dưới ánh trăng nhàn nhạt, quả nhiên thấy bóng hình Lư Nhị Đản đang rảo bước trên một con lộ nhỏ phía trước.

Biết tên Lư Nhị Đản này võ nghệ tầm thường, họ lập tức thấy yên tâm hơn lên, gấp rút rút theo y.

Tên Lư Nhị Đản bản tính nhộn nhạo, đi quanh quẹo vậy mà miệng không ngớt lảm nhảm lảm nhảm, có lúc còn nghe y ngâm nga mấy câu của "Thập bát mô" nữa.

Cao Phong nghĩ thầm "Rồi cũng lòi ra nguyên trạng một tên vô tâm vô tính, chỉ giỏi phôn như trê nít."

Lôi Vũ thì lại nghĩ khác "Chắc y về báo cáo Bạch Long môn chủ đã làm xong mấy chuyện sai bảo vặt vãnh đó, xem ra sẽ giúp bọn mình tìm đến chỗ Bạch Long môn chủ dễ dàng hơn nhiều. Tốt! Tốt lắm, hoan hô Lư Nhị Đản!"

Bám theo chừng độ một tuần trà, họ thấy Lư Nhị Đản tới một đại lộ lát đá xanh rộng rãi.

Tự Cao Phong cũng có ý niệm tên nọ đang đi đâu, làm gì, gã bèn dần bước, ghé sát vào Lôi Vũ, thì thào hỏi:

- Có lẽ y đang đi tìm gặp Bạch Long môn chủ đây?

Lôi Vũ gật đầu:

- Không thể nào khác được! Đây rõ ràng là trụ sở của Bạch Long môn chủ, thế nào rồi cũng sẽ có nhiều trò hay hay, sẽ lòi ra nhiều manh mối đấy.

Cao Phong hừm một tiếng, trong lòng gã chẳng hiểu vì sao bỗng dưng dậy lên một nỗi thắc thòm khản trương.

Lại tiếp tục bám theo sau một hồi nữa, Lư Nhị Đản đến trước một toà nhà lớn, y đưa tay gõ lên cánh cổng.

Một nha hoàn ra mở cửa cho y, rồi dẫn y đi thẳng vô trong.

Chờ cửa đóng then cài xong, nghe tiếng bước chân đi xa dần, Lôi Vũ cùng Cao Phong mới phi thân nhảy vào.

Qua khỏi cổng, hai người mới phát hiện khoảnh vườn trồng tràn lan hoa cỏ, cảnh vật lạnh lẽ, mùi hương thoang thoang, tạo một cảm giác thoải mái trong tâm.

Đầu óc Cao Phong ngẫm nghĩ "Thiệt không ngờ, lên tới hòn đảo này lại được gặp người biết thưởng thức trà hoa của Giang Nam. Nhất định Bạch Long môn chủ đây ưa thích trà hoa lắm, đã sai người giỏi, có biệt tài về trà hoa trồng trọt đủ mọi chủng loại nơi đây"

Lôi Vũ đi trước, vạch hoa rẽ lá, thận trọng hết mức, không chăm chú lắm về mặt trà hoa.

Cả hai đi lò dò chừng mười bước, đã đến chỗ song cửa có lọt ánh sáng ra ngoài, họ ẩn mình bên dưới, đã nghe tiếng của Lư Nhị Đản vọng ra:

- Chuyện rượu uống, thức nhắm đã sắp đặt xong xuôi do lão Tàn lo liệu, xin hỏi, sẽ chiêu đãi yến tiệc ở đâu?

Có một giọng khác trả lời:

- Chúa công hiện đang tiếp khách quý, chỉ chờ ông đến Tụ Nghĩa đường sắp đặt xong, sẽ đưa khách đến đấy.

Đích thực giọng của Bạch Long sứ giả.

Lưu Nhị Đản dạ một tiếng, rồi nói:

- Xin hỏi sứ giả, sau đó còn có chuyện gì khác cần ban bố nữa không?

Bạch Long sứ giả đáp:

- Không còn gì khác cả, ông đi sửa soạn Tụ Nghĩa đường cho thật đàng hoàng, rồi về phòng mà nghỉ đi.

Lưu Nhị Đản lại vâng vâng, dạ dạ, rồi y lùi gót, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Hoan Lạc Chi Đảo 4

Nhìn thấy Lưu Nhị Đản từ trong nhà đi ra, tay Lôi Vũ ra dấu cho Cao Phong, ý muốn tiếp tục bám theo sau gã. Cao Phong có chút không hiểu lẽ, nhưng không tiện hỏi lại, đành theo sau Lôi Vũ đi theo hướng Lưu Nhị Đản.

Khi họ ra khỏi công, đã thấy Lưu Nhị Đản tiếp tục truy về hướng bắc, quả nhiên không thấy một khắc sau, y đã đi đến một toà cung điện to lớn.

Toà cung điện sừng sững khí thế hoành tráng, bên trong có một đại sảnh.

Cao Phong, Lôi Vũ ẩn mình trong đám cỏ cây, qua ánh sáng đèn lửa trong điện, họ có thể nhìn rõ mọi thứ trong đại sảnh, nhưng không nghe tiếng người nói chuyện.

Lôi Vũ nhỏ giọng bảo Cao Phong:

- Khi Bạch Long sứ giả tới đây tiếp đón khách khứa, mình mà muốn nghe trộm đối thoại của bọn họ, thế nào cũng phải vô trong sảnh đó mới theo dõi được.

Cao Phong gật gù, đáp:

- Nhưng bọn mình ẩn nấp chỗ nào để khỏi bị phát hiện.

Lôi Vũ trở tay về mé tây sảnh đường, nói:

- Người thấy tám hoành phi kia liệu dùng được hay chăng?

Nhìn theo hướng lão chỉ, quả nhiên Cao Phong nhận ra bức hoành phi có ba chữ đại tự dát vàng "Tụ Nghĩa Đường", gã hỏi:

- Ý ông muốn hai ta cùng nấp vào đằng sau tám hoành phi ấy?

Lôi Vũ đáp:

- Đúng thế. Nhưng mà, từ khi lần trốn sau biển đó trở đi, người phải nhớ cho kỹ điều này mới được!

Cao Phong hỏi:

- Nhớ kỹ cái gì?

Lôi Vũ bảo:

- Tức là, người mà có chột trông thấy người ngòm kỳ quái đến đâu, hay có nghe được chuyện gì khinh khùng mảy đi nữa, đều phải cố gắng trấn tĩnh, hiểu chưa?

Cao Phong lại gật đầu chấp thuận.

Cùng lúc ấy, bóng dáng Lưu Nhị Đan đã từ trong toà cung điện bước ra, y đi mất, bên trong cung điện chẳng còn một ai.

Lôi Vũ nhìn Lưu Nhị Đan đi khuất, lão vỗ nhẹ vào tay Cao Phong, hai người rất nhanh chóng đột nhập vô cung điện, người đi về mé trái, kẻ tiến theo bên phải, hầu như đồng lúc phóng mình lên nấp vào đằng sau hoành phi.

Từ chỗ ẩn khá cao ấy, tầm mắt họ có thể bao quát trọn sảnh đường, cả hai lập tức nín hơi, tập trung tinh thần chờ Bạch Long môn chủ đưa khách đến.

Sau ước chừng hai tuần trà, quả nhiên từ mé ngoài có tiếng bước chân vọng vào.

Cao Phong chẳng ngần nổi tò mò, gã chăm chú nhìn ra ngoài sân, thì thấy sáu, bảy người đang lục tục vô điện, chỉ là, khi gã nhìn thấy người đi trước nhất, đầu óc gã bỗng quay cuồng, lồng ngực quặn thắt, tinh thần gã bỗng mê muội, suýt nữa là gã đã ngã lộn cổ xuống bên dưới.

Vì người đi trước ấy, quá sức bất ngờ, lại là Hoa Ngưỡng Hạc!

Lôi Vũ vội chụp cứng vào bắp tay gã, đề phòng gã vì quá kích thích mà gây tiếng động, làm lộ tông tích.

Đằng sau Hoa Ngưỡng Hạc có sáu người, một là Bạch Long sứ giả, một là Phí Ngữ Thư, ngoài ra, trong số bốn người kia, có một người mà Lôi Vũ từng quen biết, chính thị vị phó thống lĩnh Cẩm Y vệ Hàn Trung đột nhiên biệt tăm nơi kinh đô hai tháng trước đây, và cũng một trong số bốn người là chỗ quen cũ của Cao Phong, người ấy đích thực tên phản đồ Vô Đang, hiện đang nắm vai giáo chủ Thần Linh giáo, là Dương Bảo Thiên.

"Sao mà Hoa Ngưỡng Hạc này đã đội mồ sống lại? Sao lão lại có mặt trên đảo nay? Sao lại có vẻ là nhân vật thủ lĩnh tối cao của cả đám? Mà lão sao quen biết cùng Dương Bảo Thiên? Giữa hai người, mối giây liên hệ là thế nào?"

Một chuỗi những nghi vấn đó làm Cao Phong suy nghĩ muốn nổ tung đầu óc lên, cũng không sao hiểu rõ ngọn ngành!

Gã thảm vận khí, điều hoà hơi thở, gắng sức kiềm chế những kích động trong lòng.

Khi Lôi Vũ thấy gã hơi thở đã bình hoà trở lại, lão biết gã đã tự chủ được rồi, bèn chậm chậm buông lỏng bắp tay gã ra.

Đoàn bảy người của Hoa Ngưỡng Hạc, Dương Bảo Thiên vô điện xong, họ đến đại sảnh Tự Nghĩa đường, cùng chia nhau ngồi quanh một cái bàn lớn, Rượu thịt bèn lập tức được dâng lên.

Rồi nghe tiếng Hoa Ngưỡng Hạc:

- Dương giáo chủ ngàn dặm vượt biển đến chơi hòn đảo nhỏ bé này, ta chiêu đãi khiếm khuyết, mong được tha thứ.

Dương Bảo Thiên cười ha hả, đáp:

- Lão môn chủ khách khí quá rồi! Mình như người một nhà cả, đâu có gì mà phải đối xử như người dưng?

Rồi lão còn ha ha thêm một tràng nữa.

Lạ một điều là Hoa Ngưỡng Hạc cũng cười hi hi bồi tiếp lão.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Kinh Thiên Âm Mưu 1

(Kinh thiên âm mưu: Âm mưu động trời)

Cao Phong tự hỏi "Lão môn chủ? Chẳng lẽ Hoa Ngưỡng Hạc lại cũng làm Bạch Long môn chủ? Vậy thì mình lão thủ đến hai vai? Nhưng, ngày nọ, lão rõ ràng đã tự vận, đã chết rồi, thế thì tại sao lại thấy lão đang sờ sờ sống nhăn ở đây?"

Nhưng Lôi Vũ lại nghĩ bụng "Quả nhiên Hoa Ngưỡng Hạc cũng là Bạch Long môn chủ, Hàn Trung đúng là thuộc hạ của lão, vậy ta xem ra tất cả đều đã có sắp đặt trước, món tiêu ngân ấy nhất định là ở trên đảo này thôi."

Cạn xong ba tuần rượu.

Chợt nghe Dương Bảo Thiên hỏi:

- Vừa nãy, ngài có bàn chuyện triệu tập mở đại hội võ lâm để bầu minh chủ, đại khái các kẻ sách đều đã có diễn tiến tốt đẹp cả rồi à?

Hoa Ngưỡng Hạc một thoáng ngẫm nghĩ, rồi đáp:

- Mọi kế hoạch đều đã được chuẩn bị chu đáo xong, đang chờ sự hợp tác của Dương giáo chủ ngài thôi.

Dương Bảo Thiên hỏi:

- Sự hợp tác dứt khoát là xong, chỉ cầu mong lão môn chủ giải thích cho rõ, sắp tới đây, các bước một, hai sẽ làm như thế nào?

Hoa Ngưỡng Hạc đáp:

- Võ lâm hiện thời nhiều phe phái, trong số đã sẵn có Thiếu Lâm, Võ Đang, Thái Sơn, Hành Sơn cùng một số danh môn chánh phái khác, đứng làm đầu têu, giờ muốn mở đại hội Võ lâm để tuyển chọn một minh chủ, cần phải có một lý do thuyết phục được tuyệt đại đa số các môn phái sự cần thiết phải bầu chọn minh chủ!

Dương Bảo Thiên nói:

- Tôi thấy mọi chuẩn bị đưa đến đề xuất lý do, lão môn chủ sớm đã lo liệu hoàn hảo cả rồi kia!

Hoa Ngưỡng Hạc trở vào Bạch Long sử giả, nói:

- Đúng là chuyện sử giả của bản môn đã một phát tên bắn hai chim, để hoàn thành bước chuẩn bị đề xuất lý do ấy.

Dương Bảo Thiên ngẫm nghĩ một chút, rồi nói:

- Có phải lão môn chủ muốn nói về vụ sử giả đã bắt cóc con tin trong võ lâm?

Hoa Ngưỡng Hạc gật gù đầu, đáp:

- Sử giả đã bắt hơn hai chục con tin của các đại gia võ lâm, nên có thể nói hiện thời đang náo loạn một trường sóng gió không nhỏ!

Dương Bảo Thiên nói:

- Cái đó đã hẳn!

Hoa Ngưỡng Hạc bảo:

- Cái khác biệt chính là ở chỗ ta sẽ bảo sử giả đích thân đứng ra công bố chuyện đã làm, lúc đó, võ lâm biết sử giả xuất thân từ Bạch Long môn, sẽ có kẻ là lòng, hồ hoán đổi trừng phạt bản môn, từ đó đưa đến chuyện triệu tập đại hội bầu chọn minh chủ võ lâm là điều tất nhiên.

Dương Bảo Thiên trầm ngâm một chút, rồi hỏi:

- Vừa mới đây, lão môn chủ ngài có nói một phát tên bắn hai chim, vậy con chim kia là gì?

Hoa Ngưỡng Hạc cười xoa, rồi đáp:

- Ta cứ nghĩ Dương giáo chủ thế nào cũng quên, mấy con tin đều là con cháu thân thiết của các thế gia, chỉ cần bản môn gửi tới các thế gia đó một mật thư, ý muốn họ phục tùng, trước hết là bảo đảm an toàn cho con cháu họ, sau này, lúc cần, các nhân vật của các thế lực đó chẳng phải là sẽ thuộc điều động của bản môn sao?

Dương Bảo Thiên cũng cười gộp theo, hỏi:

- Cái đó đích thực một tên bắn hai chim đấy. Thế nhưng trong vụ bầu chọn minh chủ, phe mình sẽ phối hợp hành động ra sao?

Hoa Ngưỡng Hạc đáp:

- Cái đó giản dị lắm! Lúc ấy, chỉ cần Dương giáo chủ dưới danh nghĩa giáo chủ Thần Linh đứng ra hô hào trừng phạt Bạch Long môn ta, tham gia vào đại hội võ lâm, tư nghĩ khi ấy chẳng có mấy người phe danh môn chính phái sẽ phản đối sự tham gia đó.

Dương Bảo Thiên nói:

- Điều đó đích thực không khó khăn gì.

Bỗng Hoa Ngưỡng Hạc cười ồ, bảo:

- Quan trọng nhất là lúc ấy, Dương giáo chủ phải rầm rộ hiển lộ thần uy, dẫn đầu một phe, chỉ một phát tóm gọn chức danh mình chủ võ lâm mới là hay!

Dương Bảo Thiên đáp:

- Chọi một chống một với mấy tay lão thành của võ lâm hiện tại, ta đây hoàn toàn không sợ, ta chỉ mình e lực bạc thế mỏng, quả bất địch chúng thì sẽ ...

Hoa Ngưỡng Hạc khoát tay, bảo:

- Chuyện ấy, Dương giáo chủ cứ yên tâm, đến thời điểm ấy, bản môn sẽ cử dăm ba vị đường chủ đến đầu quân dưới trướng giáo chủ, chấp hành mệnh lệnh giáo chủ ngài, thì đâu còn sợ gì chuyện yếu thế nữa!

Dương Bảo Thiên nói:

- Được như vậy thì hay lắm. Lão môn chủ quả nhiên kế hoạch chu đáo, có thể nói không một sơ hở, xin bội phục, bội phục.

Nghe lão nói thế, Cao Phong mắng thầm "Quả nhiên âm độc, thì ra bữa đó, Bạch Long sứ giả đề cập đến kế hoạch thứ hai, chính là mấy âm mưu này đây!

Nhưng Lôi Vũ lại nghĩ "Kín kẽ không sơ hở? Lão ta tính toán đủ thứ chuyện, liệu có tính đến chỗ ta đang nấp nánh trên này hay không?"

Đúng lúc ấy, bỗng nghe Bạch Long sứ giả cao giọng hét to:

- Quân nào mà to gan vậy? Dám lên đến đây nghe trộm?

Nguyên nhờ nội công thâm hậu tạo đôi tai cực thính, y gặp lúc Cao Phong tâm tình kích động, gã sơ ý đã không giữ cho hơi thở đều nhịp, giúp y phát giác có người lạ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Kiếm Hoa Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.